

MURAT EKŞİ

©psilon®

MURAT EKŞİ

HACHER

Hacker
Murat Ekşi

Yayın Yönetmeni: Aslı Tunç
Editör: Can Kara
Kapak Tasarım: Merve Polat
Sayfa Tasarım: M. Aslıhan Özçelik

2. Baskı: Ocak 2021
ISBN: 978-605-173-714-0

© Murat Ekşi, 2020
Bu eser, yayıncının yazılı izni olmadan çoğaltılamaz.
© Epsilon Yayınevi Ticaret ve Sanayi A.Ş.

Baskı ve Cilt:
Yıldız Mücellit Matbaacılık ve Yayıncılık San. ve Tic. A.Ş.
Maltepe Mah., Gümüşsuyu Cad.,
Dalgıç Çarşısı, No: 3/4
Zeytinburnu/İstanbul
Tel: (212) 613 17 33 Faks: (212) 501 31 17
Sertifika No: 46025

Yayımlayan:
Epsilon Yayınevi Ticaret ve Sanayi A.Ş.
Osmanlı Sok., No: 18/4-5 Taksim/İstanbul
Tel: (212) 252 38 21 Faks: (212) 252 63 98
İnternet Adresi: www.epsilonyayinevi.com
E-posta: epsilon@epsilonyayinevi.com
Sertifika No: 49067

MURAT EKŞİ

HACKER

©psilon'

Bu kitaptaki kişi, kuruluş ve olayların gerçek kişi ve kurumlarla ilgisi yoktur. Tamamen hayal ürünüdür.

Hiçbir şeyin iyiye gittiği yok. İyiye gittiğini sandığımız her şey aslında daha kötü günlere zemin hazırlıyor.

**Beni yetiştirip bugünlere getiren aileme
teşekkür ederim.**

*

Bugün birisi daha yakalandı, bütün gazeteler yazdı.

"Bilgisayar Suçu Skandalının Sorumlusu Çocuk Yakalandı."

"Banka Hesaplarıyla Oynayan Hacker yakalandı."

Kahrolası çocuklar. Hepsi birbirinin aynısı...

Fakat sizler hiç üç parçalı psikolojiniz içinde ve 1950'lerden kalma teknobeyinlerinizle, bir hackerın aklından neler geçtiğini düşündünüz mü? Onun temel motivasyonunun ne olduğunu, onu hangi güçlerin şekillendirdiğini ya da olduğu hâle getirdiğini merak ettiniz mi?

Ben bir hackerım. Dünyama hoş geldiniz...

Benimki, okulla başlayan bir dünya... Ben diğer çocukların çoğundan akıllıyım, bizlere öğrettikleri bu saçmalık canımı sıkıyor...

Kahrolası başarısız çocuk. Hepsi birbirinin aynısı.

Ortaokul ya da lisedeyim. Öğretmenlerin bir kesrin nasıl sadeleştirileceğini anlatmasını, tam on beş kez dinledim. Nasıl yapılacağını anladım. "Hayır, Bayan Smith, yaptığımı göstermedim. Kafamdan hesapladım."

Kahrolası çocuk. Büyük ihtimalle kopya çekti. Hepsi birbirinin aynısı.

* The Mentor olarak bilinen Loyd Blankenship tarafından yazılan *The Conscience of a Hacker* orijinal adlı Hacker Manifestosu'dur.

Bugün bir şey keşfettim. Bir bilgisayar buldum. Hey, bir saniye, bu gerçekten havalı! Yapmasını istediğim şeyi yapıyor. Eğer bir hata yaparsa, işi ben mahvettiğim içindir. Benden hoşlanmadığı için değil...

Ya da benden korktuğu için değil.

Ya da benim küstah olduğumu düşündüğü için değil.

Ya da öğretmeyi sevmediği ve burada olmaması gerektiğini düşündüğü için değil.

Kahrolası çocuk. Tek yaptığı oyun oynamak. Hepsi birbirinin aynısı.

Ve sonra bir şey oldu... Farklı bir dünyaya bir kapı açıldı... Bir bağımlının damarlarındaki eroin gibi telefon hatlarına hücum ederek... Elektronik bir kalp atışı duyulmaya başlandı... Günlük yetersizliklerden kaçmak için bir sığınak aranıyordu... Burası bulundu.

"İşte bu. Ben buraya aitim."

Buradaki herkesi tanıyorum, hiçbiriyle tanışmamış, konuşmamış ya da bir daha onlardan hiç haber alamayacak olsam da... Hepinizi tanıyorum.

Kahrolası çocuk. Yine telefon hatlarını meşgul ediyor. Hepsi birbirinin aynısı.

Kıçınız üzerine bahse girersiniz ki hepimiz aynıyız. Okulda, bir dilim biftek yemeye can atarken, bebek mamasıyla beslendik... Pişirdiğiniz etin lokmaları önceden çiğnenmiş ve lezzetsizdi. Sadistler tarafından yönetildik, ya da duygusuzlar tarafından görmezden gelindik. Öğretecek bir şeyleri olan insanlar, bizim öğrenmeye istekli öğrenciler olduğumuzu gördüler fakat bu insanlar çöldeki su taneleri kadar azdılar.

Burası artık bizim dünyamız... Elektroniklerin ve şalterlerin dünyası... Baud'un** güzelliği... Fırsatçı oburlar tarafından işletilmese çok ucuz olacak bir hizmeti, para vermeden kullanıyoruz ve siz, bize suçlu diyorsunuz.

Araştırıyoruz ve siz, bize suçlu diyorsunuz.

** Baud; uzak iletişim ve elektronikte kullanılan, saniyedeki atım oranını veren ve "Bd" ile gösterilen birimdir.

Bilginin peşinden gidiyoruz ve siz, bize suçlu diyorsunuz... Biz derimizin rengi, milliyetlerimiz, dinlerimiz olmadan varız ve siz, bize suçlu diyorsunuz.

Atom bombaları yapıyorsunuz, savaşıyorsunuz, cinayet işliyorsunuz, aldatıyorsunuz ve bize yalan söylüyorsunuz; bizi bütün bunların kendi iyiliğimiz için olduğuna inandırmaya çalışıyorsunuz, yine de suçlu bizler oluyoruz.

Evet, ben bir suçluyum. Suçum, merak etmek. Suçum, insanları ne söyledikleri ya da ne düşündüklerine göre yargılamak, nasıl göründüklerine göre değil. Suçum, sizden daha akıllı olmak ki beni bu yüzden hiçbir zaman affetmeyeceksiniz.

Ben bir hackerım. Bu benim manifestom. Bu bireyi durdurabilirsiniz, ama hepimizi durduramazsınız...

Çünkü her şey bir yana, hepimiz ayrıyız.

*

1 İLK SALDIRI

Kayra, saat sabahın sekizini gösterdiği vakit, sancılı bir baş ağrısıyla uyandı. Bu pek alışlagelmiş bir durum değildi. Sabahın köründe başının bu denli ağrımamasını pek hayra yormayarak yatağında doğruldu. Duyduğu acı yüzünden kaşları çatılmış, bütün vücudu kaskatı kesilmişti. Sinirli bir şekilde, “Bu nasıl bir ağrı ya!” diye söylenerek elini başına, sanki uzun ince bir iğnenin belirli aralıklarla batıp çıktığı yere, götürdü. Tam olarak hissettiği acı bu şekildeydi. Yatağından kalkıp aşağıya, mutfığa indi. İlaçların durduğu kestane ağacından yapılmış dikdörtgen biçimindeki dolaptan bir ağrı kesici alıp ağzına attı ve suya gerek duymadan hapi zorlanmadan yuttu. Bu, küçüklüğünden beri sahip olduğu bir alışkanlık, hatta bir hobiydi.

“Bütün gece uyumayıp bilgisayara bakarsan olacağı bu,” diye hayıflanarak tekrar odasına yöneldi. Gece dörde kadar bilgisayarının başından ayrılmamış, üç yıldır üzerinde çalıştığı yazılımını geliştirmeye çalışmıştı.

Kayra Şafak; yirmi dört yıl önce Balıkesir’in Dursunbey ilçesinde dünyaya gelmiş, Orta Doğu Teknik Üniversitesi Bilgisayar Mühendisliği bölümünü birincilikle, Yüksek Onur Öğrencisi olarak bitirmiş genç kızın ta kendisiydi. ODTÜ gibi bir okulu böyle bir dereceyle bitirmesi, haliyle birçok iş teklifini de beraberinde getirmişti fakat hiçbirini

kabul etmeyip sadece üzerinde çalıştığı yazılıma odaklanmayı seçmişti. İngilizceyi ve Rusçayı anadili gibi biliyordu fakat asıl ilgili olduğu, yazılım dilleriydi. İlk öğrendiği dil; programlamanın ortak dili olan C oldu ve onu sırasıyla C#, Java, Perl, Paschal takip etti. Ardından, *server side* kapsamında en popüler programlama dili olan JavaScript öğrendi. Son olarak C++ dilini öğrenmesi oldukça güç oldu çünkü gerçekten yazılım dilleri arasında en karmaşık, en komplike yapıya sahip paradigmalı dil, C++ yazılımıydı. Okulundaki hocalarına sorular sorarak, yabancı kaynakları kurcalayarak ve sürekli deneme yanılma yaparak C++ dilinde de ustalaşmış ve bitirme tezinde bu dilin açıklarını tespit ederek hocalarını şaşırtmayı başarmıştı. Kayra, C++ dilinde XSS açığı olduğunu, bu nedenle bu dil ile yazılan programlarda SQL *injection* açığı oluştuğunu keşfedip bu hataların nasıl giderileceğini gösteren yazılımı C++ dilinin tasarımcısına göndermiş ve kendisi tarafından on bin dolarla ödüllendirilmişti.

Okul hayatı boyunca, yaz tatilleri de dahil olmak üzere, sürekli ders çalışması, kitaplarla haşır neşir olması Kayra'yı başarılı bir yazılımcı yaptığı gibi bir o kadar da asosyal bir insan yapmıştı. Hiç arkadaşı yoktu ve bu durumdan şimdilik pek de şikâyetçi gözüküyordu. Şimdilik...

Microsoft'un kurucusu olan ve dünyanın en zengin ikinci adamı olarak gösterilen Bill Gates verdiği bir röportajında, "O dönem o kadar asosyaldim ki derslerden daha iyi notlar almak ve daha çok derse girip çıkmak dışında hiçbir şeyi umursamıyordum. Keşke daha fazla insan tanısaydım," diyerek o dönemdeki pişmanlığını dile getirmişti. Peki, her başarılı insan asosyal mıydı, yoksa başarılı olmak için asosyal olmak şart mıydı? Başarının asosyallikle ilişkisi bir muamma olsa bile gün gibi bir gerçek vardı; başarının asla tesadüfi olmadığı... Her koşulda çok çalışmak gerekiyordu.

Kayra, odasına girip kapının arkasında asılı olan yuvarlak aynada suratına baktı. Oval bir suratı, çıkık elmacık

kemikleri, kıvrımlı burnu, ıslak kestanenin üzerine vuran güneşin parlak görünümünü anımsatan kahverengi gözleri ve sanki bu gözlere derinlik katsın diye özenle oraya sabitlenmiş keman kaşları vardı. Bunun yanı sıra sanki tecrübeli bir heykeltıraşın elinden çıkmış gibi temiz, pürüzsüz bir cilde sahipti. Bir yetmiş yedi boyu ve omuzlarına kadar uzanan düz, koyu kahverengi saçlarıyla gerçekten güzel bir kadındı. Çok cesur ve her yönden güçlüydü.

Oturduğu ev oldukça geniş, büyük odalara sahip olmasına rağmen oda olarak kendisine bu küçük çatı katını seçmiş, burayı küçük bir teknoloji yuvasına çevirmişti. Üç tane geniş LCD ekranı bir bilgisayar kasasına bağlayıp duvara monte etmiş, ekranların hemen altındaki kahverengi masaya klavye ve ses değiştirici aygıt yerleştirmişti. Bunların dışında üçgen şeklindeki küçük camın hemen yanında bazalı bir yatak ve ona bitişik duran toprak rengine küçük fakat kullanışlı bir eşya dolabı vardı. Odanın tam ortasında kırmızı gül desenleriyle işlenmiş yuvarlak beyaz bir halı, halının olduğu yerin tam tepesinde ise çatıya açılan bir bölme vardı. Odanın camı küçük olduğu için içerisi karanlıktı ki Kayra da böyle istiyordu. Zira karanlıkta durmanın son zamanlarda başına saplanıp duran ağrıya iyi geldiğini fark etmişti. Zaten üç büyük bilgisayar ekranı bu küçük odayı fazlasıyla aydınlatmaya yetiyordu.

Kayra, bilgisayar koltuğuna oturup arkasına yaslandı ve kendinden emin bir şekilde, "Sanırım artık zamanı geldi," diye söylendi. Bilgisayarında İsrail bankalarına ait bilgilerin bulunduğu dosyayı açtı. Banka ağ sistem bilgilerini kopyaladıktan sonra MS komut sistemini açıp kod yazmaya başladı. Sanal dünyada tehlikeli ve geri dönüşü olmayan bir yolda tereddüt etmeden ilerleyen Kayra, durumun farkında olmasına rağmen gözünü çoktan karartmıştı. Klavyeye bakmadan hızlı bir şekilde iki elini de kullanarak yazdığı kodların bir kısmı şu şekildeydi:

```

struct group_info *group_info;

int retval;

if (!nsown_capable(CAP_SETGID))
    return -EPERM;
if ((unsigned)gidsetsize > NGROUPS_MAX)
    return -EINVAL;

group_info = groups_alloc(gidsetsize);
if (!group_info)
    return -ENOMEM;
retval = groups_from_user(group_info,
grouplist);
if (retval) {
    put_group_info(group_info);
    return retval;
}

retval = set_current_groups(group_info);
put_group_info(group_info);

return retval;

```

Kayra öğrendiği birçok yazılım dilinin bir üst versiyonunu üretmeye çalışıyordu. Kendi geliştirdiği bu yazılım diline ise Jr# adını vermişti fakat asıl önemli nokta, kimsenin böyle bir

yazılım dilinin var olduğunu bilmemesiydi. Bilmediği bir şey için kimse önlem alamazdı. Kayra'nın bu dili geliştirmesindeki en büyük neden buydu. Aslında Jr# bir dil değil, komut sistemleriyle çalışan paradigmalı bir trojendi.

Kayra, satırları tek tek inceleyip hatalı bir kod yazmadığına emin olduktan sonra arkasına yaslanıp birkaç saniye düşündü. Yaptığı işlemle İsrail'in banka sistemlerine saldıracaktı ve başarılı olursa bu, geri dönüşü olmayan, bütün dünyanın suç kabul ettiği bir eylem olacaktı. Ayrıca yazılımın başarılı olup olmayacağını da bilmiyordu. Yazdığı yazılım diline o kadar güveniyordu ki test etmeden bu denli büyük bir işe kalkışmıştı.

“Ne olacaksa olsun,” diyerek aniden enter tuşuna bastı ve yazdığı kodlar aktif hale geçti. Bir anda ekranda *yükleniyor* ibaresi belirdi. Ardından siyah bir ekranda küçük puntuyla yazılmış satırlar yukarıdan aşağıya hızlı bir şekilde akmaya başladı. Enter tuşuna basmadan önceki soğukkanlılığından eser yoktu. Heyecan ve stresten dolayı gerildiği için daha fazla dayanamayıp ayağa kalktı ve odanın içerisinde, gözünü ekrandan ayırmadan, dolanmaya başladı.

Tekrar koltuğuna oturmaya yöneldiği sırada ekranda “SİSTE ME SIZMA İŞLEMİ BAŞARISIZ OLDU” yazısı yanıp sönmeye başladı. Bu yazı Kayra'nın daha da gerilmesine neden oldu. “Geri zekâlı! ... Geri zekâlı!” diye söylenerek tekrar kod sayfasını açtı. Fakat daha kod yazmaya fırsat bulamadan tekrar bir şok dalgasıyla karşı karşıya kaldı. Ekranda yine *yükleniyor* yazıyordu. İlk denemede olduğu gibi yine küçük puntolu yazılar siyah ekranda yukarıdan aşağıya doğru akmaya başladı ama bu sefer ekrandaki yazılar daha uzundu. Bu demek oluyordu ki trojen, sistemin bir açığını bulana dek devam ediyor, sürekli mesajlar vererek de yazılımcısını bilgilendiriyordu. Tam anlamıyla bir yazılım harikasıydı! Dakikalar içerisinde tekrar aynı uyarı belirdi ekranda: “SİSTE ME SIZMA İŞLEMİ BAŞARISIZ OLDU”

Trojen, farklı kodlar üreterek yeniden sistemin açıklarını aramaya başladı fakat her geçen dakika Kayra'nın aleyhine işliyordu. Harf-rakam karışımından oluşan kelimeler hızlı bir şekilde ekranda görünüp kayboluyordu. İyiden iyiye sabrı tükenen Kayra, kod sayfasını açıp birkaç kod daha ekledi. Fakat daha yazdıklarını dahi onaylayamadan ekranda,

“GÜVENLİK SİSTEMİ DEVRE DIŞI. KONTROL PANELİ EKRANA YANSITILYOR” yazısı çıktı. Zaten Kayra da bu yazıyı bekliyordu.

“İşte bu kadar!” diye sevinçle bağırdı ve hızlı bir şekilde ekrana gelen banka IP'lerini aktif hale getirdi. Sol tarafındaki ekranda beliren İsrail Bankası'na ait hesaptan tam tamına 100.000.000 Yeni İsrail şeklini daha önceden belirlediği paravan hesaplara göndermek için gerekli işlemleri yaptı. Havale işlemlerini gerçekleştirdikten sonra yapması gereken son bir şey kalmıştı. Tekrar kod sayfasını açıp bankaya yaptığı saldırıdan daha kısa bir sürede İsrail'in resmi devlet hesabını hackledi ve siteye daha önceden hazırladığı bir mesaj metni ekledi. Kayra'nın İsrail üzerinden aslında bütün dünyaya verdiği mesajda şunlar yazılıydı:

“Kırk dakika! Sadece kırk dakikada bankalarınızın sistemini çökerterek paranıza el koydum. Bu, sadece küçük bir uyarıydı. Yaptığınız zulme son verin. Terörü desteklemeyi bırakın. Gücümü test etmek gibi bir hataya düşmeyin; hayal edebileceğiniz gücün çok ötesindeyim.” Alt kısma da imza olarak, “*Sıradan Fakat Türk*” anlamına gelen takma adını yazdı. “Ordinary But Turkish”

OBT, kısa süre sonra bütün dünya tarafından tanınan bir hacker olacağının sinyallerini, yaptığı bu başarılı saldırıyla vermiş oldu.

Kayra'nın yazmış olduğu kod ve bu yazılımla geliştirdiği trojen, kendisinin beklediğinden bile iyi çalışıyordu. İsrail Bankaları'nı hackleyip bu denli büyük bir meblağı çalması tam tamına kırk dakika on üç saniye sürmüştü. Bu, gerçekten olağanüstü bir başarıydı. Çaldığı parayı binlerce para-

van hesaba aktarıp paranın takip edilebilmesini engellemeyi planladı. Para, bu paravan hesaplarda sadece on saniyeliğine duracaktı. Ve artık takip edilemeyecek kadar farklı hesaplara aktarıldıktan sonra dünyadaki yardım kuruluşlarına dağıtılacaktı. Öyle de oldu. Paranın yarısından fazlası kanserle mücadele eden kurumlara aktarılırken bir bölümünü de Filistin ve Myanmar'daki Müslümanlar için yardım toplayan bir kuruma gönderilmişti.

Kayra, doğruca salona gidip televizyonu açtı. Haber kanallarında geziniyor, yaptığı saldırının duyulup duyulmadığını merak ediyordu. Fakat saldırının duyulması için oldukça kısa bir süre geçmişti. Saldırıyı duyan sadece İsrail Hükümeti ve İsrail'in gizli servisi MOSSAD idi. MOSSAD için çalışan bilişim uzmanları saldırıyı gerçekleştiren kişinin, yani Kayra'nın yakalanması için hiç vakit kaybetmeden çalışma başlattı.

SALDIRIDAN DÖRT SAAT SONRA

Kayra, televizyon izlemeyi bırakıp kendisine atıştırmalık bir şeyler hazırlamak için mutfığa gitti. Mutfak oldukça genişti ve sade eşyalarla donatılmıştı. Buzdolabının kapağını açıp domatesle beyaz peyniri tezgâhın üzerine koydu. Ekmek dolabının kapağını açıp dünden kalmış ekmeği de tezgâha koyarak kendisine küçük bir sandviç hazırladı. Tekrar salona yönelip televizyonun tam karşısındaki iki kişilik koltuğuna kuruldu. Sandviçini iştahla ısırırken bir yandan da kanalları geziyordu. Oldukça sakindi. Saldırıyı yaparken biraz gerilse de şu an sanki hiçbir şey olmamış gibi, yüz milyon İsrail şekelini çalan, hatta ve hatta MOSSAD tarafından aranan kişi kendisi değilmiş gibi sakindi. Bu, özgüveninin ve yazılımına ne denli güvendiğinin bir göstergesiydi. Bir haber kanalını açıp kumandayı koltuğa bıraktı. Televizyon kanalında sıradan haberler vardı.

“İstanbul'un Kurtköy ilçesindeki bir fabrikada çıkan yangın kontrol altına alınamıyor.”

“Cinnet geçiren Selim T. eşi ve üç çocuğunu rehin aldı. Gü-

venlik güçleri sinirli adamı sakinleştirmeye çalışıyor.”

“Sinan Türkoğlu satrançta dünya ikincisi oldu.”

Dakikalar, saatler geçiyordu fakat Kayra'nın yaptığı saldırıdan hâlâ haber yoktu. Kayra, sandviçini bitirdikten sonra başka kanallara bakmak için tekrar kumandayı eline aldığı sırada haber kanalının en alt kısmında kırmızı şeritte bir yazı belirdi.

“İsrail'e siber saldırı!”

Haber kanalının sunucusu olan genç kadının sesi duyuldu ardından. “Değerli seyirciler, haberimizi önemli bir son dakika gelişmesiyle kesiyoruz. İsrail bankaları Türk hackerların saldırısına uğradı!”

Kayra, koltuğunda doğrulup kumandayla televizyonun sesini açtı.

“İsrail Başbakanı Andraz Viette, bu sabah saatlerinde bankalarına bir siber saldırı gerçekleştirildiğini, bu saldırı neticesinde yüz milyon İsrail şekelinin hackerlar tarafından çalındığını duyurdu. Ayrıca bu saldırıdan hemen sonra internet sitelerinin de hacklendiğini ve bu saldırıyı Türk hackerların gerçekleştirdiğini belirtti. Andraz Viette'nin açıklamalarını izliyoruz.”

Ekranda, haber sunucusunun görüntüsü yerine basın mensuplarının sorularını cevaplayan Andraz Viette'nin görüntüsü belirdi.

“Bu olay asla cezasız bırakılmayacaktır! Bunun hesabını soracağız. İstihbarat teşkilatımız MOSSAD çalışmalara, sistemimize sızdırılan trojenin takibini yapmaya başlamıştır. Devletimiz tarihi boyunca görülmemiş bir siber saldırıyla karşı karşıyadır fakat bunun üstesinden gelebilecek gücümüzün olduğunu kimse unutmasın. Halkımı metanete çağırıyorum. Asla telaş etmeyiniz.” Andraz Viette sinirli ve gergin görünüyordu. Konuşmasına devam etti. “Bu siber saldırının arkasındakileri bulmamızın an meselesi olduğunu bildirmek istiyorum. Kendilerine OBT diyen bu internet korsanlarını yakalamak için çalışmalar devam ediyor. Henüz bana ulaşan bil-

gi siber saldırının Türkiye topraklarından yapıldığıdır. Türk yetkililerle karşılıklı bilgi alışverişi içerisindeyiz.”

Kayra, istemsizce gülümseyip ayağa kalktı. “Alt tarafı yüz milyonluk çaldım. Bu kadar ağlamaya değmez. İnsanların ölmesi için teröre verdiğiniz destek milyarları bulurken yardım kuruluşlarına giden yüz milyon için ağlamayın bu kadar. Gerçi o paraların nereye gittiğini hiç öğrenemeyeceksiniz de, neyse işte.”

Kayra’nın hacker olmasının tek sebebi, anne ve babasının bir terör saldırısında şehit olmasıydı. Babası Mehmet Şafak, albaydı ve eşiyle birlikte yolda yürürken arkasından yaklaşan bir teröristin ateş açması sonucu eşiyle birlikte şehit edilmişti. Kayra’nın hayatı tam anlamıyla cehenneme dönmüştü o günden sonra... Bu yüzden, dünyadaki terörün en büyük destekçilerinden biri olan İsrail’i hedef almıştı. Ve şimdi de sıra, İsrail’in büyük abisi olan Amerika’daydı. Tabii eğer yakalanmazsa.

İlerleyen saatlerde Amerika’dan bir açıklama düştü haber kanallarına. Açıklama aynen şu şekildeydi:

“Dostumuz İsrail’e yapılan bu alçak siber saldırıyı en sert şekilde kınıyoruz. Maalesef bu siber saldırı olaylarının çağımızın en önemli sorunu haline geldiğini bir kez daha vurguluyor, bu tarz saldırıların başka ülkelere zarar vermesini engellemek için bütün ülkelerin birlikte çalışması gerektiğini savunuyoruz. İstihbarat teşkilatımız CIA’in dostumuz İsrail’in yanında olduğunu bir kez daha belirtmek istiyor, internet korsanlarını yakalamak için iş birliği öneriyoruz.”

Kayra, televizyonu kapatıp sol tarafındaki duvarda asılı duran, ince tahtadan yapılmış gümüş renkli çerçevenin önüne gitti. Bu çerçevenin içinde annesi ve babasıyla beraber çekildiği fotoğraf vardı. Üçü de oldukça içten gülümserken çekilmiş, şu an için Kayra’yı hüzünlendiren bir fotoğraf ... Yedi yıl öncesine aitti. Annesi kırmızı bir penye ve mavi pantolon, babası ise askeri üniformasını giymişti. Kayra, kadraya bakmak yerine babasına bakıp gülümsüyordu. Gözlerinin dolduğunu his-

sederek başını önüne eğdi. Ağlamak istemiyordu. Fakat bazen ağlamak istemesek de gözlerimiz bizi dinlemez, kendi bildiğini okurdu... Gözünden süzülen bir küçük gözyaşı usulca ayaklarının dibine düştü.

“Size yemin olsun, sizi öldüren o şerefsizleri kim destekliyorsa bu dünyayı onlara dar edeceğim. Yemin ederim bunu yapacağım!” diyerek yumruklarını sıktı.

İsrail’in paralarını çalarak adını bütün dünyaya duyuran Kayra, siber âlemde ilk saldırısını gerçekleştirmiş oldu. Bu saldırı oldukça ses getirmiş olsa da Kayra durmayacaktı. Bir sonraki hedefi Amerika’ydı.

Ancak karşısına aldığı güçler de boş durmuyorlardı. MOS-SAD ve CIA, ortak bir çalışma yürüterek Kayra’ya ulaşmanın bir yolunu arıyorlardı.

2

ODTÜ'DEKİ GİZEMLİ HOCA

Saatler saatleri, günler günleri kovalamış Kayra'nın yaptığı saldırının üzerinden tam bir hafta geçmişti. Lakin ortalık bir türlü durulmuyor, İsrail Başbakanı sürekli kameraların karşısına geçip çalınan paralarına hayıflanıyordu.

Sonbaharın kendisini iyiden iyiye hissettirdiği bir perşembe gününün ilk saatlerinde Kayra'nın tahmin edemeyeceği bir şey oldu. ODTÜ'de çalışan bir öğretim görevlisi, elindeki siyah dosyayla birlikte yola koyuldu. Bu öğretim görevlisi, Kayra'nın öğrencilik yıllarında öğretmeni olan Kemal Ercan'ın ta kendisiydi. Kemal Hoca, Kayra'yı oldukça iyi tanıyan, neler yapabileceğini bilen, orta yaşına rağmen gayet dinç görünen, uzun boylu, hafif kilolu, sürekli etrafına gülücük saçan bir adamdı. Not konusunda oldukça cimri davrandığı için öğrenciler tarafından sevildiği pek söylenemezdi fakat ODTÜ'de Kemal Hoca kadar iyi eğitim veren başka hoca yoktu. Oldukça zekiydi ve Kayra'nın bu denli başarılı bir yazılımcı olmasında küçük de olsa bir payı vardı.

Kemal Hoca, karakolun kapısında nöbet tutan polislerle selam verdikten sonra içeriye girdi. İçeride diğer günlerle kıyaslanamayacak kadar çok polis vardı. Nedeniyse Emniyet Genel Müdürü'nün bir saat içerisinde teftişe gelecek olmasıydı. Kemal Hoca, masasının başında oturan genç bir memur bulup karşısına dikildi.

“Buyurun. Nasıl yardımcı olabilirim?” diyerek iki elini kenetleyip masanın üzerine koydu Genç Memur.

Kemal Hoca, yüzüne sevecen bir gülümseme takınıp, “İyi günler Memur Bey. Ben bir ihbarda bulunmak istiyordum da...”

“Şöyle oturun,” diye masanın önündeki deri kaplamalı sandalyeyi işaret etti Memur. Kemal Hoca, sandalyeye oturup ceketinin düğmesini çözdü. Karakolun içerisindeki koşuşturmadan sıkılmış olacak ki bir an önce derdini anlatıp gitmek istercesine konuşmaya başladı.

“Memur Bey, bildiğiniz gibi gündemi meşgul eden bir olay var. Şu, İsrail Bankaları’na yapılan siber saldırıdan bahsediyorum. Ben, sanırım saldırıyı gerçekleştiren kişiyi tanıyorum.”

Genç memur, heyecanlı bir ses tonuyla, “Öyle mi? Kimmiş?” diye bir soru yöneltti.

“Kayra Şafak. Kendisi benim eski öğrencim olur. Ah! Çok özür diliyorum, kendimden bahsetmeyi unuttum. Efendim, ben Orta Doğu Teknik Üniversitesi’nde bilişim uzmanlığı üzerinde doktora yapmış bir öğretim görevlisiyim. Kayra da benim öğrencim olur. Gerçi mezun oldu fakat bu pek önemli değil. Kayra’yı benden iyi kimse tanıyamaz. Kendisi bir yazılım geliştirmekle meşguldü ve korkarım başarılı da olmuş. Buyurun, bu da dosyası,” diyerek elindeki siyah dosyayı polis memuruna uzatıp arkasına yaslandı. Memur, dosyanın kapağını açıp içerisindeki kâğıtları çıkardı. Tek tek incelemeye başladı.

Sayfalarda Kayra’nın okulda yaptığı çalışmalar, derslerinde ne kadar başarılı olduğunu gösteren belgeler ve kişisel bilgileri vardı. Memur bu belgeleri üstün körü inceledikten sonra Kemal Hoca’ya dönüp, “E, bu mu yani? Anlayamadım. Bu belgeler birinin suçlu olduğunu değil, başarılı olduğunu gösteriyor,” dedi.

Bu tepkiyi beklemeyen Kemal Hoca, koltuğunda doğrulup ciddi bir tavırla konuşmaya başladı.

“Bakın, İsrail Bankaları’nı kırk dakika içerisinde çökerte-
bilecek bir kişi varsa o da Kayra’dır. Size verdiğim belgelerde
yaptığı tez çalışması da var. Kız, daha öğrencilik yıllarında
C++ gibi bir dilin açığını tespit ediyor. Daha öğrenciyken di-
yorum Memur Bey... Kayra Şafak’ın gözaltına alınmasını isti-
yorum,” dedi.

Memur kahkaha atıp başını iki yana salladı.

Hiç kimse durduk yere, elinde bir kanıt olmadan böyle bir
ihbarda bulunmazdı. İsrail Başbakanı, “Korsanı ihbar eden
kişiye 1.000.000 dolar ödül vereceğiz ve ihbarı yapan kişi,
bankalarımıza yapılan saldırının arkasındaki hacker grubu-
nun içerisindeyse ülkem adına kendisinden şikâyetçi olunma-
yacağı sözünü veriyorum,” demişti. Saldırının büyük bir ekip
tarafından yapıldığına inanıyordu istihbarat ekipleri. Başba-
kan da böyle bir açıklama yaparak grubu birbirine düşürmeyi
planlıyordu. Onların planları ne olursa olsun para ödülü ih-
barcılarının iştahını kabartmıştı.

Yaklaşık yarım saat boyunca Kemal Hoca’yı ikna etmeye
çalışan genç memur, bu belgelere dayanarak kimseyi gözaltı-
na alamayacağını anlatmaya çalışıyor fakat bir türlü adamın
inadını yenemiyordu.

“Bakın beyefendi, daha kaç defa söylemem gerekiyor. Bu
belgeler delil niteliği taşımıyor. Tahminlere dayanarak kimseyi
gözaltına alamayız.”

“Yahu ne laf anlamaz adamsın sen! Bu saldırıyı Kayra
yaptı diyorum, neden anlamak istemiyorsun?”

Genç memur, işittiği bu hakaretten sonra daha fazla da-
yanamayıp tıpkı Kemal Hoca gibi ayağa kalkıp bağırmaya
başladı.

“Bana bakın! Haddinizi aşıyorsunuz, alın şu belgelerinizi
gidin nereye şikâyet ediyorsanız edin. Sizinle uğraşamayaca-
ğım,” diye sertçe söylenerek kâğıtları Kemal Hoca’ya uzat-
tı ve tekrar yerine oturdu. Tartışmaya o kadar odaklanmıştı
ki genç memur, masadan sadece on adım uzaklıkta durarak,

kendilerini seyreden Emniyet Genel Müdürü'nü fark edememişti. Genel Müdür, masaya yaklaşıp çatık kaşlarla ikisini de süzdükten sonra, "Neler oluyor burada? Siz vatandaşa böyle mi davranıyorsunuz, bu nasıl bir terbiyesizliktir böyle?" diyerek genç memuru azarladı. Genç memur hemencecik ayağa kalktı. Utandığı için beyaz çehresi kızarmış, sinirlerine hâkim olamadığından da içini bir pişmanlık duygusu kaplamıştı.

"Efendim," diyerek söze başladı genç memur. "Yarım saatir bu beyefendiyle uğraşıyorum. Delil niteliği taşımayan belgelere dayanarak bir kişiyi gözaltına almamızı istiyor."

Kemal Hoca tekrar hiddetlenip, "Benden daha mı iyi bileceksin sen! O kızı tanımıyorsunuz siz. Bu kadar kısa sürede bu işi yapsa yapsa Kayra yapar!" diye söylendi. Ancak daha fazla üstelemenin bir anlamı olmadığını düşündüğü için evine gitmek üzere toparlanmaya başladı.

Genel Müdür, "Durun, bir saniye lütfen. Hangi hadiseden bahsediyorsunuz?" diye sorunca, Kemal Hoca, Kayra'ya ait bilgilerin bulunduğu kâğıtları toplamayı bırakıp Genel Müdür'e baktı. Genel Müdür, kırklı yaşlarda, göbekli, kısa boylu, soğuk bakışlı, asabi bir adamdı. Kuzgun siyahı düz saçları, kahverengi gözleri vardı. Adını doğduğu gecedan alan Kadir Erkan, göreve geçen sene getirilmişti.

"Hangi hadise olacak... Şu İsrail'e yapılan siber saldırı işte."

Müdürün soğuk bakan gözleri bir anda fal taşı gibi açıldı. Bu konuyla yakından ilgilendiği belliydi. Aslında tek tek bütün karakolları gezmesi de bu yüzdendi. Herkesin bu konuyla ilgilenmesini istiyordu. Tıpkı Kemal Hoca gibi müdür de Kayra'nın bir an önce yakalanmasını istiyordu, fakat Hoca'nın aksine onun nedeni para ödülü değildi.

Genel Müdür, "Lütfen bildiklerinizi bana da anlatır mısınız?" diye nazikçe sorunca Kemal Hoca Kayra'dan niçin şüphelendiğinden başlayarak bildiği her şeyi anlattı. Kadir Bey, Kemal Hoca'yı ayaküstü dinledikten sonra polis memu-

runa dönüp, “Hemen bir ekip gönderin, bahsi geçen kişiyi sorguya alın. Bilgisayarı varsa bilgisayarlarını da inceleyin. Belli ki bu adamın şüphelendiği bir şeyler var, hiçbir şeyi göz ardı edemeyiz,” diyerek emir verdi.

Polis memuru, itiraz edecek gibi olsa da susmanın daha mantıklı olacağına karar verip, “Emredersiniz efendim,” dedi.

Ellerinde hiçbir delil olmamasına rağmen bir ihtimale dayanarak Kayra için gözaltı kararı verilmiş, evinde arama yapmak için gerekli izinler alınmış, iki polis aracı Kayra'nın evine doğru yola koyulmuştu.

Bütün bu gelişmelerden bihaber olan Kayra, caddeye bakan küçük balkonunda, oldukça rahat tahta sandalyesinde oturmuş, bilişim uzmanı bir İngiliz profesörünün yazdığı kitabı okumaktaydı. Kayra, kitabının sayfasını daha rahat çevirebilmek için işaretparmağını diliyle ıslatacağı sırada sokağın başında görünen iki polis aracını fark etti. Yaklaşan polis araçlarının durmadan yollarına devam etmelerini umdu fakat öyle olmadı. Araçlar iki katlı müstakil evinin önünde durunca Kayra kitabını kapatıp sessizce söylenerek ayağa kalktı.

“Buyurun cenaze namazına...” diyerek salona geçti. Zilin çalmasını beklemeden kapıyı açtı. Zamanlaması mükemmeldi. Polis memurunun eli tam da zilin üzerindeydi.

“Kayra Şafak?” dedi sivri suratlı, yeni tıraş olduğu için yüzü parlayan polis memuru.

“Buyurun, benim.”

“Hakkınızda gözaltı kararı var, bizimle karakola kadar gelmeniz gerekiyor,” dedikten sonra cebinden çıkardığı arama iznini gösterdi. “Arkadaşlar evinizi arayacaklar,” diye de ekledi.

“Pardon, nedenini de öğrenebilir miyim?” Nedenini az çok tahmin edebiliyordu fakat yaptığı saldırıda bir açık vermiş

olsa böyle nazikçe gözaltına alınmayacağını da biliyordu.

Memur, “Karakolda öğrenirsiniz. Üzerinize bir şeyler giymeniz için bekliyorum. Lütfen acele edin,” dedikten sonra arkasındaki polislere evi araması için içeriye girmelerini işaret etti.

Polisler içeri gireceği sırada Kayra, “Ayakkabılarınızı çıkarır mısınız lütfen?” diyerek, kesin bir dille polisleri durdurdu.

Sivri suratlı, ekipteki en kıdemli polis memuru bu duruma karşı çıkıp, “Bakın, lütfen zorluk çıkma...” diye söze girecek olsa da lafını bitiremeden Kayra, ses tonunu bariz bir şekilde yükselterek polis memurunun lafını kesti.

“Evimi arama hakkınız var fakat kirletme hakkınız yok, değil mi memur bey?” Bu sert çıkış, kapının önünde birkaç saniyelik sessizliğe neden oldu. Kayra aynı ses tonuyla konuşmasına devam etti. “Evimin her yerinde halı var, ayaklarınız üşümez. Fakat ayakkabılarını çıkarmadan bir Allah’ın kulu evime giremez,” diye sert fakat haklı bir serzenişte bulundu. Polislerden ses çıkmayınca kapı eşiğinden ayrılıp odasına yöneldi. Bu konuşmanın ardından polislerin ayakkabılarını çıkaracağından emindi. Nitekim öyle de oldu. Kayra, oldukça özgüvenli, ayaklarını yere sağlam basan güçlü bir kadındı. Huy olarak da görünüş olarak da annesine çok benziyordu.

Polisler ayakkabılarını çıkarıp eve girdiklerinde Kayra, odasında, üzerindeki pembe pijamalarını çıkarmakla meşguldü. Öğlen ezanı okunalı neredeyse bir saat olmuştu fakat üzerine değiştirmeye üşendiği için hâlâ pijamalarıyla duruyordu. Pijama takımlarının yerini beyaz sade bir tişört ve dar paçalı mavi kot pantolon aldı. Siyah kapüşonlu hırkasını giyerken bir yandan da odada göze batan bir şey olup olmadığını kontrol etti. Tek dikkat çeken şey, ses değiştirme aygıtıydı. Gerçi onu kullanmaya pek fırsatı olmamıştı. Siyah hırkasının fermuarını yarıya kadar çekip merdivenlerden indi.

Kayra, bir sorgu odasında ifadesinin alınması için bekletiliyordu. Bekletildiği oda küçüktü ve içeride sinir bozucu bir rutubet kokusu vardı. Ayrıca soğuktu. Bu soğuk, rutubetli odada sadece eski, küçük bir masa ve iki sandalye bulunuyordu. Sandalyelerden biri Kayra'yı sorguya çekecek görevli içindi. Bunların dışında rutubetten küflenmiş tavanda cızırdayarak çalışan bir floresan, Kayra'nın tam karşısındaki duvarda ise büyük bir siyah cam vardı. Bu camın arkasında sorguyu kayda alan iki görevli memur duruyordu. Kayra, hırkasının kapüşonunu başına geçirip kollarını birbirine dolayarak camda yansıyan görüntüsüne baktı. Neden gözaltına alındığını düşünüyordu. Bir şey bulmuş olsalar böyle nazikçe gözaltına alınmazdım, başka bir şey olmalı, diye düşündü. Bu sırada demir kapı gürültüyle açıldı. İçeriye iki polis memuru girdi. Elinde sarı bir dosya taşıyan, otuzlu yaşlarda, uzun boylu fakat boyuna göre oldukça zayıf olan polis memuru, Kayra'nın tam karşısına otururken ondan daha genç olan, sağ gözü şaşı memur ise masanın dibinde ayakta duruyordu. Hiç kimseden ses çıkmıyordu. Kayra, karşısında oturan polis memuruna bakıyor, memur ise önündeki dosyayı inceliyordu. Dosyada suça dair hiçbir unsur yoktu, bu nedenle nasıl başlayacağını bilmiyordu memur.

"Kayra Şafak. Çok başarılı bir öğrencilik geçirmişsiniz.

Yaptığınız çalışmalar da öyle..." diyerek söze girdi.

Kayra, gayet sakin bir ses tonuyla, "Bu mu yani? Sırf başarılı bir öğrenci olduğum için mi buradayım?" diye sordu.

"Haberlerde duymuşsunuzdur. İsrail Bankaları'na bir siber saldırı gerçekleştirildi. Böyle bir saldırıyı sadece kırk dakikada yapabilmek herkesin harcı değil."

Kayra, sıkılmış olduğunu iyice belli ederek, "Eeee," diye homurdandı.

"Yani bu saldırıları sizin yaptığınızı düşünüyoruz."

Kayra alaycı bir şekilde gülümsedi. "Sırf sizin saçma sapan

düşünceleriniz yüzünden mi burada tutuluyorum? Madem kanıtınız yok, ne diye beni gözaltına aldınız?”

Kayra, sesini yükseltmiş olduğu için polis memurunun kaşlarını çatmasına neden olmuştu. “Öncelikle sakın olun. Hakınızda gözaltı kararı çıkarıldı, bu yüzden buradasınız. Diğer arkadaşlarımız da bilgisayarınızı inceliyorlar,” dedi sakın bir tavırla.

“Peki, benden nasıl ve neden şüphelendiniz? Sırf başarılı bir öğrencilik geçirdiğim için mi?” diye bir soru yöneltti Kayra.

Yine aynı memur cevap verdi. Diğeri masanın başında dikilmeye devam ediyordu. “Bir ihbar üzerine sizi gözaltına aldık. Başarılı olduğunuz için değil.”

Kayra şaşkın bir şekilde, “İhbar mı? Kim ihbar etmiş ki?” diye sorsa da polisler cevap vermediler.

Sorgulama devam ediyor, memurlar Kayra’ya sürekli sorular soruyor, Kayra da cevaplıyordu. Bu durum böyle devam ederken içeriye bir memur girdi. Elindeki dosyayı oturmakta olan memura uzatarak, “Komiserim, bilişim uzmanlarının incelediği bilgisayara ait rapor,” dedi.

Raporu alan memur, dosyayı incelerken sorgu odası yine sessizliğe gömülmüştü. Odadaki tek ses, memur sayfaları çevirirken kâğıtların çıkardığı sürtünme sesiydi. Kayra, sorgu boyunca ilk defa gerilmiş, vücudu kaskatı kesilmişti. Memur, dosyayı inceledikten sonra masanın başında dikilen görev arkadaşına bakıp başını olumsuz anlamda salladı. Belli ki Kayra’nın bilgisayarında hiçbir şey bulamamışlardı.

“Bilgisayarınız da temiz çıktı fakat benim asıl merak ettiğim şey, evinizde neden ses değiştirici bir aygıt bulunduğu...”

“Benim değil. Babamındı. Sırf bir arkadaşını işletebilmek için almıştı. Babamdan hatıra kaldığı için atmaya kıyamadım,” diye yalan söyledi Kayra. Şu ana dek kullanmaya hiç fırsatı olmamıştı fakat olacaktı.

Polis memuru dosyayı kapatıp, “Pekâlâ, Gidebilirsiniz,” dedi ve ayağa kalktı.

Kayra da bu ânı beklermiş gibi sandalyesinden kalkıp, "Bilgisayarımı ne zaman alacağım?" diye sordu.

"Giderken alabilirsiniz. Arkadaşlar sizi evinize kadar bırakırlar. Zaten buraya kadar sizi boşuna yorduk."

Kayra, memurlarla beraber merdivenlerden çıkıyordu ki Ankara'dan İstanbul'a gelmiş olan Kadir Erkan'la karşılaştı. Kayra'nın serbest kaldığını gören Müdür şaşkın ve endişeli görünüyordu.

"Neler oluyor, neden serbest bıraktınız?" diye sordu polisler.

"Efendim, elimizde hiçbir delil yok. Bilgisayarı da temiz çıktı. Yapabileceğimiz hiçbir şey yok," diye yanıtladı polis memuru.

Müdür, sadece kendi duyabileceği şekilde, "Kahretsın! Şimdi ne diyeceğim adamlara..." diye mırıldandı. Eliyle sertçe ensesini ovuşturdu. "Emin misiniz, bilgisayar da temiz çıktı, öyle mi?" İsteddiği cevabı alana kadar soracak gibiydi.

"Evet efendim."

Kayra bir şey diyecek gibi oldu fakat demedi. Öylece müdürün karşısında dikiliyor, sinirden kızaran çehresine, telaşla kıpırdanan ellerine bakıyordu.

Müdür hiçbir şey demeden hızlı adımlarla tekrar geldiği yöne doğru söylenerek koşmaya başladı.

Kayra yanındaki polisler, "Müdürünüz hep böyle garip midir?" diye sordu.

Memur, "Biz de anlamadık ki, neden böyle telaşlıydı acaba?" diye mırıldandı.

Kayra, evinin geniş salonunda krem renkli koltukta dalgın bir şekilde sırtüstü uzanıyor, tepesindeki beyaz tavanı seyrediyordu. Kendisini kimin ihbar ettiğini ve Müdür'ün neden telaş yaptığını düşünüyor fakat bir türlü mantıklı bir sebep bula-

mıyordu. O, cevaplarını bulmaya çalışırken güneş batmaya başlamış, bu yüzden evin içerisi loş bir karanlığa bürünmüştü. Son bir aydır sık aralıklarla başına müthiş sancılar giriyor ve bu ağrılara karanlıkta uzanmanın iyi geldiğini fark ettiği için ışıkları açmıyordu. Baş bu denli ağrımaya rağmen doktora gitmemek için inat ediyor, bilgisayarın başında uzun süre zaman geçirmekten kaynaklandığına yoruyordu.

Kayra, koltukta doğrulup kumandayı aldı. Televizyonu açıp haber kanallarında gezindi. Küçüklüğünden beri haberleri takip ederdi fakat İsrail'e yaptığı saldırıdan sonra haberleri kaçırmamaya özellikle dikkat ediyordu. Türk basını İsrail'e yapılan saldırıyı unutmuş görünüyordu. Öte yandan, Mossad ile CIA çalışmalarına ara vermeden Kayra'ya ulaşmanın bir yolunu arıyorlardı. CIA, olayı daha da ileri götürüp Amerikan Hükümeti'ne yakınlığıyla bilinen DarkBoard adlı hackerları da olaya dahil etmişti. Onları bu karara iten neden ise Kayra'nın yazılımı olmuştu. İlk defa böyle bir kod sistemiyle karşılaşan CIA, siber dünyanın aşırı hızlı geliştiğini ve bu gelişime ayak uyduramadıklarını düşünmüş ve DarkBoard'un bu konuda kendilerine yardımcı olabileceğine inanarak, onları da işin içine sokmuştu.

Yazılımına oldukça güvenen Kayra, hiçbir açık vermediğinden emin bir şekilde televizyondaki haberleri seyretmeye devam ediyordu. Hem haberlerin sıradanlığı hem de Kayra'nın kafasında dönüp dolaşan cevapsız sorular iyice durgunlaşmasına, uykusunun gelmesine neden oldu. Televizyonu kapatmak için kumandaya yeltendiği sırada bir son dakika gelişmesine denk geldi. Televizyonu kapatmak yerine ses açma tuşuna bastı. Kanalin haber sunucusu genç bir kadındı ve yüzündeki üzüntü sesine de yansımıştı.

“Değerli izleyicilerimiz, yayınımızı üzücü bir son dakika gelişmesiyle kesmek durumunda kaldık. Maalesef dün gece Hakkâri Üs bölgesine bölücü terör örgütü tarafından bir saldırı düzenlenmiş, bu saldırıda on sekiz vatan evladını şehit vermiştik. Az önce İçişleri Bakanı'nın yaptığı açıklama doğ-

rultusunda, hastaneye kaldırılan dört yaralı askerin de yapılan bütün müdahalelere rağmen kurtarılamayarak şehit düştüğünü, toplam şehit sayısının yirmi ikiye ulaştığını büyük bir üzüntüyle öğrenmiş bulunmaktayız. Acı haberin ardından açıklama yapan Bakan, askerlerin karşılık vermesi sonucu öldürülen on iki teröristin kullandıkları silahların incelendiğini ve bu silahların geçen ay Amerika'nın Suriye'de muhalif olarak nitelendirdiği unsurlara dağıttığı silahlarla aynı olduğunu tespit ettiklerini açıkladı. Bildiğiniz üzere Amerika, geçen ayın başında Suriye'de bulunan bir gruba beş tır silah yardımı yapmış, bu duruma Türkiye büyük bir tepki göstermişti.”

Kayra oturduğu koltuktan öfkeli bir şekilde kalkarak salonun ortasında volta atmaya başladı.

“Allah'ın cezaları! Ama benim adım da Kayra ise...” diye söylenerek odasına yöneldi. Kayra'yı bu denli sinirlendiren husus ailesini ve yaşadığı ülkenin evlatlarını öldüren örgütü el altından destekleyen Amerika olmuştu.

Odasına girip bilgisayar masasına doğru yöneldi. Karakoldan gelen bilgisayar kasasının kabloları henüz takılmamıştı ve öylece masanın yanında duruyordu. Kayra, kabloları taktıktan sonra açma tuşuna bastı. Bilgisayarın fanı ve ekran kartı çalışmaya başladığı için küçük tiz bir ses yayıldı odaya. Açılan bilgisayarımda hırsla yazmaya başladığı kodun henüz ikinci satırındaydı ki bir anda duraksadı. Düşündü.

Yazdığı satırı silip başka birkaç kod yazdı. Ardından ekranda bir kutucuk belirdi ve kutucuğun içerisinde şu yazıyordu: “DOSYALAR TARANIYOR. TAHMİNİ BEKLEME SÜRESİ ON İKİ DAKİKA.”

Polisler, bilgisayarına bir casus yazılım eklemiş olabilirlerdi. Böyle bir yöntemle Kayra'nın yaptığı her şeyi görebilirlerdi. Girdiği siteleri, yazıyorsa yazdığı kodları, kısacası her şeyi... Kayra böyle bir şey yapacaklarını tahmin ettiği için yazdığı kodla bilgisayarını taratmış ve tahminlerinde yanılmadığını anlamıştı.

“ZARARLI YAZILIMLAR BULUNDU.”

Kayra bulduğu programı silmedi çünkü silerse polisler silindiğini anlayacak ve tekrar şüpheleneceklerdi. Bunun yerine erişimini bloke edip bilgi alışverişi yapmasını engelledi. Böylece Kayra'nın her yaptığı karşı tarafa iletilmeyecek, sadece kendi istedikleri iletilecekti. Mesela alışveriş ve makyaj malzemeleri satan mağazaların IP'sini göndererek kendisini hanım hanımcık bir kız olarak gösterecekti.

Yaptığı işlemlerden sonra gönül rahatlığıyla MS kod sayfasını açtı. Ardından hiç vakit kaybetmeden hızlı bir şekilde kod yazmaya başladı.

Televizyon kanallarını hackleyerek bütün Amerika'ya bir mesaj vermek istiyordu. Yazdığı kodlar trojeni aktif hale getirdi. Uydu sistemine saldıran trojen, sistemin bir açığını bulmaya çalışıyordu. Üst üste yaptığı denemelerden sonra trojen, ilk güvenlik duvarını başarıyla aşmıştı fakat ikinci bir güvenlik duvarına takılmıştı. Onun şifresini de çözmesi gerekiyordu. Kayra, ekranında akan yazıları okuyor, trojenin ne tür bir engelle takıldığını anlayabiliyordu. Hâlbuki ekranında yukarıdan aşağıya doğru hızla akan yazılar insan beyninin en zor algılayabildiği programlama dili olan Assembly idi.

Kayra önündeki üç ekrana o kadar gömülmüştü ki alt katta defalarca çalan sabit telefonu duymamıştı. Zaten odaklanmaktan başka çaresi yoktu, çünkü kalkıştığı bu illegal saldırı en küçük hatayı kaldıracak gibi değildi. Saniyeler dakikaları, dakikalar saatleri kovalıyor, zaman su gibi akıp gidiyordu. Tam dört saattir bilgisayarının başından bir an olsun ayrılmadan sürekli kod yazıyor, yazdığı kodları dikkatli bir şekilde kontrol ettikten sonra kopyalayıp boş bir metin dosyasına kaydediyordu.

Hedefinde bu defa Amerika vardı ve planladığı saldırı iki aşamadan oluşuyordu. Birinci aşamada; televizyon kanallarını hackleyip bir mesaj verecek ardından inci aşamayı devreye sokacaktı. İkinci aşama, şayet başarılı olursa bütün dünyada yankı uyandıracak cinstendi. İsrail'e yaptığı saldırıdan sonra adını bir kez daha bütün dünyaya duyurmaya hazırlanan Kay-

ra, kod yazmaya devam ediyordu. Saat tam 00.00'dı. Kendisini yorgun hissediyor, bir an önce uyumak istiyordu. Oda karanlık olduğu için ekrandan yayılan ışık gözlerini oldukça hırpalıyor, uyuma isteğini artırıyor. Ayrıca sürekli yazdığı satır dolusu kodları kontrol etmenin verdiği bir gerginlik de vardı üzerinde. Bir açık verip yakalanmak ve ömrünün geri kalanını parmaklıklar ardında geçirmek istemiyordu.

Kayra, ilk aşamayı yazmayı yaklaşık bir saat önce bitirmişti. Televizyon kanallarını hacklemek için yazdığı kodlar sadece seksen üç satırdan oluşuyordu. Asıl yorucu ve uzun olan ikinci aşamaydı. Bunun için üç yüz dört satır kod yazmasına rağmen henüz yarılayamamıştı bile. Hackerların çoğunlukla grup olarak çalışmalarının altında yatan bir neden de buydu: İş bölümü yaparak hedefe daha hızlı ulaşmak ve grupla beyin fırtınası yaparak engelleri aşmak... Fakat şöyle bir gerçek de vardı; aktif olan hacker gruplarından hiçbiri İsrail'in banka sistemini kırk dakikadan daha az sürede hackleyemezdi.

Saat, sabahın sekizini gösterirken Kayra, bir gram uyku uyumadan hâlâ aynı yerde, bilgisayarın başında oturuyor, kod yazmaya devam ediyordu. Bitirmek üzereydi fakat kendisi de bitmek üzereydi. Uykusuzluk ve stresten bütün vücudu kaskatı kesilmiş, fazlasıyla hırpalanmıştı. Bunların dışında başındaki o korkunç ağrı yine başlamış bütün beynini sarıp sarmalamıştı. Bilgisayarın başından kalkıp kendisini yatağa bıraktı. Çok geçmeden de başındaki ağrıya rağmen derin bir uykuya daldı.

1960'lı yılların başlarında ortaya çıkan hacker kavramı bilgisayar dâhilerini niteleyen olumlu bir kelimeydi. Fakat yıllar geçtikçe bu kavram bazı dâhilerin yeteneklerini kendi çıkarları için kullanmaya başlamasıyla olumsuz, hatta korku uyandıran bir sözcüğe dönüşmüştü. 1970'lerin başlarında bir grup hacker, ücretsiz görüşme yapabilmek için telefon şe-

bekelerine sızmaya başlamış ve başarılı da olmuştu. Bu, siber saldırıların başlangıcıydı ve görünen o ki, devamı gelecekti. Öyle de oldu... Gözünü daha yükseklerle diken bir hacker, NASA'nın bilgisayarlarından 1,7 milyon dolar değerindeki yazılımı çaldığında henüz on altı yaşındaydı. Yakalandı ve on yıl hapis cezasına çarptırıldı. İyi hal durumundan yararlandı, altı ay yattıktan sonra serbest bırakıldı. Bu olaydan yaklaşık on yıl sonra büyük şirketler, ağlarına yapılan kötü niyetli saldırılar sonrasında büyük zararlara uğradı. Bu saldırılardan da sorumlu tutularak şüpheli konumuna düşen hacker, her ne kadar, "Ben yapmadım!" diye açıklasa da kimseyi inandıramamış ve işlemediği bir suç yüzünden hüküm giymek yerine intihar ederek canına kıymıştı. Trajik ve bir dâhiye yakışmayan bir ölüm şekli... Dünyanın en tehlikeli hackerı olarak gösterilen bir başka dâhinin, Alex Rojovya'nın da sevdiği kadın tarafından ihbar edilip yakalanması ve kırk dokuz yıl hapis cezasına çarptırılması da trajik bir sondu şüphesiz.

Hepsinin oldukça farklı hayatları, oldukça farklı düşünceleri olmasına rağmen kuvvetle muhtemel tek ortak noktaları vardı: Üstün zekâ... Bir sistemi çökertmek, kullanılmaz hale getirmek kimseyi üstün zekâlı, dâhi yapmaz; sadece bilgisayar dilinden iyi anladığınızı ve biraz da şanslı olduğunuzu gösterir. Ama bir sistemi başarılı bir şekilde hackleyip hiçbir iz bırakmadan oradan uzaklaşabilmek... İşte bu dehadır.

Kayra, yatağında doğrulup telefonun saatine baktı. Saat 21:14 idi. Aralıksız güzel bir uyku çekmişti fakat hâlâ uyumak istiyordu. Yapacak çok önemli bir işi olmasa sabaha kadar uyumaya devam edebilirdi. Uyuşuk tavırlarla yataktan kalkıp belini geriye doğru esnetti. Başındaki ağrıdan eser yoktu. Uyumak, özellikle karanlıkta uyumak yine iyi gelmişti anlaşılan.

“Hadi, başlayalım bakalım,” diyerek bilgisayarın karşısına oturdu. Siyah, ince klavyesinden rastgele bir tuşa basıp bilgisayarını uyandırdı. MS kod sistemini açıp daha önceden yazdığı kodları üstünkörü bir kez daha inceledi. Hata olmadığına kanaat getirdikten sonra son olarak Amerikan hükümetine vermek istediği mesajları barındıran videoyu kontrol etti. Dikkatli bir şekilde hazırladığı videonun da hazır olduğunu gördükten sonra MS kod sayfasına geçip hiç tereddüt etmeden enter tuşuna bastı. İsrail’in bankalarına yaptığı saldırıyla aynı tür bir saldırı değildi bu. ABD’nin daha güçlü bir veri tabanı kullanıyordu çünkü. Bilgisayarın ekranında 5x20 boyutunda büyük harf ve rakamlardan oluşan bir dizi vardı ve her geçen saniye harf ve rakamlar büyük bir hızla değişiyordu.

A01BK204B50D010BAA21
01024BF0D032102ND021
1B0302040020500250020
BDA0100201DB01020D01
010002D00DBAKLDL0102

Bu dili anlamak imkânsızdı. Kayra için bile... Ekranda görünen her harf ve rakam, Kayra’nın yazdığı kodların trojene aktarılmasını gösteren bir yazılım diliydi ve her biri, Kayra’nın yazdığı bir kodu temsil ediyordu. İki saldırı gerçekleştirecekti ve bu iki saldırı yaklaşık 1200 kod civarındaydı. Kısacası ekranda görünen dizin, 1200 defa değişecekti. Korkunç bir şeydi bu, tam anlamıyla korkunç... Ve nihayet Kayra’nın uzun süren bekleyişi, trojenin bütün kodları belleğine kaydedip harekete geçmesiyle son buldu.

Artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı.

3 OBT'NİN YÜKSELİŞİ

Kasvetli bulutların gökyüzüne hâkim olduğu bir çarşamba sabahı yaşadığı travmanın etkisinden uzun süre çıkamayacak gibi görünüyordu Amerika.

Kayra'nın yazdığı kodlar kusursuz çalışarak dünyanın en büyük siber saldırısına imza atmıştı. İlk önce Amerika'nın en köklü bankalarının trilyon dolarları bulan varlıklarının ardından, Amerikan uydu kanallarını da hackleyerek manifesto içerikli bir video yayınlamıştı.

Amerikan halkı dizisini, haberini izlerken bir anda televizyon yayını kesildi ve Kayra'nın İngilizce konuştuğu bir videoyla karşılaştılar. Kayra bu videoyu kendi odasında, iki duvarın birleştiği köşede çekmişti. Yüzünde beyaz bir maske, başında ise siyah hırkasının kapüşonu vardı. Sesini de ses değiştirme programıyla kalınlaştırmıştı. Maskesi oldukça beyazdı, plastikten daha kaliteli bir malzemeden üretilmişti. Siyah tülbentle kapatılmış göz delikleri Kayra'nın badem gözlerini başarılı bir şekilde gizliyordu. Maskenin dikkat çeken tek özelliğiye, sol gözün altında küçük bir gözyaşı motifinin bulunmasıydı. Kayra'nın bütün Amerika'ya verdiği mesaj aynen şöyleydi:

“Öncelikle siz, televizyon başında saçma sapan programları izleyerek vaktini öldüren Amerikan Halkı, yayınınız aniden kesilmiş ve bu maskeli kişiyle karşılaşmışsanız bilmelisiniz ki ülkeniz büyük bir siber saldırı sonucunda milyar dolarlarını

kaybetmiştir. Milyar dolarlarınızı çalan yine aynı maskeli kişi, yani benim. Ülkenizin en büyük sekiz bankasının sistemini çökerterek tam tamına 13 milyar 875 milyon 840 bin Amerikan dolarına el koydum. Evet, bu bir suç... Evet, ben suçluyum. Kabul ediyor ve suçumu da itiraf ediyorum. Benim suçum, bankaların sistemini bloke ederek çaldığım para değil. Benim tek suçum, sizden daha zeki olmam, daha yetenekli olmam, daha güçlü olmam. Beni durdurabilecek sisteme sahip değilsiniz. Sistemleriniz de beyinleriniz gibi yetersiz.

“Bu saldırıyı yaptım çünkü sizin ülkeniz de benim ülkemden 13 milyar 875 milyon 840 bin saniye çaldı. Nasıl mı? Gelin anlatayım... Bir saatte 3 bin 600 saniye, bir günde ise 86 bin 400 saniye var, bu rakamı 365 ile çarparsak bir yıldaki saniyeye, yani 31 milyon 536 bin sayısına ulaşırız. Yine bu bulduğumuz sayıyı da 20 ile çarparak bir insanın 20 yaşına gelene kadar tükettiği saniyeye, ardından da 22 ile çarparak 22 kişinin 20 yıl boyunca harcadığı toplam saniyeye, yani 13 milyar 875 milyon 840 bin sayısına ulaşırız... Bu sayı size bir yerden tanıdık geliyor mu?

“Birkaç gün önce ülkemde bir terör saldırısı gerçekleştirildi ve bu saldırı sonucunda 22 vatan evladı şehit oldu. Bu saldırıyı yapan teröristlerin kullandığı silahlar bizzat sizin ülkenize, Amerika’ya ait. Şimdi soruyorum size, saniye çalanlar mı suçlu, yoksa para çalan mı?

“Bu anlattıklarına rağmen hâlâ beni suçlu olarak görüyorsanız, evet, ben bir suçluyum ve beni hastalıklı beyinlerinizle suçlamaya devam edin. Ama şunu da unutmayın; terörü desteklemeye devam ettiğiniz sürece sürekli bir suçluyla karşılaşacaksınız. Bu Amerika’ya ilk ve son uyarım: Müttefik diye beslediğiniz kişilere yaptığınız yardımları durdurun. Terörü desteklemeyi bırakın ya da sonuçlarına katlanın! Sıradan biri fakat Türk!”

Bütün Amerikan kanalları yaklaşık on dakika süren bu bildiriye dinlemek mecburiyetinde kalmıştı. Video, bittikten son-

ra tekrar başa dönüyor, yine aynı şeyleri tekrarlıyordu. Amerikalı bilişim uzmanları uydu kanallarından virüsü temizleyene kadar da devam edecekti. Bu, Amerikalılar için ciddi sınırdan geçen bir bozucu, ülkelerini küçük düşüren bir durumdu. Bir bilgisayar korsanı bankalarınızdan büyük bir meblağ parayı çalıyor ve siz bunu haberlerden değil, yine aynı korsanın çökerttiği televizyon yayınındaki yüzü maskeli, sesi kalınlaştırılmış kişiden, paralarınızı çalan kişiden öğreniyorsunuz. Evet, bu ciddi sınırdan geçen bir bozucu bir durumdu.

Saatler geçmesine rağmen zararlı virüsü sistemlerinden atmanın bir yolunu bulamayan bilişim uzmanları, çareyi bütün uydu kanallarını tamamen kapatmakta buldu. Yaklaşık altı saat sonra Kayra'nın görüntüsü gitmiş, yerine "NO SIGNAL!" yazısı gelmişti. Bütün dünya çalkalanıyor, sosyal medyanın birçok platformunda Kayra'nın yüzü maskeli konuşması paylaşılıyordu. Üstelik birçok haber kanalı sosyal medya üzerinden canlı yayın yapıyor ve oldukça fazla ilgi görüyordu.

Bu haber kanallarından biri, CIA başkanının yaptığı açıklamayı yayınladı. Tıpkı gözleri gibi siyah saçları olan, orta boylu, hafif kilolu, küçükken bisikletten düşerek burnunu kırdığı için hafif yamuk burunlu başkan, ceviz rengi bir kürsünün önünde, basın mensuplarına açıklamalarda bulunuyordu. Sesinden moralsiz olduğu açıkça belliydi.

"Bildiğiniz gibi ülkemiz büyük bir siber saldırıya maruz kaldı. Televizyon uydu yayınlarını kesmek zorunda kaldık. Fakat merak etmeyin, konuyla ilgili arkadaşlarımız büyük bir hız ve özveriyle çalışmalarına devam ediyorlar. Ayrıca bilişim uzmanlarımız, bilgisayar korsanının yakalanması için özel bir ekip kurdu. En kısa zamanda korsanı yakalayacağız."

Bir muhabir söz hakkı isteyerek sorusunu sordu:

"Efendim, televizyon yayınlarının hacklendiğini biliyoruz ayrıca birçok banka sisteminin hacklendiği de söyleniyor. Korsan ya da korsanların milyar dolarlar çaldığı doğru mu?"

Bu soru, başkanı tereddütte bıraktı ve birçok politikacının yaptığı gibi gerçekleri söylemek yerine konuyu değiştirdi.

“Şimdilik bu konu hakkında açıklama yapmak pek doğru değil, dediğim gibi ilgili arkadaşlarımız saldırıyla ilgili çalışmalarını yürütüyorlar.”

Söz hakkı isteyen başka bir muhabir, “Efendim, uydu sisteme entegre edilen zararlı yazılım altı saatten fazla bir süre geçmesine rağmen temizlenemedi. Sizce bu durum itibar zedeleyici değil mi?”

“İtibar zedeleyici olduğunu düşünmüyorum. Amerika gibi güçlü bir devletin itibarını bir korsan bozacak değil fakat şöyle bir gerçek de var; gelişen teknoloji siber dünyayı da geliştiriyor. Yeni düzene ayak uydurmalıyız. Öyle de yapacağız. Dünyada siber saldırılara karşı koymak için en fazla çalışma yürüten, yatırım yapan ülkeyiz. Hepinize sağlıklı, mutlu günler diliyorum,” diyerek kürsüsünden ayrıldı.

Başkan bir konuda çok haklıydı. Amerika, siber saldırılara karşı en fazla yatırım yapan ülkelerin başında geliyordu. Ve yine aynı Amerika, şimdiye dek yapılmış en büyük saldırının kurbanı olmuştu. Üstelik olayın faili, onlarca, yüzlerce kişiden oluşan bir grup değil, Balıkesir doğumlu bir Türk’tü.. 13 milyar dolar, başka ülkeler için oldukça büyük bir miktar olabilirdi fakat Amerika için pek de öyle sayılmazdı. Ne de olsa Amerika, birkaç yıl içinde yine “demokrasi getiriyoruz” diyerek bir ülkeye girer, tamamen bir rastlantı sonucu bir iç savaşa denk gelir ve acil ihtiyaçları olan milyar dolarlık silahlar satardı.

Kayra’nın yaptığı saldırı bütün dünyada büyük yankı uyandırmaya devam ediyordu. Olayın üzerinden yaklaşık on üç saat geçmişti ve nihayet Amerikalı bilişim uzmanları, yazılımı sistemden atmanın bir yolunu bulmuşlardı. Saldırı, Avrupa başta olmak üzere bütün dünyadaki haber ajanslarının manşetlerindeydi.

“Amerika hacklendi!”

“OBT, Amerikan bankalarından 13 milyar 875 milyon 840 bin dolar çaldı!”

“Büyük Vurgun! Hackerlar Amerika’ya süper gücün kimde olduğunu gösterdi!”

“Amerika’ya yapılan bu büyük saldırı çağımızın en büyük sorununu gün yüzüne çıkardı: Siber Savaş!”

“Türk hackerlar Amerikan bankalarını çökertti!”

Kayra, bütün dünya tarafından tanınan bir hackerdı artık. Hatta yaptığı son saldırıyla dünya üzerindeki en büyük polis teşkilatı olan Interpol’ün listesine dâhil edilerek hakkında kırmızı bülten ile arama kararı çıkarıldı. Bunun dışında CIA tarafından özel olarak seçilen dört kadın, sekiz erkekten oluşan bir ekip kuruldu ve bu ekip hiç zaman kaybetmeden çalışmalara başladı. Ekibin başında Jimmy Denever adında, uzun boylu, geniş omuzlu, kömür rengindeki dalgalı saçlarını geriye tarayan bir CIA ajanı vardı. Gençti fakat oldukça yetenekli, zeki bir adamdı. CIA’in kendilerine tahsis ettiği geniş, büyük bir ofiste yapılan saldırıları inceleyen Jimmy ve ekibi, bir ipucu arıyordu.

“Saldırı MS kod sistemi üzerinden gerçekleştirilmiş,” dedi Max.

Jimmy, çenesini kaşıyarak bir süre düşündü. “MS mi? Yani diğer hackerların kullandığı yöntemi kullanmışlar.”

Max, “Bir saniye, bir saniye! Sanırım buldum,” diyerek koltuğunda doğruldu ve hızlı bir şekilde kod yazmaya devam etti. Jimmy, Max’in yanına gelip bilgisayara baktı. Birkaç dakika sonra ekranda Kayra’nın yazmış olduğu kodların gizlendiği bir yazılım dizisi belirdi.

A01BK204B50D010BAA21

01024BF0D032102ND021

1B0302040020500250020

BDA0100201DB01020D01

010002D00DBAKLDL0102

“İşte bu kadar!” diyerek ellerini birbirine vurdu Max. “Banka sistemlerine ve muhtemelen uydu kanallarına yaptı-

vam etti. Jimmy, Max'in yanına gelip bilgisayara baktı. Birkaç dakika sonra ekranda Kayra'nın yazmış olduğu kodların gizlendiği bir yazılım dizisi belirdi.

A01BK204B50D010BAA21

01024BF0D032102ND021

1B0302040020500250020

BDA0100201DB01020D01

010002D00DBAKLDL0102

"İşte bu kadar!" diyerek ellerini birbirine vurdu Max. "Banka sistemlerine ve muhtemelen uydu kanallarına yaptığı saldırıların kodları bu şifrenin arkasında gizli. Sıkı durun gençler, sanırım korsanı bulduk," diye sevinçle homurdandı. Haklıydı Max. Büyük bir ipucu yakalamış, Kayra'nın sisteme sızdığı kod sistemine ulaşmıştı.

Ekibin diğer üyeleri de bilgisayarlarından kalkıp Max'in oturduğu bilgisayarın karşısına, Max'in arkasına yığıldılar. Başta Jimmy olmak üzere hepsinin yüzü gülüyor, birbirlerini tebrik ediyorlardı. Çünkü asıl olay, saldırının gerçekleştirildiği kodlara ulaşmaktı. Bütün mesele buydu. Hacker'ların birçoğu "Saferix" diye bilinen bir koruma sistemini kullanarak saldırılarını gerçekleştirirlerdi. Saferix, saldırı amaçlı yazılan kodları gizleyen sistematik bir dildi ve korsanın yakalanmasını zorlaştırdığı için hayati bir değer taşıyordu. Fakat Kayra, böyle bir koruma sistemine gerek duymamıştı.

Jimmy, "Bu kadar kısa sürede nasıl ulaştın Max. Saferix'in en basit yapısı bile iki günde anca çözümlenebiliyor."

Max, turuncu, kıvrıkcık saçlarını geriye doğru yatırıp cevap verdi. "Saferix kullanmamış ki... Tam bir çaylak. Benim de anlamadığım; Saferix'i kullanmayı bilmeyen bir hacker nasıl oluyor da bu kadar büyük bir vurgun yapabiliyor, anlamış değilim."

Max'in bu cevabı Jimmy'nin, hatta bütün ekibin düşüncesine neden oldu. Kayra'nın ne yapmaya çalıştığını anlamak cidden çok zordu. Hangi katil suç aletini cinayet mahallinde bırakırdı ki? Şimdiye kadar yapılan bütün siber saldırıların

tek ortak noktası vardı, o noktanın ta kendisi de, yapılan saldırıların hepsinin gizli olarak yapıldığıydı. Kimisi Saferix gibi bir kod sistemini kullanmış, kimisi ise saldırı gerçekleştikten sonra kodları silmenin bir yolunu bulmuştu. Kısacası bütün hacker'lar, yaptığı saldırının izlerini silmenin bir yolunu aramışlardı. Kayra'nın yaptığı gibi suç aletini suç mahallinde bırakmamışlardı.

Max, kod dizinini takip ederek Kayra'ya ulaşmak için kod sisteminin algoritmasını çözümlemeye başladı. Jimmy ve ekibi diğer üyeleri aynı şekilde Max'i izlemeye devam ediyorlardı. Max, kod yazma işlemini tamamladıktan sonra kodları aktif hale getirdi. Ekranda "yükleniyor" ikonu belirdikten birkaç dakika sonra şu yazı belirdi:

"HATA! HATALI SAYI DİZİNİNDEN BAŞLADINIZ. KOD SAYFASINA GERİ DÖNÜLÜYOR."

"Bu da ne demek oluyor?!" diye söylendi Max. Fakat çok geçmeden güneş kadar apaçık olan gerçek kafasına dank etti.

Artık bütün taşlar yerine oturuyordu. Kayra, yazdığı kod sistemini gizlemeyerek peşine düşecek olanlara bir mesaj vermek istiyordu. Yazdığı kod dizininin ilk aşamasında 100 harf-rakam vardı ve bu harf-rakamın sadece bir tanesi sizi bir sonraki aşamaya, yani Kayra'nın yazdığı koda götürecekti. Kısacası, Kayra'nın yazdığı 1200 civarında kod satırı vardı ve bu kodlar 20x5'lik kod dizesinde gizliydi.

A01BK204B50D010BAA21

01024BF0D032102ND021

1B0302040020500250020

BDA0100201DB01020D01

010002D00DBAKLDL0102

CIA uzmanları, son kod satırından başlayıp ilk kod satırına kadar geriye doğru gitmeliydiler. Kayra'ya ulaşmanın tek yolu bu şifreyi çözmekten geçiyordu. Fakat oldukça uzun bir yoldu bu. Kodun gizlendiği harf-rakam, 5. satır 13. sütundaki "K" harfi de olabilirken, 1. satır 1. sütündeki "A" harfi de olabilirdi. Hepsini tek tek denemek gerekiyordu ki doğru

saldırıyı yapmak için nereden baksanız bin satır civarında kod yazmanız gerekir. Bunun ne anlama geldiğini anladınız, değil mi? Her kod dizininde incelememiz gereken yüz değişken ve binden fazla kod dizini var... Milyonlarca seçenek.”

Kayra, neredeyse piyasadaki bütün programlama dillerine hâkimdi. Üstelik üç yıl boyunca çalışarak tek başına bir programlama dili geliştirmişti. Fakat bu denli başarılı bir hacker olmak için sadece bilgisayar ve programlama dillerine hâkim olmak yetmezdi. Daha fazlası lazımdı. Mesela; cmd.exe yani Windows komut sistemini kullanabilmek, ağ sistemine (IPv4, IPv6, NAT, DHCP, DNS, MAC, ARP, VLAN vb.) hâkim olmak gerekiyordu. Bir sistemi çökertmenin en kısa yolu, sistemin nasıl çalıştığını bilmekten geçiyordu ve çalışma prensibini bildiğiniz bir sistemi bloke etmek veya kontrol etmek daha kolaydı.

Kayra evinin küçük balkonunda, tahta sandalyesinde oturuyor, ünlü yazılımcıların yaptığı çalışmaları bir araya getiren İtalyan bir yazarın yazdığı kırmızı ciltli, kalın kitabı inceliyordu. Kayra'yı bu denli başarılı bir yazılımcı yapan etkenlerden biri de buydu. Sürekli araştırıyor, sürekli yeni şeyler öğrenmeye iştah duyuyordu. Evinin en sevdiği yeri, caddeye açılan bu küçük balkondur. Canı sıkkın olduğu vakit kendini bu balkona atar, arkasına yaslanarak caddeyi incelerdi. Tıpkı şu an yaptığı gibi... Kitabı bir kenara bırakıp caddeden geçen insanları, arabaları seyretmeye koyuldu. Güneş batmak üzere olduğu için caddenin loş, insana mutluluk veren bir görüntüsü vardı. Gözüne bir yaşlı adam ilişti, dalgın gözlerle düşündü. Acaba elindeki patates poşetini zorlukla taşıyan, karşıdan karşıya geçmek için bir süre tereddüt eden fakat koluna giren bir gencin hem poşeti taşımasına hem de karşıdan karşıya geçmesine yardım etmesiyle bu tereddütlerinden kurtulan belki kamburlaşmış yaşlı amcanın ne derdi vardı? Veya bir derdi var mıydı? Şüphesiz, her insanın derdi vardı... Mesela bu yaşlı

adamın koluna giren on sekiz, on dokuz yaşlarında esmer, yakışıklı gencin de bir derdi vardı. Sevgilisi tarafından terk edildiği için kalbi hüznün pençesinde kıvranan bu genç, "Hayatımın en acılı, en lanet günü o gün, onunla karşılaştığım gün. Allah'ım neydi günahım da böyle bir acı yaşattın bana? Nasıl dayanacağım ben. Dayanacak gücüm kalmadı!" diye salya sümük ağlayarak bir kutu ilaç içip intihara teşebbüs ettiğinde ve annesi onu odada yarı baygın bulduğunda sadece on yedi yaşındaydı. Çok uzun bir süre geçmemiştir bu aptalca deneyimin üzerinden. Evet, aptalcaydı ve bunu kendisi de kabul ediyordu... Çünkü midesinin yıkandığı hastanede karşılaştığı Ruşendil isimli küçük kız, bu gencin bütün hayat felsefesini değiştirmiş, sevgiliden ayrılmanın dünyadaki en büyük acı, hatta sizi yaşamdan koparacak bir acı olmadığını öğretmişti.

Ruşendil, kalp hastası, şirin mi şirin bir kız çocuğuydu. Yedi yaşındaydı. Yanakları elma gibi kıpkırmızı, boncuk mavisi gözlerinin içi cıvılcıvıldı. Etrafına gülücükler saçan bu sarı saçlı küçük kız, şehir hastanesindeki derdi en büyük hastaydı. Kalp hastasıydı ve hastane odasında kalp nakli için bekletiliyordu. Fakat yanınız ne annesi vardı ne de babası... Hem yetim hem de öksüzdü Ruşendil. Gözlerini açtığında yetimhanedeydi ve eğer o küçük kalbi bu büyük ameliyatı yenerse gideceği yer, yine yetimhaneydi. Esmer genç, midesi yıkandıktan sonra dinlendirildiği odada, şans eseri karşılaşmıştı onunla. Küçük kızın hikâyesi, genci oldukça derinden etkilemişti. Taburcu edildikten sonra sık sık hastaneye gelerek küçük arkadaşını ziyaret etmiş, ona minik hediyeler getirmişti. Sonunda Ruşendil için sevindirici haber gelmiş, uygun bir kalp bulunmuştu. Fakat işler yolunda gitmemişti. Ameliyat sırasında üç kez kalbi durmuştu kızın. Bir değil, iki değil, tam üç kez. O küçücük bedenine ağır gelmişti ameliyat. Artık yetimhanenin gıcırdayan demir ranzasında değil, kimsesizler mezarlığında, toprağın altında yatıyordu... Doktor, "Kalp bulundu, artık sen de diğer çocuklar gibi koşup oynayabileceksin," dediğinde. O kadar çok sevinmişti ki doktorun boynuna sarılmıştı.

Maalesef bunlar hayatın gerçekleriydi ve daha nice hikâyeler vardı. Kayra'nın oturduğu yerden insanların değil hikâyeleri yüzleri bile görünmüyordu artık. Hava iyice kararmış, soğumuştur.

Kayra, oturduğu sandalyeden kalkıp salona yöneldiği sırada odasındaki bilgisayardan tiz bir alarm sesinin yayıldığını işitti. Bu pek de hayra alamet değildi... Basamakları ikişer ikişer tırmanarak odasına koştu. Elini fareye atıp sinir bozucu alarm sesini kapatmak istedi ama başaramadı. Fareyi kontrol edemiyordu. Sistemi hacklenmişti! Bunu yapan son birkaç haftadır CIA için çalışan DarkBoard adındaki hacker grubuydu. Ne kadar yetenekli olduklarını herkese kanıtlamalarına ramak kalmıştı. Zaten bütün dünya tarafından tanınan popüler bir hacker grubuydular. Instagram sayfalarını 14 milyondan fazla insan takip ediyordu.

Birkaç saniye sonra "SİSTEM KAPATILIYOR" yazısı çıktı ekranda. Kayra, kod sistemini açmayı denedi fakat hiçbir şeyi kontrol edemiyordu. DarkBoard, sistemi bloke etmeyi başarmış fakat IP adresine ulaşamamıştı ki mühim olan da IP adresiydi.

Bilgisayar tekrar açıldığında fare imleci artık kendiliğinden hareket ediyordu. DarkBoard dosyalarını inceliyor, Kayra ise hiçbir şey yapamıyordu. Çok geçmeden ekranda boş bir not defteri açıldı ve birkaç kelime belirdi.

"Tebrikler, hacklendiniz! :))) DarkBoard, herkese mutlu günler diler!"

"Geri zekâlı beyin yoksunları! Ne yaptığının farkında bile değilsiniz!" diye sinirli bir şekilde söylendi Kayra. Not defterine yeni kelimeler düştü. "Videoyu izle!"

Not defteri kaybolup yerini yükleniyor ikonuna bıraktıktan sonra video açıldı...

Ekranda, yüzü tamamen beyaz bir maskeyle gizli, başı siyah hırkasının kapüşonuyla örtülmüş biri belirdi. Sesi, ses değiştirme programıyla kalınlaştırıldığı için söylediklerinden bazıları anlaşılmıyordu.

“Bu, kısa ama senin dünyanı tamamen sarsacak bir video olacak Bay Şaklaban!” diye söze başladı yüzü maskeli, kalın ses. Kayra’yı sinirlendirmeye yetmişti bu sözler.

“Sadece yarım saatte sistemine sızıp bütün dosyalarına el koyduk! Bu, gücümüzü görmen için sana küçük bir uyarı olsun. Eylemlerini sonlandır! Amerika’dan, İsrail’den uzak dur!”

Ekrandaki kişi İngilizce konuşuyordu.

“Biz kim miyiz? Biz, bir başkaldırıyız! Biz, sanal dünyanın hükümdarlığını üstlenen neferleriz! Biz, gölgeleriz!”

Kayra’nın yüzünde küçük bir tebessüm oluştu. “Neferler demek!” diye söylendi. Kayra’nın bütün dosyalarını kopyalayıp kendi bilgisayarlarına aktardılar. Sistemin şifresini çözmek için birkaç kod yazdılar. Bütün bunları rahat bir tavırla izliyordu Kayra. Birkaç saniye sonra ekrandaki fare imleci sabit kaldığında elini fareye uzatıp imleci oynatmayı denedi. İmleci hareket ettirmeyi başardığında bir kahkaha atmak istedi. Kayra’yı mutlu eden şey bütün dosyalarına truva atı kodlarını yerleştirmiş olmasıydı. Sistemini geri alabilmesinde bu kodlar etkili olmuştu. DarkBoard üyeleri Kayra’nın bilgisayarındaki dosyaları kendi bilgisayarlarına aktararak oldukça büyük bir hata yapmışlardı.

Kayra’nın yazdığı dosya koruma sisteminin çalışma prensibi oldukça basitti. Dosyalara yabancı bir IP’den giriş yapıldığı vakit aktif hale geçecek bir yazılım entegre edilmişti. Dosyalara giriş yapıldığı anda ekranda binlerce Ms dosyası açılıyor ve yazılım, ekran kartı yorulana kadar dosya açmaya devam ediyordu. Bir saniyede bin beş yüz civarında dosya açılıyordu ve bu durum yaklaşık bir dakika içinde ekran kartının yanmasına neden oluyor ve son olarak ekranda hackerın yazdığı bir yazı, bir mesaj belirliyordu. Bu yazı ekranda yaklaşık yirmi saniye durduktan sonra görüntü tamamen kayboluyor ekran kartı da kullanılmaz hale geliyordu. DarkBoard’ın gördüğü son şey şuydu.

“Kral’ı yenmek istiyorsan, kral gibi düşünmelisin! Hacked

By Ordinary But Turkish ”

DarkBoard grubunun başında Marsilis adında Asyalı bir genç vardı ve Marsilis, Kayra'nın sistemindeki bir açıktan yararlanarak dosyaları ele geçirmeyi başarmıştı. Ve bu sayede bir kısmı CIA'in bilgisayarlarına ait olan 134 ekran kartı kullanılmaz hale gelmişti. Bu bilgisayarlardan 68 tanesi CIA bilişim uzmanlarına aitti. DarkBoard üyeleriyle ortak bir çalışma yürütüyorlardı.

Bütün bu olan biten içinde gözden kaçırılmaması gereken konu; dünyanın en büyük siber vurgununu tek başına gerçekleştiren hackerın yazdığı sistemde bile bir açık bulunduğu ve bu açık yüzünden az daha yakalanıyor olmasıydı. Anlaşılan o ki hiçbir sistem tam anlamıyla güvenli değildi.

Günler haftalar geçiyor, ne çalınan paralardan ne de parayı çalandan haber alınabiliyordu. Hal böyle olunca ister istemez toplumların tepkisi hükümetlerin üzerinde bir baskı oluştuyordu. Politikacılar ciddi stres altındaydı. Ayrıca Kayra, Amerika'dan çaldığı yaklaşık 14 milyar doları hiçbir yere dağıtmamış, kendisi için de çalmamıştı. Kayra'nın hayat sigortasıydı bu. Zamanı geldiğinde ne kadar zeki olduğunu sayede herkese kanıtlamış olacaktı.

Emniyet Genel Müdürü Kadir Erkan, karakolları teftişe devam ediyor, ekibinden daha özverili çalışmalarını istiyordu. Hacker'ın yakalanması için bu denli baskı kurmasının tek nedeni vardı, onu bu koltuğa getirenlerin kendisine aynı baskıyı kurması. Kadir Erkan, satın alınmış bir haindi. Ülkeye ait önemli bilgileri para karşılığında Amerika'ya satıyordu. CIA yetkilileri OBT adlı korsanın Türkiye'de yaşadığını öğrendikleri andan itibaren, Kadir Erkan'a baskı yapmaya başlamışlardı. OBT'nin yakalanmasını ve derhal kendilerine teslim edilmesini istiyorlardı. Bir ülkenin önemli konumlarına hainler, ajanlar yerleştirmek ya da o önemli konumda bulunan

insanları satın almak oldukça eski bir yöntemdi. Bu şekilde söz konusu ülke hakkında bilgi edinilebiliyor hatta içişlerine karışılabilirdi.

Kayra, her zamanki gibi yine evinin salonunda oturuyordu. Dışarıya, mutfak alışverişi dışında, neredeyse hiç çıkmıyordu. Annesini ve babasını kaybettikten sonra kendisini tamamen kapatmış, yalnızlığın pençesine bırakıvermişti. Konuşabilecek, dertleşecek hiç kimsesi kalmamıştı. Tilkiler dışında... Kayra, genellikle en stresli olduğu vakit zihninin derinliklerinde ortaya çıkan tilkilerle konuşuyordu. Tıpkı şu an yaptığı gibi.

Salondaki geniş, oldukça rahat koltuğunda sırtüstü uzanmış, ellerini karnının üzerinde kenetleyip gözlerini yummuş, hararetli bir konuşmaya dalmıştı.

“Kim olduğunu bir türlü bulamıyorum,” dedi Kayra. Sesli bir şekilde değil, içinden konuşuyordu.

Tilki, “Aptal olma! Sen bulamayacaksın da kim bulacak!” diye cevap verdi.

“Bilmiyorum, tek bildiğim; beni ihbar eden kişi beni oldukça iyi tanıyor. Bunun dışında hiçbir şey bilmiyorum.”

“Bence biliyorsun... Ama şimdilik bunu düşüneceğine bence DarkBoard’u düşün. Az daha yakalanıyordun, geri zekâ! Nasıl açık verirsin!”

“Her sistemin açığı vardır tilki. Bunu bilemeyecek kadar aptal olamazsın. Ama iyi dedin... Açıklarımı bu kadar hızlı bulduklarına göre bir yerde hata yapmış olmalıyım. Daha dikkatli davranmam gerekirdi.”

“Peki ya müdür? Senin serbest kaldığını görünce biraz telaşlanmış gibiydi. Sence de bu müdürün hareketleri anormal değil mi?”

“Haklısın. Öyle,” dedi Kayra.

Tilki, “Bence seni ihbar edeni bulmaya çalışacağına müdürü araştı,” dediği sırada kapı zilinin gür sesi bütün evde yankılandı. Kayra, uzandığı koltuktan hızlıca kalkıp kapıyı açtı. Kapının eşiğinde dikilerek gülümseyen, beyaz saçlarını geriye doğru taramış, yorgun olmasına rağmen dik durmaya çalışan

adam, Kemal Ercan'dı.

“Aa! Kemal Hocam,” diye şaşkınlıkla gülümseyen Kayra, ne diyeceğini bilemedi.

“Kayracığım! Ah, ne kadar da özlemişim seni...” diyerek Kayra'ya sarılan Kemal Hoca, “Amma da zor buldum burayı, bu yaşlılık beni bitirecek,” diye gülümseyerek söylendi. “Buyurun hocam, ayakta kalmayın,” diyerek içeriyi gösterdi Kayra.

Kemal Hoca, kendisini koltuğa bırakıp arkasına yaslandı. Üzerinde dizlerine kadar uzanan siyah bir palto ve eski, yaklaşık beş yıllık, gri renkli bir takım elbise vardı.

Kayra, hocasının karşısındaki koltuğa oturup, “Nasılsınız hocam? Uzun zamandır görüşemiyoruz,” diyerek gülümsedi.

“Valla öyle oldu Kayracığım. Fakat ben değil, sen anlat bakalım. Okulunu bitirdikten sonra neler yaptın? Üzerinde çalıştığın bir yazılım vardı sanırım, o ne âlemde?” diye sordu Kemal Hoca.

“Bıraktım hocam o yazılımla uğraşmayı,” diye yalan söyledi Kayra. Eğer, bitirdim, deseydi muhtemelen görmek isteyecekti. Her ne kadar hocası da olsa, böyle bir yazılımdan kimsenin haberdar olmasını istemiyordu.

“Aaa! Ne demek bıraktım? Bayağı yol kat etmiştin diye hatırlıyorum. Sanırım bir işte de çalışmıyorsun, daha okulunu bitirmeden köklü firmalardan güzel iş teklifleri de gelmişti oysaki.”

“Biliyorsunuz hocam, annemi ve babamı kaybedince okulu bile bırakmak istedim. Hiçbir şeyle uğraşmak istemiyorum şimdilik.”

Kemal Hoca, birkaç saniye sessiz kaldıktan sonra, “Evet, zor bir durum, haklısın... Şey, Kayra, rica etsem bir bardak su alabilir miyim, çok yoruldum,” dedi.

“Tabii, getireyim hemen,” diyerek mutfığa yöneldi Kayra. Kemal Hoca, elini paltosunun cebine atıp bir böcek çıkardı. Etrafını hızlıca kolaçan edip önündeki ahşap masayı gözüne kestirdi. Yere diz çöküp elindeki böceği masanın altına dik-

katli ve hızlı bir şekilde yaptırdı. Böcek diye tabir edilen cisim, ses ve ortam dinleme aygıtıydı. Kemal Hoca, Kayra'yı ve birlikte çalıştığını düşündüğü ekibini dinleyerek, onları ele verecek bir kanıt bulmayı ve bu kanıtı polislere sunarak büyük ödülün sahibi olmayı planlıyordu.

Kayra, elindeki su bardağıyla salona girdiği vakit Kemal Hoca'yı masanın dibinde doğrulurken buldu.

"İyi misiniz hocam?"

"İyiyim, iyi. Telefonu yere düşürdüm de, malum yaşlılık işte. Yere düşen bir şeyi almak tam bir zulüm," diye söylendi.

"Esağfurullah hocam, siz daha gençsiniz," diyerek su bardağını uzattı Kayra. Fakat Hoca, aceleci bir tavırla suyu falan unutup, "Benim gitmem gerekiyor Kayracığım. İstanbul'a gelmemin nedeni önemli biriyle görüşecek olmamdı ve ben sanırım randevu saatini kaçırdım," diyerek kapıya yöneldi. Hızlı bir şekilde ayakkabılarını ayağına geçirip doğruldu ve Kayra'ya baktı.

"Seni görmek cidden güzeldi. Kendine iyi bak, olur mu?"

"Sizi görmek de öyle. Görüşürüz Hocam."

Kemal Hoca uzaklaşırken, bir süre hocasının ardından baktı Kayra. "Neden herkes garip davranıyor, ya da bütün bu olanlar normal de bana mı garip geliyor?" diyerek suyu kafasına dikti.

Yerleştirdiği dinleme cihazı Kemal Hoca'nın pek işine yaramayacaktı. Zira duymak istediği her şey çatı katındaki odada gerçekleşiyordu. Sorun teşkil edecek tek durum Kayra'nın aklındaki tilkilerle sesli bir şekilde konuşması olabilirdi ama neyse ki onlarla da genellikle içinden konuşuyordu.

Türkiye'den çok çok uzaklarda, Amerika'nın New York şehrinde iki katlı bir ofisin içerisinde bir koşuşturmaca vardı. CIA'in bilişim uzmanlığı bölümünden Jimmy Denever, kendisine ayrılan küçük odada saldırıların detaylarını inceliyordu.

Hacker'ı yakalamak için kurulan özel ekibin diğer üyesi Max, oda kapısını iki kere tıkladıktan sonra içeriye girdi. Odanın içerisi tam anlamıyla savaş alanına dönmüştü. Ahşap parkeyle döşenmiş zemine saçılan kâğıtların yanı sıra kapının hemen yanında bulunan küçük çöp kutusunun etrafı da buruşturulup atılmış küçük kâğıt toplarıyla doluydu. Üzerinde bir bilgisayar ekranı bulunan küçük masanın hemen arkasında üzeri yazılarla dolu bir kara tahta vardı. Tahtanın alt kısmında Amerikan, üst kısmında ise İsrail bankalarının isimleri çemberler halinde yazılmıştı. Her iki çemberin ortasında da isimlerden çıkarılmış oklarla işaret edilmiş ve kocaman harflerle yazılmış üç harf dikkat çekiyordu: OBT

Okların yanında ise "DDoS Saldırısı" yazıyordu.

Max, "Tanrım, burada neler olmuş böyle?" diye söylenerek içeriye girip kapıyı kapattı.

Jimmy, bilgisayarın başında oturuyordu, gözlerini ekrandan ayırmadan konuşmaya başladı.

"Saldırıları DDoS ile yapmış. Sahte kullanıcılar kullanarak, gerçi sahte olup olmadıklarını henüz bilmiyorum, binlerce kullanıcıyla bankaların işlem ağına saniyede yüzlerce kez giriş çıkış yaparak sistemi çökertmiş. Sonra da veri tabanından kendi belirlediği hesaplara para akışı gerçekleştirmiş."

Max, birkaç saniye sessiz kaldıktan sonra, "Peki, hangi hesaplara para aktardığını bulamıyor muyuz?" diye sordu.

"Sorun da burada başlıyor zaten. Hangi hesaplara para aktardığını bulabilsek, korsanı da buluruz. İlk defa böyle bir şeyle karşılaşıyorum. Nasıl oluyor da hesapları veri tabanından silebiliyor?" diye söylenerek çenesini kaşıdı.

"Peki, DDoS saldırı için kullandığı kullanıcılar?"

"Gerçek gibi görünüyorlar. İnsanların kişisel bilgisayarlarını hackleyip IP'lerini kullanarak bankaların altyapısına yönlendirmiş." dedi Jimmy, Max'e bakarak. "Sadece internet ağına yüklediği bir trojen ile milyonlarca kişisel bilgisayar hacklemiş, muhtemelen bu insanların hiçbir şeyden haberleri

yok. Hatta kullandığım bu bilgisayarı bile saldırıda kullanmış olabilir. Girmiş, bilgisayarın IP'sini bankalara yönlendirerek sahte giriş gerçekleştirmiş ve çıkmış.”

Max, hiçbir şey söylemedi. Düşündü. Jimmy, konuşmasına devam etti.

“Bu öyle bir trojen ki, yaptığı her saldırıdan sonra bütün veri tabanlarını onarıp eski haline getiriyor. Sanki hiçbir şey olmamış, sisteme hiçbir zarar verilmemiş gibi... Böyle bir saldırının nereden ve nasıl yapıldığını bulamazsın Max. Yapabilirsen trojenin bir açığını bulmalısın. Bunu söylemekten nefret ediyorum ama, ben daha önce böyle bir şey ne gördüm ne de duydum. Sanırım teknoloji geliyor, bizse geride kalıyoruz...”

Kayra, televizyonun karşısına kurulmuş, haberleri seyrediyordu. Akşam olmasına rağmen geniş ekranlı televizyon salonu yeterince aydınlatıyordu. Haberlerde hiçbir şey yoktu. Bu durum Kayra'nın canını sıkmış olsa da izlemeye devam ediyor, uykusunun gelmesini bekliyordu. Kanalları gezerken beklediği türde bir haberle karşılaştı. Televizyonun sesini açıp kumandayı bir kenara bıraktı. Amerikan Başkanı canlı yayında basın mensuplarının sorularını cevaplıyordu.

Başkanın diri bir görünümü, kendine güvenen bir havası vardı. Ne de olsa “Süper Güç” diye nitelendirilen bir ülkenin başkanıydı. Üzeri haber kanallarına ait mikrofonların üst üste, yan yana yığıldığı kürsünün önünde duruyor, açıklamalarda bulunuyordu. Konuşma, küçük bir salonun içerisinde Amerikan bayrağının önünde gerçekleştiriliyordu.

“...Şunun bilinmesini isterim ki, çalınan paralarımızı harcamaya fırsat bulamadan korsanı yakalayacağız. Bu konuda müsterih olun.”

Basın mensuplarından biri söz hakkı isteyip ayağa kalktı. “BBC kanalı James Smith. Efendim, çalınan paranın miktarı oldukça büyük. Ve hâlâ en küçük bir gelişme yok. Korsan ya

da korsanların yakalanması için ne gibi bir çalışma yürütüyorsunuz?”

“CIA ve FBI’ın ortak yürüttüğü bir çalışma söz konusu. Özel kişilerden oluşan bir ekip kurduk ve bu ekip büyük bir özveriyle çalışmalarına devam ediyor. Ayrıca dostumuz İsrail’in istihbarat örgütü MOSSAD da çalışmalarını yürütüyor, onlarla da bilgi alışverişi yapıyoruz.”

“Peki, son sorum: Hacker, televizyon kanallarını hackleyerek bir manifesto yayımladı ve Amerikan hükümetini terörü desteklemekle suçladı. Suriye’deki, ‘müttefik’ olarak gördüğünüz unsurları desteklemeye devam edecek misiniz?”

İşte bu tam da Kayra’nın beklediği soruydu. Başkan, kendine olan özgüveninden ödün vermeden yanıtladı.

“Tabii ki müttefiklerimizi desteklemeye devam edeceğiz. Bir korsan bozuntusunun tehdidine boyun eğecek değiliz. Ayrıca Türkiye’ye bir söz verdik. Suriye’de barış ortamı sağlandıktan sonra silahları geri toplayacağız.”

Kayra, öfkeden deliye dönmüştü. Sadece kendi ülkesinde değil, bütün dünyada terörü bitirmek istiyordu. Önceden devletler bir terör örgütünü tamamen gizli bir şekilde desteklerdi fakat artık öyle değildi; Amerika, oldukça açık bir dille terör örgütüne silah göndereceklerini açıklamıştı işte. Oturduğu koltuktan sinirli bir şekilde söylenerek kalktı.

“Destekleyin bakalım terörü! Süper güçsünüz ya, bütün dünyaya ilan ederek destekleyin! Ama ben biliyorum ne yapacağımı,” dedikten sonra üst kata, odasına yöneldi.

“Bu da ne demek oluyor?” diye söylenen, Kemal Hoca’ydı. Kayra’nın evine yerleştirdiği alıcıdan kendisine ulaşan sesleri dinliyordu. “Kimin süper güç olduğunu göreceksiniz!” diye söylenmesini ve merdivenden yukarıya koşarken çıkardığı patırtıları da duydu.

Ortada hiçbir şey yokken dahi öğrencisinden şüphelenen adam, artık şüphelenmiyor, OBT’nin Kayra olduğuna kesinlikle inanıyordu.

“İşte buldum seni, demek sendin ha! Vay be... Vay be Kayra! Beni yine yanıltmadın. Zekisin ama benim kadar değil, ne de olsa sana bütün bildiklerini ben öğrettim,” diyerek gülümsedi. Oysa birkaç küçük bilgi dışında pek de bir şey öğretmemiştir ona.

Kayra, odasına çıkıp bilgisayarın başına oturduğu sırada Kemal Hoca, karakolda tanıştığı müdürü aradı. Bütün olayı, hatta eve gizlice böcek yerleştirmesini bile, anlattı.

“Bakın Kemal Bey, geçen seferki gibi olursa bu defa olayın altından kalkamayız. Elimizde kesin bir delil olmalı.”

“Kulaklarımla duydum. Çok yakında Amerika’ya yeni bir saldırı gerçekleştirilecek. Sadece bekleyin ve görün. Eğer dediğim çıkarsa bilin ki OBT denen korsan, Kayra Şafak’tır.”

“Umarım dediğiniz gibi olur, yoksa eve gizlice böcek yerleştirdiğiniz için sizin hakkınızda işlem başlatmak zorunda kalacağım.”

“Göreceksiniz. Yanılmayacağım, sadece yapılacak olan saldırıyı bekleyin,” diyerek telefonu kapattı

Bu durum Kadir Erkan’ı heyecanlandırmıştı. Bir an önce asıl patronlarına güzel haberi vermek için yanıp tutuşuyordu. Fakat durum kesinleşmeden kimseye bir şey söylememenin daha doğru olacağını düşündü.

Kayra, çatı katına girip kapıyı sertçe kapattı. Çatı katı diğer odalara göre biraz daha sıcaktı fakat buna rağmen hırkasının kapüşonunu başından çıkarmamakta kararlıydı. Bilgisayarın karşısına oturacağı sırada ekranın köşesine daha önceden yapıştırdığı hatırlatıcı notu fark etti.

Emniyet Genel Müdürü’nü araştır!

Hiçbir şey yapmadan arkasına yaslandı. Boş gözlerle kendi yazdığı nota bakarak düşündü.

“Doğru ya. Şu müdürü araştıracaktım. Amerika biraz daha bekleyebilir,” diye sesli bir şekilde düşündü. Zaman kaybetmeden işe koyuldu. Müdürün kişisel bilgilerine ulaşmayı hedefliyordu. Telefon görüşmelerini, elektronik mesajlarını, kısacası bütün özelini incelemek istiyor, bunun için bir kod

yazıyordu. Bu iş onun için çocuk oyuncağı gibiydi. İsteddiği bilgilere ulaşması çok zamanını almadı. Bütün mesajları tek tek okudu. Dikkat çeken hiçbir şey yoktu. Arkasına yaslanıp düşündü. "Belki de boş yere şüpheleniyorum adamdan," diye söylendi kendi kendine. Biraz düşündükten sonra tekrar birkaç kod yazdı ve silinen mesajları geri getirdi. Onlardan da bir şey çıkmamıştı.

Mesajlardan bir yere varamayacağını anlayınca müdürün telefonuna sızmaya karar verdi. Oldukça yavaş ve dikkatli davranıyordu. Kayra terlemeye başlamıştı ama yine de hırkasını çıkarmıyordu. Siyah, kapüşonlu hırkasını... Genellikle hackerlarla bağdaştırılmış bu ikonik giysiden vazgeçememesinin tek sebebi vardı; yirminci yaş gününde babasının aldığı hediye idi. Bundan neredeyse üç yıl önce...

Kayra, müdürün kullandığı telefonun kayıtlı olduğu GSM operatörünü hacklemeyi başardı. Müdürün kiminle ne konuştuğunu, yazıştığını öğrenmek istiyordu. Fark edilmemek için elini çabuk tutarak müdürün bütün konuşmalarını ve mesajlaşmalarını incelemeye başladı. Mesajları okurken bir yandan da içi içini yiyor, boş yere birisinin özelini karıştırdığı için küçük de olsa pişmanlık duyuyordu. Konuşmalara bakarken dikkatini çeken bir şey gördü; yabancı bir ülkeye ait numarayla neredeyse her gün yapılan kısa süreli görüşmeler, gerçekten Kayra'nın ilgisini çekecek cinstendi.

Belki de yurtdışında oturan bir akrabasıdır, diye düşündü. Tam o sırada Kayra'nın gezindiği ara yüze yeni bir bilgi düştü. Yine o yabancı numara arıyordu. Klavyenin yanında, masanın üzerinde duran bilgisayarın kasasına bağlı ses değiştirme cihazının kulaklığını takıp müdürün telefona cevap vermesini bekledi.

"Önemli bir şey yoktur umarım, bu saatte aramazdınız," diyerek açtı telefonu Müdür, İngilizce konuşuyordu.

"Bugün büyüklerimiz bir araya gelerek kurul toplantısı gerçekleştirdiler. Seni bilgilendirmek için aradım."

"Dinliyorum efendim."

“Biliyorsun, seni o makama biz getirdik ve istersek...” lafını bitiremeden, Kadir Erkan araya girdi.

“Çıkardığınız gibi indirirsiniz efendim. Biliyorum. Fakat elimden geleni yapıyorum, OBT midir nedir, her ne haltsa, korsanları yakalayıp size teslim edeceğim. Bundan şüpheniz olmasın. Sadece bana biraz daha zaman tanıyın.”

Karşı taraftaki ses, daha da sert ve yüksek çıkarak gök gürültüsü gibi patladı.

“O korsanlar, milyar dolarlarımızı çaldı! Bunun farkında mısın sen? Ayrıca bir daha lafımı sakın kesme, bahane üreteceğine bize elle tutulur bir şeyler ver! Seni oraya ne diye getirdik!?”

Kayra, şaşkınlıktan neredeyse dilini yutacaktı. Haklı çıkmıştı. Emniyet Genel Müdürü, Amerika için çalışan bir ajandı.

“Efendim, her şeyin farkındayım. Size söz veriyorum, o korsanı veya korsanları bulup size teslim edeceğim. Bir ipucu buldum fakat kesinleşmeden kimseyi ayaklandırmak istemiyorum. Şüphelendiğimiz biri var, en yakın zamanda size güzel haberler vereceğim.”

“Umarım öyle olur. Sana olan güvenimizi boşa çıkarmasan iyi edersin.” diyerek telefonu kapattı.

Kayra, bir süre sessiz kaldıktan sonra kulaklığı çıkarıp masanın üzerine koydu, odanın içerisinde volta atmaya başladı. Kızgındı, hem de çok.

“Bir insan yaşadığı yere, ekmeğini yediği yere neden ihanet eder ki? Kanı bozuk şerefsizlerin, kanı...” diye söylendikten sonra bilgisayarının karşısına geçti. “Oturduğun koltuğa nasıl geldiğini öğrendik, şimdi nasıl gideceğine bakalım.”

ON İKİ SAAT SONRA

Saatler sabahın sekizini gösterdiği vakit Kayra, telefonuna kurduğu alarmin tiz sesiyle uyandı. Uyuşuk tavırlarla alarmı kapattıktan sonra yatağında doğruldu. Elini yüzünü yıkayıp üzerindeki beyaz pijamalarıyla doğruca salona giderek kendisini koltuğa bıraktı. Televizyonu açıp haber kanallarında gezindi.

“Sayın seyirciler, sıcak bir gelişmeyle güne başladık,” diyen haber sunucusu konuşmasına devam etti. “İstanbul Emniyet Genel Müdürü Kadir Erkan’ın Amerika için çalışan bir ajan olduğu, basına sızdırılan telefon görüşmesiyle deşifre edildi. İşte o konuşma,” diyerek haber sunucusunun görüntüsü yerine Kayra’nın basına servis ettiği konuşmaların Türkçeye çevrilmiş hali ekrana geldi.

Konuşmalar bittikten sonra tekrar haber sunucusunun görüntüsü ekrana geldi. “Şimdi İstanbul Emniyet Genel Müdürlüğü binasının önündeki arkadaşımıza, İsmet Kahraman’a bağlanıyoruz. İsmet, neler olduğunu bize anlatabilir misin?”

“Şu an burada herhangi bir hareket yok. Müdürlük binasının...” fakat lafını bitiremeden polislerin eşliğinde binadan elleri kelepçeli bir şekilde çıkan Kadir Erkan göründü ve İsmet, heyecanlı bir şekilde, “Evet... Şu an Emniyet Genel Müdürü Kadir Erkan sorgusu alınmak üzere polisler eşliğinde karakola götürülüyor, fakat gördüğünüz gibi elleri kelepçelenmiş. Kadir Erkan, Amerika için çalışan bir casus olmakla suçlanıyor!” diye bağırarak gelişmeleri sunmak zorunda kalmıştı çünkü küçük de olsa bir kalabalık vardı ve Müdür’ü yuhahyorlardı.

Kayra, ellerini birbirine vurup gülümsedi.

“İşte bu kadar! Canım ülkem bir hainden daha kurtulmuş oldu. Eh tabii ben de birinden kurtulmuş oldum, bir taşla iki kuş,” diye konuştu gururla.

Bu söyledikleri sayesinde OBT olduğunu kanıtlamış oluyordu. Alıcının başında sözlerini duyan ve kaydeden Kemal Ercan, ödülü kazanabilmek için daha fazla beklemeyecekti.

KANATLARIM VAR

Kasvetli, soğuk bir pazar günüydü. Kayra, evinin salonundaki koltukta arkasına yaslanmış oturuyor, bir yandan elindeki kitabı okumaya çalışırken bir yandan da sütlü mısır gevreğini yiyordu. Kitap, Arsev Eraslan adlı bilim adamının hayatını, yaptığı çalışmaları anlatıyordu. Bu adam, Kayra'nın idolüydü. Öğrencilik yıllarında onun yol göstericisi olmuştu.

Gözlerini kitaptan ayırmadan boştaki elini iki bacağına ortasında tuttuğu kâseye götürdü. Fakat dikkatsiz davrandığı için kâseyi yere düşürdü. Porselen kâseyle içindeki metal kaşığın yere çarpmasıyla çıkardığı ses ve kahvaltısının ziyan olması sinir bozucuydu.

"Of ya, of ya!" diye söylenerek kitabı bir kenara bırakıp koltukta doğruldu. Parkenin üzerine dökülen sütlü gevreğe baktı. "Sabah sabah bir bu eksikti!" diyerek banyoya yöneldi. Birkaç dakika sonra bir paspas ve temiz su dolu küçük kovayla geri döndü. Eğilip sütlü gevreği temizleyeceği sırada içini ürperten bir gerçekle karşılaştı. "Bu da ne?" Masanın altına yerleştirilmiş böceğin iki saniye arayla çıkardığı küçük, kırmızı ışığın sütteki yansımasını fark etmişti. Elini masanın altına götürüp böceği buldu, çıkarıp eline aldı. Çatık kaşlarla daha da yakından inceledi.

“Allah kahretsin! Allah kahretsin!” diyerek ayağa kalktı. Sırtından aşağıya soğuk bir el sokulmuş gibi irkildi. Böceği yere atıp doğruca üst kata, odasına koştu. Aceleci bir tavırla bilgisayarın kasasını kendisine çekip hard diski çıkardı ve hiç düşünmeden sertçe yere fırlatıp üzerinde tepindi. Bilgisayarın bütün hafızası bu küçük parçanın içerisindeydi ve onu kullanamaz hale getirmek istiyordu.

“Ne zamandan beri dinliyorlar beni! İyi de kim?”

Bir an durdu...

“Kemal Ercan! O yaptı... Ama neden? Neden?”

Dışarıdan gelen polis sirenlerinden anladığı kadarıyla bu defa nazikçe değil, yaka paça gözaltına alınacaktı. Telaştan ne yapacağını şaşırılmış bir vaziyette bilgisayarın kendisini ele verebilecek önemli parçalarını yok etmeye, deforme etmeye çalışıyordu. “Eğer kaçmaya çalışırsam, asla kendimi savunmam. Belki de ellerinde yeterli bir delil yoktur,” diye sesli bir şekilde düşündü fakat bu düşüncesinin değişmesi çok da uzun sürmedi.

“Aç kapıyı! Polis! Derhal kapıyı açın!”

Kayra, kapının arkasında asılı duran siyah kapüşonlu hırkasını hızlıca giyip giysi dolabından sırt çantasını aldı. Ellerinde yeterli delil olmasa bu kadar agresif olmazlardı. Oldukça gergin ve telaşlı olduğu için sürekli eli ayağı birbirine dolaıyor, ne yapacağını unutuyordu. Sırt çantasının fermuarını açarken sinirli bir şekilde söylendi.

“Allah’ın belası! Seni tanıdığım güne lanet olsun, ne kazanacaksın beni ele verince!”

Sırt çantasını yatağına koyup dolabından annesi ve babasıyla beraber çekilmiş fotoğrafların olduğu küçük albümü ve eline geçen birkaç tişörtü çantasına attı.

Bu sırada kapının önündeki polislerin amiri, “Koçbaşını getirin, kırın kapıyı!” diye bir emir verdi. Çok geçmeden iriyarı, yüzü kar maskeli polis memuru, koçbaşı ile pozisyonunu alıp kapıya vurmaya başladı.

GÜM GÜM GÜM!

Büyük bir gürültü yayıldı evin içerisine. Bu ses, Kayra'nın daha da telaşlanmasına neden oldu. Kaçabileceği pek bir yer yoktu fakat bir kaçış yolu bulmak için acele etmesi gerekiyordu. Çelik kapı, aldığı darbeleri şimdilik oldukça mağrur bir şekilde karşılasa bile daha fazla dayanamayacağı gıcırdayan menteşelerinden belli oluyordu. Koçbaşının darbeleri gök gürültüsü gibi duyuluyordu.

GÜM GÜM GÜM!

Kayra, çantasını sırtına geçirdikten sonra cüzdanını da alıp pencereye yöneldi. Dışarıda, görebildiği kadarıyla altı polis aracı vardı. Düzinelerce eli silahlı, yüzü kar maskeli polis evin etrafında pozisyon almış durumdaydı. Bu durum, Kayra'nın içini boğucu bir karamsarlıkla doldurdu. Çelik kapının kilit kısmı aldığı darbelere daha fazla dayanamayıp kırıldı. Kayra, içeri girdiklerini fark ettiği için perdenin ardından dışarıya bakmayı bırakıp odasının kapısını kapatıp kilitledi. Küçük tavan arasında sıkışıp kalmıştı. Etrafına bakıyor, bir kaçış yolu arıyordu. Birkaç saniye sonra odasının kapı kolu zorlandı ve yine aynı kelimeler işitildi:

"Aç kapıyı! Polis!"

Ahşap kapının ardında duran polis, kapıyı kırmak için omuz darbeleri indirmeye başlamıştı. Kayra'nın artık kesinlikle bir şeyler yapması gerekiyordu. Çünkü ahşap kapının iki darbelik canı vardı. Bilgisayar koltuğunu odanın ortasına çekip üzerine çıktı. Ardından çatıya açılan bölmeyi yukarıya itti. Açılan bölmeden içeriye giren ışık ve temiz hava doğruca yüzüne vurdu. Masmavi gökyüzü ve gökte süzülen martılar gözüne güzel görünse de hiç zaman kaybetmemeliydi. Öyle de yaptı. Kendisini yukarı doğru çektiği sırada büyük bir gürültüyle kırıldı kapı. Fakat Kayra, çatıya çıkmayı başarmıştı. Kırmızı kiremitli eğimli çatının üzerinde yürümek ile koşmak arasında hareket ederek doğruca arka bahçeye bakan tarafa yöneldi.

Çatının sonuna geldiğinde arkasına baktı. Polisler de Kayra'nın çıktığı bölmeden yukarıya çıkmaya çalışıyorlardı. Çatı-

nın ucunda durup aşağıya baktı. Yaklaşık dört beş metre yükseklikte duruyordu. Gidebileceği tek yer aşağısıydı. Ama bu yükseklikten yere atlayıp uygun bir pozisyonda düşmezse iç organları zarar görebilir, hatta ölebilirdi. Ölmezse bacaklarını kırması muhtemeldi ki kırık bacakla polislerden kaçamazdı. Etrafına bakınırken hemen bahçenin yan tarafına park edilmiş bir araba çarptı gözüne. Aracı görür görmez aklında tehlikeli bir plan belirdi. Atlayacaktı... Başka yapabilecek bir şeyi yoktu. Koşmaya başladı. Kalbi o kadar hızlı atıyordu ki tabiri caizse yerinden çıkacaktı... Eğer atlarken arabayı tutturamazsa en iyi ihtimalle iki bacağı da kırılacaktı.

Çatının tam ucuna geldiği anda derin bir nefes alarak bütün gücüyle ileriye doğru atıldı... Zaman sanki ağırlaşmış, farklı bir boyuta geçmiş gibiydi. Filmlerdeki ağır çekim modundaymış gibi hissetti. Havada ellerini düzensizce sallıyor, dengesini korumaya çalışıyordu. Korkudan açılmış gözlerini bir an olsun arabadan ayırmıyordu. Evin etrafını saran polislerin gözleri yukarıya, Kayra'ya döndü. Hepsinde şaşkınlık ve biraz da olsa endişe vardı. Kayra, iki ayağının üstüne, arabanın tam tavanına düştü. Oldukça büyük bir gürültü işitildi. Dengesini toparlayamadığı için yuvarlanarak toprak zemine düştü. Arabanın tavanında epey büyük bir göçük oluşmuş, ön camı çatlamıştı.

"Ahhh!" diye inledi Kayra. Topuklarında müthiş acı hissetmişti fakat vücudundaki yüksek adrenalin sayesinde çabuk atlatmıştı. Polis memurları tel örgülü çitleri tırmanmaya başladıklarında Kayra, yerden hızlıca kalkıp bahçe kapısına doğru koştu. Bu sırada arabanın üzerine atladığı için oluşan büyük gürültüyü duyan ev sahipleri de cama çıkmıştı.

Bahçede deli gibi koşan ve domates biber fidanlarını ezen Kayra'yı fark eden Ayşe Teyze, "Neler oluyor! Kayra?" dedi telaşlı bir sesle. Duymasına rağmen cevap vermeyip koşmaya devam etti. Bahçe kapısını aralayıp sokağın aşağı tarafına doğru ilerledi. Polisler, Kayra'nın böyle bir şey yapabileceğini tahmin edemediği için sokağın giriş ve çıkışlarını tutmamış-

lardı. Aslında onun da aklında ölümü göze alıp bir çatıdan atlamak yoktu. Fakat daha yapacakları vardı, yakalanamazdı.

Polisler peşinden koşmaya başlasalar da Kayra çoktan izini kaybettirmişti ama mahalleden acilen çıkması lazımdı, muhtemelen onu yakalamak için bütün deliklere tek tek bakacaklardı.

Kayra, yoldan geçen taksiyi fark edince koşmayı bırakıp, "Hey! Dur! Dur!" diyerek taksinin önüne atladı. Araba ani bir frenle güç bela durdu.

Genç şoför kafasını camdan dışarı çıkarıp, "Ne yapıyorsun be kadın, delirdin mi?" diye hem şaşkın hem kızgın bir şekilde söylendi.

Kayra, adamın bağırmasını hiçe sayıp hızlıca arka koltuğun kapısını açıp kendini içeri attı. "Devam et! Hadi, çabuk!" Adam bu duruma pek bir anlam verememiş olsa da gaza bastı. Kayra, başındaki kapüşonu geriye doğru atıp koltuğa yaslandı. Derin bir nefes alıp avucunun içiyle alnındaki teri sildi.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu genç adam.

"Sür... Sadece sür."

"Tamam da nereye?"

Kayra fazla dikkat çektiğini düşünüp, "Otobüs terminaline, ama hızlı sür, otobüsüm kalkmak üzere," dedi.

Bu cevap şoförü ikna etmiş, aklındaki soru işaretlerini dağıtmıştı. "He, demek o yüzden koşuyordun. Dert ettiğiniz şeye bakın, başka otobüs mü yok?" dedi gülerek. Fakat Kayra gülmemişti. Dışarıdan gelen polis arabalarının siren seslerini duyunca yine heyecanlandı.

Karşı şeritten gelen üç polis aracı taksinin yanından hızlıca geçip Kayra'nın evinin bulunduğu sokağa doğru gidiyorlardı. Taksici yanlarından geçen polis araçlarına kayıtsız kalmayıp, "Bak gene bir olay olmuş. Vay be... Bu memleketin iyice çivisi çıktı," dedi.

Kayra, iyice gömüldüğü koltukta kafasını çevirip arka camdan dışarıya, uzaklaşan polis araçlarına baktıktan sonra bir şey hatırlamış gibi heyecanla, "Şey, saat kaç acaba?" diye sordu.

“Saat üçü çeyrek geçiyor,” dedi şoför.

“Buralarda Doğruel Bankası var mı acaba?”

“Merkezde var. Merkeze mi gidelim?”

“Lütfen...”

Yaklaşık on dakika sonra taksi, bankanın önünde durdu.

“Burada bekleyin, hemen geleceğim.”

“Pekâlâ.”

Kayra hızlı bir şekilde bankanın kapısından girdi. İçeride sadece iki üç kişi vardı fakat bütün gişeler doluydu. Tam da bu sırada bir müşterinin işinin bittiğini fark edince boş gişeye doğru ilerledi.

“Merhaba, ben kimliğimi, her şeyimi çaldırdım. Fakat hesabımdaki parayı acilen çekmem lazım. Bana yardımcı olabilir misiniz?”

Beyaz gömlekli, ince çerçeveli gözlük takan sarışın kadın, düşünür gibi yaptıktan sonra cevap verdi.

“Anlıyorum fakat işlem yapabilmemiz için kimliğe ihtiyacımız var.”

“Bakın anlatamadım galiba, kimliğimi, kredi kartlarımı kaybettim. Ve acilen paraya ihtiyacım var. T.C. numaramı, kimliğimdeki bütün bilgileri size söylerim.”

“Peki, adınızı ve T.C. kimlik numaranızı alabilir miyim?”

Kayra, görevlinin sorduğu bütün sorulara doğru cevap vererek kimliğini onaylattı.

“Kayıtlı telefon numarası?”

“0533 333 33 33,” dedi aceleci bir tavırla.

“Annenizin kızlık soyadı?”

“Nalsöken.”

“Kredi kartınızın şifresi?”

“3345”

“Hesabınızdaki tutarı bana yaklaşık olarak söyleyebilir misiniz?”

Bu soru cevap faslı on dakikadan fazla sürmüştü fakat hesabın gerçekten kendisine ait olduğunu ancak bu şekilde anlayabilirlerdi.

“Kırk beş bin lira olması lazım.” Babasının biriktirdiği para ile ailesi şehit olduğu için aldığı yardım ve tazminat parasıydı bu miktar.

“Evet. Ne kadar çekeceksiniz peki?”

“Beş dakika içerisinde en fazla ne kadar para verebilirsiniz?”

“Şu an bankamızın kasasında para mevcut. Dilerseniz hepsini alabilirsiniz.”

“Tamam. Yirmi bin lira almak istiyorum. Ama lütfen çabuk olsun.” Telaşlı tavrı ile yeterince dikkat çektiğini düşünüyordu bu yüzden böyle bir karar vermiş, paranın bir kısmını almak istemişti.

İmza faslı vesaire derken bankada toplam yirmi dakika kadar oyalandı. Sonunda elinde siyah bir çantayla dışarı çıkıp doğrudan taksiye yöneldi.

Şoför, arabasının ön kaputuna yaslanmış, sigara içiyordu. Beklemekten sıkıldığı her halinden belliydi. Kayra’yı görünce sigarasını atıp, “Abla, nerede kaldın ya? Duraktan çağırıyorlar. Bak taksimetre kabardı haberin olsun,” diye hafif sitem etti.

“Tamam, önemli değil, kabarsın. Hadi çabuk, otogara gitmemiz lazım.”

DOKUZ SAAT SONRA

Güneş, gökyüzünde bütün heybetiyle parılıyordu. Normalde de sıcak olan bu kent, bir başka sıcaktı bu perşembe sabahı. Kayra, otobüsten inerken gardaki kalabalığı izliyordu. İstanbul’dan, yakalanmadan kaçmayı başarmıştı. Artık başka bir şehri, başka bir evi olacaktı. Fakat başka bir hayatı olmayacaktı... İlk olarak kalacak bir yer ayarlayacak, kısa süreliğine de olsa siber saldırılardan uzak duracaktı. En azından bir süreliğine...

İzmir’e gelmişti... Ege’nin incisine. Hiç bilmediği bu şehirde yaşamını sürdürmeye çalışacaktı. Fakat otobüsten indiği gibi daha ne olduğunu anlayamadan sivil kıyafetli iki polis memuru

Kayra'yı kolundan yakaladıkları gibi yere yatırdılar. Bu esnada diğer polisler de koşarak olay yerine geldiler. Kayra çaresizdi. Artık yolun sonuna geldiğini düşündü. Yüzüstü yere yatırılıp elleri arkadan kelepçelenirken içinde garip bir duygu belirdi. Üzgündü. Yüreğinin derinliklerinden başlayıp bütün vücuduna bir hastalık gibi yayılan sıkıntıyı bastıramıyordu. Macerasının bu kadar erken biteceğini kabul etmek ölümden beterdi. İtiraz etmedi, tek kelime bile söylemedi. Elleri arkadan kelepçelendikten sonra ayağa kaldırıldı.

Esmer tenli polis memuru, "Sessiz kalma hakkına sahipsin," dedi.

"Çok yanlış yapıyorsunuz. Ama sizin canınız sağ olsun be amirim. Canınız sağ olsun."

Polis memuru, birkaç saniye Kayra'nın yüzüne baktı. Sonra onu kollarından tutan polislere, "Götürün," diye emir verdi.

Birkaç dakika sonra polis aracına bindirildi. Önde, şoför koltuğunda oturan amir, "Amerika'ya teslim edileceğini biliyor musun?" diye sordu.

Kayra, elleri arkadan kelepçeli olmasına rağmen arkasına yaslanmış bir şekilde dışarıyı seyretmekle meşguldü.

"En çok da bu koyuyor ya," dedi Kayra.

"Ne?" dedi anlamamış bir ifadeyle polis amiri.

"Boş ver..."

Arabanın içinde hüküm süren sessizlik, amirin çalan telefonun melodisiyle bozuldu. Arayan, Emniyet Genel Müdürü'ydü.

Telefonu kulağına götüren amir, "Alo? Müdürüm, yakaladık. Merak etmeyin," dedi.

Müdür, "Şu an yanınızda mı?" diye karşılık verdi.

"Evet, yanınızda," dedi dikiz aynasından Kayra'ya bakarak.

"Serbest bırakın," dedi karşıdaki ses.

Amir şaşkınlıktan neredeyse dilini yutacaktı. "Anlamadım müdürüm..."

"Derhal serbest bırakmanızı emrediyorum!"

"Em...Emredersiniz efendim," diye kekeledi polis memuru.

“Telefonu Kayra’ya ver.”

Telefon kulağına dayandığında Kayra şaşkın bir şekilde olanları idrak etmeye çalışıyordu.

Emniyet Genel Müdürlüğü’ne yeni atanan Enver Aslan, deri koltuğunda arkasına yaslanmış, camdan dışarıyı seyrediyordu. Kapısı çalındığında istifini bozmadı.

“Gel.”

İçeriye giren polis memuru Müdür’e selam verdikten sonra, “Müdürüm, Kayra Şafak kaçmayı başardı. Yakalayamadık,” dedi başarısızlığın verdiği üzüntüyle.

Müdür birkaç saniye bir şey demeden öylece durdu. Sonra çatlamış dudaklarının arasından birkaç kelime döküldü. “Oğlum, kızın geldiğimizden haberi yok. Evi belli, kimliği belli ve siz genç bir kızı elinizden geçiriyorsunuz, öyle mi?”

Genç polis memuru başını öne eğdi. “Müdürüm, iki katlı binanın çatısından aşağıdaki arabanın üzerine atlayıp kaçmış.”

Bu cevap, müdürün gülümsemesine neden oldu. “Ne diyorsun sen ya? Çatından aşağıya mı atlamış?”

“Evet efendim.”

Müdür gülümsemeye devam ediyordu. “Oğlum, biz bu kızı neden yakalamaya çalışıyoruz?”

“İsrail’in paralarını, bizim para birimimizle yaklaşık yirmi üç milyon lirasını, çaldı.”

“Bize ne İsrail’in parasından... Bu yüzden mi yakalamaya çalışıyoruz?”

“Ee, yasal olmayan bir şey değil mi müdürüm?”

“Oğlum, böyle bir kız Amerikalı olsaydı adamlar bu kızı baş tacı eder, kendi himayelerine alırlardı. Kızın giremeyeceği sistem yok dünyada. Olası bir savaş durumunda savaş uçaklarını, savaş gemilerini kilitleyebilir. Füzeri havada durdurabilir. İsrail bankalarını kaç saatte hackledi?”

“Efendim, saat bile değil. Sadece otuz kırk dakika...”

“Muazzam değil mi? Üstelik ekiple de değil, tek başına!” Müdür tebessüm ettikten sonra devam etti. “Bu kız, gerçekten bilgisayar dâhisi. Belki de yüzyılın en yeteneklisi. Ve Türk. Fakat biz Türk polisi olarak bu kızı yakalamaya çalışıyoruz; Ülkemize hiçbir zararı olmamasına, hatta yardımı olmasına rağmen.”

Genç memur düşünür gibi oldu fakat müdür oturduğu koltuğu göstererek konuşmaya devam etti. “Bu koltuğu aslında ona borçluyum. Amerika için çalışan bir vatan hainini deşifre ederek Türkiye’ye çok büyük bir katkıda bulundu. Bulunmadı mı?”

“Ama efendim...”

Genç polis memuru lafını bitiremedi çünkü müdür, “Ama...” diyerek elini masaya vurdu ve ayağa kalktı. “Amerika, bu kızı yakalamamız için üzerimizde baskı kuruyor! Öyle değil mi?” diye sert bir şekilde bağırdıktan sonra arkasını dönüp camdan dışarıya baktı. Düşünceliydi. İçi içini yiyor, hisleri bir an önce harekete geçmesi gerektiğini söylüyordu.

Genç polis memuru odada oluşan sessizliği bozdu. “Efendim, Kayra Şafak’ın dün gece İstanbul’dan İzmir’e giden bir otobüse bindiğini kamera görüntüleriyle teyit ettik. İzmir’deki görevli arkadaşlarla irtibata geçtik. Otobüsten indiği gibi yakalayacağız.”

Müdür, camdan dışarıya bakmaya devam etti. İstanbul’un muhteşem manzarasına, boğazdan geçen gemilere bakıyordu. Güneş, masmavi denizin üzerinde ihtişamlı bir şekilde parlıyordu.

Müdürün cevap vermediğini gören memur, sakin bir ses tonuyla, “Efendim,” dedi.

Müdür sakin bir sesle, “Hayır. Yakalamayacaksınız!” dedi.

“Ama efendim...”

“Amerika’nın baskısı da kendisi de umurumda değil! O kız özbeöz Türk evladı.” dedi müdür yüzünü memura dönerek. “Ve ben de Enver’sem, o kızı Amerika denen devletleşmiş te-

röristlere teslim etmeyeceğim! Türk'ün Türk'ten başka dostu yoktur evladım. Şimdi bu kıza biz sahip çıkmayacağız da kim sahip çıkacak? İlgili ekibin amirini ara bana.

Enver Aslan, oldukça milliyetçi, vatanını canından çok seven genç bir müdürdü. Daha otuz beş yaşında olmasına rağmen oldukça bilgili ve tecrübeliydi. Kahverengi gözlü, uzun boylu, geniş omuzlu bir adamdı. Bazı geceler ülkesine daha iyi hizmet etmenin yollarını ararken uykusu kaçardı. Şimdi de radikal bir karar verip Kayra'ya sahip çıkmayı seçmişti.

“Alo?”

“Kayra?”

“Benim...”

“Bu memleket için, bizim için çalışır mısın?” diye sordu Enver Aslan.

Kayra gülümsedi. “Elleri arkadan kelepçeli biri olarak mı?”

Müdür, “Hayır, serbest kalacaksın,” dediği sırada polis aracı durdu. Kayra'yı arabadan indirip ellerini çözdüler. Telefonu eline alan Kayra, müdürü dinlemeye devam etti. “Nerede olduğunu biz bile bilmeyeceğiz. Bir gölge gibi olacaksın. Ama sürekli iletişim halinde olacağız. Bize, yani Türkiye Cumhuriyeti'ne yardım edeceksin. Anlaştık mı?”

Kayra düşünceli bir şekilde, “Beni serbest bıraktığınızı Amerika öğrenirse ne olacak peki?” diye sordu.

“Hiçbir şey olmayacak.”

Kayra tekrar gülümsedi. Olanları idrak etmeye çalışıyordu. “Baskılarını iyice arttıracaklar. Hatta sizi görevden aldıracaklar. İşler çığırından çıkacak. Beni desteklediğiniz için ülkeye savaş bile ilan ederler.”

“Edemezler,” dedi müdür kendinden emin bir şekilde ve ekledi. “Çünkü bizim Kayra'mız var. Onların yok.”

“Efendim, saat bile değil. Sadece otuz kırk dakika...”

“Muazzam değil mi? Üstelik ekiple de değil, tek başına!” Müdür tebessüm ettikten sonra devam etti. “Bu kız, gerçekten bilgisayar dâhisi. Belki de yüzyılın en yeteneklisi. Ve Türk. Fakat biz Türk polisi olarak bu kızı yakalamaya çalışıyoruz; Ülkemize hiçbir zararı olmamasına, hatta yardımı olmasına rağmen.”

Genç memur düşünür gibi oldu fakat müdür oturduğu koltuğu göstererek konuşmaya devam etti. “Bu koltuğu aslında ona borçluyum. Amerika için çalışan bir vatan hainini deşifre ederek Türkiye’ye çok büyük bir katkıda bulundu. Bulunmadı mı?”

“Ama efendim...”

Genç polis memuru lafını bitiremedi çünkü müdür, “Ama...” diyerek elini masaya vurdu ve ayağa kalktı. “Amerika, bu kızı yakalamamız için üzerimizde baskı kuruyor! Öyle değil mi?” diye sert bir şekilde bağırırdıktan sonra arkasını dönüp camdan dışarıya baktı. Düşünceliydi. İçi içini yiyor, hisleri bir an önce harekete geçmesi gerektiğini söylüyordu.

Genç polis memuru odada oluşan sessizliği bozdu. “Efendim, Kayra Şafak’ın dün gece İstanbul’dan İzmir’e giden bir otobüse bindiğini kamera görüntüleriyle teyit ettik. İzmir’deki görevli arkadaşlarla irtibata geçtik. Otobüsten indiği gibi yakalayacağız.”

Müdür, camdan dışarıya bakmaya devam etti. İstanbul’un muhteşem manzarasına, boğazdan geçen gemilere bakıyordu. Güneş, masmavi denizin üzerinde ihtişamlı bir şekilde parılıyordu.

Müdürün cevap vermediğini gören memur, sakın bir ses tonuyla, “Efendim,” dedi.

Müdür sakın bir sesle, “Hayır. Yakalamayacaksınız!” dedi.

“Ama efendim...”

“Amerika’nın baskısı da kendisi de umurumda değil! O kız özbeöz Türk evladı.” dedi müdür yüzünü memura dönerek. “Ve ben de Enver’sem, o kızı Amerika denen devletleşmiş te-

röristlere teslim etmeyeceğim! Türk'ün Türk'ten başka dostu yoktur evladım. Şimdi bu kıza biz sahip çıkmayacağız da kim sahip çıkacak? İlgili ekibin amirini ara bana.

Enver Aslan, oldukça milliyetçi, vatanını canından çok seven genç bir müdürdü. Daha otuz beş yaşında olmasına rağmen oldukça bilgili ve tecrübeliydi. Kahverengi gözlü, uzun boylu, geniş omuzlu bir adamdı. Bazı geceler ülkesine daha iyi hizmet etmenin yollarını ararken uykusu kaçardı. Şimdi de radikal bir karar verip Kayra'ya sahip çıkmayı seçmişti.

“Alo?”

“Kayra?”

“Benim...”

“Bu memleket için, bizim için çalışır mısın?” diye sordu Enver Aslan.

Kayra gülümsedi. “Elleri arkadan kelepçeli biri olarak mı?”

Müdür, “Hayır, serbest kalacaksın,” dediği sırada polis aracı durdu. Kayra'yı arabadan indirip ellerini çözdüler. Telefonu eline alan Kayra, müdürü dinlemeye devam etti. “Nerede olduğunu biz bile bilmeyeceğiz. Bir gölge gibi olacaksın. Ama sürekli iletişim halinde olacağız. Bize, yani Türkiye Cumhuriyeti'ne yardım edeceksin. Anlaştık mı?”

Kayra düşünceli bir şekilde, “Beni serbest bıraktığınızı Amerika öğrenirse ne olacak peki?” diye sordu.

“Hiçbir şey olmayacak.”

Kayra tekrar gülümsedi. Olanları idrak etmeye çalışıyordu. “Baskılarını iyice arttıracaklar. Hatta sizi görevden aldıracaklar. İşler çığırından çıkacak. Beni desteklediğiniz için ülkeye savaş bile ilan ederler.”

“Edemezler,” dedi müdür kendinden emin bir şekilde ve ekledi. “Çünkü bizim Kayra'mız var. Onların yok.”

Kayra, İzmir'in Karşıyaka ilçesindeki evinde, uyandığında saat sabahın sekiziydi. Yeni evinde dördüncü günüydü. Eli-ni yüzünü yıkadıktan sonra mermerleri eski olmasına rağmen parlak görünen mutfığa gidip kendisine kahvaltılık bir şeyler hazırlamaya koyuldu.

Çayını demledikten sonra küçük, yuvarlak masasına oturup ince bir ekmek dilimine biraz erik reçeli sürdü. Fakat daha bir ısırik bile alamadan kapı zilinin tiz sesi bütün evde yankılandı.

Altında pembe pijama, üzerindeyse bir yıldan fazladır giydiği siyah kapüşonlu hırkası vardı.

“Kim o?”

“Kargo,” diye cevap verdi karşı taraf.

Kayra, göz deliğinden baktıktan sonra kapıyı hafifçe araladı. Küçük sayılmayacak bir koliyi elinde tutmaya çalışan yuvarlak suratlı, hafif kilolu genç adam yorgun bir ses tonuyla, “Melek Durmaz?” dedi.

“Evet, benim,” diye karşılık verdi Kayra. Sahte bir kimlik kullanmak istemişti.

“Bu size.”

Kutuyu alıp bir kenara koyan Kayra, uzatılan kâğıdı imzaladı.

“Teşekkürler, iyi günler.”

Aynı şekilde karşılık veren görevli, küçük dar merdivenlerden inmeye koyuldu. Kayra'nın kaldığı apartman dört katlı eski bir binaydı. Kalabalıktan uzakta, merkeze yarım saatlik bir mesafedeydi. Fakat sevmiştii apartmanını Kayra. Hemen karşı taraftaki komşusu Nezaket Teyze'nin verdiği bir kavanoz erik reçeli çok hoşuna gitmişti mesela. Apartmana geldiği dört gün olmasına rağmen neredeyse bütün komşularıyla tanışma fırsatı bulmuştu. Hepsi yaşlıydı ama yaşlı komşular her zaman iyiydi. Müziğin sesini sonuna kadar açmazlardı ve evin içinde top oynayacak bücürleri de yoktu. Kısacası kendi

hallerinde yuvarlanıp giderlerdi. Apartmanın sessiz sakin olması Kayra'nın işine geliyordu çünkü baş ağrıları hâlâ devam ediyor o ise doktora gitmek yerine inat edip ağrının geçmesini bekliyordu.

Meraklı ve heyecanlı bir şekilde gelişigüzel yırtarak açtı karton kutuyu. İçerisindeki beyaz süngere sarılı siyah dizüstü bilgisayarı görünce yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. Sonunda sipariş ettiği bilgisayarı gelmişti. Koruyucu ambalajları dikkatli bir şekilde çıkardı. Bilgisayarı mat siyah olmasına rağmen parlıyordu. Oldukça gösterişli olmasının yanında gerçekten işlemcisi, ekran kartı yüksek, pahalı bir bilgisayardı.

Hemen yan taraftaki odasına koştu. İstanbul'daki bilgisayarına ait kırmayıp sakladığı parçaları ve hard diskini alarak yeni bilgisayarına taktı. Kahvaltı yapmayı tamamen unutmuştu. Tek istediği bir an önce sanal âlemin derinliklerinde kaybolmaktı. Bugün 30 Aralık'tı. Neredeyse bütün dünya yarın akşam yılbaşı kutlaması yapacaktı. Ama Kayra, yeni yıla müthiş bir başlangıç yapmayı planlıyordu. Dört gün bilgisayarsız kalmanın hıncını çıkaracaktı. Tabii ki Amerika yine başrolde olacaktı.

Bilgisayarını açıp hard diskindeki bilgileri kontrol etti. Ardından trojenini aktif hale getirmek için birkaç kod yazdı. Bu yeni arkadaşı, eski bilgisayarına göre oldukça hızlıydı.

"İşte buradasın. Özledin mi beni bakalım?" dedi aktif hale getirdiği trojenine.

Daha önceden belirlediği ülkelerin bilgilerini sakladığı dosyayı açtı. Çok büyük bir eylem planlıyordu. Ama bu eylemi çok meşakkatli olacaktı. Saat sabahın dokuz buçuğuydu. Karının guruldamasını umursamadan işe koyuldu.

10 SAAT SONRA

Kayra ülkelerin sistemlerine sızmaya çalışmaya devam ediyordu neredeyse bitirmek üzereydi. Yaklaşık on saattir bilgisayarının başında durduğu için yine başı ağrımaya başlamıştı.

Kod yazarken hızlı kullandığı ellerinin bilekleri ve parmakları da sızlıyordu. Evinin salonunda, ışıklar kapalı, sessiz bir

ortamda bilgisayarının başındaydı. Daha fazla dayanamayıp bilgisayarını kucağından kaldırarak önündeki masaya bıraktı. Koltukta arkasına yaslanıp iyice gerilerek kemiklerini esnetti.

Saat 22:12'yi gösterirken kafasında daha önceden belirlediği bütün ülkelerin sistemine sızmayı başarmıştı. Geç olmuştu ama sonunda olmuştu işte.

"Oh be!" diye bir sevinç homurtusu çıkardı, önündeki yeşil renkli dünya haritasında bazı ülkelerin tam ortasında bir küçük ışık imleci yanıp sönüyordu. Bu, o ülkenin sistemine sızıldığını, sadece aktive edilmeyi beklediğini gösteriyordu.

31 ARALIK

New York, yaklaşık bir buçuk saat sonra yeni yıla girecek olmanın tatlı telaşını yaşıyordu Binlerce insan sokaklarda, mekânlarda ya da evlerinde heyecanla geri sayımı bekliyordu. Binalar renkli ışıklarla donatılmış, konser alanları hınca hınç dolmuş, yeni yıl eğlencesine çoktan başlanmıştı.

Başkan ise, Beyaz Saray'da mükellef sofrasının başında ailesiyle, kahkahalar eşliğinde sohbet ediyordu. Oldukça mutluydular. Elindeki şarap kadehini kahkahayla havaya kaldırıp, "Yeni yıla!" diye bağırdığı sırada bir anda elektrikler kesildi. Küçük bir homurtu yayıldı masadakilerden. Jeneratörlerin devreye girmesi yaklaşık iki dakika sürdüğü için karanlık çok da uzun sürmedi. Fakat iki dakikalığına da olsa keyifleri kaçmıştı.

Las Vegas'ta açık hava konseri veren Rihanna, elektrikler kesildiği için şarkısını tamamlayamamış, konser alanı bir anda karanlığa bürünmüştü. Binlerce kişi hep bir ağızdan "Aaaaa!" diye mutsuzluk ve şaşkınlık belirtisi gösterdi. Evinde, bilgisayarındaki oyun oynayan genç, tam düşman askerini vuracağı sırada karanlık ekranla karşılaştı. Elektrikle çalışan metro hatları durdu. New York'ta bütün gökdelenler, köprüler ve caddeler karanlığa büründü. Gece vardiyasına kalan fabrika çalışanları işlerini yarım bırakmak zorunda kaldı. Gece kulüplerinin gösterişli, ışıklı tabelaları kararıverdi. Hastaneler hariç

her yerde elektrik kesildi. Bütün Amerika bir anda karanlığa gömüldü, Jeneratör bulunduran işyerleri ve kulüpler dışında...

Geceleri ışıklı gösterileriyle meşhur Miami bile karanlığa gömülmüştü. Neredeyse bütün Amerikalılar, evlerinin camına çıkıp karanlık caddeleri seyrediyor, bir yandan da söyleniyorlardı.

Kayra elektrik şebekesine yaptığı saldırı ile Amerika'yı karanlığa gömmüştü.

Bir saat geçmişti. Akreple yelkovan tam on ikiyi göstermesine rağmen neredeyse hiçbir yerde kutlama yapılmıyordu. Bütün bu olumsuzluklara rağmen atılan birkaç havai fişek de yetmemişti yeni yıl heyecanını yaşatmaya. Türkiye, Azerbaycan, Kuzey Kıbrıs gibi bazı Türk devletleri dışında İngiltere, Almanya, Fransa gibi önemli Avrupa ülkeleri hatta neredeyse bütün dünya yeni yıla karanlık bir şekilde girmişti.

Sabah televizyonu açan Kayra, haber kanallarını izliyordu. Hemen hemen bütün kanallar karanlık eylemini konuşuyordu. Olanlar bütün dünyada manşetten verilmişti.

“Karanlık yeni yıl!”

“Dünya karanlığa gömüldü.”

“ABD başta olmak üzere bütün ülkelerde elektrik kesilmesine rağmen Türkiye ve bazı Müslüman ülkelerinde elektrik vardı.”

“Karanlık Yeni Yıl’ın arkasında da OBT mi var?”

Saldırıdan etkilenen bütün ülkeler olayı kınarlarken Amerika, dünya liderlerine yönelik bir bildiri yayımlamıştı;

“Bilgisayar Korsanının bir an önce yakalanması için bütün dünyayı iş birliğine davet ediyoruz. Dünya için tehdit oluşturan bu korsanın yakalanması için Türkiye’ye yaptırım uygulanmalı.”

Bildiri yayınlamakla kalmayan ABD’de özel olarak kurulmuş dört yüz seksen iki kişilik ekip, çalışmalarını daha da hız-

landırmış bir şekilde başlarına bela olan hackerın bir açığını aramaktaydılar.

İşleri daha da ileri götürerek Türkiye'ye özel bir ekip gönderdiler. Bu ekip sadece dört kişiden, neredeyse bütün silahları kullanabilme yeteneğine sahip can almakla mükellef tetikçilerden, oluşuyordu.

5

İYİLİKTEN DOĞAN MARAZ

Kayra akşamüzerine doğru uyandı ve yorgun bir şekilde gerinerek vücudunu esnetti. Gözleri, bilgisayar ekran ışığına daha fazla dayanamadığı için, kıpkırmızı olmuştu. Yorgun adımlarla pencereye yönelip koyu kahverengi kadife perdeyi çekerek gün ışığının içeri girmesine izin verdi.

Perdelerden sonra televizyonu da açtı. Gözlerini ovuşturmakla meşgul olduğu için ekrandaki yazıyı fark etmemişti. Fakat spikerin endişeli ses tonunu işitince ters giden bir şeyler olduğunu anlayıp ekrana baktı. Kırmızı şeritteki yazıyı görünce sanki bütün kanı çekilmiş gibi oldu. Bir anda bütün vücudu uyuştı.

“Emniyet Genel Müdürü’ne Suikast!” yazıyordu ekranda. Kayra’nın belki de tek destekçisi olan Enver Aslan, bir silahlı suikast sonucu yanındaki korumalarıyla beraber şehit edilmişti.

Kayra ayağa kalkıp televizyona yaklaştı. Arabasına binmek üzereyken, yanlarında duran arabadan otomatik silahlarla ateş açılarak vurulmuştu Enver Aslan ve korumaları...

Görevli memurlar olay yerini sarı şeritle kapatıp olay yeri için çalışan memurlara kolaylık sağladılar. Gazeteciler olay yerinden uzaklaştırılmak istense de neredeyse bütün haber kanalı çalışanları akbaba gibi olay yerine üşüşüp birkaç görüntü çekmenin derdindeydi.

Tabiri caizse bütün Türkiye ayağa kalkmıştı. Haber kanalları son dakika gelişmesi olarak müdürün öldürülmesini anlatıyordu. Hükümet sözcüsü kısa konuşmasında saldırının faillerini bulacaklarını beyan ediyordu. Milli Güvenlik Kurulu olağanüstü toplanma kararı almış, Cumhurbaşkanı yapacağı dış ülke ziyaretini iptal etmişti. Saldırganların yakalanmamış olması gerilimi iyice arttırıyordu. Türkiye zor bir gün geçiriyordu. Türk lirası düşüşe geçmiş, borsa altüst olmuştu.

Yıkılmıştı Kayra, çünkü muhtemelen kendisini serbest bıraktığı için öldürülmüştü Enver Aslan. İçini kasıp kavuran üzüntü, yerini küçük bir şok dalgasına bıraktı.

“Allah kahretsin!” diye mırıldandı dudaklarını sinirle sıkarak. “Müdür ben serbest kaldığım için öldürüldüyse, içeride köstebek olmalı. Ve benim serbest kaldığımı biliyorlarsa...” diyerek sesli düşündü ve bir şey keşfetmişçesine birkaç saniye sessiz kaldı. Sanki bütün kanı bir anda çekilmişti. Tüyleri diken diken oldu. “O zaman benim yüzümü, kimliğimi de biliyorlar. Allah kahretsin!”

Haklıydı... Köstebek, OBT'nin Kayra olduğunu öğrenmiş, bildiği her şeyi, hizmet ettiği sahiplerine aktarmıştı. Böylece Amerika, Kayra Şafak'a ulaşmıştı.

Öfkesinin yerini korku ve endişe aldı. Hızlı bir şekilde pencereye koşup perdeyi aralayarak dışarıya baktı. Belli ki Müdür'ü öldüren kişiler onun için de geleceklerdi. Endişeli gözlerle dışarıyı kolaçan etti. Oturduğu mahalle ıssız bir yerde kaldığı için sokakta kimsecikler yoktu. Tam perdeyi kapatıp içeriye döneceği sırada gözüne bir adam ilişti. Apartmanın yirmi metre kadar ötesinde, elektrik direğine yaslanmış bir vaziyette telefonla konuşan adam, Kayra'nın oturduğu apartmanı izliyordu. Uzakta kaldığı için yüzü seçilemiyordu.

Kayra perdeyi çekip evin kapısına yöneldi. Tahtadan yapılmış kapının sürgüsünü çekti. Ardından telaşlı bir şekilde kilit yuvasında duran anahtarı çevirerek kapıyı kilitledi. Bu önlemler değil tetikçileri yoldan geçen birini bile durdurmaya yetmezdi. Kapı, oldukça eskiydi ve güçsüz olduğu üzerindeki

küçük çatlaklardan dahi belli oluyordu. Fazla göze batmamak için ucuz bir mahalle ve bina seçmişti ama şu an bu tercihinin doğruluğunu sorguluyordu.

Kayra tekrar cama yöneldi. Telaşlı adımları eski parkeyi gıcırdattı. Kadife perdeyi aralayıp tekrar dışarıya, elektrik direğine baktı. Adam orada değildi. Bütün bunlar olurken açık olan televizyondan heyecanlı bir ses yükseldi:

“Bir son dakika gelişmesiyle karşınızdayız. Türkiye, NATO’ndan çıkarıldı. NATO sözcüsü Hugo Kramlive, Türkiye’nin NATO Birliği’nden çıkarılmasını canlı yayında bir bildiriyle duyurdu. Türk yetkililerden bir açıklama bekleniyor. Peki, bu ne demek oluyor Sayın Ergüven,” diye bir soru sorarak spiker, sözü gazeteci Mahmut Ergüven’e bıraktı.

Canlı yayına telefonla bağlanan Ergüven, “NATO’nun Amerika’dan sonraki en güçlü ülkesi olan Türkiye’nin böyle kovulur gibi çıkarılması kabul edilebilir değil. Hele ki Emniyet Genel Müdürümüzü bir hain saldırı sonucu kaybetmişken yanımızda olması gereken ülkelerin böyle bir karar alması gerçekten üzücü,” dedi.

Kayra, artık üst üste gelen bu şok haberlerle oldukça sinirlenmiş, yıpranmıştı. Ama durum buydu. Bütün ülkeler Türkiye’ye sırtını dönmeye hazırlanıyordu.

Evin rutubetli duvarlarının arasında yankılanan kapı sesi, Kayra’nın heyecanlanmasına neden oldu.

TIK TIK TIK!

Kayra tedirgin, ağır adımlarla kapıya yöneldi. Korktuğunu gizlemeye çalışan bir ses tonuyla, “Kim o?” dedi.

Lakin kapının ardından hiçbir ses gelmedi.

“Kimsin?” diye yineledi sorusunu fakat yine cevap gelmedi.

Göz deliğinden baktı ve merdivenlerden inen bir adamın gölgesini görür gibi oldu ancak ne gördüğünden emin değildi.

Nefes alıp veriş hızlanırken belki de hiç yapmaması gereken bir şeyi yaptı. Kapının sürgü kilidini açtı. İki demirin birbirine sürtünmesi sonucu tiz bir metal sesi yayıldı etrafa. Ardından anahtarı üç defa saat yönünde çevirdi. Derin bir

nefes alarak paslı kapı kolunu yavaşça aşağıya çekti. Kapı aralandı... Dışarıda kimsecikler yoktu. Kapıyı kapatıp tekrar sürgüyü çekti ve anahtarı üç kez çevirerek kilitledi.

Hava kararmıştı. Akşam ezanı bütün mahallede yankılanırken pencereden bakarak dışarıyı kolaçan etti tekrar. Kimse yoktu. Evin ışığını açıp açmamak arasında kaldı. Dışarıda evi izleyen adam ve kapıyı çalıp giden kişi yüzünden iyice tedirgin olduğu için ışıkları kapalı tutmak iyi bir fikir gibi geldi.

Karanlık evin salonunu aydınlatan sadece küçük bir televizyondur. Haberler bittiği için kumandayı alıp birkaç müzik kanalını dolaştı. Televizyonun tam karşısındaki koltukta, bacaklarını karnına kadar çekip çenesini dizlerine dayadı. Üzerindeki siyah hırkasının kollarını da iyice uzatarak sıcak tutmaya çalıştığı elleriyle bacaklarına sarıldı. Böyle oturmayı çok seviyordu.

Olan biteni düşünmeye başladı. Ölen müdürü, müdürü öldüren kişilerin peşinde olduğunu, deşifre olduğunu ve Türkiye'nin NATO'dan çıkarılmasını düşündü. Gözlerini kapattığında kafasında yine bir tilki belirdi.

"Hepsi senin suçun... Amacın terör liderlerini yakalamaktır. Ama sen, aklın sıra yarattığın eserin büyüüne aldanıp esas hedefinden uzaklaşıp gereksiz eylemler yaptın," diye söylendi tilki.

"Gereksiz eylem mi?" diye konuştu içinden.

"Tabii ki gereksiz! Ne gerek vardı bütün dünyayı karartmaya." Kayra cevap veremeyince tilki devam etti:

"Şu NATO meselesi de tamamen senin suçun. Sırf sen eğleneceksin diye oldu bunlar."

"Eğlenmek için yapmadım!"

"Al, deşifre oldun. Müdürü öldürenler şimdi senin peşinde. Yakalanman, hatta öldürülmen an meselesi. Şimdi ne yapacaksın bakalım."

"Yakalanmam!" dedi sinirli bir şekilde.

Tilki alaycı bir ses tonuyla, "Yakalandın ama haberin yok," dedi ve kapıdaki tıkırtıyla aynı anda yok oldu.

TIK TIK TIK!

Kayra içi ürpererek gözlerini açtı. Kapısı bir kez daha tıklatılmıştı. Oysa buraya taşındığından beri sadece gündüz vakti, alt komşusu tarafından çalınmıştı kapısı. İçini çepeçevre saran korkuya karşı koyamıyor, nefes alış verişleri sıklaşıyordu. Derin bir nefes alıp sakinleşmeye çalıştı. Ses çıkarmazsam evde kimsenin olmadığını zannedip gider belki, diye düşündü. Yani, kapıyı çalan gerçekten komşusuysa... Hırkasının kapüşonunu kafasına iyice geçirip başını koltuktaki yastığa gömdü. "Lütfen bir daha kapıyı çalma, lütfen..." diye dua edercesine mırıldandı ama öyle olmadı...

TIK TIK TIK!

Bu seferki tıkırtıların öncekine nazaran daha şiddetliydi. Kapının arkasındaki kişinin sabırsızlığının göstergesiydi bu. Ağır adımlarla, tıpkı bir kedi gibi sessizce kapıya yöneldi ve oldukça dikkatli bir şekilde göz deliğinden dışarıya baktı. Gördükleri karşısında bir anda tüyleri diken diken oldu.

Koridorun karanlığına rağmen kapıdaki kişinin elektrik direğinin altındaki adam olduğunu sezebilmişti.

TIK TIK TIK!

Kayra, derin bir nefes alarak kendisini rahatlatmaya çalıştı. Ardından tiz bir sesle, "Kim o?" dedi.

Yine cevap gelmedi. Korkunun verdiği tedirginlikle daha gür bir sesle bağırdı bu kez. "Kimsin dedim!"

TIK TIK TIK!

Bu sefer oldukça yavaştı tıkırtılar.

Korkuyla geri geri yürümeye başladı. Kapının ardındaki kişinin, müdürü öldüren katil olduğunu anlamıştı. Kayra mutfığa koştuğu sırada, kapıdaki adam uzun siyah pardösüsünün cebinden ince, tokaya benzeyen bir demir çıkarıp kapının kilidine soktu. Birkaç dakika sonra duyulan tık sesinden sonra kapı ardına kadar açıldı. Katil, siyah kundurasıyla bir adım atarak içeri girdi. Etrafına bakınırken, bir yandan da belinden çıkardığı silahın susturucusunu kontrol etti. Yavaş yavaş ilerliyor, ayağındaki kunduranın sert topuğu her adımında tuhaf sesler çıkarıyordu.

Ağır adımlarla salona girdi. Açık televizyonda, öldürdüğü Müdür'ün fotoğrafını görünce yüzünde küçük bir tebessüm oluştu. Öldürmekten zevk alıyor gibiydi. Şimdi de Kayra'yı öldürmek için gelmişti. Salonda kimse olmadığına kanaat getirdikten sonra hemen yan taraftaki odaya yöneldi. Kapısı kapalı ve kilitliydi, belli ki hedefi bu odaya saklanmıştı. Tahta kapıya sert bir tekme attı. Kırılmadığı için bir tekme daha... Kilit kısmından kırılıp ardına kadar açılan kapı duvara çarparak gürültü çıkardı. Karanlık oda boş gibi gözüküyordu fakat kapı kilitli olduğu için Kayra'nın burada saklandığından hiç şüphesi yoktu adamın.

Silahını her an karşısına çıkacak hedefe ateşlemek için hazır tutarak odaya girdi. Hemen sağ tarafında duran giysi dolabı gözüne çarptı. Ve silahını dolaba doğrultup üç kez tetiği çekti. Susturuculu silahtan etrafa üç ince ısıklık yayıldı. Ardından dolabın kapaklarını açtığı anda içinin boş olduğunu fark etti. Adam etrafa bakınırken, Kayra saklandığı diğer odadan çıkıp, sırtında çantasıyla koşmaya başladı. Hızlı bir şekilde evin dış kapısını çekip kilitledi ve uçarcasına indi merdivenlerden.

Kayra'nın yaptığı plan şimdilik işliyordu. Katil, kandırıldığını fark edince sinirli ve hızlı bir şekilde kapıya yöneldi. Kapı kilitliydi, silahını bu kez kapı için ateşledi. Açar açmaz da merdivenlerden aşağıya koşmaya başladı.

Kayra, apartmanın demir kapısını açıp tam sokağa adımını attığı sırada hiç beklemediği bir manzarayla karşı karşıya geldi. Bir anda kalbi tekler gibi oldu. Yüzünde çaresizlik, gözlerinde endişe vardı.

Sivri, soğuk suratlı, kel, boydan boya siyaha bürünmüş bir adam duruyordu karşısında. Katiller iki kişiydi. Bu tarz durumlarda hedefin kaçabilme ihtimaline karşı bir tanesi kapıda bekliyordu. Katil, susturucu takılı silahını alnına doğrulttu. Nefesi kesilmiş, her şeyin sonuna geldiğini düşünüyordu. Kaçacak hiçbir yeri yoktu. Öleceğine emindi. Gözlerini yumdu ve acısız bir ölüm düşledi. Yine de ölmek için daha çok erken

olduğunu düşündü. Çok geçmeden sokakta kulakları tırmalayan korkunç bir ses duyuldu.

Bir silah sesi...

Kalbi yerinden çıkacak gibi oldu Kayra'nın. Fakat vurulan kendisi değildi. Şaşkın bir şekilde gözlerini açtı. Eliyle kendisini yokladı. Hayır, vurulmamıştı işte. Katil, üç dört metre ötede yerde kanlar içinde yatıyordu. Vurulan oydu.

Kayra'yı tutuklayanlar, müdürü öldüren kişilerin onu da öldürmek isteyeceklerini bildikleri için onu güvenli bir yere götürmek için gelmişlerdi. Tam zamanında... Biraz daha geç kalmış olsalardı yerde yatan katil değil, Kayra olacaktı. Şaşkın ve sevinçli bir şekilde hayatını kurtarmış takım elbiseli üç adama bakıyordu.

Az önce Kayra'nın hayatını kurtaran adam telaşlı bir şekilde, "Eğil! Dikkat et!" diye bağırınca sevinci yarım kaldı.

Apartmanın kapısından çıkan diğer katil, silahını Kayra'ya doğrultup tetiği çekti. Susturuculu silahın ince sesini, MİT elemanlarının silah sesleri bastırdı. Katil, göğsüne isabet eden dört mermiyle yere yığıldı.

Zamanın ağırlaştığını, hatta zaman kavramının tamamen kaybolduğunu hissetti Kayra. Ayaklarının kendisini taşıyamayacak kadar güçsüz olduğunu hissetti. Olduğu yere yığıldı birden. Canı yanıyor fakat hiçbir şeyi doğru düzgün idrak edemiyordu. Elini, sanki kızgın bir demirle dağlanan yerine, karnına götürdü. Vurulmuştu.

Kıvrımlı, ince dudaklarının arasından ciğerlerine küçük bir hortum uzanıyordu. Hastanenin en tecrübeli isimlerinin başında gelen Doktor Mesut oldukça dikkatli bir şekilde, Kayra'nın karnın boşluğuna saplanan mermiyi çıkarmakla meşguldü. Pensin ucundaki kana bulanmış mermi çekirdeğini bir süre inceledikten sonra hemşirenin tuttuğu metal kaba bıraktı.

BİRKAÇ SAAT SONRA

Kayra başarılı bir ameliyat sonrasında odaya alınmıştı, hâlâ uykudaydı. Annesiyle babası dolanıyordu zihninde... Onları ne kadar çok özlediğini anımsadı. Annesi yine her zamanki gibi gülümsüyordu, o incecik, pembe dudaklarıyla. Kahverengi kıvrımlı saçları omzunun üstünden sarkıyordu. Üzerinde beyaz penye ve çiçekli kadife bir etek vardı. Beyaz penyenin göğsünde iki tane kırmızı gül deseni işliydi. Göğsünden iki kurşunla vurularak şehit edilmişti Defne Şafak.

Babası o sert bakışlarının, kıvrımlı kaşlarının ardında gizli bir şefkat odası saklıyordu. Bütün insanlığa yetecek kadar büyük bir oda... Üzerinde üniforması, ayaklarında kömür gibi siyah postalları vardı. Bütün heybetiyle yine dimdik duruyor, yüzündeki o mağrur gülümsemeyle kızına bakıyordu. Saçlarını her zaman yaptığı gibi sol tarafa doğru taramıştı. Annesiyle babasının yüzü ay gibi parlıyordu. El ele tutuşmuş, mutlu bir şekilde yürüyorlardı. Uykusunun arasında anlaşılabilir sözler mırıldandı.

Narkoz etkisini tamamen yitirdiği vakit gözkapakları ağır ağır aynı anda küçük bir gözyaşı yanağından süzülüp beyaz yastığa düştü.

Annesiyle babası gitmiş, yerine beyaz bir tavan gelmişti. Birkaç saniye süreyle bulunduğu yeri yadırgadı. Başını çevirmek istedi ama çok güçsüz olduğunu fark ettiği için sadece gözlerini oynatarak etrafını inceledi. Çok geçmeden de karnın boşluğunun sağ tarafındaki acıyı hissetti. Vurulduğunu hatırladı. Kaşlarını çatıp doğrulmak istedi fakat karnında duyduğu müthiş acı buna engel oldu.

Birkaç saniye sonra odanın kapısı açıldı ve içeriye doktorla genç bir hemşire girdi.

Doktor gülücükler saçarak, "Aysel Hanım, uyandınız mı?" dedi.

Şaşırdı Kayra.

"Aysel kim?" dedi yorgun bir ses tonuyla.

Doktor ve hemşire şaşkınlıkla birbirlerine baktılar. Ardından doktor, elindeki dosyanın üzerinde yazan ismi tekrar kontrol etti.

“İsminizi hatırlamıyor musunuz?”

Tam bu sırada odanın kapısı tekrar açıldı. İçeriye Kayra'nın hayatını kurtaran adamlardan ikisi girdi... İkisi de siyah takım elbise giyyordu.

“Doktor Bey, Aysel Hanım'la görüşmemiz gerekiyor,” dedi ön tarafta duran, uzun boylu, geniş omuzlu, yeni tıraş olduğu için yüzü parlayan Metehan.

Doktor, “Henüz çok güçsüz... Fazla yormayın,” diyerek hemşireyle beraber odadan ayrıldı.

Metehan, doktorla hemşire odadan ayrıldıktan sonra yatağa yaklaştı.

“İyi misiniz Kayra Şafak?” diye bir soru yöneltti.

“Az önce Aysel'dim.”

“İsminiz yeterince deşifre oldu. Hastaneye sahte bir kimlikle kaydınızı yaptırdık. Ben Metehan Arkadaşım da İsmail. MIT adına yanınızdayız. Malum, peşinizde özel olarak yetiştirilmiş ajanlar var.”

Kayra yatağında hafifçe doğrularak kendini yukarıya çekti. Canı yanmasına rağmen bunu yapabilmmişti. “Onlar ölmedi mi?”

Sakin bir ses tonuyla sohbete dâhil oldu İsmail.

“Onlar için ajanların ölmesi değil, sizin ölmeniz önemli. Peşinize yenilerini takacaklardır. Amerika artık yüzünüzü biliyor, yani bundan pek emin değiliz ama öyle düşünüyoruz.”

Birkaç saniye sessizlikten sonra Kayra, “İçinizdeki o şeref-siz yüzünden...” dedi hafif sinirli bir şekilde.

“Evet. Biz de aynı şeyi düşünüyoruz. Ama merak et...”

Metehan lafını bitiremeden Kayra araya girdi. “Devletin beni desteklemesi biraz garip değil mi?”

“Garip mi? Siz şu an Amerikan vatandaşı olsaydınız, hükümet bırakın gizli desteği gücünüz yüzünden açık açık sizin yanınızda olurdu. Ama Türk vatandaşımanız, bu nedenle

Türkiye'nin sizi desteklediğinin bilinmemesi lazım. Bu apaçık savaş daveti olur.”

Kayra gözlerini camdan dışarıya çevirdi. “Abartmayın.

Ben güçlü falan değilim.”

Metehan ve İsmail, birbirlerine baktılar.

“Yaptıklarınıza rağmen mi?” dedi İsmail gülerek.

“Kendi adını, yüzünü bile gizleyemeyen, deşifre olmuş bir hacker diyor,” diye hayıflandı Kayra.

“Şimdilik bunları düşünmeyin, biraz dinlenin. Biz daha sonra gelelim. Kapının ve hastanenin önünde arkadaşlarımız bekliyor. Merak etmeyin, burada güvendesiniz,” dedi Metehan, bal rengi gözlerinin önüne düşen siyah, dalgalı saçlarını geriye doğru yatırarak.

Birkaç hafta sonra Kayra artık tamamen iyileştiği için taburcu olmuştu. Eski evinde kalamazdı artık, zaten kaldığı ev pek de güvenli sayılmazdı. Metehan ve İsmail'in gösterdiği evi inatla reddedip yeniden İstanbul'da kendi bulduğu bir eve yerleşti. Bu defa gözlerden uzaklarda, sessiz sakin bir muhitte değil, merkezden bir ev tutmuştu. Çeşit çeşit çiçeklerle bezenmiş küçük bir bahçesi olan, dört katlı, duvarları bordo renge boyanmış şirin bir apartmana taşınmıştı. Evinin geniş salonunda, koyu kül rengi koltuğuna uzanmış, düşünüyordu.

“Az daha ölüyordum... Beni yakalamak için her yolu deneyeceklerini biliyordum da kiralık katil tutacaklarını hiç düşünmemiştim. Sanırım birilerinin kuyruğuna fazla bastık,” diye beynini kemiren düşünceleri sesli bir şekilde dile getirdi.

Bu durum gerçekten sıra dışıydı. Amerika veya bu katillerin arkasındaki her kimse Kayra'yı apaçık bir tehdit olarak görüyordu. Haksız sayılmazlardı. Yapmış olduğu saldırıların büyüklüğü ve hepsinin tek kişi tarafından kısa süre içerisinde gerçekleştirilmiş olması, gerçek bir tehdit olduğunun kanıtıydı. Yaptıklarının yanında yapabilecekleri de düşündürücüydü.

Nükleer santrallere, şehir şebekesini taşıyan trafolara, bankalara, uydu kanallarına, devlete ait gizli dosyalara, sistemlere ve birçok yere saldırabilecek kapasitedeki bir hacker, evet, herkes için bir tehdit unsuruydu.

Hem de fazlasıyla...

Uzandığı koltukta doğrulup ayağa kalktı. Başında yine korkunç bir ağrı vardı. Son haftalarda oldukça sıklaşmış, şiddetini arttırmıştı meret. Birkaç haftadır bilgisayarın başına geçmediği düşünülürse Kayra'nın tahmin ettiği gibi bilgisayara yorucu ışığından değil, farklı bir nedenden kaynaklanıyor olmalıydı. Evin küçük, dar mutfağına gidip bir ağrı kesici aldı. Mutfağın zeminindeki beyaz fayanslardan yansıyan güneş ışığı gözünü aldığı için penceredeki kadife perdeyi çekti. Saat henüz 14:43 idi. Uyumak için henüz erken olmasına rağmen odasına gidip kendini yatağa bıraktı.

Aynı saatlerde Beyaz Saray, yaptığı toplantıdan sonra Türkiye'nin OBT adlı korsanı koruduğuna karar verip saldırılardan ülkeyi sorumlu tutarak yaptırım kararı aldı. Hacker'ı yakalamak için kurulan özel ekibin başındaki Jimmy Denever ile görüşülüp elini çabuk tutması emredildi. Ardından Avrupa ülkelerine seslenilerek Korsan'ı yakalamak için ortak bir çalışma yürütülmesi istendi.

Kayra, yazılımında bir açık vermemişti fakat hesaba katmadığı Kemal Hoca ve hain Emniyet Genel Müdürü yüzünden neredeyse yakalanıyor, hatta ölüyordu. Kiralık katiller, kendisine onların verdiği bilgiler sayesinde ulaşmıştı. Bu beklenmedik durum, Kayra'nın arkasından esen rüzgârın bir anda kesilmesine neden olmuş, hatta durum tersine dönmüştü. Kiralık katiller ölmüş olsa da üstlerine bilgi verip vermedikleri meçhuldü. Eğer vermişlerse, yeni katillerin peşine takılması an meselesiydi.

Metehan ve İsmail, Millî İstihbarat Teşkilâtı tarafından Kayra'ya göz kulak olmak üzere görevlendirilmişlerdi. Türkiye, kendi vatandaşı olan böyle bir gücü kaybetmek istemiyordu fakat saldırılar büyük çaplı olduğu için onu destekle-

Türkiye'nin sizi desteklediğinin bilinmemesi lazım. Bu apaçık savaş daveti olur."

Kayra gözlerini camdan dışarıya çevirdi. "Abartmayın.

Ben güçlü falan değilim."

Metehan ve İsmail, birbirlerine baktılar.

"Yaptıklarınıza rağmen mi?" dedi İsmail gülerek.

"Kendi adını, yüzünü bile gizleyemeyen, deşifre olmuş bir hacker diyor," diye hayıflandı Kayra.

"Şimdilik bunları düşünmeyin, biraz dinlenin. Biz daha sonra gelelim. Kapının ve hastanenin önünde arkadaşlarımız bekliyor. Merak etmeyin, burada güvendesiniz," dedi Metehan, bal rengi gözlerinin önüne düşen siyah, dalgalı saçlarını geriye doğru yatırarak.

Birkaç hafta sonra Kayra artık tamamen iyileştiği için taburcu olmuştu. Eski evinde kalamazdı artık, zaten kaldığı ev pek de güvenli sayılmazdı. Metehan ve İsmail'in gösterdiği evi inatla reddedip yeniden İstanbul'da kendi bulduğu bir eve yerleşti. Bu defa gözlerden uzaklarda, sessiz sakin bir muhitte değil, merkezden bir ev tutmuştu. Çeşit çeşit çiçeklerle bezenmiş küçük bir bahçesi olan, dört katlı, duvarları bordo renge boyanmış şirin bir apartmana taşınmıştı. Evinin geniş salonunda, koyu kül rengi koltuğuna uzanmış, düşünüyordu.

"Az daha ölüyordum... Beni yakalamak için her yolu deneyeceklerini biliyordum da kiralık katil tutacaklarını hiç düşünmemiştim. Sanırım birilerinin kuyruğuna fazla bastık," diye beynini kemiren düşünceleri sesli bir şekilde dile getirdi.

Bu durum gerçekten sıra dışıydı. Amerika veya bu katillerin arkasındaki her kimse Kayra'yı apaçık bir tehdit olarak görüyordu. Haksız sayılmazlardı. Yapmış olduğu saldırıların büyüklüğü ve hepsinin tek kişi tarafından kısa süre içerisinde gerçekleştirilmiş olması, gerçek bir tehdit olduğunun kanıtıydı. Yaptıklarının yanında yapabilecekleri de düşündürücüydü.

Nükleer santrallere, şehir şebekesini taşıyan trafoları, bankalara, uydu kanallarına, devlete ait gizli dosyalara, sistemlere ve birçok yere saldırabilecek kapasitedeki bir hacker, evet, herkes için bir tehdit unsuruydu.

Hem de fazlasıyla...

Uzandığı koltukta doğrulup ayağa kalktı. Başında yine korkunç bir ağrı vardı. Son haftalarda oldukça sıklaşmış, şiddetini arttırmıştı meret. Birkaç haftadır bilgisayarın başına geçmediği düşünülürse Kayra'nın tahmin ettiği gibi bilgisayarın yorucu ışığından değil, farklı bir nedenden kaynaklanıyor olmalıydı. Evin küçük, dar mutfağına gidip bir ağrı kesici aldı. Mutfağın zeminindeki beyaz fayanslardan yansıyan güneş ışığı gözünü aldığı için penceredeki kadife perdeyi çekti. Saat henüz 14:43 idi. Uyumak için henüz erken olmasına rağmen odasına gidip kendini yatağına bıraktı.

Aynı saatlerde Beyaz Saray, yaptığı toplantıdan sonra Türkiye'nin OBT adlı korsanı koruduğına karar verip saldırılardan ülkeyi sorumlu tutarak yaptırım kararı aldı. Hacker'ı yakalamak için kurulan özel ekibin başındaki Jimmy Denever ile görüşölüp elini çabuk tutması emredildi. Ardından Avrupa ülkelerine seslenilerek Korsan'ı yakalamak için ortak bir çalışma yürütölmesi istendi.

Kayra, yazılımında bir açık vermemişti fakat hesaba katmadığı Kemal Hoca ve hain Emniyet Genel Müdürü yüzünden neredeyse yakalanıyor, hatta ölüyordu. Kiralık katiller, kendisine onların verdiği bilgiler sayesinde ulaşmıştı. Bu beklenmedik durum, Kayra'nın arkasından esen rüzgârın bir anda kesilmesine neden olmuş, hatta durum tersine dönmüşü. Kiralık katiller ölmüş olsa da üstlerine bilgi verip vermedikleri meçhuldü. Eğer vermişlerse, yeni katillerin peşine takılması an meselesiydi.

Metehan ve İsmail, Millî İstihbarat Teşkilâtı tarafından Kayra'ya göz kulak olmak üzere görevlendirilmişlerdi. Türkiye, kendi vatandaşı olan böyle bir gücü kaybetmek istemiyordu fakat saldırılar büyük çaplı olduğu için onu destekle-

diklerini açık açık dile getiremiyorlardı. Sözünü ve desteğini esirgemeyen Enver Aslan'ın başına gelenler de ortadaydı.

Metehan ve İsmail, MIT'te yükselmeye aday, başarılı istihbaratçılardı. Çok sıkı dost olan bu ikili, bazen farklı düşünceleri benimseyip tartışmalar da bu tartışmalar kavgaya dönüşmez, ortak bir yol bulurlardı. Keskin yüz hatları, dalgalı, omzuna kadar uzanan siyah saçları, uzun boyuyla bir istihbaratçıdan daha çok mankenleri andıran Metehan'ın aksine İsmail kısa boylu, sıska vücutlu ama tombul yanaklı, kömür siyahı saçları çok sık döküldüğü için çözümünü kafasını üç numaraya vurmakta bulmuş bir adamdı. Her ikisi de Kayra'nın hayatında oldukça önemli roller oynayacaklardı.

Bilgisayar başına çakılmış gibi çalışan bir yazılımcı daha vardı. Jimmy Denever... OBT'nin yazılımı üzerinde gecesini gündüzüne katarak çalışıyor, korsanı yakalayarak kendini ispatlamak istiyordu.

Gecenin üçü olmasına rağmen küçük ve dağınık odasında ara ara gerinerek belini esnetiyordu. Odanın minik penceresinden içeri süzülen sokak lambasının loş ışığına baktı. Ellerini ensesinin az yukarısında birleştirip arkasına yaslandı. Her şeyi yeniden düşündü; Saldırıları, kullanılan yöntemleri, birbirleriyle bağlantılarını...

"Babacığım, uyuyamıyorum," dedi zarif, ince bir ses.

Jimmy, oturduğu sandalyeden kalkıp odanın girişinde, boz renkli küçük oyuncak ayıcığına sımsıkı sarılmış duran kızına doğru yürüdü.

"Tatlım, bir yerin mi ağrıyor? Bu saatte uyuyor olman lazımdı."

"Göğsüm çok ağrıyor, uyuyamıyorum..."

Jimmy üzgün ve çaresiz bir şekilde elini kızının omzuna koydu.

“Çok mu ağrıyor? Hastaneye gidelim mi?”

Menly, başını iki yana sallayarak istemediğini belli etti. Kahverengi gözlerini babasından, omzuna kadar uzanan dalgalı turuncu saçlarını ise annesinden almış altı yaşında bir kız çocuğuydu o. Sol akciğer lobunun altında katılaşma vardı ve bu katılaşma bazı geceler nefes darlığına sebebiyet veriyor, uykusundan uyandırıyordu küçük kızı.

Çok şey söylemek, çok şey yapmak istiyordu fakat ne teselli edebiliyor ne de kızının acılarını dindirebiliyordu Jimmy. Çaresizdi. Canınızdan çok sevdiği evladı acı çekiyor ama o eli kolu bağlı öylece bekliyordu. Kızına sımsıkı sarılıp yanağından öptü.

“Bu gece birlikte yatsak olur mu baba?”

“Tabii ki olur, gel bakalım...”

El ele gittikleri küçük oda, oldukça ferah ve güzeldi. Duvarları pembe boyanmış, çizgi film çıkartmaları yapıştırılmıştı. Yatağın ince yorganı ve hemen yanındaki küçük giysi dolabı da pembeydi.

Jimmy, pembe yatağa uzanıp, “Gel bakalım,” diyerek gülmüsedti. Usulca yanına uzanıp, başını babasının göğsüne yasladı Menly.

“Bana annemi anlatır mısın?”

Odada küçük bir sessizlik oldu. Menly, dünyaya gelirken kaybetmişti annesini.

“Ama defalarca anlattım kızım.”

“Olsun, yine anlat. Lütfen babacığım.”

Jimmy anlatmaya başladı. Bir yandan da kızının saçlarını okşuyordu. Annesinin nelerden hoşlandığını, kendisine hamileyken nasıl karnını okşayıp ona masallar anlattığını, nasıl tanıştıklarını, ona dair her şeyi anlatıyordu her seferinde. Bunları dinlemek Menly’nin çok hoşuna gidiyordu fakat hiçbir zaman sonuna kadar dayanamıyor, uyuyakalıyordu. Yine öyle olmuş, babasının göğsünde gitmişti rüyalar âlemindeki annesi ile buluşmaya.

Yağmurlu bir cuma akşamı Kayra evinin salonundaki koltuğa uzanmış, haberleri izliyordu. Hırkasının kapüşonunu başına geçirmiş, küçük bir battaniyenin altına girmişti. Yine üşüyordu. Demir eksikliği problemi yüzünden çocukluğundan beri çok üşürdü.

Pek dikkat çekici bir gelişme yoktu. Başka haber kanallarına bakmak için televizyonun kumandasını eline aldığı sırada şimşek çakmış, karanlık salonun içi birkaç saniyeliğine aydınlanmıştı. Salonun içerisindeki tek ışık kaynağı televizyondur. Karanlığı, karanlıkta oturmayı seven biri olmasına rağmen bu durumdan biraz rahatsız oldu fakat çok üşendiği için bu rahatsızlığa katlanmaya razı geldi.

Haber kanallarında gezerken birinde durdu. Televizyonun sesini biraz daha açtıktan sonra kumandayı bir kenara bıraktı. İki gazetecinin konuk olduğu programda Türkiye'nin NATO üyeliğinden çıkarılmasını konuşuyorlardı.

Programın genç kadın sunucusu, "Sayın Akdoğan, sizce bu ne anlama geliyor. Yıllardır NATO'nun en güçlü ülkeleri arasındaydık," diyerek sözü Mehmet Akdoğan'a bıraktı.

"Şimdi, dediğiniz gibi biz yıllardır NATO üyesiydik. NATO'nun askerlerini de eğittik. Böyle flaş bir karar almalarımın altında, insan ister istemez savaş tehdidi yattığını düşünüyor."

Sunucu, "Savaş tehdidi mi?" dedi biraz şaşırılmış bir şekilde.

"Tabii, yani biz NATO üyesiyken Amerika bize savaş açamaz. İnsan inanmak istemiyor ama bize karşı bir saldırı gerçekleştirebilmeleri için çıkarıldığımızı düşünüyorum. Bizi OBT'yi destelemekle suçluyorlar ki herhangi bir delil olmasına rağmen ben de hükümetin OBT'yi desteklediğini düşünüyorum. Bu doğrudur, değildir onu burada tartışamam. Hepimiz OBT adlı hackerın ya da hacker grubunun yaptığı eylemleri biliyoruz. Yaptığı eylemler oldukça sansasyonel... Yani bir resmi siteyi hacklemek de ciddi eylemdir tabii ama İs-

rail'in, Amerika'nın çok büyük miktarda paraları halen kayıp. Bunlar kabul edilebilecek şeyler değil ki..."

Kayra, bütün bu konuşulanları dikkatli bir şekilde dinliyordu. Sunucu sözü diğer gazeteci İsmet Şahin'e bıraktı.

"Yani gerçekten son yılların en kapsamlı siber saldırıları gerçekleştirildi. Bu kişinin Türk olduğu da saldırıların Türk topraklarından gerçekleştirildiği de biliniyor. Üstelik Türkiye'nin bu saldırıları gerçekleştiren grubu desteklediği iddia ediliyor. Çok ciddi bir iddia bu... Fakat her hükümet böyle bir gücü kendi yanında görmek ister. OBT gerçekten son yüzyılın en yetenekli hacker grubu olarak görülüyor, yaptıkları her ne kadar kabul edilemez eylemler olsa da... Yani yaptıkları öyle kolay işler değil. Bakın övmek için söylemiyorum bunları, OBT denen grubun ne kadar yetenekli bir grup olduğunu belirtmek istediğim için söylüyorum. Eh, haliyle de Türk yetkililer bu yeteneği kendi yanına çekmek istemiş olabilirler. Ama ben de Sayın Akdoğan'a katılıyorum, Türkiye'nin NATO'dan çıkarılması savaş işareti olarak görülebilir. Yani gözdağı diye de görülebilir ama böyle gözdağı olmaz. Bu çok ağır bir karar."

Konuşulanları büyük bir dikkatle dinliyordu Kayra. Amerika'nın daha ne kadar ileri gidebileceğini düşünüyordu. Interpol'ün arananlar listesindeydi, Amerika ve birçok ülke için cidden büyük bir tehdit unsuruydu. Kayra sinirle şaşkınlık arasında bir yerde gidip geliyor, ne yapacağını ne diyeceğini bilmiyordu. Böyle bir şey beklemiyordu. Kumandayı alıp televizyonu kapattı, odanın tek ışık kaynağı da sönünce iyice karanlığa gömüldü. Üzerindeki battaniyeyi bir kenara atıp koltukta doğruldu. Başını ellerinin arasına alıp düşünürken, yine aklının en uç noktasında tilkinin, alaycı sesini işitti.

"Hi hi hi!" diye gülümseyen tilki, "hepsi senin suçun!" dedi. Böylelikle Kayra, zihninin derinliklerinde kendisiyle verdiği savaşa dâhil olmuş oldu.

"Ben ne yaptım, neymiş benim suçum?"

“Ülkene ne kadar zarar verdiğini görmüyor musun? Kaldı ki bunlar sadece başlangıç. Daha büyük yaptırımlar da gelecek. Özellikle saldırılara devam ettiğin sürece...”

“Ne yapayım yani, gidip teslim mi olayım?”

“Hım, mantıklı. Ama olmaz. Bu pes etmek olur. Fakat aklını kullanman gerekiyor, yeni yılda yaptığın saldırı tam bir saçmalıktan ibaretti. Artık Amerika ve İsrail’le birlikte bütün Avrupa da senden nefret ediyor. Ne gerek vardı bütün dünyayı karanlığa boğmaya? Bütün dünyada kendine karşı nefret uyandırmaya?”

“Bilmiyorum. Sadece neler yapabileceğimi bütün dünyaya göstermek istedim.”

“Tebrikler! Neler yapabileceğini gösterdin,” dedi alaycı bir şekilde tilki.

“Tahmin edemediğim şeyler oluyor ve bu durum beni ciddiye yoruyor.”

“Her şeyi tahmin edemezsin ama Türkiye’nin başına böyle şeyler geleceğini tahmin edebilirdin. Değil mi?”

“Bilmiyorum tilki.” Kayra, gözleri kapalı bir şekilde içinden konuşmaya devam ediyordu. “Sence ne yapmalıyım?”

“Böyle bir şeye kalkışırken bana danışmadın, şimdi de danışma,” diyerek kayboldu tilki.

Kayra gözlerini açtı. Kendisiyle konuşması genellikle rahatlamasına neden oluyordu fakat bu defa öyle olmamıştı.

Türkiye’nin NATO üyeliğinden çıkarılmasından sadece birkaç hafta sonra birçok Avrupa ülkesi de Türkiye’ye karşı sert tutumunu apaçık bir şekilde dile getirdi. Ülkeye gönderilen birçok ürüne ek vergi uygulanmaya başlandı. Gösterime girmesi dört gözle beklenen birçok filmin yapımcıları, Türkiye’de gösterime girmeyeceklerini açıkladılar. Teknoloji piyasasının liderlerinden Apple da Türkiye piyasasından çekildiğini, Hü-

kümet OBT'ye desteğini kesene kadar ülkeye yeni telefonlar, bilgisayarlar göndermeyeceğini bildirdi. Yaptırım uygulayan ülkelerin liderleri daha önceden görüşmüş, ortak bir karar almışlardı ve şimdi de hemen hemen eş zamanlı açıklamalar yapıyorlardı. Amaçları belliydi ve istedikleri birkaç gün sonra kısmen de olsa gerçekleşti.

Taksim'in göbeğinde toplanan bir kalabalık yaptırımlardan rahatsız olduklarını dile getirmiş, yürüyüş düzenlemişlerdi. Ellerindeki pankartlarda ve ağızlarında aynı sloganlar dönüp duruyordu.

"OBT'yi ülkemizde istemiyoruz!"

"Ülkemizden defol!"

"Teröristleri aramızda istemiyoruz!"

"Devlet kendine gel! Siber suçluları desteklemeyi bırak!"

Bu sloganları atanların birçoğu Apple marka telefon kullanan, Türkiye'de gösterimden kaldırılan filmlerin hayranlarından oluşuyordu. Yaklaşık 300-400 kişilik bir gruptu.

OBT'nin yola çıkış noktası dünyada terörü bitirmektir. Terörü destekleyen ülkelere saldırılar gerçekleştirerek bir nebze olsun tavrını ortaya koymak, ezilen kesimlere yardım etmek istiyordu. Irkçılık yapan dergilere, televizyon kanallarına saldırılar düzenliyordu. Yaptığı saldırıların caydırıcı olmasını umuyor, bu tarz aşağılayıcı göndermelerin son bulmasını temenni ediyor ve bunda da başarılı oluyordu. Yeteneğini böyle kullanmayı seçmişti. Oysaki NASA'da veya çok büyük yazılım şirketlerinde kolaylıkla çalışabilirdi. Bu potansiyele fazlasıyla sahipti. Fakat başkası için değil; kendisi için, kendi emelleri için çalışmak istiyordu.

Türkiye'de düzenlenen gösteriler biraz da olsa canını sıkıyordu. Kendi aleyhine söylenen sözlerden ziyade yabancı ülkelerin istedikleri gerçekleştiği için sıkılmıştı canı. Daha önce de bahsedildiği gibi bu yaptırımların tek nedeni ülkedeki insanları kışkırtarak Türk yetkililere mesaj vermektir.

Kayra, akşam saat sekiz gibi odasına geçti. Burası da tıpkı evin salonu gibi sade eşyalarla döşenmişti. Üzerine mavi

pike örtülmüş bir baza ve onun hemen yanında dikdörtgen biçiminde kahverengi giysi dolabı vardı. Ceviz ağacından yapılmış küçük bir masanın üzerinde laptopu duruyordu. Pencereyi örten tül perde kalorifer peteğine kadar uzanıyordu. Bu küçük odanın zemini mavi renkli bir halıyla boydan boya kaplanmıştı.

Kayra vakit kaybetmeden harekete geçmek istiyordu. Hemen laptopunu açıp karşısına oturdu. Not almak için küçük bir defterle kalem çıkardıktan sonra bilgisayarında kod yazmaya başladı. Tek bir saldırı değil, birbirleri ile bağlantılı saldırılar gerçekleştirmek niyetindeydi. Yazdığı birkaç kod ile trojenini aktif hale getirdi. Trojenini yönlendirmeden önce birkaç dakika düşündü. İlk saldırısı Apple markasına olacaktı. Bir yandan hızla kod yazarken bir yandan da bilgisayarın ekranına bakıyor, yazdığı satırları seri bir şekilde kontrol ediyordu.

Dakikalar, saatler geçiyor, kod satırlarının sayısı gitgide artıyordu. Şu ana kadar 283 satır yazmıştı. Yaklaşık üç saattir çalışıyordu ve daha yolu yarılayamamıştı bile. İsrail bankalarını kırk dakika gibi bir sürede hacklediği söyleniyordu fakat olay aslında tam olarak öyle değildi. Saldırıyı gerçekleştirmeden önce iki gün boyunca bir yol haritası tasarlamıştı Kayra ve bu doğrultuda yaklaşık bin satırlık kod dizininden oluşan bir ön hazırlık yapmıştı. Sisteme fark edilmeden girmesi ve büyük vurgunu yapması sadece kırk dakika sürse de kodlarını yazmak yaklaşık bir haftasını almıştı.

Apple'a düzenleyeceği saldırının kodlarını tamamladığında saat gecenin ikisine geliyordu. Saldırıyı en ince detaylarına kadar düşünmek, düşündüğü şeyi kodlara dökmek, yazdığı kodlara geri dönüp bir hata olup olmadığını defalarca kontrol etmek Kayra'yı çok yıpratmıştı. Yorulmuştu. Kapüşonunu kafasından çıkarıp ayağa kalktı, belini esnetti. Yazdığı kodlar, trojenin hafızasında kayıtlı bir şekilde duruyordu. Aktif hale getirmedi. Kendisini yüzüstü yatağa bıraktı.

"Uyumak istiyorum!" diye söylendi. Ama uyumadı. Kısa süre uzandıktan sonra kalkıp işini tamamlamaya koyuldu.

Gram uyku uyumadan sabahın altısına kadar bilgisayarın başından kalkmamış, durmadan yazmıştı. Yorgunluk ve uykusuzluk vücudunun en küçük zerresine kadar işlemişti. Bilgisayara uzun süre baktığı için gözleri kızarmış, başındaki o korkunç ağrı yeniden kendini göstermişti.

“Allah’ın belası ağrı, senden bir türlü kurtulamadım!” diye kaşlarını çatarak söylendi. Kaşlarını çatması sinirinden değil, başındaki ağrının şiddetindendi. Neyse ki artık bütün kodlarını hazırlamış, trojenine aktarmıştı. Son kontrolleri yaptıktan sonra saldırıyı onayladı ve trojen Kayra’nın yazmış olduğu kod satırlarını takip ederek harekete geçti. Fakat Kayra, saldırının gerçekleşmesini ekrandan izlemek yerine bilgisayarının başından kalkıp yatağına uzandı. Mavi pikesinin altına girip bir eliyle başını tuttu. Ağrının şiddeti sanki her geçen saniye daha da artıyordu. Sağ omzunun üzerinde yatarken iyice iki büklüm olmuş, dizlerini karnına kadar çekmişti. Sol eliyle de başının arkasını tutuyordu. Aslında bilgisayarının başında durması, herhangi beklenmedik bir gelişmede hemen müdahale etmesi gerekiyordu. Fakat başındaki ağrı buna izin vermiyordu. Yazdığı kodlara güvenmeyi seçmişti. Harf veya işaret hatası yapmadıysa herhangi bir ters durum olmayacaktı çünkü. Güneş nazlı nazlı yükselirken, Kayra başındaki şiddetli ağrıya rağmen uyumayı başardığında saat 06.49 idi. Uyandığında birçok şey değişmiş olacaktı.

ON SAAT SONRA

Kayra, uyandığında neredeyse akşam olmak üzereydi. Güzel bir uyku çekmişti. Başındaki ağrıdan da en ufak bir eser yoktu. Fakat üzerinde bir halsizlik vardı. Hâlâ kendisini yorgun hissediyordu. Ağır ağır hareket ederek yatağında doğrulduktan sonra uyku moduna geçmiş bilgisayarını uyandırdı. Bilgisayarın ekranında yanıp sönmekte olan “BAŞARI” yazısını görünce gülümsedi. Salona geçip televizyonu açtı. Yeni uyandığı için uyuşuk tavırlar sergileyerek koltuğa uzandı. Haber programını sunan genç kadın sunucu konuşuyordu:

“...Yani bu durum ciddi günden günde oldukça meşgul edecek gibi duruyor. Başta Amerika, Almanya, Fransa olmak üzere toplam on üç ülkedeki bütün Apple marka telefonlar, Apple bilgisayarlar OBT tarafından hacklendi. OBT adlı grup Apple’ın veri tabanını çökertip işletim sistemi üzerinde oynamalar yaptığı için milyonlarca Apple kullanıcısı cihazlarının erişimini kaybetmiş durumda. Evet, Amerika’daki arkadaşımız Murat Oğul’a bağlanıyoruz. Murat, bize neler olup bittiğini biraz anlatır mısın?” diyerek sözü Amerika’dan görüntülü konuşma ile haber yayınına bağlanan meslektaşına bıraktı.

Murat’ın elinde Iphone 7S marka bir telefon vardı ve telefonun ekranını göstererek, “Sayın Doğan, gördüğünüz gibi elimde Apple marka bir telefon var. Ekranını açmak istediğimde ise işte tam olarak şu yazıyla karşılaşıyorum: OBT IS EVERYWHERE! Gördüğünüz gibi hiçbir işlem yapamıyorum, bu mesajdan sadece cihazı kapatarak kurtulabiliyorum,” dedi ve telefonu kapattı. Ardından tekrar açtı, yine aynı yazıyla karşılaştı. Siyah arka plandaki beyaz renkli yazı, iki saniyede bir gözden kaybolup tekrar belirliyordu. “Gördüğünüz gibi, telefonla hiçbir işlem yapamıyorum, işletim sistemi tamamen çökmüş durumda.”

Kayra, IOS sistemini çökertmeyi başardığı için milyonlarca Apple kullanıcısı bu yazıyla karşılaşmıştı. Amacı markaya olan güveni zedelemektir ve başarmış görünüyordu. Fakat dahası da vardı. Kadın sunucu, haberleri sunmaya devam etti:

“Murat Oğul’a teşekkür ediyoruz. Evet değerli izleyiciler, gördüğünüz üzere milyonlarca kullanıcı mağdur olmuş durumda. Fakat OBT’nin yaptıkları bunlarla da sınırlı değil. Bir tanesi iki hafta sonra, diğeri ise gelecek ay vizyona girecek olan iki filmi internete sızdıran bilgisayar korsanları, film yapımcılarına oldukça büyük maddi zarar verdi. Her iki film yapımcısı da daha önce filmlerini Türkiye’de sergilemeyeceklerini açıklamıştı, keza Apple da yeni ürünlerini Türkiye piyasasından çektiğini duyurmuştu.”

Filmleri internete sızdırarak milyonlarca kişinin ücretsiz izlemesini sağlamıştı Kayra. Böylelikle bu filmleri kimse sinemada izlemeye ihtiyaç duymayacak, bu sayede film yapımcılarına para kazandırmamış olacaktı. Bu yapımcıların en büyük kâbuslarından biriydi.

Başta Apple ve birkaç film yapımcısı, Türkiye'ye karşı yaptırım uygulama kararı aldıkları için pişman olmuştu. Markaları zedelenmiş, oldukça büyük maddi zararlar yaşamışlardı.

6

KAN DAMLASI

Bir hafta geçmesine rağmen Kayra'nın yapmış olduğu son saldırılar halen konuşuluyordu. Saldırılarından etkilenenlerden birisi de Jimmy Denever'dı. Apple marka telefona sahip olduğu için o da birkaç saat telefonunu kullanamamıştı. Bu arada Kayra'nın yazmış olduğu yazılımda epey yol kat etmişti. Şifrenin basamaklarını tek tek çözerek son adıma yaklaşmıştı. Kırk üç gündür bu işle uğraşıyordu. Şifrenin basamaklarını çözmek için kod yazdığı esnada güvenlik algoritmasını aktif hale getirdi. Bu durumu fark etmemişti fakat fark eden birisi vardı.

Gecenin üçünde bilgisayarından yayılan alarm sesine uyanan Kayra, apar topar kalkarak ekranın karşısına geçti. "Oha! Buraya kadar geldiler mi?" diye söylenerek bilgisayarının ekranına, yazdığı şifrenin basamaklarına bakıyordu. Kayra, genellikle bilgisayar korsanlarının oldukça sık kullandığı anonim mesajlaşma sitesine girip, şifredeki etkileşim kodunu sitedeki arama kutucuğa yapıştırdı. Ardından klavyesinin tuşlarına basarak şu mesajı gönderdi:

"Bravo! Demek işi gücü bırakıp bu şifrenin bütün basamaklarını çözmeye kalktın, öyle mi?"

Kayra'nın yazmış olduğu şifreyi çözmeye çalışırken ekranının sol alt kısmında beliren mesaj kutucuğunu fark etti Jimmy. Kutucuk, suya düşen bir damla sesi çıkararak ekrana gelmiş-

ti. Jimmy, bu mesaja bir süreliğine anlam verememiş olsa da sonunda OBT'den geldiğini fark etti. Hemen cevap vermek yerine mesajı gönderen kişinin IP adresine ulaşmayı dener. Ancak bu sitenin amacı zaten IP adresini kullanmadan mesajlaşmaya izin vermektir. Jimmy milyonlarca sahte IP numarasını görünce, sitenin ne amaçla ve genellikle kimler tarafından kullanıldığını anlayıp mesaja cevap verdi:

“Bir gün seninle konuşacağımızı biliyordum...”

“Sahiden binlerce basamaktan oluşan şifrenin basamaklarını çözmeye mi çalışıyorsun? Cidden azmini takdir ettim, Bay Bla Bla!”

“Bay Bla Bla mı? :))) Güzelmiş.”

“Hmm, sanırım hoşuna gitmedi. Bana ismini söylersen ben de sana Bla Bla diye hitap etmekten vazgeçerim.”

“Hayır. Bla Bla'yı sevdim. Biliyor musun, bu şifreye bir güvenlik algoritması yazacağını tahmin etmem gerekiyordu. İşini şansa bırakmıyorsun. Ama yakalanacaksın OBT, er ya da geç yakalanacaksın.”

“:(Sahiden mi? Bak şimdi üzüldüm işte,” diyerek alay etti Kayra. “Peki, bunu siz mi yapacaksınız? Fakat bu yöntemle beni yakalayamazsın. Benim yazdığım yazılım üzerinde çalışıyorsun, gördüğün gibi anında bana haber geliyor :)))”

“Seninle bir gün internet üzerinden değil, yüz yüze sohbet edeceğiz OBT, buna ister inan ister inanma ama öyle olacak...” Bu cümle Kayra'nın gülümsemesine neden oldu.

“Umarım centilmen bir beyefendisinizdir de konuşma esnasında bir çay ile üzümlü kek ısmarlarsınız. Çay ve kek vazgeçilmezlerimdir :)))” diyerek Jimmy'yi şifrenin veri tabanından uzaklaştırdı. Mesajlaşmaya da son verdi. Bu, Jimmy'nin sinirle klavyeye vurmasına neden oldu.

“Kahretsin!” diye söylenerek ellerini saçlarının arasına götürdü. “Görüşeceğiz OBT, görüşeceğiz...”

Kayra, gülümseyerek bilgisayarının başından kalktığı sırada başında inanılmaz bir ağrı hissetti. Gözleri kararır gibi oldu. Ardından sıcak, yapışkan bir sıvı damladı elinin üzerine.

Burnundan kan geliyordu. Bir anda telaşa kapılıp eliyle burnunu kapatarak, banyoya yöneldi. Tedirginlik ve korku bütün vücudunu kasıp kavuruyor, avucuna dolan kan miktarı arttıkça endişesi de artıyordu. Korku, başındaki ince fakat oldukça kuvvetli sızıyı da tetikledi.

“Ahh!” diye acıyla inledi, ayakta durabilmek için yanındaki koltuğun kenarına tutunarak.

Burun kanaması daha da hızlandı. Sıcak kan, Kayra'nın ince dudaklarından çenesine, oradan da gri hırkasına süzülüyordu. Hırkasının önü iyiden iyiye kırmızıya dönmüştü. Ters giden bir şeyler vardı, farkındaydı, lakin düzgün bir şekilde düşünemiyor, beyninin derinliklerindeki acı verici zonklama bütün kontrolü ele geçiriyordu.

Derin derin nefes almaya başladı ve evin kapısına yöneldi. Her adımında beynine bir bıçak saplanıyordu sanki. Acıdan inleyerek kapıya ulaştı. Kalp atışları iyice hızlandı ve korkuluklara tutunarak merdivenlerden inmeye çalıştı. Burnundan akan kan, soğuk mermere, merdiven basamaklarına damlıyordu. Kayra uyuşuk bir şekilde basamaklardan inmeye çalışırken gözleri karardı ve vücudunun kontrolünü hiç olmayacak bir yerde, merdivenlerin henüz başında, kaybetti.

Mermer basamaklardan aşağıya doğru yuvarlanmaya başladı. Basamaklara çarpa çarpa düz zemine ulaştı. Bilincini tamamen kaybetmek üzereydi. Hareketsiz bir şekilde yerde yatıyordu. Doğrulamak istedi fakat kendisinde o gücü bulamadı. Oldukça kötü düşmüştü. Sadece burnundan değil, sol kulağından da kan geliyordu artık. Gözkapakları ağır ağır açıldı, ardından yalvarırcasına fısıldadı. “Ya... yardım...” Sözlerini tamamlayamadan gözleri kapandı. Artık bilincini tamamen yitirmişti.

Yaklaşık on dakika beton zeminde yüzüstü ve bilinçsizce yattı Kayra. Kulağından ve burnundan gelen kan, beyaz mermer zeminin bir kısmını koyu kırmızı renge boyamıştı. Tam da bu sırada apartmanın büyük demir kapısı açıldı. İçeriye Kayra'nın alt komşusu olan Mehmet Amca girdi.

ÜÇ GÜN SONRA

Cam sürahinin içerisinde nazlı nazlı duran manolyalardan yayılan güzel koku, insanın ruhunu okşuyordu. Camdan içeriye vurmakta olan güneşi görünce açmaya hevesleniyor gibiydi beyaz çiçekleri. Özel bir hastanenin odasında ağır ağır açıldı gözleri Kayra'nın. Baş sarılmış, gözlerinin altları ise dayak yemiş bir boksörü andırırcasına morarmıştı. Oldukça halsiz ve yorgun hissediyordu kendisini. Etrafını yorgun gözlerle incelerken kapı açıldı ve içeriye orta yaşlı doktor girdi.

"Ah! Sonunda uyandınız küçükhanım!" dedi gülümseyerek. "Kendinizi nasıl hissediyorsunuz?"

Kayra'nın susuzluktan kuruyup çatlayan dudaklarının arasından birkaç kelime döküldü:

"Ne oldu bana?"

"Merak etmeyin, iyi olacaksınız. Sadece başınızın döndüğü zamanlarda lütfen merdivenlerden uzak durmaya çalışın. Ucuz atlatmışsınız. Bu sert düşüşe rağmen hiçbir organınız zarar görmemiş, sadece birkaç kemiğinizde ezilme var."

Kayra boğazını temizledikten sonra yine güç bela bir şeyler mırıldandı.

"Burnum," dedi yine yorgun bir şekilde. "Burnum kanıyordu."

"Merak etmeyin. Bu hastalıkta bunlar çok normal. Ama atlatacaksınız," dedi elindeki dosyayı inceleyen doktor.

"Ne hastalığı?" diye hayretle sordu Kayra.

"Bilmiyor muydunuz?"

"Neyi bilmiyor muydum?"

Doktor bu duruma cidden şaşırmıştı. "Beyninizin sol lobunun altında bir tümör var."

Kayra, gözlerini doktorun suratından çekip karşısındaki boş duvara sabitledi. Hiçbir şey söylemedi. Ne söyleyeceğini bilmiyordu çünkü. Yine de bu duruma pek şaşırmadı, sanki böyle bir şeyi tahmin ediyor gibiydi. Kısık sesiyle bir şeyler mırıldandı.

"Tümör mü varmış?"

“Muhtemelen en az bir yıldır... Siz şimdi mi öğrendiniz? Çok şiddetli baş ağrıları yaşıyor olmanız lazım. Daha önce doktora gitmediniz mi?”

O ağrılar bilgisayar ışığından değil, tümörden kaynaklanıyormuş demek ki, diye düşündü.

Kaburgada zedelenme, elmacıkkemiğinde çatlak, beyinde tümör... Ayrıca CIA ve MOSSAD... Bütün bunlar yetmezmiş gibi bir de Jimmy çıkmıştı şimdi başına.

Kayra'nın bir an önce iyileşip Jimmy ve ekibini durdurması gerekiyordu, muhtemelen şifrenin güvenlik duvarını çözmek üzereydiler. Hastanede canının derdine düşmüş, ne kadar güçlü durmaya çalışsa da hastalığını öğrendiği andan itibaren yaşam sevincini kaybetmişti. Sadece sırtüstü uzanıp beyaz tavana bakıyordu uzun uzun.

BİR HAFTA SONRA

Tümörün tedavisine başlanmış, çok kısa bir süre olmasına rağmen olumlu sonuçlar alınmıştı. Ağrıları biraz olsun dinmişti. Doktor, odaya girdiğinde Kayra, camdan dışarıya bakıyordu. Düşünceliydi. Jimmy ve ekibinin şifreyi kırıp kırmadığını düşünüyordu.

“Meltem Hanım, kendinizi nasıl hissediyorsunuz?”

Kayra kollarını birbirine dolamış bir şekilde duruyor, camdan dışarıya bakıyordu. Sırtı doktora dönük bir şekilde cevap verdi.

“Kayra,” dedi durgun bir sesle.

“Anlamadım?”

“Adım Kayra. Kayra Şafak,” diye yineledi.

Doktor şaşkınlıkla elindeki dosyaya baktı. Dosyanın üzerinde Meltem Demir yazıyordu.

“Ama adınız Me...”

“Hayır. Beni buraya getiren amca da ismimi Meltem olarak biliyor,” dedi, yüzünü doktora dönerek. Doktorun kafası karıştığı için bakışları da anlamsızlaşmıştı. Onun şaşkınlığını fark eden Kayra, belki de hiç yapmaması gereken bir şeyi yaptı.

“Kimliğimi, ismimi bilerek gizledim. OBT diye bir şey duydunuz mu doktor?”

“Şey, evet. Hangi haber kanalını açsam o hacker grubunu görüyorum.”

“Grup değil. Sadece bir kişiden oluşuyor OBT. O kişi de benim işte; Kayra Şafak. İsrail’in ve Amerika’nın milyonlarca dolarını çalan kişiyim ben.” O kadar keskin bir ses tonuyla ve kendinden emin bir şekilde söylemişti ki bunları Doktor şaşkınlıktan ne diyeceğini bilemeyerek gülümsedi. “Zaten öleceğim. Kimliğimi gizlemem için bir neden yok artık.”

Kayra, hiç düşünmeden kimliğini deşifre etmişti. Fakat ülkenin yüzde seksenine yakın bir kesiminin OBT’ye hayranlık duyduğunu o da biliyordu. Ayrıca devlet de arkasındaydı.

“Siz ciddi o musunuz?” dedi heyecanlı bir şekilde Doktor,

“Boş verin şimdi beni. Yaklaşık ne kadar zamanım var?”

“Hayır hayır. O düşüncüyü çıkarın kafanızdan. İyi olacaksınız,” dedi doktor ümitli ve sakinleştiren bir ses tonuyla. “Başınızdaki şiddetli ağrıyı hafifletecek ve bağışıklığınızı güçlendirecek ilaçlar kullanıyoruz. Ayrıca siz hastaneden çıkmadan tümörden parça alıp kötü huylu olup olmadığına bakacağız...”

Sabah saatlerinde hafif şekilde başlayan yağmur, şiddetini arttırmıştı. Taze boya kokusuna karışan naftalinlerin nahış kokusu duyuluyordu. Bir ses yankılandı odada. “Kayra? Bizi duyuyor musun?”

Kayra bu sesi daha önce duyduğunu anımsadı. Lakin gözlerini açmak oldukça güç geliyordu. Çok yorgundu. Başka bir ses, “Sanırım duyuyor... Tam olarak ne zaman ayılır doktor?” dedi.

Bu sesin sahibini de tanıdığını anımsadı. Birkaç saniye sonra, gözkapaklarıyla girdiği mücadeleyi kazandı ve ağır ağır açtı gözlerini.

“Bakın! Uyanıyor...” dedi ilk tanıdık ses.

Gözlerini açtığında üç farklı yüzün kendisine baktığını gördü. Çatlamış dudakları ile “Neredeyim ben? Ne oldu bana?” dedi şaşkın bir şekilde.

“Maltepe Devlet Hastanesi’ndesiniz,” dedi beyaz önlüklü genç doktor.

“Ma... Maltepe mi? Burası İstanbul mu?” dedi Kayra.

Afallamış görünüyordu. Şaşkınlığı odadaki insanlara da bulaşmış gibiydi. Metehan, İsmail’e baktıktan sonra doktora dönüp, “Hafızasını mı kaybetti? Niye böyle davranıyor?” dedi.

Doktor, “Hâlâ narkozun etkisinde olmalı, telaş etmeyin,” dedi ve odayı terk etti.

Kayra, şaşkın bir şekilde odadakilere bakıyordu. Yatağında doğrulmak istedi fakat başına saplanan ince ağrı yüzünden bu isteğinden anında vazgeçti. Baş ağrısınınca fark edebilmişti başının sargı beziyle sarılı olduğunu. İçine bir korku düştü. Yaralandığını düşündü.

“Ne oldu bana? Yaralandım mı ben? Niye buradayız, siz ne ara geldiniz? Beni kurtarmaya mı geldiniz?” diye sordu.

Karşısında duran genç memurlar İsmail ve Metehan’dı. MİT için çalışan, devlet ile Kayra arasındaki köprüyü oluşturan kişilerdi.

Adamlar birbirlerine şaşkın şaşkın baktıktan sonra Metehan, “Ne kurtarması? Ne oldu ki seni kurtaralım?” dedi.

“Ne demek ne oldu? Beni Interpol yakaladı, hatta Amerikan mahkemesi tarafından yargılandım. Sonra...” dedi Kayra bir şeyi hatırlamaya çalışarak. “Sonra, Jimmy ve ekibi beni kurtardı,” dedi. Başındaki ağrıyı umursamadan yatağında doğruldu. “Mark! O öldü mü? Gördünüz mü onu?”

“Ne yakalanması Kayra? Mark kim? Neden bahsediyorsun sen?”

“Ben... ben... şey...” diye sayıkladı önüne bakarak. Bir şeyler hatırlamaya çalışıyordu. “Jimmy, Alisa, Cedric. Al... Al...” dedi gözlerini kısarak. “Neydi o kel, meymenetsiz ada-

mın ismi?!” diye sessizce söylendi kendi kendine. Sonra hatırlamış olacak ki sevinçle haykırdı. “Heh! Hatırladım... Alex. Şerefsiz adam, onun yüzünden Mark öldü. Ah! Zavallı Mark. Bizi kurtarmayı seçip polisleri arkasına taktı. Sonra arabası takla attı. Sahi, siz ne ara geldiniz? Beni buraya ne zaman getirdiniz? Başım neden sargılı?” diye art arda soru bombardımanına tuttu memurları.

İsmail, bu saçmalıktan biraz sıkılmış olacak ki homurdanıp ellerini ceketinin ceplerine daldırdı. Metehan nispeten anlayışlı davranıyordu.

“Kayra. Beş gündür komadasın. Muhtemelen rüya gördün. Başındaki tümörü aldı doktorlar fakat bazı şeyler ters gitti ve çok kan kaybetmeye başladın.”

“Bir dakika!” diye araya girdi Kayra. Şaşkınlığı yüzünden okunuyordu. “Ben... Ben yakalanmadım mı?”

“Hayır.”

“Amerika’da şu an iç savaş yok mu?”

Bu soru karşısında İsmail kendisini tutamayıp kahkaha attı. Lakin Metehan oldukça sakin ve ciddi bir şekilde, “Hayır. İç savaş filan yok,” dedi.

Artık her şey yavaş yavaş yerine oturuyordu. Muhtemelen komada olduğu sürede birtakım hayaller görmüştü. Gerçek zannettiği hayaller... Demek kafamın içindeki tilkilerin oyunuydu, ama nasıl bu kadar gerçekçi olabilir ki? diye geçirdi içinden. “Ne kadar dedin? Beş gün mü?” diye sordu Metehan’a.

“Evet. Hiçbir şey hatırlamıyor musun?”

“Evet!” diye bağırdı Kayra. “Hatırlıyorum! Başım döndü, merdivenlerden yuvarlandım. Fakat sonra... Yani birkaç saat sonra uyandım, doktorla konuştum. Ama bu doktor yoktu. Yaşlı, esmer, kıvrıcık saçlı bir doktor vardı ve bana iyi olduğumu söyledi. Büyükelçilikten gelen polisler tarafından tutuklanmışım.”

“Büyükelçilikten gelen polisler? Bizden habersiz böyle bir şey yapmaları imkânsız. Bizim topraklarımızda...”

“Ben de öyle düşündüm. Ama evet...” dedi Kayra parmaklarını şakırdatarak. “Siz de vardınız zaten. Beni havaalanına götürürlerken siz de onları durdurmaya çalışıyordunuz. Son anda kaçırmışlardı beni ve Amerika’ya götürülmüştüm...” dedi.

İsmail daha fazla dayanamayıp, “Allah’ım bu narkoz nasıl bir nimetmiş yahu! Birkaç şişe alıp içeyim ben ya abi baksana ne güzel kafa yapıyor,” dedi sırtarak.

Metehan ciddi bir tavırla, “İsmail, biraz susar mısın?” dedi.

“Tanrım!” diye hayıflandı Kayra. “Ben ne zamandır böyle hayaller görür oldum. Bunlara inanır oldum!”

Neyin hayal neyin gerçek olduğunu ayırt etmeye çalışıyordu kendi kendine mırıldanarak.

“Jimmy diye birisi vardı lakin asla yüzünü görmedim. Alex ve Keny bana kızdığı için grubu satmadı, çünkü yoktular! Mark, göbeği kadar koca yürekli adam ölmedi. Çünkü yoktu...” derken sinirlendi. “Aman Allah’ım! Benim bilgisayarın başına geçmem lazım. Jimmy yazdığım kodu çözmek üzere-
dir,”

“Ne kodu?”

“Bana bir laptop verebilir misiniz?”

“Ama çok ciddi bir ameliyat geçirdin. Dinlenmen gerek.”

“Metehan! Lütfen bana bir laptop getir. Lütfen,” dedi.

Birkaç dakika sonra Metehan, görevlilerden aldığı bir dizüstü bilgisayarı Kayra’ya uzatırken yorgun bir sesle “Bizim gitmemiz gerek,” dedi.

Kayra, adamların yüzüne bile bakmadan, “Güle güle,” dedi önündeki bilgisayarda kod yazarken.

Biraz mola verip durduğunda ilk iş internete bağlanıp haber sitelerinde gezindi. Metehan ve İsmail’in haklı olduğuna, rüya gördüğüne inandı.

Rüyasında, kendisini yakalamaya çalışan Jimmy ve ekibi tarafından yakalandığını görmüştü. Ayrıca CIA’in gizli belgelerini deşifre ettiği için ülkede küçük çaplı bir direniş de başlatmıştı.

Laptopu bir kenara bırakıp camdan dışarı baktı. Yağmur damlalarının aşağıya süzülüşünü seyretti.

Demek hepsi benim kafamda kurduğum bir hikâyeydi öyle mi, diye düşündü. Sonra sesli bir şekilde, "Tilki, bana oyun mu oynuyorsun yoksa..." diye söylendi.

Tekrar laptopu eline alıp haber sayfalarında gezindi.

"Ege açıklarında karaya oturan gemi paniğe neden oldu."

"Türkiye ile Yunanistan, Kardak Adaları yüzünden tekrar gerildi!"

"Antalya'da 5.6 şiddetindeki deprem paniğe sebep oldu."

"Dağlıca'da hain pusu: 7 şehit!"

Son haber Kayra'nın içine bir ağırlık düşürmüştü âdeta. Uzunca bir süre başlığına baktığı sayfaya tıkladıktan sonra haberi okumaya başladı.

"Dağlıca'da arazi taraması yapan askerlere uzun namlulu silahlar ile çapraz ateş açılması sonucu yedi Mehmetçik şehit oldu. Yaralanan dört asker, en yakın hastanelere sevk edildi. Bölgeye ulaşan komandolar geniş çaplı bir operasyon başlattı."

Haberin hemen altında ise şehit askerlerin fotoğrafları vardı. Hemen hemen hepsi gülümseyerek poz vermişlerdi. Asker elbiseli, gülümseyen yüzleri Kayra'ya babasını hatırlatmıştı. Üzüntü ve sinirin harmanlandığı bir duygu patlaması yaşıyordu. Ağlamamak için kendisini tutsa da gözlerinin yaşarmasına engel olamadı. Her şehit haberi gördüğünde aklına annesi ve babası geliyordu.

"Ben..." diye söylendi. "Ben de Kayra isem sizi destekleyenleri de sizi de bitireceğim!"

Gün yavaş yavaş ağarırken Kayra, biraz huysuz bir şekilde uyanmıştı hastane odasında. Artık bir an önce taburcu olup evine dönmek istiyordu. Saat yediyi çeyrek geçiyordu. Odanın kapısı açıldı. İçeriye elinde kahverengi, dikdörtgen bir tepsi

tutan genç bir hemşire girdi. Bukleli siyah saçları omuzlarına kadar uzanıyordu. Küçük minyon suratı, kahverengi gözleri ve ince kalem kaşlarıyla oldukça güzeldi. Kahvaltı getirmişti. Gayet neşeli görünüyordu. Mutluluğu herhangi bir sebepten değildi, yaşamayı seviyordu. Hayattan her ne olursa olsun zevk almasını bilen biriydi.

Hemşire, "Hah! Uyandınız mı? Ben de size kahvaltınızı getirmiştim," dedi gülümseyerek. Ses tonundaki neşe ortalığa saçılıyordu.

Kayra, "Teşekkür ederim. Şöyle bırakabilirsiniz," deyip yanındaki masayı gösterdi gülümseyerek.

Hemşire, "Afiyet olsun," diyerek arkasını dönüp tam odadan çıkacakken Kayra, "Şey... Acaba ne zaman taburcu olacağım? Ben kendimi gayet iyi hissediyorum," dedi.

"Muhtemelen bugün, dinlenmek için iki haftalık süre vermişti doktor bey. Ve sanırım iki hafta doldu," diye cevap verdi hemşire.

"Evet. İki hafta oldu," dedi Kayra. Ve sessizce ekledi.

"Bomboş geçen iki hafta..."

İki haftadır hastane odasındaydı. Doktor, ciddi bir ameliyat geçirdiği için onu gözetim altında tutmak istemişti. Hemşire odadan çıktıktan sonra Kayra tam karşısındaki duvarda asılı olan televizyonun kumandasını eline aldı ve televizyonu açtı. Bir yandan da yanı başında duran kahvaltı tepsisini dikkatli bir şekilde kucağına aldı. Ekmek diliminden küçük bir parça koparıp çilek reçeline daldırdı. Televizyonda haberler vardı.

İştahla ağzındaki reçelli ekmek dilimini çiğnerken yıllardır yapmadığı şeyi yaptı, çizgi film kanalını açtı. Çocukken en sevdiği çizgi film vardı televizyonda. *Powerpuff Girls...*

İstemsizce gülümsedi ve kumandayı kenara bıraktı. Yemeğini yerken bir yandan da çizgi filmini seyretti. Yaklaşık yarım saat sonra kahvaltısı bitince tepsiyi tekrar yanındaki masaya koyacakken kapı açıldı. Bu defa içeriye giren doktordur.

"Merhabalar. Kendini nasıl hissediyorsun?"

Kayra televizyonu izlemeyi bırakıp doktora baktı. Genç Doktor, daha bu sabah tıraş olduğu için yüzü parlıyordu.

“İyiym. Beni taburcu ederseniz daha iyi olacağım,” dedi Kayra.

“Kan tahlili sonuçların çıktı,” dedi elindeki dosyayı sallayarak. “Her şey yolunda görünüyor...”

Kayra yatağında doğrulup kendini iyice yukarı çekti. Alaycı bir şekilde, “Her şey yolunda mı doktor?” diye sordu.

Doktor bu soru karşısında biraz şaşırmıştı. “Evet. Evet, her şey yolunda. Gayet iyisin. Bugün çıkabilirsin.”

“Bir şey sorabilir miyim?”

“Tabii sorabilirsin,”

Kayra birkaç saniye sessiz kaldıktan sonra, “Ben koma-dayken... Rüya gördüm. Bu mümkün mü?” diye sordu.

Doktor gülümsedi. “Tabii ki mümkün. Herkes rüya görür.”

Fakat Kayra istediği cevabı alamamıştı. “Hayır. Normal bir rüya ya da hayal değildi. Bu, çok farklı bir şeydi. Zihnimin bana oyunu gibiydi. İnsan, hayatı boyunca görmediği yüzü rüyasında görmezmiş. Ben hayatım boyunca görmediğim yüzleri, kişileri rüyamda gördüm. Bu nasıl mümkün oluyor?” “İlla ki görmüşsündür o kişileri bir yerde. Mesela filmlerde, dizilerde. Bindığın metroda. Ya da...”

“Görmedim doktor. Görsem hatırlardım. Peki, zihnimizde yani rüyamızda yeni bir surat yaratabilir miyiz? Kilosunu, boyunu, her şeyini... Biz kendimiz tasarlayabilir miyiz?”

Doktor biraz düşünür gibi oldu. “Sanırım hayır. Yani... Otdukça güçlü bir hayal gücüne sahip olmak gerekli galiba. Ama dediğim gibi muhtemelen izlediğin dizi veya filmlerde görmüş olmalısın. Çok eskiden... Belki de çocukken. Aslında senin biraz kafan karışık. Biraz kafanı boşalt. Her şeyi oluruna bırak. Bugün bir arkadaşımı ziyaret etmeni istiyorum. Bu odaya gelişimin nedeni de tam olarak buydu.”

“Arkadaşınızı derken?”

“Evet. Reyhan Büyük. Çok sevdiğim bir dostumdur kendisi. Odası hemen alt katta. Benim için onu ziyarete gider misin?”

Biraz sohbet eder, kafanı dağıtmış olursun. Emin ol sohbeti çok iyidir.”

“Pek sanmıyorum. Ben birileriyle sohbet etmeyeli çok uzun zaman oldu.”

“Ben senin iyiliğin için söylüyorum. Gidip gitmemek sana kalmış. Birazdan hemşire gelir, eşyalarını toplamana yardımcı olur. Sonra gidebilirsin,” dedi doktor ve arkasını dönüp odadan çıktı.

Kayra doktorun arkasından bakarken söyleniyordu. “Kim bu arkadaş? Neden onu görmemi istiyor?”

Üzerindeki mavi, çiçekli hastane elbisesini çıkarıp beyaz, sade penyesini yavaşça başından geçirdi. Siyah dar pantolonunu ve siyah kapüşonlu hırkasını giyerek, saçlarını gelişigüzel topladıktan sonra kapüşonunu başına taktı. Önündeki fermuarı göğsünün biraz altına kadar çekti. Beyaz ayakkabılarının bağcıklarını, topuğuyla ayakkabı arasına sıkıştırmakla yetindi.

Sakin adımlarla merdivenlerden inmeye koyuldu. Basamaklara baktıkça o malum yuvarlanmayı hatırladığı için içine bir ürperti yayıldı ama toparlanması uzun sürmedi. Kendinden emin bir şekilde aşağıya indi. İyi olduğuna inanmak istiyordu çünkü. Merdivenlerin dibinde birkaç saniye bekleyip sağına soluna baktı. Çıkışı arıyordu. Çok geçmeden çıkış kapısını fark etti ve o yöne doğru elleri cebinde yürümeye başladı. Koridorun sonundaydı çıkış kapısı.

Yanından sohbet ederek geçen iki genç hemşireye baktı. Fakat hemen sol çaprazında ciğerleri sökülürcesine öksüren amcayı fark edince ona bakarak yürümeye devam etti. Adam cidden çok kötü öksürüyordu. Muhtemelen yıllardır sigara içtiği içindi bu öksürük. Yavaş yavaş çıkışa yaklaşırken sol tarafındaki odanın kapısında yazan isim dikkatini çekti.

“Reyhan Büyük - Psikolog”

İçinden, neden benim psikoloğa görünmemi istedi ki, diye geçirdi. Yürümeye devam etti. Fakat birkaç saniye sonra durup arkasına döndü.

Yapma Kayra! Ne kaybedersin? Alt tarafı küçük bir sohbet, diye geçirdi içinden. Reyhan Hanım'ın kapısını iki kez tıkladıktan sonra içeriden "Gir" komutunu beklemeden kapıyı açtı. Reyhan Hanım ayakta, çantasını toparlıyor, öğle yemeğine çıkmaya hazırlanıyordu. İçeriye giren Kayra'ya bakıp, "Öğle molasına çıkacaktım. Bu saatte randevunuz olduğuna emin misiniz?" diye sordu.

"Randevum yok," dedi Kayra sakın bir şekilde. "Beni doktorum gönderdi ama ismini unuttum. Sizinle konuşmamın bana iyi geleceğini düşünüyormuş," dedi Kayra.

"Şimdi oldu, siz Selim Hoca'nın hastasısınız. Dün bahsetmişti. Buyurun lütfen, oturun," dedi neşeyle, masanın önündeki krem rengi koltuğu göstererek. "Bana bir dakika izin verin, önlüğümü giyeyim."

"Ben isterseniz sonra geleyim. Yemek saatiniz..." dedi.

"Yok, önemli değil. Bugün başka hastam yok zaten, bolca vaktim olacak yani," dedi Reyhan Hanım.

Kayra sürekli hasta kelimesinin geçmesinden rahatsız oluyordu. Çünkü iyi olduğuna inanmak istiyordu.

Reyhan, sarışın, mavi gözlü genç bir göçmen kıızıydı. Ailesiyle yıllar önce Arnavutluk'tan Türkiye'ye göçmüşlerdi. Uzun boyu, düzgün fiziğiyle gerçekten bir mankeni andırıyordu. "İsterseniz şöyle geçelim. Uzanın. Kendinizi daha rahat hissedersiniz," diyerek odanın köşesindeki uzun kırmızı koltuğu gösterdi.

Kayra itiraz etmeden kendini oldukça rahat koltuğa bırakıp uzandı. Reyhan da, sandalyesini çekip yanına oturdu. Elinde not defteri vardı.

"Öncelikle adınızı öğrenebilir miyim?"

"Kayra... Kayra Şafak."

"Selim Bey sanki farklı bir isim demişti. Meltem... Meltem'di galiba."

MİT elemanları Kayra'nın kaydının Meltem Demir olarak yapılmasını sağlamışlardı. Ona da bu ismi kullanmasını söylemişlerdi. Nedense doktorun gerçek ismini bilmesinin hiçbir şeyi değiştirmeyeceğini düşünüyordu, kimliğini gizlemek için bir neden görmedi.

"Yanlı söylemişler herhalde," dedi.

"Galiba. Her neyse. Bana biraz kendinden bahseder misin?"

"Siz sorun ben cevaplayayım."

"Peki, şöyle yapalım. Tanışma faslını geçip direkt konuya girelim. Selim Hoca stresli bir hayatın olduğunu söyledi. Stres yaptığın konuyu bana söyler misin?"

Kayra gözlerini beyaz tavana sabitledi. "Peşimde Interpol var. Kırmızı bültenin en üst tepesinde, en çok arananlar arasındayım. CIA, BND, MOSSAD. Kısacası MİT hariç bütün istihbarat teşkilatları beni arıyor. Kendi ülkemdeki insanların yarısından fazlası beni burada istemiyor. Sence bütün bunlar stres yapmam için yeterli bir neden mi?"

Reyhan gülümsedi. Kayra'nın anlattıklarına inanmadı. Fakat yine de devam etti. "Peki, neden arıyorlar seni? Yoksa seri katil misin?" dedi gülümseyerek.

Doktorun gülümsemesine karşın oldukça ciddi bir şekilde cevap verdi Kayra. "Hayır, değilim."

"Pekâlâ, seni neden arıyorlar?"

"Galiba fazla zekiyim. Sebebi bu. Hâlâ yakalanmamış olmamın sebebi de bu."

"Peki," dedi gülümseyerek Reyhan. "Bana hayallerinden bahseder misin?"

"Kimsenin olmadığı, yeşilliğin bol olduğu bir yere gitmeyi istiyorum. Sessizlik istiyorum, sadece kuşların ötüşünü duyabileceğim, esen sıcak rüzgârın etkisiyle palmiye ağaçlarının hışırtısını duyabileceğim bir yere gitmek istiyorum."

"Hım, çok güzel. Peki bu kadar mı? Başka?"

Kayra gözlerini yumdu. Düşünüyordu. "Bir sihirli lamba çıkarsa karşıma da bana üç dilek hakkı verse. Birinci dileğim;

silahların susması, savaşların son bulması, artık hiçbir canlının silah yüzünden, savaş yüzünden canının yanmaması olurdu. İkinci dileğim... Herkes için sağlık ve mutluluk isterdim. Özellikle Afrika'daki çocuklar için isterdim bunu. Üçüncü dileğim ise..." dedi Kayra yutkunarak. Gözleri kapalıydı fakat gözleri dolmuştu.

"Ever? Üçüncü dileğin?" dedi Reyhan Hanım meraklı bir şekilde.

Kayra yutkunduktan sonra gözlerini açtı, ağır ağır. Bir küçük gözyaşı süzüldü yanağından aşağıya. "Annemi ve babamı bana geri getirmesini isterdim... Getiremiyorsa, beni onlara götürmesini isterdim doktor. Çünkü ben onları çok özledim. Her sabah uyanıyorum, bilerek yavaş yavaş uyanıyorum ki annemin bana seslenmesini bekliyorum. 'Hadi kızım öğlen oldu! Kalk da kahvaltı yapalım!' demesini bekliyorum. Böyle derdi çünkü."

Odadaki hava bir anda değişmişti. Doktor üzgün bir şekilde, "Başın sağ olsun," dedi Kayra'nın omzuna dokunarak.

"Sanırım gitsem iyi olacak..."

"Ama daha yeni başlamıştık."

"Belki başka bir gün. İyi günler," diyerek apar topar kalkıp kapıya yöneldi Kayra.

Reyhan fazla üstelemek istemedi. Kayra'nın morali çok bozulmuştu, ilk defa birine annesinden bahsediyordu. En zayıf noktasıydı ailesi. Hiç belli etmiyordu belki ama onları çok özliyordu. Üzgün ve biraz da kızgın bir şekilde hastanenin kapısından çıktı. Kızgınlığı ailesini şehit edenlereydi. Hızlı adımlarla evine yürürken dişlerini sıkarak söylendi.

"Yemin ederim, bu saatten sonra sadece sizinle uğraşacağım, adiler! En tepede kim varsa hepsini deşifre edeceğim! Sizi kim destekliyor, kim büyütüyor hepsini bulacağım! Bulduğum vakit de onlara bu dünyayı dar edeceğim. Allah şahidim olsun bunu yapacağım!"

Evine varır varmaz, masasının üzerinde duran, uzun süre açık kaldığı için uyku moduna geçmiş bilgisayarına yö-

neldi. Gördüklerinin rüya olduğuna artık tamamen emindi. Çünkü rüyasında buzdolabına saklanıp, içindeki belgelere polisler ulaşmasın diye bilgisayarını patlatmıştı.

Masanın üzerindeki telefonu alıp rehberine girdi. MİT Metehan diye kayıtlı ismin üzerine tıkladı. Birkaç saniye sonra telefon açıldı.

“Efendim!”

“Alo! Metehan, ben Kayra.”

“Efendim Kayra, bir şey mi oldu?”

“Bana, yakalanan teröristlerin ifadeleri lazım. Kimlerle görüşmüşler, kimlerden emir almışlar. İletişimi nasıl sağlıyorlar. Hepsini bilmem gerekiyor.”

“Neden istiyorsun bunları?”

“Önemli bir şey için istiyorum. Aslında sadece nasıl iletişim kurdukları lazım.”

“Telsizle iletişim kuruyorlarmış.”

“Telsiz mi? Mantıklı.” Biraz düşündükten sonra, “Hangi IP adresini kullanıyorlardı, biliyor musun?” diye sordu.

“IP adresi gizli. Özel bir kriptolu telsiz kullanıyorlar.”

“Peki bu telsizin modeli üreticisi belli mi?”

“Evet, belli ama hatırlamıyorum. Dosyalara bir bakayım, mesaj olarak atarım sana.”

“Tamam. Bekliyorum.”

Beş dakika sonra Kayra’nın istediği mesaj geldi telefonuna.

“Telsizin modeli: AV3445LS Üreticisi: Nohan adlı bir İsveç şirketi. IP adresi yok gibi bir şey. Yani var tabii ama şifreyle gizlenmiş. Bu tarz işler için üretildiği belli.”

Kayra ilk iş olarak telsizin yapısını öğrenebilmek için internette biraz araştırma yaptı. Çok fazla bilgi vardı fakat bilgilerin doğruluğu tartışılırdı. Bu şekilde bir yere varamayacağını anladı. Nohan adlı firmanın sayfasına girdi. Telsizlerin modellerini inceledi fakat detaylı bir bilgiye ulaşamadı.

Kayra kod sayfasını açıp kod yazmaya başladı. Amacı siteyi hackleyip arşivlerine ulaşmaktı. İstedikini yapması sadece on altı dakika sürdü. Arşivlere girdi. Fakat orada da IP ad-

silahların susması, savaşların son bulması, artık hiçbir canlının silah yüzünden, savaş yüzünden canının yanmaması olurdu. İkinci dileğim... Herkes için sağlık ve mutluluk isterdim. Özellikle Afrika'daki çocuklar için isterdim bunu. Üçüncü dileğim ise..." dedi Kayra yutkunarak. Gözleri kapalıydı fakat gözleri dolmuştu.

"Evet? Üçüncü dileğin?" dedi Reyhan Hanım meraklı bir şekilde.

Kayra yutkunduktan sonra gözlerini açtı, ağır ağır. Bir küçük gözyaşı süzüldü yanağından aşağıya. "Annemi ve babamı bana geri getirmesini isterdim... Getiremiyorsa, beni onlara götürmesini isterdim doktor. Çünkü ben onları çok özledim. Her sabah uyanıyorum, bilerek yavaş yavaş uyanıyorum ki annemin bana seslenmesini bekliyorum. 'Hadi kızım öğlen oldu! Kalk da kahvaltı yapalım!' demesini bekliyorum. Böyle derdi çünkü."

Odadaki hava bir anda değişmişti. Doktor üzgün bir şekilde, "Başın sağ olsun," dedi Kayra'nın omzuna dokunarak.

"Sanırım gitsem iyi olacak..."

"Ama daha yeni başlamıştık."

"Belki başka bir gün. İyi günler," diyerek apar topar kalıp kapıya yöneldi Kayra.

Reyhan fazla üstelemek istemedi. Kayra'nın morali çok bozulmuştu, ilk defa birine annesinden bahsediyordu. En zayıf noktasıydı ailesi. Hiç belli etmiyordu belki ama onları çok özlüyordu. Üzgün ve biraz da kızgın bir şekilde hastanenin kapısından çıktı. Kızgınlığı ailesini şehit edenlereydi. Hızlı adımlarla evine yürürken dişlerini sıkarak söylendi.

"Yemin ederim, bu saatten sonra sadece sizinle uğraşacağım, adiler! En tepede kim varsa hepsini deşifre edeceğim! Sizi kim destekliyor, kim büyütüyor hepsini bulacağım! Bulduğum vakit de onlara bu dünyayı dar edeceğim. Allah şahidim olsun bunu yapacağım!"

Evine varır varmaz, masasının üzerinde duran, uzun süre açık kaldığı için uyku moduna geçmiş bilgisayarına yö-

neldi. Gördüklerinin rüya olduğuna artık tamamen emindi. Çünkü rüyasında buzdolabına saklanıp, içindeki belgelere polisler ulaşmasın diye bilgisayarını patlatmıştı.

Masanın üzerindeki telefonu alıp rehberine girdi. MİT Metehan diye kayıtlı ismin üzerine tıkladı. Birkaç saniye sonra telefon açıldı.

“Efendim!”

“Alo! Metehan, ben Kayra.”

“Efendim Kayra, bir şey mi oldu?”

“Bana, yakalanan teröristlerin ifadeleri lazım. Kimlerle görüşmüşler, kimlerden emir almışlar. İletişimi nasıl sağlıyorlar. Hepsini bilmem gerekiyor.”

“Neden istiyorsun bunları?”

“Önemli bir şey için istiyorum. Aslında sadece nasıl iletişim kurdukları lazım.”

“Telsizle iletişim kuruyorlarmış.”

“Telsiz mi? Mantıklı.” Biraz düşündükten sonra, “Hangi IP adresini kullanıyorlardı, biliyor musun?” diye sordu.

“IP adresi gizli. Özel bir kriptolu telsiz kullanıyorlar.”

“Peki bu telsizin modeli üreticisi belli mi?”

“Evet, belli ama hatırlamıyorum. Dosyalara bir bakayım, mesaj olarak atarım sana.”

“Tamam. Bekliyorum.”

Beş dakika sonra Kayra’nın istediği mesaj geldi telefonuna.

“Telsizin modeli: AV3445LS Üreticisi: Nohan adlı bir İsveç şirketi. IP adresi yok gibi bir şey. Yani var tabii ama şifreyle gizlenmiş. Bu tarz işler için üretildiği belli.”

Kayra ilk iş olarak telsizin yapısını öğrenebilmek için internette biraz araştırma yaptı. Çok fazla bilgi vardı fakat bilgilerin doğruluğu tartışılırdı. Bu şekilde bir yere varamayacağını anladı. Nohan adlı firmanın sayfasına girdi. Telsizlerin modellerini inceledi fakat detaylı bir bilgiye ulaşamadı.

Kayra kod sayfasını açıp kod yazmaya başladı. Amacı siteyi hackleyip arşivlerine ulaşmaktı. İstedikini yapması sadece on altı dakika sürdü. Arşivlere girdi. Fakat orada da IP ad-

resleriyle ilgili bir şey yoktu. Tekrar telefonunu eline aldı ve Metehan'ı aradı.

“Alo, yine ben. Bunların kullandığı telsiz hangi uydudan sinyal alıyor?”

“Hangi uydu derken?”

“Ya işte bizim uydumuzdan mı?”

“Ha, yok hayır. İsveç uydusunu kullanıyorlar.”

“Tamam,” dedi ve telefonu adamın suratına kapattı.

İsveç'in gök uydusu olan Selvin-12'yi buldu. Zaten sadece bir tane uyduları vardı. Uydunun ECU'suna bağlanmayı denedi. Ancak oldukça karışık bir savunma sistemi vardı.

Birkaç kod yazdıktan sonra enter tuşuna bastı. Ekranda yükleniyor ikonu çıktıktan sonra beklemeye başladı. Yükleme işlemi bittikten sonra, ekrana “BAŞARILI” yazısı geldi. Kayra, ECU'nun hafızasına girip bir tarama başlattı ve ekrana dünya haritası geldi. Tarama yüklendikçe İsveç'in olduğu bölgede küçük küçük kırmızı noktalar meydana geldi. Bir süre sonra kırmızı noktalar aşırı derecede arttığı için İsveç kırmızıya boyandı.

“Bunlar değil ya! Bunlar GSM.”

O kırmızı noktalar gerçekleştirilen telefon görüşmelerinin yerini, yani uydunun sinyal aldığı noktaları gösteriyordu. ECU'nun içinde gezinirken “AV3445.exe” adlı bir dosya fark etti. Telsizin adı ile açılmış dosyanın üzerine tıkladı.

Karşısına bir şifre ekranı geldi. Dosya korunuyordu.

“Güzel! En azından doğru yoldayım.”

Kayra şifreyi çözmek için birkaç kod yazdı. Ama nafile. Dosya oldukça kuvvetli bir şifreyle korunuyordu. MİT de buraya kadar gelebilmişti lakin şifreyi kıramamıştı. Kayra sürekli denemeler yapıyor, sisteme sızmaya çalışıyor, ancak bir türlü olmuyordu.

“Bu ne ya! Şifre tek kullanımlık gibi. Bunu kendileri de açamaz ki! Tabii ya! Kimsenin açmasını istemedikleri için böyle bir şifre yazmışlar. O halde kesinlikle bu şifreyi kırdığım vakit bütün sinyal noktalarını göreceğim,” dedi.

Haklıydı. Şifreyi çözdüğünde bütün terör örgütünün telsiz konuşmalarına ulaşacak, nereden sinyal geldiğini öğrenecekti.

BİR GÜN SONRA

Bir gün boyunca, bilgisayarın başından neredeyse hiç kalkmadan uğraşmış, fakat şifreyi kıramamıştı. Baş ağrıyordu. Gözleri uykusuzluktan kızarmış, acıyordu. Zorlu bir ameliyat sonrası vücudunu bu kadar hırpalaması pek de doğru değildi. Fakat devam etti. Yine farklı bir kod deneyip trojenini aktif hale getirdi. Yükleniyor ikonu ve birkaç dakika sonra "BAŞARISIZ" yazısı belirdi.

"Hay senin ben!" diye söylendi. Bir yarım saat sonra, yeni bir kod ile tekrar sızmaya çalıştı. Yine yükleniyor ikonu ve "BAŞARISIZ" yazısı.

Kayra uzun uzun ekrandaki yazıya baktı.

"Bu nasıl bir şey ya! Bir yolu olmak zorunda! Hiçbir sistem güvenli değildir!" dedi ve tekrar kod yazmaya başladı.

Birkaç satır karmaşık kod yazdıktan sonra yine enter tuşuna bastı, yükleniyor ikonu çıktı. Bu kez yüklenmesi biraz daha uzun sürdü. İyiye işaret, diye düşündü Kayra. Yüklenme tamamlandı ve ekranda "BAŞARISIZ" yazısı yanıp sönmeye başladı. Sistemin yapısını çözümleyemiyordu.

Sinirlerinin iyice gerildiğini hissetti. Gerginlik ve uykusuzluk vücudunu bir hastalık gibi ele geçirmişti. Az önce yazdığı kod sayfasında birkaç deneme daha yaparak yazdıklarını geliştirdi. Hava serindi fakat Kayra boncuk boncuk terlemeye başlamıştı. Dinlenmesi gerekiyordu. Elinin tersiyle alnını sildi ve tekrar enter tuşuna bastı. Yükleniyor ikonu ve yine uzun bir bekleyiş... Bir anda kapanıveren sayfa birkaç saniye sonra yeniden açıldı. Bu defa ekranda "BAŞARILI" yazısı yanıp sönüyordu.

Kayra yanlış mı okuyorum diyerek ekrana daha yakından baktı. Hayır, uykusuz gözleri kendisine oyun oynamıyordu. Doğru görüyordu. Sistemin açığını bulmayı başarmıştı. Çünkü haklıydı, hiçbir sistem güvenli değildi.

Kayra tekrar enter tuşuna basınca ekrana yine dünya haritası geldi. Ekranın çeşitli yerlerinde kırmızı noktalar oluştu. Türkiye haritasının doğusunda bir sürü kırmızı nokta vardı. Suriye'nin kuzeyi, Irak'ın kuzeyi kırmızı noktalar ile doluydu. Başarmıştı. Teröristlerin kullandığı telsiz hattının sinyal haritası, karşısında duruyordu. Hemen IP'sini kopyalayıp Metehan'a yolladı ve telefon açtı.

"Alo," dedi Metehan sakın bir ses tonuyla.

"Mete, sana bir mesaj gönderdim, geldi mi?"

"Evet, ben de ona bakıyordum. Bir şey anlamadım. Ne bunlar?"

"O verdiğin telsizin nereden sinyal aldığını gösteren bir harita."

Metehan birkaç saniye sessiz kaldı. "Bir dakika, bir dakika!" dedi biraz şaşkın fakat neşeli bir şekilde. "O şifreyi çözebildin mi?"

Kayra, "Evet," dedi yorgun bir şekilde. Bir an önce uymak istiyordu.

"İyi de nasıl? Hadi ama, ciddi olamazsın. Bir ay uğraştık biz o şifreyi kırmak için. Kırılamayacağını anlayınca vazgeçtik," dedi, sesinde sevinç vardı.

"Çok sevdiğim bir filmde bir replikle cevap vereyim o halde sana. Hiçbir sistem güvenli değildir. Yani her sistem kırılabilir. Çok uyum var Mete. Uyumak istiyorum. O sinyallerin hepsi güncel. Ses kayıtları da var. Hepsini tek tek takip edin. Sizi liderlere götürecektir. Liderler başka bir cihaz kullanıyor olabilir. Şayet öyleyse cihazın ne olduğunu bulun, bana gönderin. Ben hallederim. Ama bu sinyaller ve konuşma kayıtları sizi liderlere götürür." Sesindeki yorgunluğu Metehan da fark etmişti. Kayra yirmi dokuz saattir şifreyi çözmekle uğraşmış ve başarmıştı.

"Ya kızım sen süpersin ya! Şu an belki farkında değilsin ama terörün sonunu getirdin! Yani en azından o hattı kullananların tamamının."

“Bana bir iyilik yap, hatta ÷lkene bir iyilik yap Mete. O sinyalleri tek tek takip et. Bütün konuşmaları dinle ve yakala şunları. Hadi kapatıyorum ben,” dedi ve cevap beklemeden kapattı. Telefonu masanın kenarına bırakıp koltuğa uzandı. Gözlerini yumar yummaz tatlı bir uykuya daldı.

Metehan sabahı beklemeden ofise gitti. Herkesi telefonla arayarak ofise gelmelerini söyledi. Konunun önemli olduğunu belirtmeyi de ihmal etmedi. Sonra hep beraber Kayra’nın verdiği sinyalleri takip etmeye başladılar. Bazıları da tek tek konuşma kayıtlarını dinleyip kaydetti. Yarım saat sonra ses kayıtlarını dinleyen Cengiz, endişeli bir şekilde Metehan’ın yanına geldi.

“Efendim, konuşmalar çok cızırtılı geliyor fakat bir saldırı planından bahsediyorlar. Hakkâri üs noktasının adı da geçti. Şu an konuşma devam ediyor.”

Metehan bilgisayarın başından kalkıp telsiz kutusunun önüne oturarak kulaklığı taktı. Cengiz’in dediği gibi ses cızırtılı geliyordu. Fakat bazı kelimeler seçiliyordu. Duyabildiği her şeyi önündeki kâğıda not aldı. Konuşma bitince kulaklığı çıkarıp kâğıda baktı.

Üs noktası. Hakkâri. Şafak vakti.

“Cengiz, sen ne duydun?” dedi Metehan.

“Efendim, sürekli Hakkâri üs noktasında bahsediyorlardı. Diğer söyledikleri pek anlaşılmıyor. Zaten sadece birkaçı Türkçe konuşuyordu.”

“Hemen Kara Kuvvetleri Komutanlığı’na haber verin! Hakkari’deki bütün üslerde güvenliği arttırsınlar. Saldırı haberi aldık deyin. Vereceğimiz koordinatların F-16’lar ile bombalanmasını söyleyin.”

“Emredersiniz efendim.”

Kayra farkında değildi fakat belki de onlarca Mehmetçiğin, yaşları 20-25 arasında değişen genç fidanların hayatını kurtarmıştı. Şu an bütün bunları bilmeden tatlı tatlı uyuyordu ama oldukça büyük bir iyilik yapmıştı ülkesine. ,

İlkbaharın yaklaştığı çiseleyen yağmurdan ve birkaç gündür esen ılıman rüzgârlardan belli oluyordu. İlkbahar, bütün güzelliğiyle İstanbul'u kucaklamaya hazırlanırken, bu mevsim geçişini pek önemsemeyen Kayra, kanepede uzanmış, televizyonda çizgi film izliyordu.

Kafasını kaldırıp sol taraftaki duvar saatine baktı. Dokuz çeyrek geçiyordu. Çizgi film kanalını kapatıp kanallarda gezinmeye başladı. Spor kanalına denk geldi. Neredeyse hiç bakmadan kanalı es geçti. Haber kanalına denk geldi. Genç bir kadın sunucu ile yaşlı bir gazeteci adamın konuşmaları haber akışına yön veriyordu. Gazeteci adam, övgü dolu sözlerle MİT'ten bahsediyordu. Birkaç gün önce, Hakkâri üs bölgesine sızmaya çalışan teröristlerin bertaraf edilmesinin arkasında MİT vardı çünkü. Medya böyle biliyordu. Asıl işi yapan, uydunun sistemini çözüp dijital kayıt cihazına ulaşan Kayra'ydı. Fakat Kayra, bu durumu hiç dert edecek birisi değildi çünkü uyduyu hacklemesinin altında yatan neden övgü dolu sözler duymak değil, teröristlerin yakalanmasıydı.

Yüzünde küçük bir gülümseme belirdi.

"İşte güzel haber diye buna denir," diye kendi kendine söylendi. Fakat mutluluğu çok uzun sürmeyecekti. Bir sonraki haberde Kayra'nın ülkeden gönderilmesi için pankartlı gösteri düzenleyen küçük bir kalabalık vardı.

"OBT, ülkemizden defol!"

"OBT'yi istemiyoruz!"

Kayra hiçbir şey demeden televizyondaki kalabalığa bakıyordu. Taksim Meydanı'ndaydı gösteri. Televizyonu kapatıp evin kapısına yöneldi. Üzerinde, neredeyse hiç çıkarmadığı siyah kapüşonlu hırkası ve beyaz eşofman altı vardı.

Dört katlı apartmanın ikinci katında oturuyordu. Merdivenleri yürümek ile koşmak arasında bir hareketle hızlı hızlı inip apartmandan dışarı çıktı. Hızlı yürüdüğü için, ince ince çiseleyen yağmur damlaları beyaz tenli yüzüne çarpıyordu.

Ellerini hırkasının cebine yerleştirip cadde boyunca yürüyüp karşıdan gelmekte olan taksiye durmasını işaret etti. Taksi yavaşlayıp durdu. Kayra arka koltuğu oturduktan sonra taksicinin sormasını beklemeden, "Taksim Meydanı'na," dedi kendinden emin bir ses tonuyla. "Bakalım neymiş derdiniz?" diye söylendi sonra sessizce.

Taksici, "Efendim? Bir şey mi dediniz?" diye sordu, dikiz aynasından Kayra'ya bakarak.

"Yok, size demedim. Kendi kendime söyleniyordum."

Yaklaşık yirmi dakika sonra Kayra, Taksim Meydanı'na ulaşmıştı. Biraz yürüdükten sonra kalabalığı gördü. Usulca yaklaştı yanlarına... Meydandaki heykelin önünde, bir taburenin üzerine çıkmış, insanlara seslenmekte olan adam dikkatini çekti. Adam zayıf, kirli sakallı, yassı burunlu ve oldukça soğuk bir tipti. Kısa kestirdiği saçları, yüz hatlarını iyice ortaya çıkarmıştı. 1.90 boylarında olmasına rağmen tabureye çıkmıştı. Dizlerine kadar inen siyah pardösüsünün önünü ilikleme-miş, açık bırakmıştı. Türklerden daha çok Afganları andıran bir çehresi vardı.

Kayra ellerini cebinden çıkarıp kalabalığı yarararak en öne geçti. Tam karşısında konuşmakta olan adamı dinlemeye koyuldu.

"Arkadaşlar, OBT'nin ölkemize verdiği zarar artık yetmedi mi? Artık buna dur deme zamanı gelmedi mi? Geldi!" diye bağırdı kalabalığa.

"Geldi! Adam haklı!" dedi kalabalığın arasındaki bir kişi. Ses, Kayra'nın hemen yanında, sol tarafında duran genç adama aitti. Göz ucuyla adama baktıktan sonra tekrar önüne döndü. Kaşları çatılmıştı.

Taburenin üzerindeki adam, "Haklısın dostum. Benim, senin, hatta bizim gibilerin sayesinde bu ölkede korsanlara kal-mayacak! OBT'nin verdiği zararları gerekirse devletin gözüne sokacağız!" diye yine bağırdı.

Kayra daha fazla dayanamayıp, “Ne zararı! Siz neyden bahsediyorsunuz!” diye çok yüksek sesle olmasa da bağırdı.

Kalabalıktaki bütün gözler bir anda ona döndü.

Taburenin üzerindeki adam, birkaç saniye Kayra’yı süzdükten sonra pişkin bir gülümsemeye, “Ne demek ne zararı! Onun yüzünden bütün ülkeler, ülkemize düşman oldu! Amerika, daha geçenlerde savaş hazırlıklarından bahsediyordu! Sırf devlet, OBT’yi desteklediği için! Onun yüzünden ülkemize yaptırımlar uygulanıyor!” dedi.

“Evet, evet doğru söylüyor,” diye söylendi kalabalık.

Adam kalabalığı arkasında hissedince sesi daha da yükseldi. “Sen şimdi çıkmış ne zararı var diyorsun öyle mi? Kusura bakma ama ben bir korsanın densizliği yüzünden ülkemde savaş istemiyorum!”

Kayra, “Savaş filan çıkmayacak zaten aptal herif!” diye bağırınca bütün gözler bir kez daha ona döndü. Adam, bu hakaret karşısında sinirlenmesine rağmen Kayra’nın sözünü kesmedi. “Adamlar, göz korkutmak için savaş açarız dediler.

Ki başarılı da olmuşlar,”

Taburenin üzerindeki adam koluyla akan burnunu sildikten sonra, “Öncelikle benimle düzgün konuş,” dedi. “Canımı sıkma benim. NATO’dan çıkarılmamız da mı göz korkutmak içindi? NATO’nun en güçlü üyeleri arasındayken çıkarılmamız da ne demek oluyor? Avrupa zaten bizi dışlamak için bahane arıyordu. Herkes bize sırtını döndü. Yalnız kaldık.”

“OBT olmadan önce Avrupa yanımızda mıydı? Cidden yanımızda olduklarını mı düşünüyorsun?” diye sordu Kayra.

Adam biraz düşünür gibi oldu. “Sen o hainin tarafını mı tutuyorsun yoksa?”

Adamın bu sözleri Kayra’yı iyice sinirlendirdi. “Ha... Hain mi!” dedi kekeleyerek. “Asıl hain sensin! Milletin aklını karıştırıp kargaşa çıkarmak isteyen bir hainsin!” diye bağırdı. Sonra kalabalığa döndü. “Siz de bunun gibi şarlatanlara fırsat veriyorsunuz. Biraz aklınızı kullanın! Kukla olmayın! OBT

vatanını seven, vatani için canını bile verecek bir kızken onu hain diye damgalamayın!”

“Kız mı? Sen nereden biliyorsun kız olduğunu?” dedi taburedeki adam.

Öfkesiyle bir pot kırmıştı Kayra. “Araştırdım biraz. Çoğu yer OBT’nin genç bir kız olduğunu yazıyor,” diyerek kırdığı potu düzeltmeye çalıştı.

Yağmur şiddetini arttırınca kalabalık azaldı. Yağmur kadar Kayra’nın etkisi vardı insanların dağılmasında. Taburesinden aşağıya inen adam, Kayra’ya dik dik baktıktan sonra arkasını dönüp yürümeye başladı.

Kayra evine varınca yağmurda ıslanan hırkasını çıkarıp, astı. Siniri geçmemiş olacak ki söylenmeye devam ediyordu.

“Hainmiş! Aptal herif!” Salona yönelip kendisini koltuğa bıraktı. Masanın üzerindeki telefon dikkatini çekti. Ben telefonumu yanıma almadan mı dışarıya çıktım, diye düşündü. “Zaten kimse aramıyor ki, ne diye alayım!” diyerek telefonuna uzandığında, beş tane cevapsız çağrı gördü. Beşi de Metehan’a aitti.

“Bir şey mi oldu acaba?” diyerek Metehan’ı aradı.

Telefon birkaç kez çaldıktan sonra açıldı, “Alo, Kayra?” Sesi telaşlıydı.

“Beni aramışsın Mete, bir şey mi oldu?”

“Endişelenmeni istemiyorum ama...”

“Ama ne? Neler oluyor?”

“Bir istihbarat aldık Kayra. Sanırım...” dedi Mete, yine sözünü yarım bırakarak. Söylemek istemediği bir şey vardı ve bu Kayra’yı hem meraklandırıyor hem de sinirlendiriyordu.

“Söylesene be adam! Ne diye lafı yarım bırakıyorsun!”

“Sanırım seni öldürmek isteyenler var. Amerika’dan sonra bu kez Rusya peşine kiralık katiller takmış,” dedi.

Birkaç saniye sessizlik oldu.

Kayra bütün sakinliğiyle cevap verdi. “Şaşırdım,” dedi. “Hayır, beni öldürmek istemelerine değil, Rusya’nın öldürmek istemesine şaşırdım. Onlara bir şey yapmadım ki.”

“Önemli olan nereden oldukları değil Kayra. Kiralık katiller ülkeye giriş yapmış. Fakat kayıtlarına ulaşamıyoruz. Yani kim oldukları hakkında bir bilgimiz yok. Ayrıca seni korkutmak istemiyorum ama bunlar sıradan katiller değil. Gizli servis için çalışıyorlar.”

“Benim kimliğimi bir tek siz biliyorsunuz. Başkası bilmiyor. Yani kimliğim deşifre olmamış ki beni bulsunlar.”

“Amerika’nın tuttuğu kiralık katiller biliyor muydu? Bilmiyordu. Ama seni buldular. Bu adamların işi de bu zaten. Devletin uzanamadığı yerlerde devreye giriyorlar. Lafın kısası dikkat et kendine. Şu an sivil bir ekip evinin önünde yirmi dört saat nöbet tutmak için yola çıktı. Birazdan orada olurlar. Kapını kimseye açma,” dedikten sonra, “şimdi kapatmam gerek. Sonra görüşürüz. Dikkat et kendine,” diyerek lafını tamamladı.

“Görüşürüz,” demekle yetindi Kayra. Canı sıkılmıştı. “Eh, madem beni öldürmek istiyorsunuz, madem peşime katil takıyorsunuz, o halde hâlâ hayattayken sizi gerçek Kayra ile tanıştırayım,” diyerek bilgisayarını kucağına aldı.

Kışın gelmesine daha bir aydan fazla olmasına rağmen hava buz gibiydi. Yağmur bardaktan boşalırcasına yağıyor, soğuk rüzgâr ile gücünü iyice arttırıyordu. Rus halkının çoğu bu kötü havada evde kalmayı, televizyon izlemeyi seçmişti. Kimisi akşam haberlerini izliyor, kimisi de günlerdir beklediği dizisini takip ediyordu. İşte tam bu esnada Rusya Federasyonu’nda açık olan bütün bilgisayarlara, televizyonlara, elektronik olarak kontrol edilen reklam panolarına, metrodaki küçük televizyonlara bir görüntü geldi. Görüntüde Rusya’nın başkanı Vladimir Anton’un içki içerken çekilmiş bir görüntüsü ve bir yazı vardı. “Anton: Ben çok sarhoş olmalıyım ki OBT’yi kendi ülkeme düşman ettim. Ya da ben aptalım. Evet, ben aptalım...”

Kayra, saldırısında Rus alfabesini kullanmıştı.

Bunu gören bazı Rus vatandaşları, özellikle sarhoş ve genç olanlar, gülümserken bazıları da başkanları aşağılandığı için sinirlenmişti. Bazıları da izlediği program, oynadığı oyun bölündüğü için öfkelenmişti.

Şehrin en büyük billboardları da ele geçirilmiş, aynı görünüşü sergiliyorlardı. Şiddetli yağmurdan kaçmak yerine çoğu insan billboardların önünde dikilip olanları anlamaya çalışıyordu. Zaman geçiyordu. Eylem bir saattir devam ediyordu. Sevdiği diziyi kaçıran Ruslar küfretmeye başladılar. Kimisi de televizyonunu kapatmakla yetindi. Rus yetkililer Kayra'nın yazdığı yazılımı sistemlerinden atmaya çalışıyorlardı lakin henüz başarılı oldukları söylenemezdi.

Yaklaşık dört saatin sonunda becerebildiler ve ülke normale döndü. Fakat mesaj yerine ulaşmıştı. Dört saat boyunca bütün Rusya'yı kilitleyebildiğini göstermişti. Öte yandan, Türkiye'de Kayra'nın peşinde olan ajanlar genç kadının kimliğine ulaşmanın yolunu arıyorlardı.

Kayra televizyondaki haberleri seyrediyordu. Hemen hemen bütün haber kanalları Rusya'nın başına gelenlere yer vermişti. Saat akşamın dokuzuna geliyordu. Kayra elindeki yeşil elmadan kocaman bir ısırık aldı. Tam bu esnada kapısı iki kez tıklatıldı. Kayra, ağzındaki elmayı çiğnemeyi bırakıp pürdikkat bir şekilde sessizliğe büründü. Acaba yanlış mı duydum? Yan komşunun kapısı mı tıklatıldı? diye düşündü içinden. Fakat birkaç saniye sonra yine duydu aynı sesi.

TIK TIK TIK!

Kayra elindeki elmayı masanın üzerine bırakıp uzun, karanlık koridorda bir kedi gibi sessiz sessiz yürüyerek kapıya vardı. Kapı deliğinden baktığında iki silüet görebildi yalnızca. Koridordaki lamba arızalıydı.

Tedirgin bir sesle "Kim o?" diye seslendi.

"Metehan ve İsmail..."

Kayra bir kuş gibi hafifledi bu tanıdık sesi işitince. Ama biraz da şaşırmıştı, "Ne işiniz var bu saatte burada?" dedi kapıyı ardına kadar açarak.

“Saatin geç olduğunun farkındayız ama konuşmamız gereken önemli konular var. İçeri girebilir miyiz?” dedi Mete.

“Geçin,” diyerek salonu işaret etti.

Salona geçtikten sonra söze Kayra başladı. “Neymiş konuşmamız gereken önemli konu?”

“Sensin. Ve seni öldürmek isteyen KGB ajanları.”

“KGB mi? Bu isim bana tanıdık geliyor ama çıkaramadım.”

“Sadece oldukça tehlikeli bir grup olduklarını bilmen yeterli.”

Kayra televizyonu kapattı, masanın üzerindeki elmasını alıp ısırdı. Ağzı henüz doluyken, “ok da umurumdaydı tehlikeli olmaları,” dedi.

“Umurunda olsa iyi olur. Sen bize lazımsın Kayra. Ama sanki sen biraz, biraz değişmiş gibisin.” dedi Metehan.

“Nasıl değişmiş?”

Mete kravatını biraz gevşetip cevap verdi. “Bilmiyorum. Ama sanki hayatı umursamaz gibi bir tavır takındın. Yani hayattan sıkılmış gibi...” dedi.

Kayra cevap vermeden önce birkaç saniye düşündü.

“Burnumdan kan geliyor, başım dönüyor ve mermer basamaklardan aşağıya yuvarlanıyorum. Başımda tümör olduğunu öğreniyorum. Ameliyat oluyorum. Sonra bir rüya, hayal karışımı bir şey görüyorum. Sanki gerçekmiş gibi şeyler... Bunlar yetmezmiş gibi bir de Rusya’nın beni öldürmeye çalıştığını öğreniyorum.”

Metehan araya girmek istedi ama Kayra sakın fakat etkiileyici bir ses tonuyla konuşmasına devam etti. “Ha tabi bir de Türkiye’den gönderilmem için ayaklanan insanlar var. Vatanıma ihanet ettiğimi, ülkeyi zora soktuğumu düşünüyorlar. Bunlar sadece son birkaç ayda yaşananlar... Şimdi sen, çıkıp karşıma, çok değiştığımı söylüyorsun. Söylesene Metehan, bunlar bir insanın kaldıracabileceği şeyler mi? Bu yaşadıklarımı bir başkası yaşasa kafayı yemişti. Gerçi ben de kafayı yemek üzereyim.”

“Bak, haklısın...”

“Ne istiyorsunuz Mete? Sadede gelin. Doktorculuk oynamaya mı geldiniz buraya? Bu saatte?”

“Kapıdaki görevlileri kontrol etmek için gelmiştik. Gelmişken de sana uğramak istedik. İyi misin diye.”

“İyiym, sağ olun. Şimdi izin verirsiniz biraz dinlenmek istiyorum,” diyerek üstü kapalı bir şekilde gitmelerini istedi.

Metehan ve İsmail ayağa kalkıp, “İyi akşamlar,” diyerek kapıya yöneldiler.

Onlar gittikten sonra camın kenarına geçip perdeyi araladı. Metehan’ın kapının önünde, arabada bekleyen sivil polisler bir şeyler söylediğini fark etti. Ardından kendi arabalarına binip gittiler. Evine kadar gelmeleri bir istihbarat aldıklarını gösteriyordu. Geçerken uğradık bahanesi sadece Kayra’yı telaşlandırmamak için uydurulmuş gibiydi.

Biraz gevşemek için gerinirken esnedi. Saate baktı. “Artık uyku vakti,” diye söylendi. Yatak odasına yönelip çiçekli battaniyesini kaldırıp içine girdi. Yanındaki gece lambasının düğmesine bastıktan sonra oda tamamen karanlığa büründü. Kafasını yastığa koyup sokaktan gelen köpek havlamalarını dinledi. Uyumaya çalıştı.

Bir süre geçmesine rağmen uyuyamamıştı. Bir sağa bir sola dönüyor, rahat bir uyku pozisyonu arıyordu. İşte tam bu esnada sokakta bir şamata duyuldu. Bir arabanın ani fren yaptığı ve hızla açılıp kapanan araba kapısı sesini işitti.

“Neler oluyor ya?” diye söylenerek yatağından fırladı, perdeyi aralayıp sokağı kolaçan etti.

Gördükleri yüzünden korkudan dilini yutacaktı neredeyse. Kapının önünde bekleyen sivil polis aracının kapısının ardına kadar açık olduğunu, şoför koltuğunda oturan adamın kolunun cansız bir şekilde yere sarktığını fark etti. Hemen yanlarında siyah bir araç duruyordu. İçinde kimse yoktu.

Salona koşup korkudan titreyen eliyle telefonu alarak Metehan’ı aradı. Birkaç saniye sonra telefon açıldı.

“Alo”

“Metem! Buradalar! Buldular galiba beni!” dedi Kayra telaşlı bir ses tonuyla.

“Ne! Kapıdaki polisler?” dedi Metehan yüksek sesle.

“Bilmiyorum, hareketsiz bir şekilde yatıyorlardı. Sanırım ölmüşler!”

O sırada kapının önünden bilmediği bir dilde fısıltılar duydu.

“Metem! Geldiler!” dedi Kayra korkuyla ve sessizce.

“Kayra! Saklan! Bir dolabın arkasına, yatağın altına! Neresi olursa olsun saklan! Hemen geliyoruz!”

Kayra, “Acele edin!” dedi ve telefonu kapatıp saklanacak bir yer aradı. Tam bu esnada kapının tekmelendiğini duydu. Birkaç saniye sonra kapı büyük bir gürültüyle kırıldı. Kayra daha saklanacak bir yer bulamamıştı. Ve zaten artık çok geçti. Salonun ortasında öylece duruyordu. Sadece salonun ışığı açıktı. Koridorda kunduranın ahşap üzerinde çıkardığı takırtılar duyuluyordu. Kayra, derin bir nefes alıp sakin kalmaya çalıştı.

En fazla iki saniye sonra uzun boylu iki adam belirdi salonun kapısında. Siyah takım elbise, takım elbisenin üzerine giyilmiş uzun siyah pardösü... İkisi de saçlarını kazıtmıştı. Beyaz tenliydiler. Beyaz çehreleri, mavi gözleri ve donuk bakışları ile Rus oldukları her hallerinden belli oluyordu. Bir adım daha atıp salona girdiler. Kayra, hiçbir şey demeden öylece adamlara bakıyordu. Ne kadar korktuğunu belli etmemeye çalışıyor, dik duruyordu.

“Kayra Şafak. 1996 doğumlu yazılım uzmanı,” dedi sivri suratlı adam. “Seni bulmamız tam sekiz ayımızı aldı. Ama sonunda sana ulaştık,” dedi sakin, soğuk bir şekilde. Yabancı aksanına rağmen akıcı bir Türkçesi vardı.

“Ne istiyorsunuz benden?” dedi Kayra sakin bir ses tonuyla. Fakat korkuyla atan kalbi nefes alış verişini hızlandırıyordu. Kendisine daha yakın duran adam cevap vereceği esnada Kayra araya girdi. “Madem öldüreceksiniz, ne diye öyle dikiyorsunuz? Benim kimseden korkum yok! Yapın hadi!” dedi kendinden emin bir şekilde.

Adamlar birbirlerine baktılar. Sonra, sıska fakat kuvvetli olanı, “Öldürmek mi? Buraya seni öldürmek için geldiğimizi mi düşünüyorsun?” dedi.

Kayra şaşırdı. “Ne yani? Beni öldürmek için gelmediniz mi?”

“Tabii ki hayır! Bunca zamanı seni öldürmek için harcadık. Seni bulmak için, sana teklifte bulunabilmek için harcadık,” dedi sıska adam. Genelde sıska olan konuşuyor, uzun boylu olan sürekli etrafı inceliyordu.

“Teklif mi? Hem madem beni öldürmek için gelmediniz, kapıyı neden kırdınız?” diye sordu Kayra, sonra bir şey hatırlamışçasına hafif yüksek sesle, “Ayrıca kapıdaki polisleri öldürdüğünüzü gördüm, hareketsiz yatıyorlardı.”

“Öldürmek mi? Biz kimseyi öldürmedik. Sadece bayıltmak zorunda kaldık. Çünkü bizi dinlemeyeceklerini biliyorduk.”

Kafası iyice karışan Kayra, “Yani kapıdaki polisler yaşıyor, öyle mi?” diye sordu.

“Evet. Yaşıyorlar.”

“Neden kapımı kırarak içeri girdiniz peki?”

“Çünkü sen de bizi dinlemeyip kapıyı açmayacaktın.”

İçindeki korku biraz olsun dağılmıştı. “Peki, teklif filan bir şeyler diyordunuz. Ne teklifi?”

Sıska adam, boş koltuğu gösterip, “Oturabilir miyiz?” dedi.

Kayra hiçbir şey demeden koltuğu gösterip oturmalarını istedi. Adamlar, siyah pardösülerinin ortasındaki düğmeleri aynı anda açıp koltuğa oturdular. Uzun boylu olan hâlâ etrafı incelemeye devam ediyordu.

Bunu fark eden Kayra, “Bu arkadaş neden radar gibi davranıyor?” dedi. Adam etrafı incelemeyi bırakıp Kayra’ya baktı. Fakat cevap vermedi.

“Arkadaşım biraz meraklıdır. Siz ona takılmayın. Tekliften bahsediyorduk. Biz Rusya federasyonu için çalışan ajanlarız. Birazdan size yapacağım teklifin bizzat Rusya Başbakanı Anton’un teklifi olduğunu belirtmek istiyorum. Teklifimizse...”

Daha lafını bitiremeden büyük bir gürültü koptu kapının önünde. Ajanlar, silahlarını çekip ayağa kalktılar. İsmail ve Metehan, telaşlı bir şekilde ellerindeki silahlarla salona daldılar.

“Atın silahlarınızı! Hemen!”

Kayra telaşlı bir şekilde, “Mete! İsmail!” dedi. “Sakin olun. İndirin silahlarınızı.”

Metehan kafasını çevirip Kayra’ya baktı. “Yaşıyorsun...”

“Beni öldürmeye gelmemişler. Bir teklifleri varmış.”

“Ne teklifi?” dedi İsmail.

“İzin verirseniz öğreneceğim. İndirin şu silahlarınızı.”

Metehan tabancasını daha sıkı kavrayıp, “Önce onlar indirsin,” dedi. Fakat ajanların bunu yapmaya pek niyeti yoktu.

Kayra ajanlara dönüp, “Silahlarınızı indirin ve şu teklifinizi söyleyin,” dedi.

Ajanlardan sıska olanı, “İndirsinler. Biz de indirelim,” dedi. Kaşları çatık bir şekilde bakışlıyordu eli silahlı dört adam.

Kayra erkeklerin yaptığı gövde gösterisinden sıkılmış olacak ki yüksek sesle bağırdı. “Herkes silahını indirebilir mi artık!”

Birkaç saniye sonra herkes silahını indirdi. Hemen hemen aynı anda yapmışlardı bunu. Fakat bellerine koymak yerine ellerinde tutmayı tercih ettiler.

“Evet? Teklif diyorduk?” dedi Kayra. Konuşmaya ayakta devam edecekler gibi gözüktüyordu.

“Teklifimiz şu: Rusya için çalışın. Amerika’yı birlikte yıkalım. ABD iki tarafın da ortak düşmanı. OBT ile Rusya güçlerini birleştirdiği takdirde bu emelimize ulaşabiliriz.”

Metehan, “Siz Kayra’yı öldürmeye gelmediniz mi buraya? Biz öyle istihbarat aldık,” diye sordu.

“Eğer öldürmek isteseydik bunu çoktan yapmış olurduk. Çok yavaşsınız. Yazık, OBT gibi birisini siz mi koruyorsunuz...”

Metehan sinirlendi fakat ona söz hakkı bırakmadan Kayra araya girdi. “Onlar benim korumam değil. Her neyse. Şu

teklifinize gelelim. Ben Amerika'yı bitirmek istesem bunu tek başıma da yapabilirim. Kimsenin yardımına ihtiyacım yok. Neden teklifinizi kabul edeyim?"

Metehan ise konuyu çok farklı bir yere çekip, "Siz Kayra'yı nasıl buldunuz?" diye sordu.

Kayra konunun değişmesinden rahatsız oldu lakin bu sorunun cevabını da merak ediyordu.

Ajan, "Biraz zor oldu ama sonuçta bulduk. IP adresine ulaşmak imkânsız. Çok temiz bir iş çıkarıyorsun sanal dünyada. Oradan ulaşamayacağımızı anlayınca Türkiye'de sana karşı bir ayaklanma çıkardık," dedi.

Kayra şaşkınlıkla, "Bir dakika, bir dakika!" dedi. "O gösteriyi siz mi organize ettiniz?"

"Evet."

"Ama nasıl? Orada yüzlerce kişi vardı... Beni nasıl buldunuz, elinizde fotoğrafım mı var?"

"Evet ama kimse sizi, sizin savunacağınız gibi savunamazdı. Taksim Meydanı'ndaki sandalyenin üzerinde gösteri yapan sakallı adamı hatırlıyor musunuz?"

"Evet. Hatırlıyorum."

"O bizim adamımızdı. Size ulaşmamıza o yardımcı oldu. Şimdi sizin sorduğunuz soruya gelelim. Bizimle çalışmak zorunda değilsiniz. Ama tek başınıza ABD'yi yıkmayı hayal etmeyin. Sonuçta dünyanın süper gücünden bahsediyoruz. Süper gücü yıkmak için daha büyük bir güç gereklidir. Rusya ile OBT işte bu gücü ortaya çıkaracaktır. İşte bu yüzden bizimle işbirliği yapmanızı istiyoruz."

Kayra, "Ya kabul etmezsem? O zaman ne olacak? Öylece çekip gidecek misiniz?" diye sordu.

"Evet, çekip gideceğiz ama hakkınızda bildiğimiz her şeyi açıklayacağız. Biz, sizi öldürmek için aramıyorduk ama diğerlerinin niyeti bu. Eh böylece Rusya'nın yıllardır benimsediği şekilde davranmış olacağız. Güç, bizim yanımızda değilse kimsenin yanında olmasın." Bu ajan, Ses tonundan duruşuna her şeyiyle tam bir profesyoneldi.

“Yani Kayra’yı öldüre...” Metehan başladığı cümleyi bitirmeden yere yığıldı. İsmail de öyle. Kayra, şaşkın ve korkmuş bir şekilde yere yığılan adamlara baktı.

Ajanlardan sıska olanı, “Çok değişik bir alet değil mi?” dedi bileğindeki düzeneği göstererek. “Kolunu kaldırıyorsun ve ateşleniyor.” Sol kolunu duvara doğru kaldırdı ve ince, uzun bir iğne bileğinden çıkıp duvara saplandı. “Gördün mü? İşte bu kadar basit.”

Kayra afallamıştı. Bu yaşadıklarının birer hayal olmasını istedi. Fakat değildi. Bunu o da çok iyi biliyordu. Ajanlar, yerde baygın yatan İsmail ve Metehan’ın yanından geçip gittiler.

Sürekli konuşan ajan arkası Kayra’ya dönük bir şekilde konuşmaya başladı.

“Söylediğimiz gibi... Seni öldürmek için burada değiliz. Öldürmek isteseydik bunu çoktan yapardık. Ülkemize sadece bir saldırı gerçekleştirdin ki bunun bir yanlış anlaşılma olduğuna inanmak istiyoruz. Ama olur da Rusya seni tehdit olarak görürse, seni bir kez daha ziyaret etmek zorunda kalırız. Bu kez konuşmak için değil...” Yüzünü Kayra’ya çevirdi ve oldukça keskin, anlaşılır bir dille son cümlesini ekledi. “Öldürmek için.”

Ajanlar, sakın adımlarla dışarıya, merdivenlere yönelip gözden kayboldular. Kayra, başını ellerinin arasına alıp, “Allah’ım kafayı yiyeceğim. Vallahi kafayı yiyeceğim!” diye söylendi. Bu esnada İsmail horlamaya başladı. “Al işte! Güler misin ağlar mısın? Hey Allah’ım ya.”

Kayra salonun ortasında volta atarken, bu ajanlar bana nasıl bu kadar kolay ulaşabiliyor, diye sessiz sessiz düşünüyordu. İsmail ve Metehan hâlâ baygın bir şekilde yatmaya devam ediyorlardı. Kayra koltuğa oturup arkasına yaslandı. Gözlerini tavana dikti. Yine stres sıkıntı had safhadaydı... Bu esnada Metehan kendine geldi.

“Ahh! Boynum tutulmuş!” dedi yerde doğrulmaya çalışırken. Boynunu ovalarken İsmail’i, ardından da Kayra’yı fark etti. Heyecanlı bir şekilde ayağa kalkıp, “Kayra! Ajanlar...” dedi.

“Gittiler canım gittiler. Keşke biraz daha uyusaydın, uykun bölünmeseydi!” diye alttan alttan laf soktu Kayra. İsmail horlamaya devam ediyordu. Metehan birkaç dakika uğraşarak İsmail’i uyandırmayı başardı.

“Ne oldu bana yahu?” diye sayıkladı İsmail. İğnedeki uytucunun etkisi kısmen de olsa devam ediyordu.

Metehan boynunu ovalayarak, “Ne olacak... İki ajan bizi derdest etti. Ama dua etsinler boş anıma denk geldi yoksa ben biliyordum on...” Lafını bitiremeden Kayra araya girdi.

“Tamam Metehan, tamam. Şimdi boş verin bunları... Size bir şey söylemem gerekiyor. Ben taşınıyorum.”

Metehan, “Ne? Nereye? Neden?” diye şaşkınlıktan art arda sorular sormaya başladı.

“Kimsenin beni bulamayacağı bir yere gideceğim. Sessiz, sakın bir yere. Sizden ricam bu son görüşmemiz olsun. Artık Kayra yok. Ajanlar geldiler, Kayra’yı öldürdüler, gittiler. Anladınız mı?”

“İyi de neden?”

“Ajanlar yerimi öğrendi Metehan! Neyini anlamıyorsun? Rusya ile çalışacak değilim. Ayıdan dost değil, post olur. Ama sizin de etrafımda olmanızı istemiyorum. Yanlış anlamayın beni, ikiniz de çok iyi insanlarsınız ama burada oyun oynamıyoruz. Bugün burada üçümüz de ölebilirdik. İşte bu yüzden kimsenin beni bulamayacağı bir yere gitmeliyim,” dedi Kayra.

İsmail ve Metehan biraz üzölmüşlerdi lakin Kayra’ya hak veriyorlardı.

Metehan, “Peki. Ne zaman gidiyorsun?” diye sordu.

“Yarın ilk işim bu evden ayrılmak olacak.”

Metehan, “Peki Kayra. En azından nereye gittiğini söyle,” dedi.

“Uzaklara... Ama yine Türkiye’deyim. Uçakları kullanmam çok sıkıntılı, biliyorsunuz.”

“Evet öyle,” dedi İsmail.

Vedalaştıktan sonra Metehan ve İsmail evden ayrıldılar. Kayra ise yavaş yavaş eşyalarını toplamaya koyuldu. Bilgisayarını da bavuluna koydu. Çok fazla eşyası olmadığı için hazırlanması çok da uzun sürmemiştir.

Kayra ağır adımlarla otobüsten indi. Onu ilk karşılayan Karadeniz'in o temiz, gururlu rüzgârı oldu. Hava kapalıydı lakin yağmur yağmıyordu. Otogarın hemen karşısındaki çam ağaçlarıyla örtülmüş dağa baktı. Oldukça güzel bir manzara gibi geldi Kayra'ya ki öyleydi de. Yeşilin her tonunu görebiliyordu. Derin bir nefes alıp, "Oh be!" dedi sadece kendisinin duyabileceği şekilde. "Vatanımın her köşesi cennet gibi."

Otobüsün bagajından bavulunu alıp bir taksi buldu. Taksideki genç adam bavulu bagaja koyup koltuğuna oturdu. Arından arabayı çalıştırıp omzunun üzerinden Kayra'ya baktı.

"Ne tarafa gidecektik hanımefendi?" diye sordu.

"Bir saniye... Söylüyorum hemen." Gideceği adresi internet üzerinden bir emlakçıdan bulmuştu. Not aldığı kâğıdı adama uzatıp, "Buraya gitmek istiyorum," dedi.

Adam adresi okuduktan sonra, "Ama burası çok uzak. Biraz fazla yazar," dedi.

"Ne kadar fazla mesela?"

"Yüz kırk-yüz elli lira."

"Ohaaaa!" diye yersiz bir tepki gösterdi Kayra. "Ben İstanbul'dan buraya yetmiş liraya geldim."

Genç adam, Kayra'nın bu tepkisi üzerine biraz şaşırmıştı. "Anlamadım."

"Yüz elli çok diyorum. Sen onu düz yüz lira yap."

Adam kafasını iki yana sallayarak, "Valla olmaz. Mazota yazık," dedi.

"Yahu tamam. Yüz on yap."

Adam kafasını yine iki yana salladı. "Vallahi kurtarmıyor. Yüz elliden bile fazla yazar belki."

"Ya tamam götür beni oraya. O fiyata iki kere İstanbul'a gider, geri dönerdim de neyse," diye söylendi.

Adam yolcusunu kaybetmeyeceğine sevinerek yola koyuldu. Yaklaşık bir dakika sonra Kayra, "Bari müzik aç. Radyo filan... Belli ki bitmeyecek bu yol," dedi.

Radyo biraz cızırtılıydı fakat iyi ses çıkarıyordu. Bir Karadeniz türküsüne ortasına denk gelmişlerdi. Her yer yemyeşil çam ağaçlarıyla doluydu. Etraf hafif sisliydi. Yolların kenarında çakıl taşları, taşların bittiği yerde ise gürül gürül akan tertemiz dere vardı; suyunu dağların yamacından alıyordu.

Kayra, kafasını camdan dışarıya uzatıp gözlerini yumdu. Bir yandan da ruhunu müziğin ritmine teslim etmişti. Fakat çok geçmeden radyodaki müzik sustu.

Kayra gözlerini açıp kafasını içeriye soktu. "Neden durdu şarkı?"

Şoför, "Bilmiyorum ki," derken radyodan yükselen adam sesi araya girdi.

"Sevgili dinleyicilerimiz. Yayınımızı bir son dakika gelişmesinden dolayı kapatmak zorundayız. Sözü, haber sunucumuz Pakize Şensoy'a bırakıyoruz. Sağlıkla kalın."

Kayra heyecanlandı. Acaba yine ne oldu, kim nereye saldırdı, nerede bomba patladı? diye düşündü.

Pakize Şensoy sakin ses tonuyla konuşmaya başladı:

"Merhabalar değerli dinleyicilerimiz. Arkadaşımın da dediği gibi bir son dakika gelişmesiyle yayınımızı kesmek durumunda kaldık. Az önce Milli İstihbarat Teşkilatı'ndan bir açıklama yayınlandı. Açıklamada, terör örgütünün önemli isimlerinin yakalandığı duyuruldu. Adı geçen terör örgüt liderlerinin Brezilya'nın bir kasabasında saklandığını tespit eden MİT, gece yapılan operasyonla örgüt liderlerini yakala-

dıklarını açıkladı. İki elebaşı terörist, yarın Türkiye'ye getirilip savcı karşısına çıkarılacaklar. Şimdi sözü tekrar arkadaşım Selim'e bırakıyorum. İyi dinlemeler."

Kayra, üzerinden büyük bir yük kalkmış gibi hissetti. Taksici sevinçten haykırıp, "Allah'ıma şükürler olsun be! Şükürler olsun yakalanmış yılanlar! Artık terör filan kalmaz ülkemizde! Çok şükür be!" dedi frene basarak. "Geldik," diye de ekledi.

Kayra da sevinçliydi. Cüzdanından yüz elli lira çıkarıp taksiciye uzattı.

Taksici, "Ablam ne parası, bizden olsun!" dedi sevinçle.

Kayra gülümsedi. "Bari yüz lirayı al. Ellisi kalsın. O kadar mazot yaktın," dedi.

Adam yüz lirayı alıp yoluna devam etti.

Kayra, elindeki bavulla toprak yolda yürümeye başladı. "Şükürler olsun! Şükürler olsun!" dedi gökyüzüne bakarak. "Babacığım, anneciğim, rahat uyuyun."

Yolun sonuna gelince iki katlı müstakil bir evle karşılaştı. Ev, şehir merkezinden biraz uzakta, dağın yamacındaydı ve Karadeniz'deki çoğu ev gibi ahşaptan yapılmıştı.

Evin, zaten açık olan kapısını tıklattı. "Kimse var mı?"

İçeriye göz gezdirip birileri var mı diye kolaçan etti. Yanmakta olan kuzine sobanın üzerinde çorba fokurduyordu. "Kime bakmıştınız?" dedi arkadan bir kadın sesi.

Kayra arkasını dönüp kadına baktı. Kadının ellerinde ince, kuru odunlar vardı. Başındaki çiçekli örtü, yere kadar inen gül desenli etekle uyum içinde olan kadın uzun boylu ve zayıftı.

Yanakları elma gibi kıpkırmızıydı ve Kayra'nın yaşındaydı.

"Şey, Muhammed Amca'ya bakmıştım."

"Ne yapacaksın babamı?"

"Kiralık ev varmış buralarda."

"Bekle, babam birazdan gelir." Siyah lastik ayakkabılarını eşikte çıkarırken bir odun kucağından yere düştü. Kayra, odunu almak için yeltendiği sırada, "Gerek yok, zahmet etmeseydin," dedi.

“Önemli değil,” dedi Kayra odunu tekrar kadının kucagına koyarak. Kadın elindeki odunları yanmakta olan sobanın içine attı. Ardından kaynayan çorbayı karıştırdı. Kapının eşiğinde dikilen Kayra, dikkatli bir şekilde kadını seyrediyordu.

“Girsene içeri. Öylece dikilecek misin?”

Kayra biraz düşündükten sonra ayakkabılarını çıkarıp eve girdi. İçeriye girince sobanın üstünde kaynayan mercimek kokusunu daha net bir şekilde aldı. Bu kokuyu duymayalı uzun zaman olmuştu. Hasır halı, ahşap duvar ve duvarda asılı av tüfeğiyle ev, kendisine oldukça ilginç göründü.

Al yanaklı genç kadın bir yandan çorbayı karıştırırken “Adım Ceylan,” dedi.

“Ben de Kayra.”

Gerçek adını kullanmaktan artık hiç çekinmez olmuştu. Bazen uluorta ismini haykırmak istiyordu. “İşte ben buradayım! Ben Kayra Şafak! Ben, OBT! İşte buradayım!” diye bağırarak geliyordu içinden. Çünkü artık saklanmaktan, kaçmaktan çok yorulmuştu. Kaçmanın verdiği stres her geçen gün Kayra’yı biraz daha yıpratıyordu. Doktor da altını çizerek, “Stresten uzak dur. Mutlu olmaya bak,” demişti. Evet, artık Kayra için yeni bir sayfa açılmıştı. Biraz stresten uzak kalmak iyi gelecekti.

Ceylan gülümseyip, “Kayra mı? Anlamı ne?” diye sordu meraklı bir şekilde.

“Saygı duyulan büyük bir kimseden gelen iyilik,” diye cevap verdi Kayra. “Yani ben öyle biliyorum. Annem söylemişti. Annem koymuş ismimi.” Son cümlesi, sesinin titremesine neden oldu.

Kayra’yla Ceylan sohbet etmeye koyuldular. İkisinin de yüzü gülüyordu. Kayra içinde bir sıcaklık hissetti. Yıllardır kimseyle oturup doğru düzgün iki kelime etmemişti. Eski günlerini, üniversite yıllarını hatırladı.

Derken, kapının önünde iki adam göründü. Yaşlılıktan beli hafiften kamburlaşmış, aksakalları hafifçe uzamış, mavi gözlü Muhammed Amca ile dizlerine kadar çamura bulanmış Meh-

met vardı kapının önünde. Muhammed Amca, Kayra'yı biraz süzdükten sonra Ceylan'a dönüp, "Bu güzel kız da kim?" diye sordu.

Ceylan, "Kayra," dedi. "Senin gelmeni bekliyordu. Ben de içeriye davet ettim."

Muhammed Amca, ayaklarındaki siyah lastikleri çıkarıp içeri girdi. Mehmet ise kapının önündeki çeşmede elini yüzünü yıkamakla meşguldü.

"Neden beni bekliyorsun kızım, söyle bakalım," dedi tane tane konuşarak.

Kayra, "Şey, ben kiralık evinizin ilanını gördüm de. Acaba evinizi görebilir miyim?" dedi.

Muhammed Amca Kayra'yı tekrar süzdü. "Tek mi kalacaksın? Yoksa öğrenci misin? Nerede okuyorsun?"

"Yok, okumuyorum. Yalnız kalacağım."

"Peki, gel bakalım," dedi ve tekrar kapıya yönelerek siyah lastikleri ayağına geçirdi Yaşlı Adam.

Kayra da ayakkabılarını giydi. Bu sırada elini yüzünü beyaz ipek havluyla kurulayan Mehmet, Kayra'ya baktı. Sakin, yorgun bir ses tonuyla, "Hoş geldiniz," dedi.

Kayra, "Hoş bulduk," diye cevap verdi.

Mehmet, yirmi beş yaşında genç bir delikanlıydı. Babasının aksine gözleri kahverengiydi. İnce, kemerli bir buruna sahipti. Burnunun hemen solunda küçük bir doğum lekesi vardı.

Muhammed Amca, "Hadi gel bakalım kızım," dedi yola koyularak. Küçük bir patikada yürümeye başladılar. Muhammed Amca önde, Kayra arkada ilerliyorlardı. İki kişinin yan yana yürümesi için elverişsiz bir patikaydı. Etrafı ince otlar, yaban çiçekleriyle çevriliydi. Yaban çiçeklerin kendine has kokusu Kayra'nın ciğerlerine doldu.

Birkaç dakika yürüdükten sonra yamaca kurulmuş, küçük bir ahşap ev gördü. İnternet ilanında gördüğü evdi bu.

Muhammed Amca, "Hah! İşte bizim oğlanın zımbırtıya koyduğu ev bu," dedi. Ardından cebinden çıkardığı uzun, siyah bir anahtarı kapının kilidine sokup çevirdi. Küçük bir

tıkırtıdan sonra kapı açıldı. Muhammed Amca, arkasındaki Kayra'ya yol verip içeriye işaret etti. "Geç kızım."

Kayra, kapının eşiğinden içeriye adım attı. Fakat giriş, güneş görmediği için karanlıktı. Muhammed Amca, kapının yanındaki düğmeyi çevirince cızırdayan lamba birkaç saniye sonra açıldı.

Evin küçük bir mutfağı ve bir de balkonu vardı. Kayra'nın en çok hoşuna giden detay da bu balkondur. Karşıda, bütün heybetiyle duran büyük dağa bakıyordu. Dağ, boydan boya çam ağaçlarıyla örtülmüştü. Ev de bir dağın yamacına kurulmuştu. Bu iki dağ karşılıklı ve birbirlerine yakındı. İkisinin arasından gürül gürül akan derenin sesi az da olsa balkondan duyuluyordu.

Kayra, evi uygun bir fiyata kiraladıktan sonra Muhammed Amca anahtarını teslim etti ve onu yalnız bıraktı. Evde temel eşyalar dışında çok eşya yoktu ama Kayra için yeterliydi.

Hiç vakit kaybetmeden giysilerini bavuldan çıkarıp dolabına yerleştirdi. Ardından laptopunu aldı. Bavulun ön cebine koyduğu taşınabilir Wireless modemi açtı. İnternetin çekip çekmediğini merak ediyordu. Bilgisayarını açtı ve bir haber sayfasına girmeyi denedi.

İnternet az çektiği için sayfanın yüklenmesi biraz zaman almıştı fakat sayfa açıldı. Kayra, haber sayfalarına baktı. Hepsinde yakalanan elebaşlarından bahsediyor, terörün biteceğini umut ediyorlardı.

Televizyonu açtığı anda daha akşam olmadığı için haber kanallarında reklamlardan başka bir şey yoktu. Bilgisayarından Amerika'nın televizyon kanallarını gezmeye başladı. Bir kanala gelince duraksadı. Bol madalyalı üniformasıyla Amerika'nın Genel Kurmay Başkanı, bir haber muhabiri ile konuşuyordu.

Genç muhabir, "Efendim, şimdi siz OBT adlı korsanın fazla büyütüldüğünü mü düşünüyorsunuz?" diye sordu.

"Kesinlikle," dedi Komutan. "Fazla abartıldığını düşünüyorum. Er ya da geç yakalayacağız korsanı ya da korsanları. Bu, geçmişte de böyle oldu. Şimdi de böyle olacak. Ameri-

ka'nın önünde durabilecek hiçbir güç yok," diye de ekledi kendinden emin bir şekilde.

Muhabir, "Ama efendim, çok abartıldı dediğiniz grup, yarım saat içinde İsrail'in bankasındaki bütün paraları alıyordu. Ardından Amerika'nın köklü bankalarından milyar dolarlar çaldı. O paralar hâlâ bulunabilmiş değil. Ayrıca..."

Başkan, muhabirin OBT'yi övmesine sinirlenmiş olacak ki sözünü kesti. "İsrail'in siber ağlarında açık olmasından bize ne? Ayrıca çalınan paralarımızı er ya da geç geri alacağız. Bundan kimsenin şüphesi olmasın."

Muhabirin açık sözlü olması ve doğruları apaçık söylemesi başkanı iyice sinirlendirmişti. Bir politikacıysanız doğrular genellikle hep can sıkıcı olmuştur.

"Anladığım kadarıyla sizin de OBT'ye karşı bir sempatiniz var. Fakat öyle ya da böyle kazanan her zaman olduğu gibi yine süper güç Amerika olacak!" dedi ve ayağa kalkarak stüdyoyu terk etti.

Kayra yanı başında öten, kulak tırmalayan alarm sesiyle uyanı. Uzanıp telefonun alarmini kapattı. Saat sekizdi. Güneş ışıkları perdeyi delip odanın içerisine süzülüyordu. Yatağından kalkıp elini yüzünü yıkadı. Bu kadar erken uyanmasının bir nedeni vardı: Doğa yürüyüşü... Kahvaltısını yaptıktan sonra üzerini değiştirdi. Siyah tişörtle mavi bir kot pantolon giydi. Beyaz ayakkabılarını da ayağına geçirdikten sonra ahşap kapıyı açıp dışarıya çıktı. Temiz hava ve ıslıl ıslıl güneş karşıladı onu. Dar patika boyunca yürümeye başladı. Hafif uzamış yeşil çimenlerin arasından çekirge sesleri duyuluyordu. Kayra, patikanın sonunda Mehmet'le karşılaştı. Elinde uzun bir tırpan ucu bilendiği için ay gibi parlayan bir tırpan vardı.

"Günaydın," dedi nazik bir ses tonuyla Kayra.

Mehmet de aynı nezaketle karşılık verdi. "Günaydın. Erkencisin bugün."

“Evet, biraz etrafı keşfetmek istiyorum. Sen de erkencisin.”

“Geç bile kaldım,” dedi Mehmet. “Annemler çoktan çayını kesmeye başlamışlardır. Nereye gideceksin?”

“Bilmiyorum. Öyle gezeceğim.”

“Peki, ama fazla uzaklaşma, kaybolursun. Ayrıca buralar İstanbul’a benzemez. Etraf yırtıcı hayvanlarla dolu...”

“Peki. Dikkat ederim,” dedi Kayra.

Mehmet, Kayra’nın geldiği patikadan aşağıya doğru yürümeye başladı. Kayra, bir süre etrafına baktıktan sonra koruluktan ormanın içine girdi. Uzun iri ağaçlar, sık aralıklarla yükseldiği için güneş ışıklarının sadece küçük bir bölümünün geçişine izin veriyordu. Ormanın içi hafiften karanlıktı. Kayra, yokuş yukarı yürümeye çalıştığı için nefes nefese kaldı fakat devam etti. Ağaçlara tutuna tutuna ilerliyordu. Bir çam ağacının gövdesine yaslanıp koluyla alnındaki teri sildi. Etrafına bakındı.

Küçük bir sincap, yaklaşık yirmi metre ötede bir taşın üzerinden ona bakıyordu. Kayra gülümseyerek, “Ay, ne güzel şeysin sen öyle,” diyerek sincaba yöneldi ama hayvancık zıplayarak kaçiverdi.

Kayra ne kadar yürüdüğünü bilmeden devam etti. Dağın en tepesine az kalmıştı. Bir ağaca yaslanarak dinlendi. Böyle tırmanır gibi yürümek cidden zordu. Özellikle ormanda... Zirveye çıkmaktan vazgeçip geri dönmeye karar verdi. Yamaçtan aşağıya doğru yürüdü. Evine gidip dinlenmek istiyordu. Bastığı zemin yumuşak olduğu için toprak biraz içeri göçüyordu. Koşmak ile yürümek arasında hareket ederek ilerlerken, bir yandan da etrafını inceliyordu. Bu esnada ayağı bir odun parçasına takıldı.

Bir inilti çıkardı ve yokuş aşağıya yuvarlanmaya başladı. Bu yuvarlanma beş altı saniye sürdü. Nihayet bir ağacın gövdesine çarparak durabildiğinde, “Hay böyle işin!” diye söylendi. Yuvarlandığı toprak yumuşak olduğu için pek bir zarar görmemişti. Üstü başı toz toprak olmuştu. Ayağındaki

beyaz ayakkabıların rengini anlatmaya kelimeler yetmezdi. Beyaz ayakkabıyla ormana gitmek pek doğru bir davranış değildi. Ayağa kalkıp üstünü başını gelişi güzel temizledikten sonra daha dikkatli adımlarla aşağıya doğru yürümeye devam etti.

“Amma da yukarı tırmanmışım. Bir şey kalmamış zirveye,” diye söylendi. Çünkü yokuş in in bitmiyordu. İşin kötü yanı, Kayra yuvarlandıktan sonra yön duygusunu kaybetmişti. Ormanın ortasında durdu, etrafına baktı. “Nereden gelmişim ben ya?” dedi etrafında dönerek. Bütün ağaçlar birbirine benziyordu. Kayra hızlı ve telaşlı adımlarla aşağıya inmeye devam etti. Kaybolmuştu. İçine bir korku yayıldı. Fakat birkaç saniye sonra sincabın üzerinde durduğu taşı fark etti. “Hah! Doğru yoldayım!”

Ormanın içinden, koruluktan çıktı. Mehmet’le karşılaştığı patikanın başında durup üzerini bir kez daha silkeleyerek evine doğru yürüdü.

SEKİZ SAAT SONRA

Hafifçe çiseleyen yağmur damlaları Kayra’nın oturduğu evin camına konuyordu. Gökyüzü, ıslak, kirli pamuğu andıran bulutlarla örtülüydü. Sabahki güneşli havadan eser yoktu. Kayra camını açıp pervaza dayandı. Yağmur ile toprağın huzur veren kokusu ciğerlerine doldu. Ne iyi etmişim buraya gelerek, diye düşündü. Manzarayı seyretmeye devam ederken bilgisayarından odanın içerisine tiz bir bildirim sesi yayıldı.

Hemen bilgisayarının başına geçti. Ekranın sağ alt köşesinde bir mesaj kutusunun yanıp söndüğünü fark etti. Mesaj, Jimmy’dendi.

“Hey! Konuşmayalı uzun zaman oldu. Yoksa seni başka bir ülkenin gizli servisi mi yakaladı? :))”

“Beni yakalamak o kadar kolay mı sanıyorsun?” diye karşılık verdi Kayra.

Birkaç dakika sonra gelen yanıtta, “Evet, cidden seni yakalamak kolay değil fakat aldığımız bir istihbarata göre Rusya’nın gizli servis ajanları sana ulaşmış. Hatta bu ajanlar sana bir teklifte bulunmuş,” yazıyordu.

“Sen nereden biliyorsun?”

“:)))) Bunun ne önemi var? Ayrıca biz de boş insanlar değiliz.”

“E madem boş insanlar değilsiniz, neden beni hâlâ yakalayamadınız?”

“Belki de yakalamışızdır. Belki de sadece doğru zamanı, doğru ânı beklemekteyizdir. Senin de dediğin üzere; Hiçbir sistem güvenli değildir.”

Kayra sırtından aşağıya soğuk su dökülmüş gibi irkildi. Ne diyeceğini, ne yazacağını bilemedi. Sahiden şifreyi kırdılar mı acaba, diye düşündü. Ancak, “Blöf yapıyorsun...” diye bir mesaj göndermekle yetindi.

“Peki, madem blöf yaptığımı düşünüyorsun, şuna ne dersin: Sen, tek kişisin. Yani OBT bir ekip değil. Kadınsın. İstanbul’da yaşıyordun fakat İzmir’e göç ettin. Türk istihbaratı da sana destek veriyor. İsmail Şahin ve Metehan Yılmaz ile yakın temas içerisinde. Şu an ise...” diye yazdı, fakat, devamını getirmedi Jimmy.

Mesajı okuduktan sonra Kayra’nın beynine bir ok saplanmıştı âdeta. Kapana kısılan bir güvercinin yaşadığı duyguyu hissetti bedeninin en derinliklerinde. Kontrolünü kaybetmek üzereydi sanki. Jimmy her şeyi öğrenmişti. Ama nasıl?

“Şu an ise Karadeniz bölgesinde bir yerde olduğunu da biliyoruz,” diyerek son darbeyi indirdi.

Artık tamamen gardı düşmüştü Kayra’nın. Kimliğini deşifre etmeyi başarmışlar, yüzündeki maskeyi çekip almışlardı.

“Ama şunu da eklemeliyim,” dedi Jimmy. “Gerçekten muhteşem bir zekâyâ sahipsin. Biz OBT’yi, on - on beş kişilik bir ekip sanıyorduk.”

Kayra derin nefes alıp sağlıklı düşünmeye çalıştı. Fakat yapamadı, beyninden vurulmuş gibiydi. Bir hackerın isteyeceği en son şeydi deşifre olmak.

“Nasıl? Nasıl biliyorsun bütün bunları!” klavyenin tuşlarına hırsla basarak.

“:))) Dedim ya OBT, biz de boş insanlar değiliz,” dedi Jimmy.

Kayra sinirli bir şekilde, “Boş insanın en önde gidenisiniz!” yazdı, ve hırsını alamayarak devam etti. “Geçmiş bir de karşıma hiçbir sistem güvenli değil palavralarını okuyor! Sende o şifreyi kırabilecek kadar akıl var mı acaba? Ben söyleyeyim beni nasıl bulduğunuzu: Rus ajanlar bana sunulan teklifi kabul etmediğim için bütün bilgilerimi size verdiler. Hem de hiçbir şey almadan. Karşılıksız bir şekilde yaptılar bunu. Beni Amerika’ya, en büyük düşmanlarına sattılar. Sen de bana bu mesajı attın çünkü Karadeniz’de olmamı bilmen hiçbir şeyi değiştirmiyor, yerimi tam saptayamadınız. Sadece Karadeniz’de olduğumu biliyorsunuz. Beni yakala Jimmy! Hemen durdur beni! Çünkü bütün kinimi nefretimi uyandırdınız. OBT’nin gazabı asıl şimdi başlıyor!”

BİRKAÇ GÜN SONRA

Rus ajanların verdiği bilgiler CIA’in elini oldukça kuvvetlendirmişti. Bu bilgiler doğrultusunda harekete geçen CIA, çalışmalarını Türkiye’de açacağı ofisten yürütme kararı aldı. Türk yetkililer karşı çıkmış olsa da Birleşmiş Milletler’den aldıkları onay doğrultusunda isteklerini gerçekleştirdiler. Jimmy ve ekibinin Ankara’nın Kızılay ilçesinde bulunan küçük, tek katlı bir binaya taşınmalarına izin verildi.

Kayra Trabzon’un kuzeyinde, ahşaptan yapılmış tek katlı, oldukça şirin evinin salonunda dönüp duruyor, düşünüyordu. Son gelişmeler oldukça can sıkıcıydı. Trabzon’dan ayrılamazdı çünkü şehrin bütün çıkışları tutulmuştu. sadece CIA değil MOSSAD çalışanları da Türkiye’ye sevk edilmişti. Hükümet itiraz edemiyordu çünkü bu apaçık suçlu bir bilgisayar kor-

sanını korumak olurdu. OBT'yi yani Kayra'yı artık tamamen kendi kaderine bırakmışlardı. Öte yandan, yabancı basın OBT'nin iyice köşeye sıkıştığını, yakalanmasının an meselesi olduğunu yazıyordu. Ünlü Hacker'ın yakalanacağına ilk defa bu denli fazla inanılıyordu.

Kayra dönüp durmaktan vazgeçip kendisini koltuğa bıraktı. Başını ellerinin arasına alıp, "Demek bugün de gelmediniz!" diye söylendi. Küçük ahşap kapısının kırılması, içeriye birilerinin dalması ihtimaliyle yaşıyordu kaç gündür. Yakalandıktan sonra yaşanması muhtemel şeyleri düşünmek dahi istemiyordu.

Jimmy, Trabzon bölgesindeki bütün kamera kayıtlarının incelenmesini istemişti. Ayrıca şehrin giriş ve çıkışlarının tutulmasını, deniz yolunun daha sıkı bir şekilde denetlenmesini emretti. Ormanlarda devriye görevlendirmesi ise OBT'yi yakalamak için ne denli istekli olduğunun bir göstergesi gibiydi. Kayra'nın bu şehirden çıkması bir mucize olurdu. Türkiye'de açılan ofisten Kayra da haberdardı ve onu en çok geren de buydu.

"Karadeniz'de sıkışıp kaldım! Bu bölgeden bir an önce çıkmam lazım. Ama nasıl? Yakalanmak için henüz erken, daha yapmam gereken çok şey var. Ama CIA bu sefer çok tedbirli adımlar atıyor. Ofis açmak da ne demek? Alçak Ruslar! Beni Amerika'ya satan alçaklar!"

Kayra sesli bir şekilde söylenmeye devam ederken kapısı çalındı.

TAK TAK TAK!

Bir anda duyduğu, hiç beklemediği sestten tedirgin oldu. Fakat kapının arkasındaki kişi, "Kayra? Benim, Ceylan," diye seslenince, tedirginliği suya düşen kar tanesi gibi eriyip kayboldu.

Kapıyı açtı ve sakin bir ses tonuyla, "Merhaba. Hoş geldin," dedi.

"Merhaba. Nasılsın?" dedi Ceylan, gülümseyerek. Fakat suratı asıldı birden. "Kayra? Hasta görünüyorsun? Bir sorun

yok değil mi? İyi misin?” dedi tedirgin bir şekilde. Kayra, stres yaptığı için yine başı zonkluyordu. Oysaki doktor özellikle uyarıyordu stresten uzak durması için.

“Biraz dinlenmek istiyorum Ceylan. Sanırım başım ağrıyor. Dinlenirsem hiçbir şeyim kalmaz,” dedi. Bu esnada bilgisayarından bir bildirim sesi yankılandı. Mesaj gelmişti. Kayra omzunun üzerinden arkasına, bilgisayarına baktı. Ardından Ceylan’a dönüp, “Dediğim gibi, biraz dinlenmeye ihtiyacım var,” dedi. Bu, seni içeri alamam, demek oluyordu. Ceylan da bu mesajı anlamış olacak ki fazla ısrar etmeyip Kayra’yı kendi haline bıraktı.

Kayra hızlı bir şekilde bilgisayarının başına geçti. Başı iki saniyede bir zonkluyordu... Gözleri kısık bir şekilde ekrana bakıp mesaja tıkladı. Mesaj Jimmy’den gelmişti.

“Hey! Yine ben! Sana bazı haberlerim var, gerçi senin bundan haberin vardır. Artık Türkiye’deyim. Küçük bir ofis kurduk. Bizi ziyaret etmek ister misin? Çay ve kek de var, tam da senin sevdiğin gibi...”

Kayra alnını ovuşturdu. Ofis açıldığından haberdardı lakin Jimmy’nin geldiğini bilmiyordu. Birkaç saniye sonra Jimmy tekrar bir mesaj gönderdi. “Yoksa bilmiyor muydun? Hadi ama! Koskoca OBT! Kendi ülkesinde olanlardan haberdar değil mi yoksa?”

Kayra, Jimmy’nin alaycı mesajlarını okumaya devam ettikçe iyice geriliyor, öfkeleniyordu. “Peki, birkaç dakika bekler misin?” diye bir mesaj yazdı cevap olarak.

“Ne için?”

Kayra, Metehan ve İsmail sayesinde ulaştığı CIA ofisinin telefon numarasını çevirdi, ses değiştirme programını çalıştırdıktan sonra ara tuşuna bastı. Telefon birkaç dakika çaldı fakat kimse cevaplamadı. Ofiste çalışan CIA ekibi Jimmy’den emir bekliyordu. Telefon ise çalmaya devam ediyordu.

“E, hadi! Açmayacak mısınız?” diye bir mesaj yolladı Kayra.

Jimmy, mesajı okuduktan sonra yüzünde küçük bir gülümseme oluştu. Ardından, “Bana bağlayın,” dedi. Çalışanlar, telefonu Jimmy’ye yönlendirdi.

“Merhaba, OBT!” Türkçe aksanı kötüydü.

Kayra ses değiştirme programıyla kalınlaştırdığı sesiyle, “Bakıyorum da dilimize merak sarmışsın Jimmy,” dedi.

“OBT. Neden gerçek sesinizi benden saklıyorsunuz? Zaten karşılıklı, yüz yüze görüşmemiz için çok az bir zaman kaldı. Biliyorsunuz, hemen yanı başındayız,” dedi Jimmy gülümseyerek.

“Atatürk’ü bilir misin Jimmy?”

“Evet. Biliyorum. Bir kitapta görüp okumuştum. Türkiye için oldukça önemli bir şahsiyet... Ama konumuzla ne alakası var, onu anlayamadım?”

“Atatürk’ün çok sevdiğim bir sözü vardır. İşte o sözü size iletmek istiyorum,” dedi Kayra. Bu esnada bilgisayarında kod yazıyordu. Günler öncesinde planlamıştı bu konuşmayı. Daha önceden yazdığı kod sayfasını kontrol etti. Yazdığı kodları aktif hale geçirmeden önce bir hata yapıp yapmadığını inceliyordu. Üç yüzü aşkın kodu incelemek biraz zaman aldı. “Evet. Dinliyorum. Neymiş o söz?”

Kayra enter tuşuna bastı. Birkaç saniye sonra CIA ofisindeki yazıcılar çalışmaya başladı. Jimmy, yanı başındaki yazıcıdan art arda çıkan kâğıtlara hayretle bakıyordu. Her sayfada aynı şeyler yazıyordu. Jimmy’nin odasının kapısı açıldı.

“Efendim, yazıcılar...” dedi şaşkın bir ses. Fakat görevli, odadaki yazıcının da aynı şekilde çalıştığını fark edince cümlesine devam etmedi. Jimmy, yere düşen düzinelerce kâğıt yığınının arasından bir tanesini alıp okudu. Kâğıtta, Atatürk’ün Türk bayrağı önünde bütün heybetiyle poz verip söylediği bir söz yazılıydı:

“Vatan mutlaka selamet bulacak, millet mutlu olacaktır. Çünkü kendi selametini kendi saadetini memleketin ve milletin saadeti ve selameti için feda edebilen vatan evlatları çoktur. Mustafa Kemal ATATÜRK.”

Birkaç dakika içinde yüzlerce kâğıt saçılmıştı etrafa... Kayra, hâlâ telefondaydı.

“Etkilenmediğimi söylersem yalan olur OBT. Gerçekten siz, sanal dünyanın Einstein’ısınız. Fakat güçlerinizi çok yanlış şeyler için sarf ediyorsunuz. İşte bu yüzden buradayız. Gelin, teslim olun. Bu olay da burada kapansın. Size söz veriyorum, müebbet cezasında...”

“Saçmalamayı kes! Ne teslim olacağım! Yakalayabiliyor-
san gel, yakala. Siz sabrımı taşıran son hamleyi yapıp benim
ülkemde ofis açtınız! Kendi ülkenizmiş gibi! Biliyor musun
Jimmy, Atatürk’ün çok sevdiğim bir sözü daha var fakat kork-
ma, bunun için yine yazıcılarınızı meşgul etmeyeceğim.”

“Peki,” dedi Jimmy gülümseyerek. “Neymiş o söz?”

“Geldikleri gibi giderler!”

KIRLI OYUNLAR

Gün yavaşça ağarıyordu. Yeni bir güne, yeni bir sabaha uyana-
caktı Karadeniz halkı. Kayra ise hiç uyumamış, gece boyunca
balkonunda oturmuştu. Sırtındaki siyah hırkasının kapüşonu-
nu kafasına geçirmiş, ellerini de cebine yerleştirmiş, balkonda
oturmaya devam ediyordu. Uykusunun kaçması için binlerce
neden vardı ama en büyük neden CIA idi. Her dakika daha da
yaklaştıklarını hissediyordu kendisine.

Gözlerini yumdu, düşündü... Her şeyi... Okul yıllarından
bu güne kadar olan her şeyi... Yaptığı saldırıları. Büyük dev-
letlere verdiği zararları düşündü. Neler yapabileceğini bütün
dünyaya göstermişti. Çin, sırf OBT'den çekindiği için Uygur
Türklerine yaptığı zulmü durdurmuştu. İsrail, Filistin'e karşı
tavrını tekrar gözden geçirmişti. Almanlar, teröristleri destek-
lemekten vazgeçmişti. Bunların tek sebebi, Kayra'dan çekin-
dikleri içindi. Çünkü farkındaydılar. İçinde yazılım olan her
şeyde OBT riski vardı. Fakat ABD diğerleri gibi değildi. Onlar
bu baş belası Hacker'ı yakalamak için ısrarlıydı. Çünkü tu-
tundukları bir gerçek vardı: "Hiçbir sistem, güvenli değildir."

OBT'nin yöntemlerinin de bir açığı vardı fakat henüz o açı-
ğı bulamamışlardı. Elbet bir gün bulacak, IP'sine ulaşacak ve
yerini tespit edeceklerdi.

Kayra uzun süre oturmanın verdiği rahatsızlıktan dolayı
sandalyesinden kalktı. Gerinerek vücudunu esnetti. Her yeri

tutulmuştu. Başındaki kapüşonu geriye attı. Salona geçip televizyonu açtı. Haber kanallarını tek tek gezdi. Uykusu vardı ama önce yeni bir gelişme var mı diye bakmak istedi. Bültenlerin başlamasına birkaç dakika vardı. Bir şeyler atıştırmak için mutfığa yöneldi. Buzdolabının kapağını açtı. Süt kutusunu alıp tezgâha koydu. Televizyondan gelen hafif telaşlı ses, ilgisini çekti.

“Bir son dakika gelişmesiyle tekrar karşınızdayız!” dedi kadın muhabir. Kayra, elindeki tası bırakıp salona geçerek, televizyonun karşısına dikildi.

“CIA’in Birleşmiş Milletler’den aldığı özel izinle açtığı ofise bugün büyük bir kalabalık tarafından saldırı gerçekleştirildi,” Ekranda ofisin görüntüsü belirdi. Tek katlı binanın camları parçalanmış, kapıları kırılmıştı. Kapının önünde göstericilerin attığı düzinelerce kaldırım taşı vardı. Binanın içinden alevler ve dumanlar yükseliyordu. Göstericiler binayı ateşe vermişti.

“OBT’nin destekçisi olduğunu düşündüğümüz kalabalığın, CIA’in ülkeden gitmesi için yaptığı eylemde kapıdaki güvenlik görevlilerin ateş açması sonrası iki eylemcinin hayatını kaybettiği bilgisi geldi. Hayatını kaybedenlerin sayısı tam olarak bilinmiyor. Binadan hâlâ alevler yükselmekte. Şu an olay yerinden canlı görüntüleri ekranlarınıza getiriyoruz. Gördüğünüz üzere CIA çalışanlarının ofis olarak kullandığı bina harabeğe dönmüş durumda. Çalışanların hayatta olup olmadığına dair kesin bilgi alınamazken, yetkililerden herhangi bir açıklama geldiği takdirde yeniden karşınızda olacağız.”

Kayra şaşkınlıktan ne yapacağını bilemiyordu. Jimmy’nin yaşayıp yaşamadığı meçhuldü. Öte yandan ölen siviller vardı. Amerika, ofise böyle bir saldırının gerçekleştirilebileceğini tahmin edememişti. Bu nedenle çalışanları sadece dört polis memuru koruyordu. Anlaşılan o ki bu tedbir yeterli değildi.

“Bu ne demek oluyor ya?” diye söylendi Kayra.

Bina alevler içinde yanmaya devam ederken çevik kuvvet, güç de olsa binanın etrafını kapatabilmişti. Olay yerine gelen itfaiye ise yangını söndürmeye çalışıyordu. On beş dakika

sonra alevler tamamen kontrol altına alındı ve itfaiye erleri sağlık ekibiyle birlikte içeriye girdiler. Birkaç dakika sonra iki cesetle dışarıya çıktılar. Kayra, televizyonun karşısında şaşkın ve içi buruk bir şekilde, tanınmaz hale gelmiş cesetlere bakıyordu. Hemen telefonunu alıp Metehan'ı aradı.

“Efendim?”

“Mete, neler oluyor böyle?”

“Ortalık çok karıştı. Kimse böyle bir şey beklemiyordu.”

“Peki, ekiptekiler yaşıyor mu? Durumları ne?”

“Henüz hiçbir şey net değil fakat ekipten de ölenlerin olduğu söyleniyor. Bize gelen bilgi bu şekilde.”

Ekranı izlemeye devam ettiği canlı yayında, içeriden iki ceset daha çıkardı sağlık ekipleri. Tıpkı diğer cesetler gibi onlar da simsiyah olmuşlardı. Bu, Metehan'ın sözlerini doğruluyordu. Jimmy'nin ekibinden ölenler vardı.

“Kayra, orada mısın?”

“OBT destekçilerinin işi değil bu. Yine maskeli yüzler işin içinde. Belki de yine o Rus alçakların marifeti...”

“İyi de Ruslar neden böyle bir şey yapsın?”

“Bilmiyorum, belki dedim zaten. Ama OBT'yi, yani beni destekleyen kişilerin işi değil bu,” dedi ve telefonu kapattı.

Başını ellerinin arasına alarak koltuğa oturdu. Bu olayın arkasında kimin olabileceğini düşündü ama hiçbir şey gelmiyordu aklına.

Rusya'nın yapması çok saçma olur. Beni bu ekibe satan zaten Ruslar... Şimdi neden ekibi ortadan kaldırmak istesinler ki, diye düşündü. Rusya değilse kimdi? Kim Amerika'yı karşısına almak isterdi ki... Sonra birden, “Hayır! O kadar da değil!” dedi sesli bir şekilde. Koltuktan kalkıp, “O kadar da zalim değillerdir!” diye söylendi. Doğruluğuna inanmak istemese de kuvvetli bir ihtimaldi aklına gelen.

Bu sırada televizyonda bir Pentagon yetkilisi konuşuyor, sözleri simultane olarak tercüme ediliyordu.

“Maalesef Türkiye topraklarında görevini icra etmekte olan İstihbarat çalışanlarımızın bir saldırıya uğradığı bilgisine

ulaştık. Bu oldukça vahim bir durum... Bu olayın arkasında kimlerin olduğunu er ya da geç ortaya çıkaracağız. Fakat müttefikimiz olan Türkiye'nin yeterince güvenlik önlemi almamış olması bizi fazlasıyla üzdü ve ikili ilişkilerimize zarar verdi. Hiçbir koşulda OBT denen korsanı yakalamaktan vazgeçmeyeceğiz. Bunun için Türkiye'de küçük bir askeri üs kuracağız ve üssümüzü de personelimizi de kendimiz koruyacağız. Bu durum, OBT adlı korsan yakalanana kadar sürecek. Birleşmiş Milletler'in de onayı olduğuna göre bu fiili gerçekleştirmekte hiçbir sakınca görmüyoruz. Ölen İstihbarat çalışanlarının ve polislerin ailelerine baş sağlığı diliyorum.”

Kayra'nın içindeki üzüntü bir anda yerini öfkeye bıraktı. Sinirli bir şekilde, “Ne askeri üssü be! Saçmalık! Bir de utanmadan çıkıp, Türkiye yeterince güvenlik önlemi almadı, diyor! Ulan aptal herif, sizin adamlarınızı biz mi koruyacağız, yoksa siz mi?” dedi. Fakat bu son cümlesiyle bir anda aydınlandı. “Allah kahretsin! Tabii ya! Bu eylemin arkasında ne Rusya ne de başka bir ülke var. Amaçları Türkiye'de askeri üs açmak için kılıf bulmaktı! Aman Allah'ım, bu nasıl bir zihniyet böyle... Kendi emelleri için kendi çalışanlarını mı öldürdüler...”

İÇ SAVAŞ

Saldırının üzerinden bir hafta geçmesine rağmen sular bir türlü durulmamıştı. Ofisteki CIA ajanlarının akıbeti halen meçhuldü. Kayra, bu kargaşa ortamından yararlanarak, Trabzon'dan daha güvenli bir şehre kaçabilir, izini kaybettirebilirdi. Fakat öyle yapmadı. Kaçmak yerine bu saldırıyı yapanların peşine düştü. Failin Amerika olduğunu düşünüyordu, bunu kanıtlamak için bilgisayarının başına geçerek işe koyuldu. CIA ajanlarının ölümünde Amerika'nın parmağının olduğunu kanıtlayabilirse büyük bir kaos ortamı yaratmış olacaktı.

Saldırının gerçekleştiği bölgedeki marketin güvenlik kamerasının kayıtlarına ulaştı. Bunu kendi yöntemleriyle değil, Metehan'ın yardımıyla yapmıştı. Kamera kayıtlarını bir polis gibi baştan sona dikkatlice incelemeye başladı. Kayıtta, yetmiş-seksen kişilik bir grubun ofise taşlarla, sopalarla saldırma ânı vardı.

Kalabalık çoğunlukla gençlerden oluşuyordu ve birçoğu yüzünü siyah ve kırmızı peçelerle gizlemişti. Kayra kaydı geriye sarıp saldırı öncesini inceledi. Ofisin önünde üç polis memuru sohbet etmekteydi. Bu sırada ofisin çelik kapısı açıldı ve dördüncü polis memuru dışarıya çıktı. Arkadaşlarına bir şeyler söyledikten sonra hızlı adımlarla polis aracına binip ofisten ayrıldı. Kayra kaydı durdurdu.

“Nereye gidiyor ki acaba?” dedi ve telefonunu alıp Mete-
han’ı aradı.

“Efendim Kayra...”

“Metehan, gönderdiğin kamera kaydını inceliyordum da
bir şey fark ettim. CIA ajanlarını korumak için görevlendi-
rilmiş dört polis memurundan biri ofisten ayrılıyor. Sorguda
nereye gittiğini söyledi mi?”

“O detay bizim de dikkatimizi çekmişti, sorduk. Amerika
Büyükelçiliği’nden çağırılmış. Telefon görüşmeleri de söyle-
diklerini doğruluyor.”

“Başka kimlerle konuşmuş?”

“Anlamadım?”

“Yani görüştüğü başka kimse olmuş mu? Biliyor muyuz?”

“O bizi pek ilgilendirmiyor Kayra, adam suçlu değil, ken-
disi Amerikalı bir polis... Suçlu olan o kalabalık grup.”

“Bana o polisin telefon numarasını, ismini filan verir mi-
sin?”

“Ne için istiyorsun?”

“Lütfen soru sorma, sadece o bilgilere ihtiyacım var.”

Mete fazla ısrar etmeyip bilgileri mesaj olarak gönderdi.
Kayra zaman kaybetmeden telefonun görüşme kayıtlarını in-
celedi, bütün konuşmaları dinledi. Hepsi sıradan, günlük şey-
lerdi. Fakat bir kere bir şeyden şüphelenmişse sonuna kadar
gider, en ince ayrıntısına kadar irdelerdi.

Polis’in Amerika Büyükelçiliği ile yaptığı görüşme kaydın-
da, “Ofisteki çalışma hakkında detaylı bilgi vermeniz için elçi-
liğe bekleniyorsunuz,” diyen görevliye, “Geliyorum,” dediğini
duydu. Konuşma bundan ibaretti. Kayra, elçilikteki görevli-
nin telefon numarasını bir kâğıda not edip bilgisayarında kod
yazmaya başladı.

Kısa bir süre sonra elçilikte çalışan görevlinin konuşma ka-
yıtlarına ulaştı. Bütün konuşma kayıtlarını inceledi. Bu gö-

rüşmelerden de pek bir şeye ulaşamamıştı. Sadece Jean Paulo adındaki biriyle çok sık ve kısa süreli yaptığı konuşmalar dikkatini çekti. Jean Paulo adlı şahsı biraz araştırınca onun bir CIA ajanı olduğunu öğrendi. Bu, çok da olağandışı bir durum gibi gözüküyordu. Ama yine de Kayra'nın aklında sorular vardı: Elçilikte çalışan birinin CIA ajanıyla bu kadar sık görüşmesi normal miydi?

Arkasına yaslanıp biraz düşündü. Yorulduğunu hissetti. Başında yine küçük küçük ağrıların tekerrür etmesi kötü anılarını anımsattı. Dizlerini karnına kadar çekip kollarını bacaklarına doladı. Çenesini de dizlerinin arasına yerleştirip bilgisayar koltuğunda bu şekilde oturmaya başladı. Hava iyice kararmış, akşam olmuştu. Odanın ardına kadar açık küçük penceresinden gecenin serinliğini taşıyan temiz geliyor, tül perdeyi havalandırıyordu. Soğuktan ürperdi fakat bu durumu pek de sorun etmedi.

Tekrar kod yazmaya başladığında saat 21:13 olmuştu. Jean Paulo'nun telefon konuşmalarını inceledikten sonra başka bir isimden şüphelenmiş, Kean Rauso isimli başka bir CIA ajanını incelemeye başlamıştı. Bu isimden de Rean Roqrue adlı başka bir ajana ulaşmıştı. Dosyaları, telefon konuşmalarını tek tek dinlemek, Kayra'yı çok yıpratmıştı fakat pes etmiyordu.

Ve saatler sonra, insanın tüylerini diken diken eden gerçekle karşılaştı.

Saatler sabahın yedisini gösterdiğinde Amerika'daki bütün haber ajansları Kayra'nın internete sızdırdığı konuşmaları haber akışında ilk sıraya taşıyarak son dakika gelişmesi olarak vermişti. CIA'de çalışan üst düzey bir yetkiliyle Amerika Başkanı arasında geçen bir konuşmaydı bu. İçeriğinden anlaşıldığı üzere; Amerika, kendi çalışanlarının ölümünü Türkiye'nin üzerine yıkmak bu sayede Türkiye'de küçük çaplı da olsa bir askeri üs açmak istiyordu.

Konuşmaların basına sızdırılmasından sadece birkaç gün sonra Amerika'nın çeşitli eyaletlerinde büyük gösteriler, eylemler düzenlenmeye başlandı. Öfkeli kalabalık, öldürülen CIA ajanlarının arkasında Amerikan hükümetinin olmasını şiddetle eleştiriyor, tepki gösteriyordu. Hükümet, her ne kadar konuşmaların sahte olduğunu iddia etse de, kalabalığın öfkesi dinmiyordu. Öte yandan CIA'de bir düzineye yakın çalışan istifasını vererek tepkisini göstermişti. Amerikan hükümeti için işler hiç de yolunda gitmiyordu.

Amerika'da yaşanan olayları yakından takip eden Avrupa'da gösteriler canlı yayınlanıyor ülkeler ayrı ayrı açıklamalarda bulunuyordu.

Almanya: "Amerika'da yaşanan olaylar kaygı verici."

Fransa: "Endişe içerisindeyiz."

İsveç: "Göstericilere uygulanan orantısız polis gücü endişe verici... İsveç hükümeti olarak göstericilerin yanındayız."

Üç gündür süren olaylarda yedi gösterici ile bir polis memuru hayatını kaybetmişti. Sokaklarda eylemler devam ederken üst düzey yetkililerden de istifalar art arda gelmeye devam ediyordu.

Kayra ise bütün bu gelişmeleri evinin salonunda, televizyondan takip ediyordu. Oturduğu koltuktan kalkıp mutfığa yöneldiği sırada koltuğun üzerinde açık duran bilgisayarına bir mesaj geldi. Daha önce Jimmy ile yazışmak için kullandığı site üzerinden gelmişti mesaj. Merakla bildirim kutucuğuna tıkladı.

"Sendin, değil mi?"

Kayra, anlamsız gözlerle mesaja bakmaya devam ettikten sonra bilgisayarını kucağına alıp cevap yazdı. "Kimsin? Neyi kastediyorsun?"

"Kim olduğumu söylersem bu siteyi kullanmamızın ne anlamı kalır ki? Ama evet, tabii ki sen yaptın... Başka kim CIA'in gizli konuşmalarını deşifre edebilir ki?"

"Kimsin?"

"Seni gerçekten hafife almışız OBT. Benim, Jimmy Denver. Seninle konuşmak istiyorum."

Jimmy'nin yaşamasına mı yoksa kendisini yakalamak için uğraşan birisinin onunla görüşmek istemesine mi şaşıracağını bilemiyordu.

“:)” diye gülücük sembolü göndermekle yetindi.

“Saldırıdan kıl payı kurtuldum, yaşıyorum.”

“Yaşayıp yaşamaman umurumda değil. Bundan bana ne. Yoksa hâlâ beni yakalamak mı istiyorsun? Seni öldürmeye çalışan hükümetin için kahraman mı olmak istiyorsun?”

“Hayır, sevinebilirsin. Seni yakalamak, yapmak istediğim şeyler arasında yer almıyor artık. Hatta Amerika'ya bir saldırı gerçekleştirmek istiyorsan sana yardım bile edebilirim.”

Kayra'nın yüzünde küçük bir gülümseme belirdi. “Üzgünüm ama beni kaygılandırmıyordun, o yüzden sevinmeme de gerek yok.”

Konuşma böyle uzayıp giderken Jimmy isteğini yineledi. “OBT, ben ciddiylim. Seninle görüşmek istiyorum. Biliyorum, bana güvenemezsin ama cidden yardımına ihtiyacım var... Ekibimi öldüren kişilerden, beni öldürmek isteyen kişilerden intikam alabilmem için yardımına ihtiyacım var.”

Kayra bir süre düşündükten sonra, “Henüz Jimmy olduğunu bile bilmiyorum, ayrıca ne diye sana güvenip yardım edeyim? Ne için?” yazdı.

“Amerika'nın gizli yürüttüğü bütün çalışmaları biliyorum. Hangi devlet için ne planladığını, bir ülkede nasıl kargaşa çıkarabileceklerini biliyorum. Ortadoğu'daki hedeflerinin ne olduğunu da biliyorum, ayrıca bu planın içerisinde Türkiye de var. Ve bütün bunlar internette, sanal dünyada bulamayacağın şeyler. Ne kadar yetenekli olursa ol, ulaşamayacağın bilgiler bunlar ve ben hepsini sana vermeye hazırım. Sadece intikamım için bana yardım et.”

Aklı karışmıştı Kayra'nın. Düzgün düşünemiyordu. Eğer konuştuğu kişi gerçekten Jimmy ise ve gerçekten anlattığı şeyleri biliyorsa, oldukça önemli şeyler biliyor demekti ki belki de bu kadar çok şey bildiği için başına bunlar gelmişti. Ama ucunda ne olursa olsun kendisini riske atmak pek akıllıca bir

davranış olmazdı. Konuştuğu kişi kendisine tuzak kuruyor olabilirdi ki bu da oldukça yüksek bir ihtimaldi.

“Daha senin Jimmy olduğunu bile bilmiyorum. Doğru söyleyip söylemediğini nereden bileceğim?”

“Bilemezsin... Ama bu bilgilere ulaşmak istiyorsan güvenmek zorundasın. Birbirimize ihtiyacımız var OBT.”

Kısa bir sessizlik oldu... Düşünüyordu Kayra. Mantığı buluşma fikrinin aptalca olduğunu savunsa da isyankâr ruhu içten içe bu buluşmaya gitmesi gerektiğini fısıldıyordu. Onu dinledi.

“Tamam. Seninle buluşacağım. Benim seçtiğim bir yerde,” dedi. Kararı ne kadar güvenli ve doğrudu bilmiyordu ama çok büyük bir risk aldığı kesindi.

“Pekâlâ. Senin seçtiğin yerde buluşacağız. Sadece sen ve ben. Ve teşekkür ederim, cidden teşekkür ederim,” diye bir mesaj gönderdi Jimmy.

“İki gün sonra, Trabzon’daki Forum Alışveriş Merkezi’nin çatısında ol.”

“Saat kaçta?”

“Öğleden sonra, akşamdan önce istediğin zaman gelebilirsin. Yalnız geldiğini gördüğüm vakit ben de geleceğim.”

İKİ GÜN SONRA

Her zamanki sertliğinin aksine baharın tatlılığını anımsatan poyraz, ara ara şiddetlenerek esmeye devam ediyordu. Bu poyrazdan nasibini alan Kayra, zaman zaman başındaki siyah kapüşonunu düzeltmek zorunda kalıyor, kendinden emin bir şekilde yürümeye devam ediyordu. Dış cephesi gösterişli bir şekilde süslenmiş büyük binanın önüne geldiğinde durdu. Jimmy ile buluşacağı alışveriş merkeziydi burası. Başını kaldırıp kısık gözlerle binanın çatısına baktı. Hiçbir şey için hâlâ geç olmadığını, geri dönüp ardına bile bakmadan buradan uzaklaşabileceğini düşündü. Ama yapmadı. Güvenlik kontrolünden geçtikten sonra koridora yönelip asansöre bindi. Boş kabinde en üst katın tuşuna bastı. Kapı kapanınca arkasını

dönüp aynaya, yüzüne baktı. Binanın içerisi yeterince sıcak olmasına rağmen kapüşonu hâlâ başındaydı. Hırkasının cebinden çıkardığı damla modeli siyah gözlüğü taktı. Derin bir nefes alıp, “Umarım sana güvenmekte hata yapmıyorumdur... Umarım...” dedi.

Asansörün kapısı açılınca kararlı adımlarla inip çatıya çıkan yangın merdivenlerine yöneldi. Kapıyı açınca yüzüne vuran sert poyraz üzerindeki gerginliği de alıp götürmüş gibiydi. Şiddetini arttıran rüzgâra aldırış etmeden etrafına bakındı. Çatının sonunda arkası dönük, elleri cebinde, öylece durmuş karşısındaki hırçın Karadeniz’in dalgalarını seyreden bir adamla karşılaştı. Siyah takım elbiseli, parlak rugan ayakkabılı bu gizemli adam, kendisine yaklaşmakta olan Kayra’nın adımlarını işitti. Binanın çatısı beyaz çakıl taşlarıyla bezendiği için Kayra’nın yaklaştığını duyması çok da şaşırtıcı değildi. Adam, sol omzunun üzerinden, ince bir gülümsemeyle baktıktan sonra yüzünü tamamen Kayra’ya çevirdi.

“Gerçekten cesaretinize hayranım OBT. Kırmızı bültenle aranmanıza rağmen bir CIA ajanıyla buluşuyor olmanız cidden takdire şayan,” dedi tok bir sesle.

“Her insanın hayatında dönüm noktaları vardır. Almış olduğum bu cesur karar da benim hayatımın dönüm noktası olacak. Ama yaşamak korkakların değil, cesurların hakkı,” diye karşılık verdi Kayra akıcı İngilizcesiyle.

Aralarında üç adımlık bir mesafe vardı ve ikisi de oldukça rahat, kendine güvenen tavırlar sergiliyorlardı. Birden şiddetini arttıran sert poyraz doğruca suratına çarpınca Kayra istemsizce bir adım geri gitmek zorunda kalmış, kapüşonu başından çıkmış, düz kahverengi saçları dağılmıştı. Bu durumu pek umursamayan Kayra, kapüşonu kafasına geçirmek için bir hamle yapmadı. İki taraf da esen sert rüzgârın geçmesini bekledi çünkü tek duyabildikleri kulaklarını yalayıp geçen kuvvetli rüzgârın hırçın sesiydi. Bu süre zarfında gizemli adamı inceledi Kayra.

Baştan ayağa siyaha bürünmüş adamın çehresinde pembe-ye çalan sarı ve yumuşak bir renk vardı. Yüzünün sol tarafı ince cam çizikleriyle doluydu, muhtemelen ofise yapılan saldırıdan kalma izlerdi. Koyu siyah gözleriyle aynı renk olan dalgalı kısa saçları şiddetli rüzgârda savrulup duruyordu.

“Daha Jimmy olup olmadığımı bile bilmiyorsun OBT. Nasıl bana güvenebiliyorsun?” dedi sırtarak. Elleri cebinde, geniş omuzlu, atletik yapıydı. “Sana bir sır vereyim mi? Asla bir Amerikalıya güvenme. Özellikle bu Amerikalı, siyasetle ve diplomasiyle ilgileniyorsa...” Bu defa gülümseyen taraf Kayra’ydı.

“1990’lı yılların sonunda CIA’in Bilişim Uzmanlığı departmanına katıldın. Burada yaptığın küçük çaplı işlerle kendini oldukça kanıtladın. Ama senin için bu yeterli değildi. Sıradan bir eleman değil departmanın başkanı olmak istiyordun. 2002 yılında bunu başardın. Melena Rosen ile 2013 yılında evlendin fakat bu çok da uzun bir serüven değildi senin için. Evliliğin sadece on dört ay sürdü. Melena’dan Menly adında bir kızın oldu. Maalesef eşini doğumda kaybettin. Kızın, kanser hastası ve doğduğundan beri hastanelerden çıkamadı. Üzücü bir durum. Ve sen beni yakalamak için buralara kadar geldiğin için kızına bakıcılık yapması için otuzlu yaşlarda bir bakıcı tuttun. Senin hakkında yeterince bilgiye sahibim Jimmy Denever.”

Jimmy’nin yüzündeki gülümseme bir şimşek gibi aniden kaybolmuş, yerini şaşkınlık almıştı. “Bütün bunları nasıl bilebilirsin?” diye sordu.

“Bütün bilgilerin CIA’in veri tabanında mevcuttu. Biraz da ben kurcalayınca istediğim bütün bilgilere ulaştım. Sadece seni değil, bütün ekibini araştırdım Jimmy, beni yakalamak için bir araya getirildiğiniz gün ben zaten bütün bilgilerinize ulaşmıştım... Sizden hep bir adım önde gidiyordum. Saldırı gününe kadar da bu böyle devam etti fakat saldırıdan birkaç gün önce CIA’in veri tabanında ekibinize ait bütün bilgilerin silindiğini, oluşturulan kayıtların tek tek yok edildiğini fark

ettim. Anlam veremedim, araştırdım, bir şey bulamadım. Ofise yapılan saldırı bütün soru işaretlerini dağıttı.”

Jimmy'nin beş dakika öncesine kadar oldukça canlı, tok görünen yüzü bir anda solmuştu. “Bir dakika, bir dakika...” dedi kaşlarını çatıp elini havada sallayarak. “CIA'in veri tabanında fark edilmeden gezdiğini mi söylüyorsun?”

“Devletin tarafından öldürülmeye çalışılmış olman seni şaşırtmıyor da benim fark edilmeden gezebiliyor olmam mı şaşırtıyor?” diye yanıt verdi Kayra. “O dediğin belgeler karşılığında benden ne istiyorsun?”

Bu soru, Jimmy'yi rahatsız etmiş gibiydi. “Bana kızacaksın ama... Şey,” diye geveliyor, nasıl toparlayacağını düşünüyor-du Jimmy fakat buna gerek kalmadı.

“O belgeler yok değil mi? Buraya gelmem için yalan söyledin.” Kandırılmanın verdiği küçük bir burukluk yaşıyordu Kayra.

“Ekibimin intikamını almam gerekiyor. Öyle ya da böyle, almam gerekiyor. Bana bu konuda yardım edebilecek belki de tek kişi sensin. Evet, tamam, sana yalan söyledim ama başka türlü benimle buluşmaya gelmezdin.”

Kayra bir süre sessiz kalıp düşündükten sonra umursamaz bir tavırla, “Ekibinin ölümünün ardında kendi devletinin olduğunu kanıtlayarak yeterince yardım ettiğimi düşünüyorum. Bundan daha fazlasını yapamam,” diyerek arkasını dönüp ka-pıya doğru yürümeye başladı.

Jimmy hiçbir şey demeden öylece uzaklaşmakta olan Kayra'ya baktı. Böyle bir tepki göstereceğini tahmin edebildiği için pek şaşırmamıştı.

Kayra alışveriş merkezinin kapısından çıktığında Metehan ve İsmail onu bekliyorlardı. Gelmeden önce onlardan yardım istemişti.

“Ne oldu, belgeleri verdi mi?” dedi Metehan.

“Yokmuş belge falan. Beni buraya getirebilmek için yalan söylemiş,”

İsmail, “Alçak herif! Ne istiyormuş peki?” diye sordu.

“Alçak filan değil. Sadece ekibinin intikamını almak istiyor. Ona kızmıyorum,” dedi Kayra.

Tam bu sırada Jimmy kapıdan çıktı.

Metehan ve İsmail, hemen anlamışlardı onun Jimmy olduğunu.

“Bu mu?” dedi Metehan.

Kayra kapı tarafına dönüp adama baktı. Jimmy gülümseyip kafasını hafifçe öne eğerek selam verdi. Fakat Kayra hiçbir tepki vermeden önüne döndü.

“Evet, o,” dedi.

“Aslında yakışıklı bir şeye de benziyor,” dedi İsmail. “Eli ayağı düzgün çocukmuş. Ben koca göbekli, kel birisini bekliyordum.”

“Çocuk dediğin kişi, CIA Bilişim Uzmanlığı departmanında başkanlık yapıyor,” dedi Kayra.

O sırada dışarıda önünü iyice iliklemiş, taksi bekler gibi sağa sola bakınıyordu.

“Aa! Arabası yok muymuş? Fakir hergele!” diye şakayla karışık söylendi Metehan.

“Mete, adama suikast düzenlediler. Farkında mısınız bilmiyorum ama kendi devleti tarafından öldürülüyordu! Hiçbir şeyi yok, belki de kalacak yeri bile yoktur,” dedi Kayra.

Haklıydı. Kalacak yeri yoktu Jimmy’nin. Elinde avucunda ne kaldıysa onunla küçük bir otele yerleşecekti.

Metehan o sırada çalan telefonuna cevap verip konuştuktan sonra, “Acilen ilk uçakla İstanbul’a dönmemiz gerekiyor. Müdür bir anda ortadan kaybolduğumuz için sinirlenmiş. Hadi Kayra, seni de geçerken evine bırakalım,” dedi.

“Yok. Siz gidin,” dedi Kayra. “Hem benim ev, havaalanına oldukça ters kalıyor. Bir an önce işinizin başına gidin. Zaten size de yeterince zahmet verdim. Kusura bakmayın. Ben taksiyle dönerim.”

Metehan pek istemese de bu öneriyi kabul etti. Vedalaşıp ayrıldılar. Kayra Jimmy’nin gittiği yönün aksine yürümeye başladı. Elleri cebinde yürüyordu. Hava kapalı, yağmur yağ-

mak üzereydi. Tek başına olmanın verdiği bir sükûnet vardı içinde. Kafasını dinliyordu.

Az sonra, yaklaşık on beş metre gerisinden gelmekte olan iki adamı fark etti. Takip mi ediliyordu? Adımlarını hızlandırdı. Yoldan taksi geçmiyordu. Birkaç dakika sonra tekrar arkasına baktı. Aralarındaki mesafe aynıydı. On beş metre...

Kayra taksiden umudunu kesmiş olacak ki ara sokaklara girmeye başladı. Hızlı adımlarla yürürken cebinden telefonunu çıkardı. Metehan'ı arayacaktı, fakat telefonun şarjı bitmişti.

"Kahretsin!" diye söylendi.

Aksilikler üst üste geliyordu. Kayra telefona o kadar odaklanmıştı ki karşısına bakmayı unutup bir çıkmaz sokağa girdi. Bir katilin en çok isteyeceği manzara buydu: Çıkmaz sokak. Av, tamamen kapana kısılıyor, kaçacak yer bulamıyordu. Kayra önünde duran uzun duvarın dibine yaklaştı. Gidebileceği hiçbir yer yoktu. Arkasını dönünce karşısında o iki adamı gördü. Sokağın başında, ellerini siyah paltolarının ceplerine sokmuş, bekliyorlardı.

Sokağın tek çıkışı, onların olduğu taraftı.

Ağır adımlarla Kayra'ya doğru yürümeye başladılar. Kayra, yaklaşan adamların suratını artık net bir şekilde görebiliyordu.

"Bunlar..." diye şaşkınlıkla söylendi. Gördüğü kişiler evine gelen Rus ajanlardı. İyice yaklaştılar. Aralarında artık sadece beş metre vardı.

"Benden yine ne istiyorsunuz?" Korkusunu belli etmemeye çalışıyor, dimdik duruyordu.

"Kayra Şafak. Açıkçası seni yakalamaları için Amerika ile iş birliği yapmıştık. Senin gibi bir dâhinin katilleri olarak yazdırmak istemedik adımızı tarihe. Fakat görüyoruz ki bu işi Amerika halledemeyecek. Yani iş başa düştü..." dedi adam uzun siyah paltosunun cebinden susturuculu silahı çıkararak. Diğer ajan, elleri cebinde beklemeye devam ediyordu.

Elindeki silahı Kayra'ya doğrultan ajan, "Bir zamanlar seni yakalamak için yanıp tutuşan Jimmy de tek başına alır artık intikamını. Tabii bizi bulabilirse," dedi gülümseyerek.

“Onları siz mi öldürdünüz?”

“E madem son sözünü de söyledin. O halde yapacak hiçbir şey kalmadı,” dedi silahı tutan ajan.

Kayra deli gibi çarpan kalbiyle gözlerini yumdu. Peş peşe iki el silah sesi yankılandı ıssız sokakta. Kayra başını ellerinin arasına alarak çığlık attı. Yere, duvarın dibine çömeldi. Bütün bunlar, saniyeler içerisinde gerçekleşmişti. Vurulmadığını anlayınca gözlerini açtı. Sokağın başında Jimmy, elinde silahla duruyordu.

Ölüm korkusu, stresi tetiklemiş ve Kayra’ya baş ağrısı olarak geri dönmüştü. Başını iki elinin arasında tutuyor, yerdeki iki cesede bakıyordu. Jimmy silahını beline koyup Kayra’nın yanına geldi.

“İyi misin?” dedi elini Kayra’nın omzuna koyarak.

Fakat Kayra Jimmy’nin elini itti. Ardından sert bir şekilde, “Sen!” dedi. “Sen nasıl oluyor da takip edildiğimi biliyorsun! Aşağıya doğru yürüyordun ve şimdi karşımdasın! Kimsin sen!” diye bağırdı.

Jimmy’nin farklı istikamette gittiğinden emindi. Adamın tam zamanında ortaya çıkması Kayra’nın aklını karıştırmıştı.

“Ne demek istiyorsun?”

“Senin ne işin var burada? Gözlerimle gördüm! Aşağıya doğru yürüyordun. Şimdi, tam zamanında burada nasıl oluyorsun?!”

Jimmy teşekkür beklerken aldığı bu tepki karşısında şaşkıındı. “Aşağıya doğru yürüyordum, doğru,” dedi kaşlarını çatarak. “Fakat bu adamların sizi izlediğini fark ettim, ama çaktırmadım. Yürümeye devam ettim. Sokağın köşesini dönüp gizlenerek adamları izlemeye başladım. Hepsi bu! Ben gelmeseydim ölüyordun!” dedi sitemli bir şekilde.

Kayra biraz yumuşamıştı. Hırçınlığının en büyük sebebi, baş ağrısıydı. Başının içinde öküzler tepişiyor, sivri dişli bir böcek içten içe beynini kemiriyordu sanki. Kayra’nın en büyük düşmanı ne Amerika ne de İsrail’di. En büyük düşmanı stresin ta kendisiydi. Bir şey söyleyecek gibi oldu fakat sözü-

nü tamamlayacak gücü kendinde bulamadı. Burnundaki hafif yanma hissinin hemen peşinden küçük bir kan damlası süzül-
dü. Yer, sanki ayağının altından çekiliyor gibi hissetti. Jim-
my'nin görüntüsü bulanıklaştı ve Kayra olduğu yere yığıldı.

Jimmy, Kayra'yı son anda yakalamış, yere sertçe çarpması-
nı önlemişti. Bir an ne yapacağını şaşırdı. Bilmediği bir ülkede,
bilmediği bir şehirde, ayaklarının dibinde iki ceset, kucağında
ise kırmızı bültenle aranan, dünyanın en yetenekli hackerı ya-
nyordu.

BİRKAÇ SAAT SONRA

Jimmy, Kayra'yı en yakın hastaneye getirmişti. Doktorlar hiç
vakit kaybetmeden müdahalede bulunmuş, başarılı da olmuş-
lardı. Artık baygın değildi. Odasında yatıyor, öylece tavanı
seyrediyordu. Başındaki ağrı, verilen ilaçlar sayesinde hafifle-
miş lakin geçmemişti.

Kapı iki kez çalındıktan sonra açıldı. İçeriye Jimmy girdi.
Kayra tavanı izlemeyi kesip kapıdan içeriye nazikçe giren ada-
ma baktı. İnce bir sesle, "Oo! Günün kahramanı teşrif etmiş-
ler," dedi.

"Şimdi daha iyisin, öyle değil mi? Kendini nasıl hissediyor-
sun?" diye sordu Jimmy, Kayra'nın yattığı yatağa yaklaşarak.
Kayra gözlerini tekrar tavana çevirdi ve "Bok gibi," dedi.

"Sanırım o duyguyu daha önce yaşamıştım. Defalarca..."

Kayra gülümsedi. "Dur tahmin edeyim; şifreyi kırmaya ça-
lıştığın fakat kıramadığın, bana ulaşmanın imkânsız olduğunu
hissettiğin vakit böyle hissettin değil mi?"

Jimmy de gülümsedi. "Sana ulaşmanın imkânsız olduğunu
hiçbir zaman düşünmedim. Ama evet. Yazdığın şifrenin açı-
ğını bulmaya çalışıp defalarca başarısız olduktan sonra böyle
hissetmiştim."

Tam bu sırada içeriye doktor girdi. Elinde beyaz bir dosya
vardı. Orta yaşlı, işine âşık bir insandı. Başıyla selam verdik-
ten sonra Kayra'nın yatağına yöneldi.

"Merhabalar!"

Doktor elindeki dosyayı bir kenara bırakıp cebinden çıkardığı küçük fenerle Kayra'nın gözbebeklerini incelerken, "Şimdi nasılsın? Daha iyisin, değil mi?" diye sordu.

"Evet. Şimdi daha iyiyim. Teşekkür ederim," diye yanıtladı Kayra.

Doktor elindeki dosyayı açıp iç geçirdi. Tavrından bir şeylerin ters gittiği apaçık belli oluyordu.

"Bir sorun mu var?"

"Maalesef var. Başınızdaki tümör nüksetmiş."

Kayra yatağında doğrulmak istedi fakat kendisini çok güçsüz hissettiği için bu isteğini gerçekleştiremedi. "Anlamadım? Ben ameliyat olmuşum. Temizlenmişti tümör."

"Evet. Öyleymiş. Ancak bazen böyle durumlarla karşılaşabiliyoruz. Tekrar edebiliyor. Merak etmeyin elimizden geleni yapıp sizi bir an önce iyileştireceğiz. Tabii siz de kendinize iyi bakacak stresten üzüntüden uzak duracaksınız. "

Kayra'nın canı biraz sıkılmış, gözlerini tavana dikmişti. Jimmy ise konuşmaların hiçbirini anlamamıştı fakat ters giden bir şeylerin olduğunu anlamıştı. Doktor odadan çıktıktan sonra, "Neyin varmış? Ne dedi doktor?" diye sordu.

"Ne istiyorsun Jimmy? Artık evine git..."

Böyle sert bir tepkiyle karşılaşacağını tahmin edemeyen Jimmy şaşırıldı. "Anlamadım?"

"Ekibini öldüren adamları bulup intikamını alman için benden yardım istiyordun ya, buna gerek kalmadı. Çünkü intikamını aldın. O vurduğun adamlar saldırmış ofise."

"Ama... Ama nasıl öğrendin bunu?" diye sordu Jimmy. Şaşkınlıktan küçük dilini yutacaktı neredeyse.

"Onlar söyledi. Her şeyi anlattılar."

"İyi de neden böyle bir şey yapsınlar ki? Senin bilgilerini bize veren kişilerdi onlar."

"Bilmiyorum. Orasını da git devlete sor," dedi Kayra.

"Her neyse, sen dinlen," diyerek odadan çıktı Jimmy. Belli ki Kayra'nın canını sıkacak bir şey söylemişti Doktor, daha fazla üstüne gitmek istemedi. Hastaneden çıktığında, dalgın

dalgın yürümeye başladı. Şimdi ne yapacaktı? Evine geri mi dönecekti? Zaten, ülkesi şu an fokur fokur kaynamaktaydı. Protestolar, gösteriler hiç hız kesmeden devam ediyordu. Artık karar verme vaktiydi Jimmy için. Ya ülkesine dönecek ya da Türkiye’de kalacaktı.

Kayra hastaneden taburcu olmuştu. Balkonunda oturmuş olanları ve durumunu düşünüyordu. “Doktorlar haklı. Stres-ten uzak durmalıyım. En azından, şimdilik...” dedi kendi kendine. Gözlerini kapattı. Etrafta mutlulukla şakıyan kuşları dinledi. Kollarını birbirine doladı, güzel şeyler düşünmeye çalıştı.

Oturmaktan sıkılınca salona geçti ve televizyonunu açtı. Her zamanki gibi haber kanallarına baktı. Haberlerde, Amerika’da yaşananlar vardı. Olaylar halen devam ediyordu. Halk, yönetime oldukça öfkeliydi.

Jimmy, bütün geceyi ayakta, hiç uyumadan geçirmişti. Trabzon’un kuzeyinde, denize yakın bir otele yerleşmişti. Küçük odasında, minik bir banyo, tek kişilik bir yatak ve bir masadan başka hiçbir şeyi yoktu. İçerisi oldukça havasız ve kirliydi. Odanın tavanı rutubetten dolayı dökülüyordu. Parasını idareli kullanmak zorunda olduğu için bu ucuz oteli seçmişti. Karnı acıktığı için bir şeyler yemek istedi. Odasından dışarıya çıkıp merdivenlerden inmeye koyuldu.

Resepsiyonda bekleyen yaşlı adama, “Merhaba. Kahvaltısı var mı bu yerin?” dedikten sonra hatırladı adamın İngilizce bilmediğini. Otele kaydolabilmek için epeyce uğraşmıştı çünkü. Eliyle karnını ve ağzını gösterdi derdini anlatabileceğini düşünerek.

“He! Aç mısın? E söylesene...” dedi yaşlı adam oturduğu sandalyeden kalkarak. Yan tarafındaki kapıyı açıp mutfağa gitti. Jimmy, adamı beklerken bir yandan da etrafını inceliyordu. Bu esnada otelin kapısından içeriye iki kişi girdi. Genç bir

kızla kaba saba bir adam... Jimmy, bu kadar güzel zarif bir kızın böyle bir h d ğ n yanında ne i i olabilir, diye düşünmeden edemedi.

Adam esmer, sakall  ve uzun boyluydu. Sol ka ındaki di i le burnundaki küçük yara band  kavgadan  ıkt  n  gösteriyordu. Esmer adam, kızı kolundan tuta tuta resepsiyona kadar getirdi. Ardından masanın üzerindeki zili  ald .

“İhtiyar! İhtiyar, yine nereye gittin?”

Jimmy, kulağının dibinde ba ıran adam  dikkatli gözlerle inceledi. Ne de olsa polislik kan nda vardı. Kendi topraklarında olmasa bile... Esmer adam, Jimmy’nin kendisini s zd   n  fark etti ve bu durumdan hayli rahatsız oldu.

“Ne bakıyorsun lan?”

Jimmy adamın ne dediğini anlamad  ı için öylece bakmaya devam etti. Esmer adam, kızı kenara itip Jimmy’ye yaklaştı.

“Ne bakıyorsun oğlum?” diye ba ırd .

Jimmy yine hiçbir şey demedi fakat bak   larını adamın yüzünden çekip d  arıya çevirdi. Yabancı ı olduğu bu yerde bir tatsızlık yaşamak istemiyordu. Bu esnada ya lı adam elinde bir sandvi le gözüktü.

“Geldim, geldim!” dedi.

“Neredesin be! Hadi, bana boş bir oda ver!” dedi esmer adam.

Buraya sürekli kadınlarla gelirdi. Oteli hangi amaçla kulland  ı belliydi. Fakat bu sefer durum farklıydı.

Ya lı adam, “Ama bu kız daha on sekizinde bile değil. Bunu yapamam, kusura bakma,” dedi.

Esmer adamın gözleri   keyle kısıld . Ya lı adam  yakasından tutup kendisine çekti. “Bana bak! Ya bana bir oda verirsin ya da  uracıkta suratını da ıt r, sonra da ben kendim boş bir oda bulurum!”

Jimmy, “Hey!” diyerek esmer adamın kolunu tutup ya lı adam  kurtardı.

Adam, Jimmy’yi itip üzerine y r d    sırada ya lı adam, “Tamam! Al  u anahtarları! Bir tatsızlık  ıkarma. İçini hallet, sonra da defol git,” dedi.

Esmer adam alaycı bir şekilde gülümseyip anahtarları aldı. Ardından kızın kolunu sertçe kavrayıp merdivenlerden yukarıya doğru çekmeye başladı.

Yaşlı adam sandviçi Jimmy'ye uzatıp, "Al evlat! Sen bakma ona! Pislğin teki işte," dedi.

Tabii Jimmy yine söylenenleri anlamamıştı. Sandviçi alıp merdivenlerden yukarıya, odasına bulunduğu kata çıktı. Uzun koridorda, odasına yürürken bir ağlama sesi duydu. Hemen yan tarafındaki odada, bir kız ağlıyor bir adam bağıırıyordu. Aşağıda gördüğü adamın sesiydi bu. Jimmy yaklaşıp kulağını kapıya dayadı. Adam, kızı dövüyordu. O kadar sert vuruyordu ki kullandığı kemerin sesi rahatlıkla duyuluyordu. Genç kız acıklı iniltiiler çıkarıyor, bağıırıyordu.

Jimmy sinirli bir şekilde yumruğunu sıkıp bekledi. Kıza yardım etmek istiyor, fakat bir yandan da olay çıkarmak istemiyordu. Çünkü polislik bir durum yaşanırda burada daha fazla gizlenemeyebilirdi. Yumruğunu indirip odasına yürüdü. Fakat kızın çığlıkları duraksamasına neden oldu. Geri dönüp elindeki tabağını yere koydu. Sertçe kapıyı yumrukladı. Kemer sesi durmuştu. Tekrar kapıya vurdu. Birkaç saniye sonra kapı açıldı.

Adamın üzerindeki beyaz gömleğin bütün düğmeleri açıktı. Pantolonu kemerini çıkardığı için belinden biraz aşağıya kaymıştı.

"Ne istiyorsun lan? Belanı mı arıyorsun oğlum sen!" dedi adam.

Jimmy odanın içerisine bakmaya çalıştı. Kız yerde, yarı çıplak bir halde yatıyordu, bembeyaz sırtı kırmızıya dönmüşü. Başını kapıya doğru zorla çevirdiğinde ağlamaktan kızarmış gözleri yalvarırcasına bakıyordu.

Adam küfürler savurarak göğsünden itince, birkaç adım geri gitmek zorunda kaldı Jimmy. Ama bir anda ileri atılıp adamın göğsüne sert bir yumruk indirdi. Bu ani, beklenmedik darbe sonrası nefessiz kalan adam yalpaladı. Jimmy tam göğüs kafesinin altına indirmişti darbeyi. Nereye vurulacağını

iyi biliyordu. Adam öksürerek sendeledi. Kendisini toparlayıp tekrar Jimmy'nin üzerine doğru gidip bir yumruk savurdu. Fakat Jimmy geri çekildiği için isabet ettirememişti. Bu kez de elini boşluğa savurduğu için yalpaladı. Jimmy, avucunun içiyle sert bir şekilde adamın burnuna vurdu. İki yerinden kırılan burnunu tutan adam acı içinde yere yığıldı ve bir çocuk gibi ciyak ciyak ağlamaya başladı. Burnundan boşalan kan, çenesinden boynuna doğru süzülüyordu.

Jimmy yakın dövüş konusunda oldukça iyiydi, az hamleyle ağır hasar verebiliyordu. Kızın yanına gidip yerden kaldırdı. Üzerindeki paltosunu çıkarıp kıza sardı. Kız utanmış bir halde kafasını önüne eğmiş, ağlıyordu. Fakat aşağılık herifin darbelerinden kendisini kurtardığı için Jimmy'e karşı büyük bir şükran duyuyordu. Gürültüleri duyan otel sakinlerinden birileri polise haber vermişlerdi. Birkaç dakika sonra iki polis memuru geldi ve yerde kanlar içinde yatarak ağlayan adama baktılar.

"Neler oluyor burada?" dedi polislerden biri, Jimmy'ye bakarak.

"Bu adam zorla bu kızla birlikte olmak istedi. Ayrıca kızı kemerle dövüyordu. Ben de kayıtsız kalamadım."

Muhataplarının İngilizce konuşan bir yabancı olduğunu fark eden polisler, aynı şekilde cevap verdiler.

"Bunları bir de karakolda anlat bakalım."

10 ZELZELE

Gün yavaş yavaş ağırlırken Kayra bütün geceyi uykusuz geçirmişti. Uyumasına engel olan en büyük sorun başındaki ağrıydı. Ağrıları her geçen gün artıyormuş gibi hissediyordu. Yatağından kalkıp balkona geçti. Sandalyesine oturup arkasına yaslandı ve ufuktaki güneşe baktı. Sıcak bir gün olacağı benziyordu. Artık yaz geldiği için çok sevdiği kapüşonlu hırkasından vazgeçmek zorunda kalmış, hırkanın yerini beyaz salaş bir tişört almıştı. Sadeliği çok seviyordu. Ne kadar çok detay, o kadar kafa karışıklığı, diye düşünüyordu.

Başındaki ağrı, temiz havayla biraz olsun hafiflemişti. Saat sekize geliyordu. Bugün bilgisayardan uzak durmayı tercih etmişti. Stressiz bir gün geçirmek sıhhati için daha iyi olacaktı. Cebinden çıkardığı telefonu alıp Metehan'ı aradı.

"Efendim Kayra." Sesinde en ufak uyku belirtisi yoktu. Belli ki erken uyanmıştı.

"Günaydın Mete. Nasılsın?"

"İyiyim, iyiyim de sen nasılsın? Sesin kötü geliyor."

"Başım ağrıyor ama önemli bir şey değil. Sana şeyi soracaktım... Şu Jimmy'nin olayında herhangi bir gelişme var mı?"

"Evet. Bugün ülkesine gönderiliyor. Emniyet bu konuda bizi görevlendirdi. Havaalanına bizzat kendim götüreceğim." Birkaç saniye sessizlik oldu. Kayra ne diyeceğini düşündü.

"Peki. Beni Jimmy'yle görüştürebilir misin? Telefonla?"

“Unut bunu. Kimseyle görüştürmüyorlar.”

“Yapma Metehan. Adam hayatımı kurtardı. O olmasaydı şu an yaşamıyor olurdum. En azından teşekkür edeyim.”

“Anlıyorum ama ...”

Lafını bitiremeden Kayra araya girdi. “Hadi, yapma.. Sen halledersin.”

“Peki tamam... Deneyeceğim ama söz vermiyorum,” dedi Metehan. Kayra’nın keçi inadını yenemeyeceğini biliyordu.

“Tamam, teşekkür ederim. Hadi görüşürüz,” diyerek telefonu kapattı.

Beklerken bir şeyler atıştırmak için mutfağa gitti ve kahvaltı hazırlamaya koyuldu. Jimmy’nin gitmesine üzülmüyordu. Kendisini öldürmek isteyen devletin kucağına dönüyordu adam. Öte yandan Amerika sokaklarındaki olaylar biraz olsun durulmuştu. Gösterilerin hafiflemesindeki en büyük neden, Jimmy’nin yaşadığının öğrenilmesi idi. Oteldeki olaydan sonra Karakolda kimliği ifşa olmuş; haber, ajanslara düşmüş Türk ve Amerikan medyası da derhal duyurmuştu. Bu, göstericilerin sinirini biraz olsun hafifletmişti.

Kayra kendisine sütü mısır gevreği hazırladıktan sonra salona geçmek üzereyken telefonu çaldı. Metehan arıyordu. Telefonu kulağına götürüp, “Alo!” dedi.

“Benimle görüşmek istemişsin,” dedi Jimmy.

Kayra telefonu Metehan’ın açacağını düşündüğü için bir an afalladı. Elindeki kâseyi masaya koyup odanın içerisinde dolaşmaya başladı.

“Ee, şey... Ülkene dönüyormuşsun...”

“Evet. Hayatta olduğumu öğrendiler... Dolayısıyla hâlâ onların elemanıyım.”

“Anladım... Şey... Teşekkür ederim Jimmy,” dedi Kayra mahcup bir sesle.

“Ne için?”

“Hayatımı kurtardığın için.”

“O konuyu çoktan hallettik diye düşünüyorum.”

“Yorucu bir yolculuk olacak.”

Jimmy, "Sanırım," dedi. Sesinde hissedilir derecede bir keyifsizlik vardı. Karakolda kim olduğunu öğrendikten sonra başına üşüşenler, kendisini oldukça zorlamışlardı muhtemelen.

"Şimdi kapatmam lazım galiba," dedi Jimmy.

"Tamam. Kendine iyi bak. Her şey için sağ ol."

"Sen de kendine iyi bak," dedikten sonra Jimmy, telefonu kapatıp Metehan'a uzattı.

Kayra düşünceli bir şekilde telefonun kapatma tuşuna dokundu. Fakat telefon aynı anda yeniden çalınca, kimin aradığına bakmadan heyecanla açtı.

"Alo! Bir şey söylemeyi unuttun galiba?" dedi gülümseyerek.

"Ne o? Kahramanıyla konuşmaya doyamadın galiba, he?" dedi yabancı bir ses. Bozuk bir Türkçe ile konuşmasına rağmen dedikleri anlaşılıyordu. Aksanı Ruslarınkine benziyordu. Kayra, "Kimsin sen?" dedi.

"Bunun pek önemi yok. Sen sadece şunu bil; Önce o şerefsizi öldüreceğim. Sonra da seni bulup öldüreceğim. Sana yemin ederim, göreceğin son yüz benim yüzüm olacak." Sesindeki öfke ve özgüven apaçık belli oluyordu.

"Kimsin sen be? Kimi öldürmekten bahsediyorsun?"

"Öldürdüğünüz Rus ajanların yarım bıraktığı işi tamamlayacak ve arkadaşlarının intikamını alacak kişi diyelim. Kayra Şafak! Adın, soyadın, fotoğrafın, yaşadığın şehir, bütün bilgilerin elimde... Emin ol, seni bulacağım!"

Kayra bir şey söyleyememiş, kelimeler boğazına dizilmişti.

Adamın adı Ricky idi, ölen Rus ajanları ile aynı ekipte çalışıyordu. Arkadaşlarının öldürüldüğünü duyunca sinirden duvarları yumruklamış, intikam yemini etmişti. Hiç vakit kaybetmeden Türkiye'ye gelmişti ve görevi tamamlamakta kararlıydı. Bu sayede arkadaşlarının intikamını da almış olacaktı.

"Ne oldu, sustun?" dedi Ricky. "Korktun mu yoksa? Hakkısın yerinde olsam ben de korkardım. Hatta şimdiden kaçma-

ya başlardım. Bir Rus'a bulaşmanın nasıl bir yanlış olduğunu çok iyi anlayacaksınız," dedikten sonra telefonu kapattı.

Ricky sokaktan, ankesörlü telefonla aramıştı. Türkçenin yanında beş dil daha biliyordu. Neredeyse bütün silahları ustalıkla kullanabiliyordu. İyi bir nişancıydı. Bunun yanında, patlayıcı yapımı konusunda da eğitim almıştı. Ankesörlü telefonda bir numara daha tuşladı.

Birkaç saniye çaldıktan sonra telefon açıldı. "Evet!" dedi karşıdaki ses.

Ricky soğuk ve kararlı bir ses tonuyla tek bir sözcük söyleyerek telefonu kapattı.

"Yapın!"

Kayra telefonu kapatır kapatmaz endişeli bir şekilde Metehan'ı arayıp olanları anlattı.

"Merak etme. İsmail ile birlikte götüreceğiz Jimmy'yi. Arabayı da başka bir polis arkadaş sürecektir. Yani üç kişiyiz. Adam seni korkutmak istemiş muhtemelen. Endişelenme sen..." diyerek kapattı telefonu Metehan. Hemen yanında duran Jimmy'nin kolundan tutarak, "Hadi bakalım," dedi. "Eve dönme zamanı."

Jimmy ile bir polis aracına bindiler. Jimmy arka koltukta oturuyordu. Solunda İsmail oturuyordu. Arabayı bir polis memuru sürüyordu. Yeni atanmıştı, henüz yirmi bir yaşındaydı. Metehan ön koltukta oturmuş sürekli etrafını kolaçan ediyordu. Kayra'nın söyledikleri kafasını bulandırmıştı.

Genç memur, emniyet kemerini taktı. "Gidelim mi abi?"

"Gidelim kardeşim," dedi Metehan arkasına yaslanarak.

Görevleri, Jimmy'yi uçağa bindirmek ve uçak kalkana kadar orada beklemektir. Genç memurun sürdüğü araba ağır ağır ilerlemeye devam ederken Metehan diğerlerine belli etmeden sürekli etrafını inceliyor, yoldan geçen insanlara bakıyordu. Dikkat çeken hiçbir şey yoktu. Ankara'nın en işlek meydanının-

dan, Kızılay'dan geçiyorlardı. Kalabalık caddelerde insanlar yürüyor, sohbet ediyorlardı. Araç, Kızılay AVM'nin önünde, kırmızı ışıkta durdu.

Genç polis, trafik lambasındaki zaman göstergesine bakarak yeşil ışığın ne zaman yanacağını kontrol etti. Doksan saniye vardı.

"Abi, doksan saniye ne ya!" diye söylendi genç memur.

Metehan da göstergeye baktı. Bu esnada beyaz bir araç durdu yanlarında, kırmızı ışıkta duran diğerleri gibi sıradan bir arabaydı o da. Ta ki, sürücüsü bir anda arabadan inip koşmaya başlayınca kadar.

Metehan adamı görür görmez bağırdı:

"Bombalı araç! Herkes dışa..."

Lafını bitiremeden büyük bir patlama oldu.

Beyaz araç o kadar şiddetli patlamıştı ki en büyüğü el kadar kalan parçaları gökten yağıyordu. Siyah dumanlar, nereye gideceğini bilemeyen kör kuşlar gibi göğe yükseliyor, herkes kaçıyordu. Ortalık tam anlamıyla cehenneme dönmüştü. Saldırının asıl hedefi Jimmy idi fakat patlamadan onlarca kişi etkilenmişti. Yerde yatanlar, yardım isteyenler, kaçışanlar, dehşete kapılmış bir şekilde ağlayanlar... Kıyamet telaşına siren sesleri karıştı.

Ricky, blöf yapmadığını kanıtlamıştı.

Kayra tedirgin bir şekilde salonun içerisinde volta atıyor, dönüp duruyordu. Az derdi varmış gibi bir de Ricky çıkmıştı. Saatler geçmiş, Metehan'ı defalarca aramasına rağmen ulaşamamıştı. Meraktan deliye dönmek üzereydi ki açık televizyonun ekranında, kırmızı şeritli alt yazıda bir son dakika gelişmesi duyuruldu.

"Kızılay Meydanı'nda büyük patlama!"

İçine bir korku ve endişe yayıldı. Hemen başka haber kanallarını açtı. Hepsinde aynı haber vardı. Yüzü allak bullak olmuş bir muhabirde durdu.

“Bugün, öğlen saatlerinde Kızılay Meydanı’nda bir bombalı araç ile saldırı gerçekleştirildi. Yetkililerden henüz bir açıklama yok fakat saldırının hedefinde MİT mensubu polisler ve CIA Bilişim Uzmanlığı başkanı Jimmy Denever’in olduğu düşünülüyor. Denever’in ve MİT personellerinin bulunduğu aracın yanına yaklaşan bombalı araç uzaktan kumanda ile patlatıldı. Patlamada ölenlerin arasında, karşıdan karşıya geçmek isteyen sivillerin de olduğu söyleniyor. Şu ana kadar belirlenen on sekiz ölü, yirmi dört yaralı var. Jimmy Denever’in ve MİT çalışanlarının hayatta olup olmadığı henüz bilinmiyor.”

Kayra donmuş gibiydi, öylece dikiliyor, olanları idrak etmeye çalışıyordu. Ekranda Kızılay Meydanı’nın görüntüsü vardı. Yanan araçları söndürmeye çalışan itfaiye erleri ve sağlık görevlileri gözüküyordu. Siren sesleri bir an olsun susmuyordu. Polis olay bölgesine şerit çekerek sivilleri uzak tutmaya çalışıyordu. Patlamanın olduğu yer simsiyah olmuş, yol hasar görmüştü. Tamamen yanmış araçları gören Kayra ağlamaya başladı. Bu hale gelmiş bir araçtan kimsenin canlı çıkması mümkün görünmüyordu.

İçişleri Bakanı olay yerinin az ilerisinde basın mensuplarının sorularını cevaplıyordu.

“MİT çalışanlarının ve Türkiye’nin artık yakından tanıdığı isim olan Jimmy Denever’in sağlık durumları hakkında bilgi verebilir misiniz? Ölenlerin sayısında bir değişiklik var mı?”

“Öncelikle milletimizin başı sağ olsun. Ankara’nın en kalabalık yerlerinden birinde gerçekleştirilen bu aşağılık saldırıyı kınıyorum. Hayatını kaybedenlerin ailelerine baş sağlığı diliyorum. Vatanımızın, milletimizin başı sağ olsun. Araçta bulunan Metehan Yılmaz, İsmail Şahin, Murat Karlı ve Jimmy Denever’in bu alçak saldırı sonrasında maalesef hayatlarını kaybettiğini öğrenmiş bulunmaktayım. Bu bilgiyi de sizlerle paylaşmak isterim. Tekrardan milletimizin başı sağ olsun. Suçluları en kısa zamanda bulup yargı karşısına çıkaracağız, bundan kimsenin şüphesi olmasın.”

Kayra televizyonun karşısında duruyor, tam anlamıyla boşluktaymış gibi hissediyordu. Ruh halini anlatmaya yetecek hiçbir kelime yoktu. Sessiz sessiz ağlıyordu. Değer verdiği insanlar ölmüştü. Metehan ve İsmail, son zamanlarda hemen hemen her gün gördüğü kişilerdi.

“Allah’ım lütfen bu da bir rüya olsun. Kâbus olsun. Uyanayım, her şey eskisi gibi olsun. Yaşasınlar...” diye ağlıyordu Kayra. Fakat bu kez rüya görmüyordu. Her şey gerçikti.

Tam bu esnada masanın üzerindeki telefonu titreyerek çalmaya başladı. Kayra telefonu eline alınca öfkeleni. Tanımadığı bir numara vardı ekranda. Arayan Ricky idi.

Kayra dişlerini sıkarak konuştu. “Ne istedin lan o insanlar-
dan? Ne istedin be şerefsiz!”

“Ne o? Kahramanın öldüğü için biraz sinirli gibisin. He bu arada, kahramanının yanında birkaç insancık daha öldü ama kusura bakmayacaksın artık!”

Kayra’nın üzüntüsü bir anda öfkeye dönüştü. Adam, konuşurken gülüyordu. Bir katliam gerçekleştirdikten sonra bu kadar soğukkanlı konuşabilmesi, onun ne kadar zalim biri olduğunu gösteriyordu.

“Elbet bu yaptığının cezasını çekeceksin!” dedi Kayra.

Ricky pişkin tavrından hiç taviz vermedi.

“Yapacaklarımın arasında o dediğin yok. Yapacağım ilk şey Kahramanını öldürmektir hatırlarsan...” Birkaç saniye sessizliğin ardından devam etti. “Öldü... İkincisi, Kayra Şafak’ı öldürmek...” Yine kısa bir sessizlikten sonra, “Ölecek. Hem de çok yakında...”

“Üzgünüm ama benim yapacaklarımın arasında da ölmek yok. En azından sen ölmeden önce.”

“Ha ha! Yoksa beni sen mi öldüreceksin? Yetenekli birisin. Hatta oldukça yetenekli bir korsansın. Ama katil değilsin. Bak ne söyleyeceğim. Sana bir adres vereceğim ve sen o adrese geleceksin. Yalnız.” Ricky’nin sesinde en ufak bir şaka belirtisi yoktu. Ciddiydi.

Kayra zor da olsa gülümseyip, "Başka? Öylece sana geleceğim öyle mi?" dedi.

Ricky, "Gelmezsen yüksek bir binanın çatısına çıkıp yoldan geçen insanları uzun namlulu silahımla avlayacağım. Ve o zavallı insanlar sırf sen gelmediğin için ölmüş olacaklar. Seçim senin Kayra," dedikten sonra telefonu kapattı.

Kayra kulağındaki telefonu koltuğa fırlatıp, "Allah kahretsin!" diye bağırdı. Adamın şaka yapmadığını gayet iyi biliyordu. Kendi hayatına karşılık onlarca masum insanın hayatı...

"Ne yapmalıyım? Ne yapacağım şimdi? Gitmezsem yine insanlar ölecek, benim yüzümden. Yetmedi mi benim yüzünden ölen insanlar!" diye söyleniyor, odada volta atıp duruyordu. Bu esnada burnunda bir yanma hissetti. Ardından küçük bir kan damlası burnundan süzülüp yere düştü. Başı dönmeye başladı. Etraf hafiften bulanıklaştı. Bu kez bayılmamıştı ama başı korkunç bir şekilde ağrıyordu. Gözlerini açık tutmaya çalışırken telefonuna bir mesaj geldi.

"Yarın saat on ikide, Yeniçeri Mahallesi Kızılırmak Sokak'taki terk edilmiş depoya gel. Yalnız gelip gelmemen önemli değil, sadece ölen kişi sayısını arttırmış olursun."

Kayra mesajı zar zor okumayı başardı. Burnu kanamaya devam ediyordu.

Giderse kendisi, gitmezse de masum insanlar ölecekti. Tam anlamıyla bir girdabın içerisindeydi. Bu girdaptan canlı bir şekilde çıkabilecek miydi?

"Artık benim yüzümden bir insanın daha canı yanmayacak. Madem beni istiyorsun, o halde yarın görüşürüz!" diye söylendi. "Gideceğim! Başka şansım yok! Ama... Ama kuzu kuzu gitmemem gerekiyor! Bu kadar kolay olmamalı," dedi. "Ne yapabilirim ki... Belki de dediği adrese gittiğim anda, vurulup ölmüş olacağım."

Kendisini koltuğa bıraktı. Önünde uzun bir gece vardı. Tam on iki saat sonra Ricky'nin dediği yerde olması gerekiyordu. Adamın verdiği adres, Ankara'daydı. Kayra'nın oraya gitmesi en iyi ihtimalle yedi-sekiz saatini alacaktı. Eğer gitme-

ve karar verirse bir an önce yola çıkması gerekiyordu. Plansız bir şekilde körü körüne oraya gitmek, intihardan farksızdı.

İyice arkasına yaslanıp gözlerini tavana çevirdi. Bir anda yerine çöken ağırlıkla ne kadar yorgun olduğunu fark etti. Ruhun ve bedenini oldukça yıpranmıştı. Kendisini öldürmek isteyenler yetmezmiş gibi bir de başındaki tümör belası nüksetmişti. İsmail ve Metehan'ı kaybetmişti. Ve Jimmy'yi. Tüm bunlar bir insanı yıpratmak için yeter de artardı. Kayra gözlerini kapatıp bir plan yapmaya çalıştı. Bir dakika geçmemişti ki duyduğu ses yüzünden bütün vücudu kaskatı keşildi.

TIK TIK TIK!

Sol çaprazındaki dış kapıya baktı. Birkaç saniye sonra yeniden duyuldu aynı tekinsiz ses.

TIK TIK TIK!

Kayra ayağa kalkıp tıpkı bir kedi gibi sessizce kapıya yaklaştı. Kulağını kapıya dayayıp dışarıdan bir ses duymaya çalıştı. İstemsiz bir şekilde kalp atışı ve nefes alış veriş hızlanmıştı. Gecenin bu saatinde kim çalardı ki kapısını?

“Kayra! Benim!” dedi tanıdık bir ses.

Neredeyse sevinçten ağlayacaktı. Hızlıca kapının sürgüsünü çekip kulpu çevirdi ve kapı açıldı. Kapının ardında, karanlıkta tanıdık biri duruyordu. Kafasının ve boynunun bir kısmı ile sol kolu sargılı vaziyette Metehan duruyordu karşısında.

Kayra şaşkınlıktan neredeyse dilini yutacaktı. Eliyle ağzını kapatıp sevinçten ağlamaya başladı. Metehan'ın ölmemiş olması, diğerlerinin de yaşıyor olabileceği ihtimalini düşündürmüştü. Metehan, tebessüm ederek kapı eşiğinden içeriye bir adım attı ve Kayra'ya sarıldı. Kayra da ağlamayı bırakıp ona sarıldı.

“Yaşıyorsun!”

“Yaşıyorum!”

Metehan sarılmayı bırakıp koltuğa yöneldi, bir an önce oturmak istiyordu. Hastaneden taburcu olmamış, ısrar edip doktoru bunaltarak çıkmıştı. Yorgundu. Metehan koltuğa

otururken Kayra kapıyı kapatıp yanına geldi ve aklının derinliklerinde çınlayıp duran soruyu sordu.

“İsmail? Jimmy?” dedi kaygılı bir ses tonuyla.

Uzun bir sessizlik oldu. Metehan’ın cevap vermeyişi aslında her şeyi açıklıyordu. Bu acı durumu fark eden Kayra, “Hayır!” diyerek Metehan’ın karşısındaki koltuğa oturdu. Başını iki elinin arasına aldı. Gözleri tekrar yaşardı.

“Onlar...” dedi Metehan. Sesinde büyük bir üzüntü vardı. “Araç,” diyerek devam etti, yere bakarak konuşuyordu. “Araç, yanımızda durduğunda anlamadım önce... Sonra içindeki adam inip koçmaya başlayınca bağırdım, çıkın diye bağırdım...”

Kayra dikkatli bir şekilde dinliyordu fakat duyduğu her sözle iyice hüzünleniyordu.

“Ben can havliyle fırladım, kendimi güvenli bir yere atmaya çalıştım. Fakat İsmail... O... O aracın sol tarafında oturduğu için araçtan çıkması hiçbir şey ifade etmedi. O beyaz araba da solumuzdaydı. Arabayı kullanan arkadaşımız da... Gencecikti daha...”

“Peki, Jimmy?”

“O da çıkamadı. Üçü de kaçamadılar...” Metehan’ın gözünden bir damla yaş süzülüp yere düştü.

“Ama İçişleri Bakanı senin öldüğünü söyledi?”

“Öyle söylemesi gerekiyordu. Hepimizin öldüğünü düşünmeliler ki olayın faillerini, katilleri ya da katili yakalamamız kolay olsun.”

Kayra ayağa kalkıp, “Sanırım yarın o katille buluşacağım,” dedi.

Metehan başını kaldırdı. “Ne?”

“Sana anlattığım adam işte. Jimmy’i öldürdü, şimdi de sıradende.”

“Bir saniye, bir saniye. Buluşma kısmını anlayamadım. Neden o herifle buluşuyorsun ki?”

“Eğer söylediği adrese gitmezsem, sokaktaki insanları hedef alacakmış. Tam hatırlamıyorum ama keskin nişancı silahı

“Ben bir şeyler söyledim. Yani, oraya gitmekten başka şansım

•Tamam. Ne güzel işte. Beraber gidiyoruz.”

•“Uzgünüm ama bu halinle bana pek yardımcı olamazsın.”

Kayra haklıydı. Metehan’ın ayakta durmaya mecali yoktu.

•“Bu arada,” dedi kaşlarını kaldırarak. “Sen benim burada kaldığımı nasıl öğrendin?”

Bu kez gülme sırası Metehan’daydı fakat güler gülmez ağzına su sürmeye başladı. Eliyle ağzını kapatıp koltukta doğruldu.

•“Ben ilk günden beri biliyordum. Sadece sana söylememiştim.

Ama şimdi bunları değil, o şerefsizi nasıl durduracağımızı konuşmalıyız.”

Kayra arkasını dönüp duvardaki saati kontrol etti.

•“12:33 Sanırım yola çıkma vaktim geldi.”

Metehan güç bela ayağa kalktı. “E hadi o halde. Ne duruyoruz?”

“Metehan, sen gelmiyorsun...” diyordu ki sözü kesildi.

•“O halde sen de gitmiyorsun. Doğru düzgün bir plan yapalım, öyle gidelim. Böyle koşa koşa oraya gitmene izin veremem.”

“Anlamıyor musun? Eğer gitmezsem insanlar ölecek. Buna izin veremem. Ve şu an zaman kaybediyoruz,” dedi Kayra kapıya yönelirken.

•“Blöf yapıyor Kayra! Seni telaşa sokup tuzağa düşürmek için yapıyor. Gel, bir plan yapalım öyle gidelim.”

“Planım olmadığını kim söyledi?”

İkiye ayrılan yolun ortasında durup GPS’i kontrol etti. Uydu sinyalleri geç düştüğü için biraz yavaş çalışıyordu, nihayet GPS sol taraftaki yolu gösterdi ve Kayra gaza yüklenip sola saptı. Toprak yolda ilerliyor, arada bir tekerlek çukura denk geldiği için aracın içinde sallanıyordu. Yol, bozuktu ama her iki yanında göğe yükselen yeşil duvarı andıran büyük, heybetli ağaçlar sıralanmıştı.

Sabaha kadar araç kullandığı için yorgun olsa da hissettiği gerginlik her şeyin önüne geçiyordu. Gece; planını anlatıp, istirahat etmeye zorla ikna ettikten sonra Metehan'dan arabasını almış ve tek başına yola koyulmuştu. Evet kendince bir planı vardı ama işe yarayıp yaramayacağı muammaydı. Hatta ve hatta, daha planını devreye sokamadan vurulma ihtimali de vardı.

Sürekli etrafını inceliyor, terk edilmiş fabrikayı arıyordu. Ön cama düşen yağmur damlalarının arasından sol tarafındaki harabeye dönmüş binayı gördü. Arabayı durdurup indi. Üzerindeki hırkasının fermuarını boğazına kadar çekip kapüşonunu başına geçirdi. Bu esnada etrafını inceliyordu. Kış uçmaz, kervan geçmez tabiri burası için söylenmiş olmalıydı. Gerçekten oldukça ıssız bir yerdi.

Binanın dış cephesi saca çevrilmişti. Fakat uzun süre kullanılmadığı için olsa gerek saclar paslanmış, delinmişti. Çatısının bir kısmı ise dökülmüştü. Büyük, oldukça geniş bir kapı dikkatini çekti Kayra'nın. Kapı tam kapalı değil, yarı açık duruyordu. Sanki biri tarafından bilerek böyle açık bırakılmıştı. Kolundaki saati kontrol etti. 11:56 idi. Tam zamanında gelmişti.

Dizlerine kadar uzanan uzun ve ıslak çimenlerin arasından yürüyerek fabrikaya yöneldi. Mavi pantolonunun bacakları ıslanmıştı. Fabrikanın kapısını ardına kadar açmak için kurvetle itti. Paslanmış menteşelerinin çıkardığı gıcırta bütün fabrikada yankılandı. İçerisi karanlıktı. Bir kısmı çökmüş çatının oluklarından içeriye süzülen az miktardaki ışık etrafı aydınlatmaya pek yetmiyordu. Kayra, temkinli adımlarla karanlığa doğru yürüdü. Kalp atışları ve nefes alış veriş hızlanmıştı ama oldukça soğukkanlı görünüyordu. Durup etrafını incelemeye başladığı esnada bir ses ismini zikretti.

"Hoş geldin! Kayra Şafak."

Anı bir şekilde arkasına, sesin geldiği yöne döndü. Döner dönmez hemen dibinde duran soğuk, keskin suratlı herife karşılaştı. Böyle bir ihtimalin yaşanabileceğini tahmin etmiş

olmasına rağmen, uçurumun kenarında yürürmüşçesine tedirgin oldu. Birkaç saniye hiçbir şey diyemeden öylece durdu.

Ricky uzun boylu, kuvvetli bir adamdı. Kavisli kaşlarının altındaki siyah gözleri, oldukça soğuk bakıyordu. Sol kaşından çenesine doğru inen ince, siyah bir kuş tüyü dövmesi vardı. Belindeki silahı çekip Kayra'ya doğrulttu.

“Cidden buraya gelecek kadar aptal olduğunu sanmıyordum. İntikamımı almama yardım ettiğin için teşekkür ederim.”

Kayra kendisine doğrultulan silahı görmezden gelip cevap verdi. “Ne yapacaksın? Vuracak mısın beni? Yerde olsam bunu yapmazdım, Dosto Mabrezki.”

Bazı sözlerin, kurşundan daha etkili olduğunu bu cümleyle öğrenmiş oldu Ricky.

“Ne... Nereden... Nasıl öğrendin?”

“Senin hakkında her şeyi biliyorum. Bugün ben buradan elimi kolumu sallayarak çıkacağım. Sen de ya hapse ya da mezara gideceksin.”

Adam, sinirli ve şaşkın bir şekilde ağzından tükürükler saçarak bağırdı. “İsmimi bilmen hiçbir şey değiştirmez! Bugün burada öleceksin! Tıpkı diğer dostların gibi.”

Kayra kendinden oldukça emin, sakin bir şekilde durmaya devam etti. “Hım... Peki, Anna Mabrezki?”

Dosto'nun gözleri fal taşı gibi açıldı, kızının ismini işitince.

“Kiralık katil olmak güzel bir şey sanırım senin için ama zor iş, değil mi? Yani herhalde birçok düşmanın vardır. Öyle mi? Yoksa senin hiç düşmanın yok mu? Tabii ya! Az daha unutuyordum! Vory Zokene! Tanıyorsun tabii. Yüzündeki keşiğin sahibi değil mi o?”

Adamın yüzündeki kuş tüyü dövmesinin altındaki kestikten bahsediyordu Kayra. O dövme gösteriş için değil, bir yara izini gizlemek için yaptırılmıştı. Dosto, Vory Zokene'nin elinden şans eseri kurtulmuş, sadece yüzü kesilmişti.

“Kimsin sen? Nereden biliyorsun bütün bunları?” dedi sesi titreyerek. Ne silah ne de başka bir şey titretebilirdi bu iki metrelik koca adamı; onu ancak zaafı titretebilirdi.

Kayra elini çenesine götürüp, gözlerini kısarak yere baktı. Bir şey düşünüyor gibiydi. “Bak ne geldi aklıma şimdi bu Vory senin düşmanın ve intikam ateşiyle yanıp tutuşuyor ya hani diyorum ki ailenle kızının kaldığı evi bulsa... Ne olur acaba?”

Adam terden sıırsıklam olmuştu. “Hayır! Bulamaz!” diye bağırdı.

“Ama ben evin yerini biliyorum be Dosto? Roma’nın kuzeyinde, 12. Cadde’nin bitişiğindeki Empero Sokak değil mi?”

Öfkeden titriyordu adam. Dudağıyla burnunun arasındaki yerde biriken teri koluyla sildikten sonra sakın kalmaya çalışarak konuştu. “Bütün bunları bilmen, seni öldürmem için bir neden daha doğuruyor.”

Kayra gülümsedi. “Bak işte orada yanılıyorsun. Çünkü beni öldürürsen bütün bu bilgiler Vory Zokene’ye gitmiş olacak.”

Bu cümle sonrasında Dosto’nun yaşadığı endişeyi anlatacak kelime yoktu, şaşkınlıkla kekeledi.

“Na... Nasıl?”

“Hokus Pokus,” dedi Kayra kol saatini kontrol ederek, “Benim canım trojenim yarım saat sonra Vory’nin telefonuna bir mesaj göndermiş olacak. Okuyunca eminim zevkten dört köşe olacaktır, ne dersin? Ee? Hâlâ beni öldürmek istiyor musun?”

Kayra yola çıkmadan önce araştırma yapmış ve tehdidinin altyapısını oluşturan bilgilere ulaşmıştı. Dosto’nun polisteki kayıtlarıyla başlamıştı araştırmaya. Oradan da başka kayıtlara ulaşmış ve en sonunda bir nevi kan davalısı olan Vory’yi öğrenmişti. Sonrasında da Dosto’nun kızı olan Anna’nın adresini öğrenmişti.

Dosto silahını indirir gibi oldu. Fakat sonra bu düşüncesinden vazgeçip silahı tekrar Kayra’ya doğrulttu. “Hemen dediğin şeyi durdur! Hemen!”

Kayra etrafına bakındı ve “Üzgünüm,” dedi. “Bunun için bir bilgisayara ihtiyacım var. Ve burada bilgisayar göremiyorum.”

Dosto etrafına bakındı. Aradığı şey bilgisayar değildi. “Yürü,” dedi silahıyla sağ tarafı göstererek. Duvar boyunca uzanan büyük, uzun doğalgaz borularından başka bir şey yoktu gösterdiği yerde.

Kayra, şaşkınlıkla, “Ne?” dedi.

Dosto, Kayra’yı kolundan tutup boruların olduğu yere doğru iteledi. Duvarın dibine gelince Dosto, ceketinin cebinden plastik kelepçe çıkarıp Kayra’ya doğru uzattı.

“Al bunu. Şu ince olan boruya bir elini kelepçele.”

Kelepçe tek taraflıydı. Yani sadece kesilerek açılan türündü.

Kayra, “Bak ben çok ciddiylim. Yaklaşık yirmi beş dakika sonra bir mesaj gidecek Vory’e,” dedi.

“Anladım! Lanet olsun, anladım! Seni buraya bağlayıp bilgisayar bulmaya gideceğim. Al şu kelepçeleri!” diye bağırdı Dosto.

Kayra, belki de hiç yapmaması gereken bir şey geçirdi aklından. Bu düşünceler her nedense böyle anlarda, hiç olmayacak yerlerde, gelirdi insanın puslu aklına.

Yapabilirim! Sadece biraz cesaretli olmalıyım! Yapabilirim!

Dosto, “Al şu kelepçeleri!” diye bağırdığı sırada Kayra, elindeki silaha vurarak yere düşürdü.

Bu beklenmedik gelişme adamı sinirlendirdi fakat Kayra, hiç vakit kaybetmeden tam karnına bir yumruk indirdi. Amacı, bu darbeye adamı nefessiz bırakmaktı fakat evdeki hesap çarşıya uyamamıştı. Yumruk, sadece diyaframı biraz zorlamış, büyük zarar verememişti. Aksine Kayra’nın canı yanmış, bileği incinmişti. Sızlayan bileğini tutarken, endişeli bir şekilde adama bakıyordu ki, suratına sert bir tokat indi. Bütün kafası sarsılmıştı, yere yığıldı. Patlayan dudağıyla soğuk zemini öpünce fark etti ki, bir katille aşık atabilecek durumda değildi.

Dosto, Kayra’nın bileğini sertçe tutup boruya kelepçeledi. Birkaç metre öteye savrulan 9mm’lik tabancasını yerden alıp beline yerleştirdi. Hiçbir şey söylemeden öylece, öfkeli bir boğa gibi soluyarak çıkıp gitti.

Kayra yerden kalkıp kanayan dudağını sildi. Serbest olan eliyle kelepçeyi çözmeyi denedi. Fakat nafile... Kelepçeli kolunu kendisine doğru çekmeye çalıştı. Fakat bu yaptığı bileğini acıtmaktan başka bir şeye yaramadı.

“Allah kahretsin! Şerefsiz herif! O gelmeden buradan bir an önce çıkmam lazım,” diye söylendi etrafına bakınarak. Yere baktı. Keskin bir şey arıyordu fakat küçük taşlardan başka bir şey göremedi. Bir anda cebindeki telefon aklına geldi. Hemen çıkarıp Metehan’ı aramak istedi fakat telefon çekmiyordu zira oldukça ıssız bir yerdeydi.

Kolundaki saate baktı. Şaka yapmıyordu. On dakika sonra mesaj, Vory’e gidecekti. Kayra ümitsizce kelepçeyi zorlamaya devam ediyordu. Bu esnada kapıda bir araba sesi duyunca o tarafa doğru baktı. Birkaç saniye sonra büyük kapı gıcırdarak açıldı ve içerisi aydınlandı.

“Metehan!” diye sevinçle bağırdı Kayra.

Metehan etrafı hızla kolaçan edip, “Sen iyi misin?” diyerek ona yöneldi. Yürümekte zorluk çekiyor, topallıyordu. Kayra’nın masasındaki notları inceleyip bulmuştu adresi ve hiç vakit kaybetmeden ilk uçakla Ankara’ya gelmişti.

“O şerefsiz nerede?” diye sordu.

Kayra, cevap verecekken kapıda dikilen Dosto’yu fark etti. Silahını Metehan’a doğrultmuştu.

“Metehan! Dikkat et!”

Belindeki silaha davransa da daha arkasını dönmeden iki el silah sesi yayıldı etrafa. “Ahh!” diye acıyla bağırarak sendeledi ve yere yığıldı. İki kurşun da göğsüne isabet etmişti.

Kayra’nın haykırışı boş binada yankılandı. “Metehan! Hayır!”

Hemen başının yanında, belinden çıkarmayı başardığı fakat kullanmaya fırsat bulamadığı silahı duruyordu.

“Hayır! Hayır!” diye bağırdı Kayra. Ardından gözlerini kapının eşiğinden, kendisine doğru yürümekte olan Dosto’ya çevirdi. “Allah’ın cezası!” diye bir lanet yağdırdı.

Dosto, silahını beline yerleştirdikten sonra sol omzuna asmış olduğu laptop çantasını eline aldı. Bir bilgisayarıcıdan

çalmıştı. Yerde hareketsiz yatan Metehan'ın yanından geçip Kayra'nın yanına geldi. Bu esnada Kayra, lanetler yağdırmaya devam ediyor, bir yandan da kelepçeden kurtulabilmek için bileğini çekiştirip duruyordu.

Dosto, çantadan laptopu çıkarıp açma tuşuna bastı. "Al! Durdur o zimbirtiyi! Çabuk!" dedi.

"Senin de, ailenin de canı cehenneme! Durdurmayacağım!" diye bağırdı. Canı yanıyordu... Metehan, gözünün önünde öylece hareketsiz yatıyordu.

Dosto kaşlarını çatıp birkaç saniye sessiz kaldı. Ardından belinden çıkardığı silahı Kayra'nın başına doğrulttu.

"Ya o şeyi durdurursun ya da arkadaşın gibi sen de ölersün!"

Fakat bu tehdit, pek de işe yaramışa benzemiyordu. Kayra, kararlı bir ses tonuyla, "Durdurmayacağım!" dedi.

"Şaka yapmıyorum! Şuracıkta kafana sıkarım! Şimdi son kez söylüyorum, durdur!" Dosto söylediğini yapacağını ses tonu ve vücut diliyle apaçık bir şekilde belli ediyordu.

"Canın cehenneme!" diye bir lanet savurdu Kayra.

Dosto dilinin ucunu ısırarak, "Asıl senin canın cehenneme! Öbür tarafta arkadaşına benden selam söyle," dedikten sadece birkaç saniye sonra bir silah sesi daha duyuldu.

Ve adam Kayra'nın ayaklarının dibine yığıldı.

Ateş eden, Metehan'dı. Kayra, şaşkın gözlerle beş-on metre ötede, ayakta durmakta zorlanan Metehan'a baktı. Kayra nasıl önlemini almadan gelmiyorsa, o da tedbirli gelmişti katille buluşmaya. Çelik yelek giymişti. Mermi çekirdekleri çelik yeleğe saplandığı için kan çıkmayacaktı. Bu nedenle bilerek yüzüstü düşmüştü.

"Metehan!" dedi Kayra titreyen sesiyle.

Metehan topallayarak Kayra'nın yanına geldi. "Bu, ikinciydi. İki kez öldürmeye çalıştı beni fakat öldüremedi. Ee, bir Sivaslı Yiğido'yu öldürmek istiyorsan, kafasına sıkman gerektiğini de bilmelisin," dedi Kayra'nın kelepçesini cebinden çıkardığı çakıyla keserken.

Kayra kelepçeden kurtulunca Metehan'a sarıldı. İkisi de gülümsüyordu. Fakat Kayra birden sarılmayı bırakıp kolundaki saate baktı.

"Trojeni durdurmam gerekiyor," dedi.

Metehan anlamsız bir şekilde ona baktı. Kayra, Dosto'nun getirdiği laptopu yerden aldı. Cihaz, yere düştüğü için dış kapağı biraz hasar görmüştü lakin çalışıyordu. Kayra, laptop ile meşgulken Metehan da telefonunu eline aldı.

"155 Polis imdat, nasıl yardımcı olabilirim?"

"Ben Milli İstihbarat Teşkilatı'ndan Metehan Yılmaz. Sicil numaram: 1718124001. Vereceğim adrese bir ekip göndermenizi istiyorum."

Telefonun diğer ucundaki polis memuru kaydı kontrol ettikten sonra, "Peki efendim ama ne için ekip istiyorsunuz?" diye sordu.

"Siz sadece ekip gönderin. Ben şubeye uğrayıp durumu izah edeceğim. Ambulans da gönderin."

"Peki efendim. Adresi alabilir miyim?"

Metehan adresi de söyledikten sonra telefonu kapatıp Kayra'nın yanına geldi. O sırada Kayra, komutu iptal etmişti. Metehan'a dönüp, "Bu başına bela olmaz değil mi?" dedi yerde cansız bir şekilde yatan Dosto'yu göstererek.

"Neden olsun ki? Böyle bir şerefsizi vurduğum için onur madalyası bile alabilirim," dedi gülümseyerek.

Beraber kapıya doğru yürüdüler. Kapıdan çıktıktan sonra Metehan, "Sen arabayı al, eve git," dedi. "Ben ekibi bekleyeceğim. Şubeye gidip rapor vermem gerekiyor."

Kayra, Metehan'la vedalaştıktan sonra arabasını aldı ve yola koyuldu. Önünde uzun bir yol vardı.

SEKİZ SAAT SONRA

Sonunda uzun yolculuk bitmiş, evine gelmişti. Neredeyse on yedi saati yollarda geçmiş, üstüne üstlük ölüm tehlikesi atlatmıştı. Bütün bunlar narin vücuduna ağır gelmiş, elmacık kemikleri yorgunluktan ateş kızılına bürünmüş, gözleri ağır-

laşmıştı. Kendisini koltuğa attı. Yorgunluk bütün vücuduna yayılırken, gözlerini tavana dikti. Bütün yaşananları düşündü. Jimmy'yi, İsmail'i düşündü. En azından rahat uyuyacaksınız kanınız yerde kalmadı, diye geçirdi içinden. Bir süre böyle yatmaya devam ettikten sonra duvardaki beyaz kadranlı saate baktı. Saat sekizi geçiyordu. Koltuğundan doğrulup haber kanallarına bakındı. Önemli bir gelişmenin olup olmadığını kontrol etmek istiyordu.

“Sayın seyirciler, bugün öğlen saatleri içerisinde size de duyurduğumuz gibi Kızılay'daki saldırının faili terk edilmiş bir fabrikada ölü olarak ele geçirildi. Faili silahla etkisiz hale getiren kişinin ise Metehan Yılmaz olduğunun bilgisi verildi. Bildiğiniz gibi Metehan Yılmaz, saldırının olduğu araçtaydı, hatta yetkili isimlerin açıklamasıyla saldırıda öldüğü söylenmişti. Yetkililerin neden yaşayan kişiyi ölü olarak göstermiş olduğunu henüz bilmiyoruz. Fakat bu durum akıllarda birkaç soru işareti bırakıyor. Diğer MİT üyesi İsmail Şahin'in, hatta Jimmy Denever'in da yaşayıp yaşamadığını merak ediyoruz. Umarım bu durum hakkında yetkili kişiler tarafından sağlıklı bir açıklama yapılır.”

Bu durum, Kayra'yı da şüphelendirmişti fakat Metehan öldüklerini söylemişti. Kayra'ya yalan söyleyecek birisi değildi.

Türkiye'de bunlar olurken, okyanusun öbür ucunda da bazı gelişmeler yaşanıyordu.

Jimmy ve diğer CIA çalışanlarının öldürülmesi için Rus ajanlarla anlaştığı ispatlanan ABD başkanına el çektirilmiş, yüksek mahkeme tarafından başkanlığı düşürülmüştü. Bu kasvetli, çalkantılı dönemde başkanlığa geçici bir süreliğine de olsa George Belix getirilmişti. Belix göreve gelir gelmez ilk işi, “OBT'yi yakalamak” için bir özel ekip kurmak olmuştu. Bu ekip de tıpkı Jimmy'nin ekibi gibi oldukça deneyimli isimlerden oluşuyordu. Ekibin başında Alex Mahone vardı.

Mahone, kırk beş yaşında olmasına rağmen fit bir vücuda sahip bir bilişim uzmanıydı. Jimmy'nin aksine CIA'de çalışmıyordu. Kendisine ait bir bilişim şirketi vardı. Mahone, ofisinde

kara tahtaya yazmış olduğu bilgileri inceliyor, bir açık arıyordu. Tahtada, öldürülen CIA çalışanlarının ve Rus ajanların fotoğrafları vardı. Fotoğraflar bir ok ile birbirlerine işaretlenmiş, bir bağlantı kurulmuştu. Fotoğraflardan çıkan oklar bir ortak noktada birleştikten sonra tahtanın en ortasında duran fotoğrafa gidiyordu. Kayra'nın fotoğrafına. Fotonun altında "Kayra Şafak (OBT)" yazıyordu.

Kapı iki kez tıklatıldıktan sonra içeriye grubun diğer üyesi Eden Stefan girdi.

Eden, "Efendim, çok geç oldu. Çıkabilir miyiz?" dedi.

Mahone, kolundaki gümüş kaplamalı siyah kadranlı saate baktı. Saat, 02:12'ydi. Yorgun bir sesle ve hoşnutsuz bir edayla, "Tamam, Eden. Çıkabilirsiniz. Yarın görüşürüz," dedi.

"Görüşürüz efendim. İyi geceler," diyerek odadan çıktı. Anlaşılan Mahone da, Jimmy gibi Kayra'yı yakalayabilmek için uykusuz kalacak, bütün gece çalışacaktı.

Mahone işlerine asla duygu karıştırmayan biri olsa da araştırmaları esnasında Jimmy'nin, "Gözümün çiçeği," diye seslendiği dünyalar tatlısı küçük kızı Menly'nin, hastalığa yenik düşerek hayatını kaybettiğini öğrenince içi sızlamıştı.

Kayra stresten uzak kalabilmek için bilgisayarına dokunmuyor, genellikle televizyondaki komik programları izliyordu. Fakat bilgisayarından tiz bir alarm sesi yayılınca, bilgisayarının başına geçmek zorunda kaldı.

Ekrandaki kutucuğun içinde, "Tanınmayan bir IP adresi algılandı!" yazısı belirdi. Birileri, Kayra'nın IP adresine ulaşmaya çalışıyordu ki alarm öttüğüne göre oldukça yaklaşmış olmalıydı.

Kayra birkaç kod yazdıktan sonra alarmı harekete geçiren IP adresine ulaştı ve nerede sinyal verdiğine baktı. Önünde açılan bir dünya haritasında küçük bir sinyal noktası parıltıydı. Amerika'nın kuzeyindeydi.

Kayra, "Beni yakalamaya çalışmaktan bıkmadınız mı?" diye söylendi.

IP adreslerine ulaştığı bilgisayarlara bir mesaj gönderdi.

"Umarım sonunuz diğer CIA çalışanları gibi olmaz. Unutmayın, her zaman bir adım önünüzdeyim. Beni yakalamak istiyorsanız, koşmanız gerekiyor. Bol şans!"

Aynı mesaj, bütün çalışanların bilgisayarına gönderildikten sonra bir geri sayım kutucuğu belirdi.

5... 4... 3... 2... 1...

"BİLGİSAYARINIZ KAPATILIYOR"

Mahone, mesajı okuduktan sonra bilgisayarının kapanmasını izledi. Sinirlenmemişti fakat ne kadar güçlü bir bilgisayar korsanıya karşı karşıya olduğunu, işlerinin epeyce zor olduğunu görmüş oldu. Ve Kayra'nın dediğine de katılıyordu. Yanında şaşkın şaşkın duran ajanlara dönüp, "Sanırım haklı. Bizden bir adım önde gidiyor," dedi.

Kayra uyanıp yatağında doğrularak hemen yanı başında duran masa saatine baktığında 08:12 idi. Üzerindeki ince, yazlık pikesini bir kenara atıp doğruca banyoya yöneldi. Yapması gereken bir işinin olduğu için acele ediyordu.

Yüzünü yıkadıktan sonra aynaya baktı. Yanaklarından süzülen damlalara aldırış etmeden, "Uzun zaman oldu," dedi küçük bir gülümsemeyle.

Kendisini yakalamak için Amerika'nın yeni kurduğu ekibe karşı bir misilleme yapmak ve yeni başkana hoş geldin mesajı vermek niyetindeydi. Bu yüzdendi aceleci tavırlar, amaçsız gülümsemeler.

Yüzünü duruladıktan sonra doğruca bilgisayarının başına geçti. Yapacağı eyleme o kadar odaklanmıştı ki haberleri seyretmeyi unutmuştu. Heyecanlıydı. İlk defa böyle büyük bir eylem yapacaktı. Daha öncekilerden bile büyük ve farklıydı bu seferki...

Büyük eylemlerin getirisi de yankıları da büyük olurdu. Tekrar bütün dünyayı ayağa kaldırmak doğru bir hamle miydi emin değildi ama... Yapacaktı işte.

Kayra bilgisayarını açıp kod sayfasına girdiğinde, “Hayda! Defter odada kaldı,” diye söylendi. Bilgisayarının başından kalkıp odasına gitti. Yatağının hemen yanındaki masanın çekmecesini açıp kırmızı kapaklı defterini alarak tekrar bilgisayarcının başına geçti. Defterini açıp sayfalarını tek tek inceledi. Aslında kullanacağı bütün kodları neredeyse ezbere biliyor, bir yere bakmaya ihtiyaç duymuyordu. Lakin bu seferki eylemi biraz farklı olduğundan, kodlardan ziyade hesaplamalar yapması gerekiyordu.

Önünde açık olan kod sayfasına kodlarını yazmaya başladı. Aktif hale gelen trojeni, saniyenin onda birlik zaman diliminde bölünmeye başlayıp çoğaldı. Kayra, eline bir kurşunkalem alıp hesap yaparken bir yandan da sesli bir şekilde düşünüyordu.

“20 gigahertzlik bir sinyal alıyor olmalı. 1000 megahertzlik sinyal ışıkları gönderebilirsem,” dedi çenesini ovuşturarak. Bir yandan da sol elindeki kalemi parmaklarının arasında döndürüyordu.

“Evet bu şekilde bütün uydu kontrol sistemlerini bozabilirim. Fakat göndereceğim sinyalin şiddeti eğer fazla olursa ECU’yu patlatabilirim. Ki bu istediğim bir şey değil...”

Bir saat boyunca uğraştıktan sonra doğru frekans ayarını hesaplayabilmişti. Sonucu trojenine aktardı. Ardından daha önce NASA’nın, Bilgi Kayıt Deposu adlı bölümünden sızdırdığı bilgileri tekrar inceledi. İşine yarayacak olanları özenle seçip trojenine yükledi. Onay verdikten sonra arkasına yaslanıp beklemeye koyuldu. Artık sadece izleme, bekleme vaktiydi. Ekranda art arda pencereler açıldı. Ardından siyah ekran geldi ve yüklenmeye başladı. Birkaç dakika sonra ekrana, “Komplike hatalar algılandı! Buna rağmen denemek istiyor musunuz?” yazısı çıktı.

“Ne demek komplike hata ya?” diye söylendi.

Tekrar defterine yönelip yaptığı matematiksel işlemleri gözden geçirdi. İşlemlere bakarken bir yandan da ekrandaki kodları inceliyordu. Birkaç dakika sonra yazdığı kodlarda değil, hesaplamada yaptığını fark etti. Yeni bulmuş olduğu değeri tekrar trojenine kodlayıp onayladı. Enter tuşuna bastıktan sonra trojen tekrar aktif hale geçti. Yine ekranda düzinelerce sayfa açılıp kapanıyordu.

Kayra bütün bu olanları sakın bir şekilde izliyor, bir yandan da hata yapıp yapmadığını düşünüyordu. Yazdığı kodlara güveniyor olsa da bütün vücudu istemsizce gerilmişti.

Bir saat geçmesine rağmen bilgisayarının başından bir an olsun ayrılmamıştı. Trojen, Kayra'nın yüklediği bilgiler doğrultusunda sızmaya çalıştığı sistemin açıklarını aramaya devam ediyordu lakin hâlâ başaramamıştı.

Zaman su gibi akıp geçiyordu. Neredeyse beş saattir bilgisayarının başından kalkmadan beklemişti.

Erken kalktığı ve çok yorulduğu için gözleri kapandı. Kollarını birbirine dolamış bir şekilde oturduğu yerde uyuyordu. Bilgisayardan yoğun, kulak tırmalayan bir bildirim sesi yayılınca uyku mahmuru gözleriyle ekrana baktı.

“SİSTEME SIZMA İŞLEMİ BAŞARILI KOORDİNATLAR YÜKLENİYOR,” yazıyordu.

“Oh be! Sonunda!” diye bağırdı Kayra, trojeni başarılı olmuştu. Ekranda beliren koordinat sisteminin ayarlarını değiştirdi.

Bu kez amacı, Amerika'nın kullandığı gök uydusunun yörüngesini değiştirip kullanılmaz hale getirmektir. Böylece ülkedeki bütün televizyon yayınları, telefon hatları sinyal alamadıkları için kullanılmaz hale gelecekti. Bu başarılması oldukça zor bir saldırıydı fakat imkânsız değildi.

Amerikalı yetkililer tarafından yüklenen uydu koordinatlarını değiştirip rasgele değerler yazdı. Ardından enter tuşuna

bastı. Tuşa bastığı anda uydunun kontrol merkezi olan bilgisayar, yeniden başlatılmak üzere kapandı. Tekrar açıldığında yeni güncellenmiş bilgiler aktif hale geldi. Uydu, uzayın derinliklerinde yönünü kuzeye doğru çevirip bulunduğu noktadan 22 derecelik bir boylam doğrultusunda sola doğru kaymaya başladı.

Daha ilk hareketinde Amerika'daki bütün televizyon yayınları kapanıp ekranda "sinyal yok" yazısı belirdi. İzledikleri programın bir anda kaybolması ve yerine gelen "sinyal yok" yazısı, televizyon karşısındaki insanları sinirlendirmişti. Kayra'nın amacı da buydu. Halkı sinirlendirmek... Çünkü halk sinirlenirse devlet başkanı da sinirlenir, halk huzursuzlanırsa başkan da huzursuzlanırdı.

Fakat asıl amacı, Mahone ve ekibinin dikkatini farklı yerlere çekmektir. Böylelikle yakalanma ihtimalini en aza indirmiş olacaktı.

"Ha ha! Televizyon bağımlılığı bitiriyor. Bir süre ailenizle sohbet edin. Televizyon izleyip ne yapacaksınız?" diye söyleyerek gülümsedi.

Masanın üzerindeki kumandaya uzanıp televizyonunu açtı. Haber kanalları bu gelişmeyi henüz duymamıştı fakat Kayra kendi ülkesinde yaşanan olayları dinlemek istiyordu. Neredeyse yirmi dört saat boyunca haber veren bir ulusal kanal açtı. Fakat gördüğü haber sonrasında yüzündeki gülümseme aniden soldu. Ekranda MİT binasının görüntüsü vardı. Bina'nın bahçesi oldukça kalabalıktı.

Bir muhabir, o kargaşada yayın yapmaya çalışıyordu:

"Sayın seyirciler, dün gece basına sızdırılan bilgiler doğrultusunda polis bu sabah Milli İstihbarat binasına bir baskın düzenledi. Bildiğiniz gibi, içeride küçük bir yapılanmanın söz konusu olduğuna dair bilgiler sızdırılmıştı. Devletin içinde ajanların olduğu, dış kaynaklara bilgiler aktarıldığına dair belgeler ortaya çıkmıştı. Ve bu bilgileri ortaya çıkaran ismin OBT adlı milliyetçi korsan olduğu düşünülüyor."

Televizyonun karşısındaki koltuğa sinmiş olan Kayra'nın yüzünde büyük bir şaşkınlık vardı. Öz evladı tarafından ihanete uğrayan bir padişahın öfkesi gibiydi içine düşen ateş.

"Bu da ne demek oluyor? Ben böyle bir şey yapma..."

Lafını bitiremedi. Ekranda görünen Metehan elleri önden kelepçeli bir şekilde polis otosuna bildiriliyordu. Üzgün ve kızgın görünüyordu.

Muhabir, "Devletin içindeki ajanın, Metehan Yılmaz isimli kişinin olduğu ortaya çıkartıldı. Ve şimdi sizin de gördüğünüz gibi kendisi, sorgulanmak üzere götürülüyor," diyerek yayından ayrıldı.

"Bu ne demek oluyor ya? Metehan hain filan olamaz. Ayrıca ben böyle bir şey yapmadım ki! Lan neler oluyor!" diye söylenerek bir hışımla ayağa kalktı.

Metehan polis aracının içinde, ellerindeki kelepçelere bakarak; O belgeler dijital ortamda hazırlanmış. Profesyonel bir iş olduğu belli... Ve onun yaptığını söylediler... Doğru söyledikleri ne malum? Peki Kayra değilse kim, diye düşünüyordu.

Sonra bu ihtimali dahi aklına getirmiş olmaktan rahatsız olmuşçasına, "Hayır, hayır. Kayra yapmaz," diye söylendi yüksek sesle.

Polis aracında Metehan'ın dışında iki kişi daha vardı. Metehan arka koltukta tek başına oturuyordu. Şoför koltuğunun yanında oturan memur omzunun üzerinden arkasına bakıp, "Ulan mis gibi mesleğin var. En az on bin lira da aylığın vardır. Altında son model araba... Bütün bunlara rağmen üç kuruşa devletini sattın, öyle mi? Alçak herif!" dedi.

Metehan cevap vermeyip sol tarafına, camdan dışarıya baktı.

Yüzünde tarif edilemez bir hüznün vardı. Canından çok sevdiği vatanında hain damgası yemişti. En ağırına giden de buydu. Üzgün gözlerle dışarıya bakmaya devam etti. Memur,

Metehan'dan cevap alamayınca üstelemedi. Önüne döndü.

Birkaç dakika sonra araba yavaşlayıp durdu. Emniyet Müdürlüğü'ne gelmişlerdi. Polis memuru, Metehan'ı araçtan indirip koluna girdi. "Yürü bakalım."

Memur, girişteki polislere selam verdikten sonra, "Müdür Bey odasında mı?" diye sordu.

Tam bu esnada Müdür, aceleci bir şekilde kapıya geldi. Endişeli tavrı sadece Metehan'ın değil, diğer polis memurlarının da dikkatini çekmişti.

Müdür Bey, "Nevzat, buraya değil. Trabzon'a sevk edeceğiz arkadaş, dedi.

Metehan şaşkınlıkla yanındaki polis memuruna baktı. "Müdürüm, daha adamın sorgusu alınmadı. Ayrıca neden sevk ediliyor?"

"Nevzat, soru sorma! İfadesini oradaki arkadaşlar alacak.

Sen sadece söyleneni yap. Hah! Zaten geldiler."

Siyah bir sedan araç Emniyetin bahçesine dalıp girişte durdu. Arabadan inen, uzun boylu, takım elbiseli iki adam polis memurlarının dikildiği yere geldiler. Hiçbir şey demeden öylece beklemeye başladılar.

"Müdürüm, neler oluyor?"

"Dedim ya Nevzat, soru sorma!" diye çıkıştı Müdür. Ardından arkada bekleyen adamlara bakıp, "Alın, götürün arkadaş, dedi.

Takım elbiseliler, hiçbir şey demeden Metehan'ın koluna girip onu siyah arabaya doğru götürmek istediler. Fakat Metehan kelepçeli elleriyle debelenip, "Ne saçmalıyorsun sen? Daha ifadem alınmadan nereye sevk ediliyorum? Ayrıca neden sevk ediliyorum?" diye bağırdı.

"Ankara'daki bütün cezaevleri dolu... Başka şehre sevk edilmen gerekiyor."

"Avukatımı istiyorum. Avukatım gelmeden hiçbir yere de gitmiyorum."

Müdür, "Götürün şunu," dedikten sonra takım elbiseli adamlar Metehan'ı siyah arabaya doğru sürüklediler. Diren-

meve çalışsa da elinden pek bir şey gelmiyordu ama bir yandan da bağırmaya devam ediyordu.

“Hepinizi şikâyet edeceğim! Hepinizi!”

Takım elbiselilerden biri arabada Metehan’ın yanına oturdu. Diğeri de arabayı çalıştırınca yola koyuldular. İkisi de tek kelime dahi etmemişti. Bu durum Metehan’ı daha da işkillendiriyordu. Yanında oturan adama baktı. Muhtemelen yirmi beş yaşlarındaydı. Uzun boylu, yapılıydı. Saçları, diğer arkadaşının gibi üç numaraydı. Kalkık burunlu, geniş suratlıydı.

“Siz kimsiniz? Polis değilsiniz?” dedi Metehan, içinde anlam veremediği bir endişe vardı.

Sessiz ve uzun bir yolculuğun ardından Trabzon il sınırına varmışlardı. Takım elbiseli adamlar yol boyunca tek kelime dahi etmemişlerdi.

“Şu benzinlikte duralım da tuvalet ihtiyacımızı giderelim,” dedi tok sesli Şoför.

“Olur,” diye cevap verdi diğeri. Öndekinin aksine onun aksanı yabancıları andırıyordu. Adamlar saatler sonra ilk kez konuşmuşlar ve yol bitmek üzereyken ancak tuvalet molası vermişlerdi. Araç, benzin istasyonuna girdikten sonra iki adam da araçtan indi. Metehan’ı da indirip kelepçelerini çözdüler ve “Sakin bir delilik yapma,” diye de tembihlediler.

Metehan hiçbir şey demeden adamlarla beraber yürüyerek benzinliğin arka tarafındaki lavabolara yürüdü ama olanlardan fena halde işkilleniyordu. Benzinlik ıssız bir yerdeydi. Üçü dışında kimsecikler yoktu. Sanki önceden ayarlanmış ve boşaltılmış gibiydi.

“Önce sen gir,” diyerek Metehan’ı hafifçe ileri doğru itti yanındaki adam.

Temkinli olmaya çalışarak, hiç ses etmeden lavaboya girdi. Plastik kapıyı kapatıp kilitledi ve etrafını incelemeye koyuldu. Lavabo aylardır kullanılmadığı için berbat durumdaydı. Ka-

fasının tepesinde uçuşan karasinekleri eliyle savuşturduktan sonra iğrenç kokuyu duymamak için burnunu kapattı. Kafasını kaldırıp sol tarafa doğru baktığında havalandırma camını gördü.

Klozetin kenarına basıp camdan dışarıya baktı ve etrafını inceledi. Yaklaşık yirmi metre ötede beyaz bir araba, arabanın az ilerisinde de tarlada çalışan bir adam gördü. Kambur, yaşlı adam elindeki kazmayla toprağı eşeliyordu.

Metehan biraz riskli olsa da bu beyaz arabayla kaçabileceğini düşündü. Hemen harekete geçip kendisini yukarı çekti. Fakat aklının bir köşesinde, içini kemiren bir düşünce dönüp duruyordu. Bu kadar kolay kaçabilecek olması gerçekten tuhaftı. Camdan dışarıya çıkıp toprak zemine atladı. Hafif eğilerek arabaya doğru sessiz bir şekilde koştu. Arada bir dönüp arkasına bakıyordu. Takım elbiseliler, Metehan'ın kaçtığını fark edememişti. Ya da bilerek etmemişlerdi!

Metehan aracın kapısını yavaşça açtı. Kapılar kilitli değildi. Hatta anahtar kontağın üzerindeydi. Bu kadar tesadüf, pek hayra alamet değildi. Her şey sanki Metehan'ın kaçması için planlanmış gibiydi.

Arabayı çalıştırıp yola koyuldu. Çalışan motorun sesini fark eden yaşlı adam, "Hey! Bırak arabamı!" diye bağırdı. Ama sanki çalınan araba pek umurunda değilmiş gibi bir bağırdı bu.

Metehan çoktan anayola çıkmıştı bile. Dikiz aynasından arkasına baktı. Peşinden gelen hiçbir araba yoktu.

Kayra'ya gideceğini çok iyi biliyorlardı ve ona ulaşabilmek için böyle bir plan yapmışlardı. Planın mucidi ise Mahone idi. O takım elbiseli adamlar, Amerika'nın Türkiye'ye yerleştirdiği ajanlardı ve sevk emrini verenler de Amerika için çalışan kişilerdi. Mahone, yazılımdaki açıklardan bir yere varamayacağını anladığında böyle bir plan yapmış, bunun için üstlerinden yardım istemişti.

Yaklaşık bir saat sonra Kayra'nın evine vardı Metehan. Araçtan inip dar patikadan geçti. Hafifçe çiseleyen yağmur

damlaları alnındaki terle buluştu. Akşam olmak üzereydi. Hızlı adımlarla taş merdiveni tırmandı. Kayra'nın evinin önüne geldi. Kapıyı tıklattı. Birkaç saniye sonra kapı açıldı.

Kayra şaşkın bir şekilde, "Metehan!" dedi. "Ama sen tıraklanmıştın..."

Metehan, soluklandıktan sonra, "Uzun hikâye," diye söylendi ve yorgun adımlarla içeri girdi.

Kayra oturması için koltuğu işaret ettikten sonra meraklı bir şekilde, "Neler olduğunu anlatacak mısın artık?" diye bir soru yöneltti. Şaşkındı.

Metehan her şeyi en başından itibaren uzun uzun anlattı, en küçük detayı bile atlamadan.

"İlk başta bana sen tuzak kurdun sandım. Aptallık işte. Kusuruma bakma. Düzgün düşünemiyordum," dedi.

Kayra sanki Metehan'ı duymamış gibiydi. Salonun içerisinde dolaşüyor, düşünüyordu. "Mete? Polislerin elinden kaçman sence de çok kolay olmamış mı?" diye sordu.

"Merak etme. Takip edilmediğimden eminim."

Kayra perdeyi aralayıp dışarıya baktıktan sonra telaşla fısıldadı. "Emin misin?"

Dışarıda düzinelerce silahlı adam, Metehan'ın geçtiği dar patikadan ilerliyordu. Gelenler Interpol'ün elemanlarıydı.

Kayra, "Allah kahretsin! Gel benimle!" diyerek arka kapı-

ya yöneldi. Balkonun kapısını açıp aşağıya, yaklaşık iki metre yükseklikten toprak zemine atladı. Topuklarında küçük bir sızı hissetti. Metehan da tam atlamaya hazırlanırken, Kayra, "Bilgisayarım! Bilgisayarımı almalısın!" dedi. Bunun zor bir ihtimal olduğunu anladığında ise dişlerini sıkarak, "Kahretsin! Kahretsin!" diye alnına vurdu.

Metehan atlamaktan vazgeçip salona yöneldi fakat tam bu esnada kapı kırıldığı için laptopu alamadan geri dönmek zorunda kaldı. Kapının kırılma sesini Kayra da duymuştu.

"Sanırım gitmemiz gerekiyor," dedi Metehan aşağıya atlarken.

Etraf karanlıktı. Kayra sinirli bir şekilde yamaçtan aşağıya doğru koşmaya başladı. Çiseleyen yağmur, toprağı kaygan hale getirmişti. Kâh kayıp düşüyorlar, kâh ayakları dikenli otlara takılıyor fakat koşmaya devam ediyorlardı.

Ormanlık alana girdiklerinde bir ağacın arkasında durup evine baktı Kayra. Silahlı adamların da onlarla aynı patikadan aşağı inmekte olduklarını gördü. Üstelik yanlarında köpekler de vardı.

“Durma Mete! Ne olursa olsun durma, koş!” dedi Kayra ve zifiri karanlıkta, ormanın derinliklerine doğru koşmaya başladılar.

Polislerin başındaki adam, “Köpekleri serbest bırakın!” diye bağırdı. Özel yetiştirilmiş K9 köpekleri, hızlı bir şekilde ormanın içerisine daldılar. Amaçlarının dışında av köpeğı gibi kullanılıyorlardı, bu suçtu, ama o esnada kimsenin umurunda bile değildi. Terk dertleri, OBT adlı korsanı ölü veya diri bir şekilde yakalamaktı.

Kayra ve Metehan, hızlı koşmaya çalışsalar da zifiri karanlıkta, sık ormanın içinde değil koşmak yürümek bile oldukça zordu.

“Sakin düşme Mete! Sadece koş!”

Ters yönden esen rüzgâr Kayra’yla Metehan’ın kokusunu doğruca köpeklere götürüyordu. Gelişmiş görme ve koku alma duyuları, aradaki mesafenin kapanmasında oldukça büyük rol oynamıştı. Köpeklerle aralarında sadece yirmi - yirmi beş metrelik bir mesafe vardı. Ve bu mesafe her geçen saniye daha da aza iniyordu. Korkudan, heyecandan ve stresten nefesi kesildi Kayra’nın. Fakat dinlemeye vakit yoktu. Bir anda bir hırıltı duydu Kayra. Ardından büyük bir çığlık koptu, karanlığa bulanmış ormanın derinliklerinde.

“Aaaahh!” diye bağırdı Metehan. Kayra koşmayı bırakıp arkasına baktı. Köpeklerden biri Metehan’ı bacağından yakalamış, yere düşürmüştü. Acı içinde kıvranıyor, köpeğı kendisinden uzak tutmaya çalışıyordu.

“Metehan!”

Yardım etmek için ona doğru koşmaya başladığında yaklaşan diğer köpekleri fark edemedi. İçlerinden biri var gücüyle zıpladı. Kendisine doğru gelen iriyarı karartıyı geç de olsa fark eden Kayra, tamamen refleks olarak sol kolunu köpekle vücudu arasında kalkan olarak kullanmak amacıyla öne doğru uzattı. Köpeğin sivri dişleri Kayra'nın koluna saplandı. Bu sırada diğer köpekler de gelip Kayra'yı yere düşürmeyi başardılar. Bu, çok da zor olmamıştı köpekler için. Kayra, hayatı boyunca hiç duymadığı büyük bir acı duyarak bir çığlık kopardı. Çığlıkları, karanlığı delip geçecek kadar keskindi.

Üç köpek bir anda Kayra'ya saldırmaya başladı. Biri sağ omzundan, diğeri sağ kolundan ve sonuncusu ise sol bacağından yakalamıştı. Önce çenelerini var gücüyle sıkıyor, ardından kafalarını bütün güçleriyle sağa sola sallıyorlardı. Köpeklerin avını parçalamak için kullandığı bu rutin hareket, Kayra'ya tarif edilemez acılar çektiriyordu.

Sağ omzundan yakalayan köpek, dişlerini o kadar kuvvetli sıkıyordu ki neredeyse kemiğini parçalayacaktı. Vücudunu delip geçen onca keskin dişin yarattığı acıya daha fazla dayanamayan Kayra, bayılacağını hissetti.

Kan tadını alan köpekler, daha da vahşi davranıyorlardı. Kayra bağırarak ve ağlamaktan başka bir şey yapamıyordu. Ne yapabilirdi ki? Fakat Mete, üzerindeki şoku atıp belindeki silahı çekerek köpeği kafasından vurdu. Ardından topallayarak Kayra'nın yanına geldi. Hâlâ üzerinde olan köpeği de vurduğunda diğer köpekler Kayra'yı bırakıp Metehan'a doğru koşmaya başladılar. Metehan oldukça soğukkanlı bir şekilde tekrar çekti tetiği.

Beylik silahı, tutuklanırken polisler tarafından alınmıştı ama şu an kullandığı silah, özel olarak tasarlanmış kemerinin içinde sakladığı küçük tabancaydı.

Metehan yerde acı içerisinde kıvranan ve inleyen Kayra'nın yanına gelip, "İyi misin?" diye sordu.

“Gitmemiz lazım. Polisler gelmek üzeredir.” Sanki konuşmuyor da sayıklıyor gibiydi. Durumu pek de iyi görünmüyordu ama ayağa kalkmaya çalışıyordu.

“Sağ kolun... Çok kan akıyor. Kolunu bağlamamız gerek.”

“Zamanımız yok. Gitmemiz lazım,” dedi fakat sesi o kadar güçsüz çıkmıştı ki bu durum Metehan’ı endişelendirmişti. Beline sarılıp kalkmasına yardım ettikten sonra birlikte yürümeye çalıştılar. Ama ikisi de topallıyordu. Bu şekilde kaçamazlardı.

Kayra, “K... Kaç mermin kaldı?” dedi kekeleyerek. Konuşmak için bile oldukça güç sarf ediyordu. “Bunlar... Bunlar bizi yakalamak değil öldürmek istiyorlar,”

“Bilmiyorum. Sanırım yedi mermim var. Kaç el ateş ettim hatırlamıyorum.”

Bir uçurumun kenarına geldiler. Kayra arkasına baktı. Polislerin fener ışıkları görünüyordu. Ciddi şekilde yaralanan sağ omzunu tutarak güçlkle konuşmaya başladı.

“Şurada bir teleferik var... Ona bin. Karşıya geç. Doğruca kuzeye doğru koş. İki kilometre sonra bir anayola çıkacaksın. Doğruca merkeze git. Saklan...”

“Sen? Sen de gel.”

“İkimizi taşımaz. Düşüp ölürüz. Dediğimi yap... Hadi!” dedi Kayra. Dermanı yoktu, ne konuşmaya ne de kaçmaya.

Ama başka çaresi de yoktu. Pes etmek ona göre değildi.

“Sen ne yapacaksın?” dedi Metehan endişeli bir ses tonuyla.

“Hadi git! Hadi!”

Metehan, Kayra’nın dediğini yapıp köylüler tarafından yapılmış teleferiğe oturdu. Düzenegin ipini çekerek karşıya geçmeye başladı. Kayra uçurumun kenarına gelip aşağıya baktı. Aşağıda gürül gürül bir dere akıyordu. Metehan arkasına baktığında Kayra’yı gördü. Ne yapacağını anlamıştı.

“Ne yapıyorsun! Hayır Kayra!”

“Yakalamaktansa ölmeyi yeğlerim. Unutma, kuzeye doğru koşacaksın...”

Derin bir nefes alıp gözünü bile kırpmadan uçurumdan aşağıya bıraktı kendini.

“Kayra!” diye bağırarak yetindi Metehan.

Uçurumla dere arasında en az kırk beş metrelik bir mesafe vardı. Eğer suya yüzüstü çarpacak olursa, su beton etkisi yapacak, ânında ölecekti. Düzgün bir açıyla çivileme düşerse zarar görmeyebilirdi. Hayat ile ölüm arasındaki açığı düzgün ayarlamak zorundaydı.

Kayra böyle bir durumla karşılaşma ihtimaline karşı keşfe çıkmış, kaçış rotalarını hafızasına not etmişti. O teleferikle kendisi kaçacaktı. Öyle planlamıştı. Fakat Metehan, bütün planları altüst etmişti.

Tahmin ettiği gibi bir düşüşle suya daldı. Fakat çok yüksekte atladığı için topuklarından vücuduna inanılmaz bir acı yayıldı.

Birkaç saniye su altında kaldıktan sonra su yüzeyine çıkıp derin bir nefes aldı.

Köpekler tarafından zaten yorgun düşen bedeni artık iyice harap olmuştu. Bilincini kaybetmek üzereydi. Derenin güçlü akıntısı onu aşağıya doğru sürüklemeye başladı. Bir küçük odun parçası gibi buz gibi suyun üzerinde süzülüyordu. Soğuk su, kendine gelmesini sağlamıştı. Sürüklendiğini fark eden Kayra, hiçbir şey yapmayıp sadece sağ omzunu tutmakla yetindi. Gözleri kapanıyor fakat burnuna kaçan suyla öksürüp tekrar ayılıyordu.

Günün ilk ışıkları yeryüzüne ulaşırken, dağlardaki sis de yavaş yavaş dağılıyordu. Güzel bir güne uyanmıştı Karadeniz halkı. Naren Teyze için gün çoktan başlamıştı. Sabah ezanında kalkıp namazını kıldıktan sonra bir şeyler atıştırıp hiç oyalanmadan yola koyulmuş, bir elinde orağı bir elinde tırpanıyla doğruca çayıra, ot kesmeye gelmişti.

Çayıra vardktan sonra orağını bir kenara koyup bir taşa oturdu. Tırpanını kucağına alıp bileğitaşıyla bilemeye başladı. Bir yandan da yanık sesiyle türkü söylüyordu.

“Ha bu akan dereler, denizlere dolacak! Söylesena güzelum sonumuz ne olacak? Ah duman, kara duman sardi dört yanı-muzi ander kalsın sevdaluk...”

Fakat türküsünü tamamlayamadan acıyla inledi. “Oy! Kaybana tırpan ha!”

Bileğitaşı elinden kaydığı için elini tırpana vurmuş, parmağını boydan boya kesmişti. Kanayan parmağını tutarak çayırın dibinde gürül gürül akan dereye koştu.

“Sabah sabah iş midir şimdi ha bu!” diye söylenerek elini buz gibi akan suya soktu.

Elini yıkadıktan sonra belini doğrultup tekrar çayıra döneceği sırada, üç beş metre ötede hareketsiz yatan Kayra’yı fark etti. Yüzüstü bir şekilde yattığı toprağın bir kısmı kandan dolayı koyulaşmıştı.

Bu beklenmedik ve ürkütücü manzara Naren Teyze'nin yüreğine dehşetli bir korku yaydı. Elindeki kesiği çoktan unutmuş bir şekilde Kayra'ya doğru koştu ve yavaşça sırtüstü çevirdi. Yanağının bir kısmına toprak yapışmıştı. Uzun bir süre suda kaldığı için de teni ay gibi bembeyaz olmuş, buruşmuştu.

Naren Teyze, Kayra'yı sırtlayıp kendi evine kadar getirebilmeyi başarmıştı. Yolda, hem kendisine güç versin hem de yaralı kızcağız ölmesin diye dualar edip durmuştu Allah'a. İlk önce Kayra'nın ıslak kıyafetlerini çıkarıp temiz, kuru giysiler giydirdi. "Vah yavrum vah!" diye söyleniyordu bir yandan. Omzundaki korkunç yarayı gördüğünde elini ağzına kapadı Naren Teyze.

"Ayı mı, kurt mu ne daldı sana böyle! Vah kızım benim."

"L-laptop kaldı. İçinde önem..."

Kayra'nın sayıklamalarından hiçbir şey anlamayan yaşlı kadın "Geçecek kızım geçecek..." diye teselli etti onu.

Bir kaba sıcak su koyup temiz beyaz bir bez aldı. Yaralarını nazikçe temizledikten sonra tentürdiyot sürdü. Tentürdiyot canını yakmış olacak ki acıyla mırıldandı Kayra fakat bu söyledikleri de anlaşılmamıştı.

Naren Teyze, yaralarını sargı beziyle sardıktan sonra Kayra'yı nazikçe koltuğa yatırıp üstünü örttü.

Evdeki tek odada Selvi yatıyordu. Selvi, on iki yaşında gençcik bir kız çocuğuydu. Babaannesiyile beraber yaşıyordu. Annesini ve babasını bir trafik kazasına kurban vermişti. Bu tek katlı ahşap evin sadece bir göz odası vardı. Bu nedenle misafire verebilecekleri bir odaları yoktu. Aslında misafire verebilecekleri neredeyse hiçbir şeyleri yoktu. Oldukça yoksul bir haneydi bu tek katlı köy evi. Küçük salonda bir çekyat, küçük bir yuvarlak masa ve iki sandalye vardı. Duvara monte edilmiş mutfak rafında dört bardak, üç tane de tabak bulunuyordu. Evin tam ortasında yıllardır kullanıldığı için kenarları

delinmiş, silindir şeklinde küçük bir soba, yanında da odunlar vardı.

Naren Teyze, Kayra'yı son kez kontrol ettikten yapmak zorunda olduğu işinin başına, çayıra gitti.

Kayra gözlerini ağır ağır açtı. Eski, yayları gıcırdayan kanepede yatıyordu. Ahşaptan yapılmış derme çatma tavanı birkaç saniye seyrettikten sonra, sağ tarafında fark ettiği bir çift göz, tedirgin olmasına neden oldu. Selvi erkenden uyanmış, evinde ilk defa gördüğü yabancıyı bir kar tanesi gibi sessiz bir şekilde seyre durmuştu.

Kayra koltukta hafifçe doğrulup kendisine bakmakta olan, tıpkı adı gibi uzun boylu fakat kemikleri sayılacak kadar zayıf olan kıza baktı.

“Neredeyim ben? Sen kimsin? Ben buraya nasıl geldim?” dedi etrafını inceleyerek.

Art arda gelen soruları oldukça sakin bir şekilde karşıladı Selvi. Sonra o ince, kıvrımlı, pembemsi dudaklarından birkaç kelime dökülüverdi.

“Bilmiyorum... Sabah uyandığımda seni burada yatarken gördüm,” dedi. Sesi yorgun çıkıyordu. Küçük akciğerleri hâlâ pençesinde olduğu hastalığa karşı verdiği savaşta yorgun düşmüştü. Tüberküloz olmuştu Selvi. Bu hastalığı yenebilmesi için oldukça ağır ilaçlar alması gerekiyordu. Fakat ilaçların ağırlığından ziyade fiyatları zorluyordu bu iki kişilik aileyi.

Kayra üzerindeki kıyafetlere ve kolundaki bandajlara baktı.

Kendisini parçalamak için debelenen köpekleri, uçurumdan atladığını anımsadı. Selvi aynı sakinlikte konuşmaya devam etti. “Babaannem getirdi seni galiba.”

Kayra bu kez de kendisini sırtına almaya çalışan bir yaşlı kadını anımsadı.

“Galiba öyle oldu. Babaannen nerede?”

“Çayıra gitmiştir.”

“Seni evde yalnız mı bırakıyor?”

“Ben de gitmesini istemiyorum ama para kazanması gerek,” dedi Selvi kanepenin kenarına oturarak.

Naren Teyze, ilerlemiş yaşına rağmen günlük işçi olarak çalışıyor, başkalarının çayıklarını biçerek para kazanıyordu. Tek oğlunu trafik kazasına kurban verdikten sonra torunu Selvi dışında kimi kimsesi kalmamıştı.

Kayra saatler geçtikçe gücünü toparlamaya başlamıştı. Bu süre zarfında Selvi ile sohbet ediyor, küçük kızı eğlendirmeye çalışıyordu. Selvi halsizliğine rağmen, pozitif enerjisiyle Kayra’ya neşe vermişti.

“Annen baban nerede?” sorusuyla neşesi bir anda kayboldu küçük kızın.

Bu esnada evin kapısı gıcırdayarak açıldı. İçeriye Naren Teyze girdi. Kayra’nın toparlandığını görünce, “Hah! Kendine gelmişsin kızım,” dedi.

“Beni siz bulmuşsunuz sanırım,” dedi Kayra minnetle.

“Polise veya ambulansa haber vermediniz galiba, değil mi?”

“Polisi arayıp ne diyecektim a kızım? Burada birisine ayı saldırmış, gelin mi diyecektim? Ambulans desen bu dağ başına gelmesi akşamı bulur. Ben yaralarını sarıverdim.” Sonra birden tedirgin olmuş gibi düşündü. “Yoksa... Sana saldıran ayı değil miydi?”

Kayra birkaç saniye düşündükten sonra, “Ayı,” dedi. “Evet, büyük bir ayı saldırdı...”

“Vah yavrum!” dedi yaşlı kadın elini hafifçe dizine vurarak. “Nasıl kurtuldun peki?”

“Yardımanız için çok teşekkür ederim ama ben artık daha fazla rahatsızlık vermeyeyim,” diyerek ayağa kalkmaya yeltendi Kayra. Fakat vücudu travmanın etkisindeydi hâlâ. Yorgundu.

“Seni bu halde hiçbir yere bırakmam. En azından bu akşam burada kal, dinlen biraz.”

Kayra zaten gidecek bir yerinin olmadığını düşündü. Bu halde şehir değiştirmek de oldukça riskliydi. Özellikle İn-

terpol, bölgeyi çember altına almışken... Burada bir süre kalmanın akıllıca bir fikir olduğuna kanaat getirdi. Akıllı Me-rehan'daydı. Kaçmayı başarabilmiş miydi acaba? Peki, bilgisayar ne olacaktı?

Her şey mahvoldu, diye düşündü sessizce.

BİKAÇ GÜN SONRA

Mahone, akıllıca bir taktikle Kayra'yı köşeye sıkıştırmayı başarmış fakat yakalayamamıştı. Ama oldukça önemli bir şeye sahip olmuş, Kayra'nın bilgisayarını ele geçirmişti.

Ofisin kapısını açıp harıl harıl çalışmakta olan ekibinin yanına geldi.

"Evet beyler. Bir gelişme var mı?" dedi sakın bir ses tonuyla. Ardından Kayra'nın bilgisayarını inceleyen Max'e dönüp, "Bitmedi mi hâlâ?" diye sordu.

Max gözlüğünü çıkarıp alnındaki teri sildi. "Efendim, bu trojenin yazılımını ilk defa görüyorum. C# ile C++ programlarının karmasıyla yazılmış gibi duruyor, oldukça karışık bir program," dedi.

Mahone birkaç saniye düşünür gibi oldu. Sonra, "Daniel, bir de sen bak şuna," dedi.

"Efendim, ben de uğraştım ama Max haklı. Cidden oldukça karışık bir yazılım kullanmış. Bu, bizi aşan bir dil gibi gözüküyor," dedi mahcup olmuş bir edayla.

Mahone sinirlendiğini belli etmek istemedi. Grubun moralini bozmak istemiyordu. Hiçbir şey demeden öylece odadan çıkıp gitti. Aklında bir fikir var gibiydi.

Kayra, Naren Teyze'nin evinde oturuyor, içi içini yiyordu. Bilgisayarını yanına alamaması bütün planlarını bozmuştu. Trojen, kendini koruyan programlarla donatılmıştı fakat Mahone ve ekibi koruma programlarını aşabilirlerse trojenin yeni sahibi olacaklardı. Böyle güçlü bir yazılımın kötü güçlerin eli-

ne geçmesi dünyadaki bütün dengelerin değişmesi demekti. Zaten süper güç olan Amerika, âdeta yenilmez olabilirdi bu sayede.

Mahone da durumun farkındaydı ve trojenin korumasını kaldırabilecek birinden yardım istemek için çoktan yola koyulmuştu. Arabasını park ettikten sonra aracından inip toprak yolda yürümeye başladı. Azılı suçluların tutulduğu bir cezaevine gelmişti. Kapıdaki görevlilere kartını gösterdikten sonra demir kapı açıldı ve içeri girdi. Müdür'ün odasının kapısını iki kez tıklattıktan sonra mağrur adımlarla odaya girdi.

"Merhaba Müdür Bey," dedi yine CIA kimlik kartını göstererek. "Fazla zamanım yok, o yüzden direkt konuya gireceğim. Bir suçluyla görüşmem gerekiyor. Adı Alex Rojovya."

Mahone, çok geçmeden istediği yanıtı aldı. Görüşme odasına gidip tahta sandalyeye oturarak beklemeye koyuldu. Birkaç dakika sonra elleri önden kelepçeli, geniş omuzlu bir genç, görevli polis memuruyla birlikte içeri girdi. Alex Rojovya'ydı bu genç. İnci gibi parlayan dişleri, oldukça koyu siyah gözleri vardı. Açık kahverengi saçlarını kısacık kestirmiş, sol kaşının kıvrımından kulağının arkasına kadar uzanan ince bir faça attırmıştı. İnce burun, ince kıvrımlı kaşları ile gayet yakışıklı görünüyordu ve bir o kadar da ukalaydı.

Alex, Mahone'u görünce gülümsedi. Bu tuhaf gülümseme, bu ikilinin birbirini tanıdığını ve kötü bir geçmişi olduğunu gösteriyordu.

"Ne istiyorsun?"

"Lütfen otur Alex..."

Yavaş hareketlerle sandalyesine oturan Alex sorusunu yineledi. "Ne istiyorsun dedim?"

"Yardıma ihtiyacım var."

"Ha ha ha! Yardım, öyle mi?"

Her ne kadar kendini beğenmiş biri olsa da övgüyü hak eden bir zekâsı vardı Alex'in. Bir o kadar da vurdumduymaz ve laubaliydi. Dünyanın en tehlikeli hackerları arasında gösterilirken Sevdiği kadın tarafından ihanete uğrayıp polislerle ya-

kalanınca bu unvanı da doğal olarak ellerinden kayıp gitmişti.

mCx.0, yani Alex, Kayra'dan çok daha önce kasıp kavurmuştu ortalığı. İkisi aynı dönemde aktif olsalar nasıl bir sinerji oluşacağı düşünmeye değerdı ama Alex, Kayra üniversiteye yeni başladığı dönemde yakalanmıştı.

İhanete uğramasa asla ele geçmeyecek kadar iyiydi, ancak Mahone tarafından yakalanmış, mahkemede 48 yıl 6 ay hapis cezasına çarptırılmıştı.

Mahone, geliş sebebini detaylı bir şekilde anlattıktan sonra, Kayra'nın bilgisayarını ele geçirdiğini fakat trojenin güvenlik ağını aşamadığını da söyledi.

"Bu benim problemim değil kertenkele... Sana yardım etmem için bana bir neden söyle?"

Alex'in bu lakayt tavırlarını ve hakaretini göz ardı eden Mahone, sakın bir şekilde cevap verdi. "Güvenlik ağını kırıp trojeni bize verecek ve OBT adlı korsanı yakalayacaksın. Şartımız bu. Bu dediklerimi yaptığın vakit özgürsün. Temiz bir sicil, yeni bir sayfa..."

Oldukça cazip bir teklifti bu. 48 yıl hapis cezası almış biri için geri çevrilmeyecek türden bir teklif...

Alex alev saçan gözlerini Mahone'un suratından ayırmadan birkaç saniye düşündü. "Bunlar sözle olacak şeyler değil.

Teminat isterim. Yazılı teminat..."

Mahone yanında getirdiği siyah çantadan birkaç belge çıkarıp ona uzattı.

Elindeki belgeyi hiçbir ayrıntıyı atlamadan, kelimesi kelimesine okudu. Mahkeme tarafından onaylanmış bir belgeydi. Alex gülümsedi.

"Ne zaman başlıyoruz?"

DÂHİLERİN SAVAŞI

Zaman su gibi akıp geçiyor, her geçen gün biraz daha gücünü toparlıyordu Kayra. Fakat sağ omzu öyle kolay kolay iyileşecek gibi durmuyordu. Mümkün oldukça sağ kolunu kullanmamaya özen gösteriyordu çünkü hareket ettirdiği vakit omzunda müthiş bir sızlama hissediyordu.

Naren Teyze, yine üç-beş kuruş kazanabilmek için evden ayrılmış, çayıra gitmiş Kayra'yla Selvi baş başa kalmıştı. Kayra'nın bu evdeki üçüncü günüydü. Gitmek için ısrar etmişse de Naren Teyze bırakmamış, "Az daha toparlan, sonra gidersin," diyerek geçiştirmişti. Ama artık gitmeliydi, yapması gereken işler vardı.

Evde televizyon da olmadığı için haberleri izleyemiyor, gündemi takip edemiyordu. Canı sıkkın bir şekilde oturmakta olan Selvi'ye baktı. Kızın oturduğu kanepeye geçip neşeli bir ses tonuyla, "Düşünceli gördüm seni, ne oldu küçükhanım?" dedi gülümseyerek.

"Bilmem... Babaannemin çalışmasını hiç istemiyorum. Hem evde tek kalıyorum hem de babaannem çok yoruluyor. Ama çalışmak zorunda," dedi yüzünü asarak. "İlaçlarım çok pahalıymış. Onları karşılayabilmek için çalışıyormuş. Bunu bana söylemiyor ama geçen odasında ağlarken duydum. Nasıl alacağım bu ilaçları diye ağlıyordu. O zaman anladım, benim için çalıştığını. Çok yoruluyor. Bazı geceler inlediğini duyuyorum. Benim yüzümden..."

Kayra, nazikçe Selvi'nin başını okşayıp, "Üzme kendini. Bir gün her şey hallolur, sen sadece dua et, olur mu?" dedi.

Selvi gülümsedi. "Ediyorum ki zaten. Annem bana bir dua öğretmişti. Yatmadan önce hep o duayı okuyorum." Yüzündeki gülümseme bir anda solup kayboldu. Annesini ne kadar özlediğini anımsadı. Bu esnada içeriye Naren Teyze girdi. Penyesi neredeyse boydan boya ter olmuştu. Yaşına rağmen oldukça büyük efor sarf ediyordu.

"Hah! Sonunda evime gelebildim," dedi yorgun olmasına rağmen neşeli bir ses tonuyla.

Kayra ayağa kalkıp, "Naren Teyze, sen de geldiğine göre artık ben gideyim. Yapmam gereken işler var. Hem gördüğün gibi iyileştim, senin sayende. Çok sağ ol," dedi.

Naren Teyze cevap vereceği sırada Selvi koşup Kayra'ya sarıldı. "Ya Kayra Abla, lütfen biraz daha kal. Sen buradayken evde tek kalmıyorum," dedi. Evde tek başına kaldığında sıkılmaktan ziyade biraz korkuyor gibiydi. Bu durumu şimdi idrak ediyordu Kayra.

"Ama gitmem gerek küçükhanım," dedi Kayra, Selvi'nin başını okşayarak.

Naren Teyze, "Ben de çok alışmıştım sana. Ama haklısın tabii. İşlerini aksatma kızım. Kendine de dikkat et, arada sırada uğra. Özletme," dedi.

Evdekilerle vedalaştıktan sonra hırkasının kapüşonunu başına geçirip toprak yolda yürümeye başladı Kayra, aksıyordu ama en azından desteğe gerek duymadan yürüyebiliyordu. Merkeze gidecekti. Biraz yürümesi gerekiyordu. Daha da önemlisi dikkat çekmemesi gerekiyordu. Muhtemelen bölge Interpol tarafından ablukaya alınmış her yerde onu ve Metehan'ı arıyorlardı. Tabii şimdiye kadar çoktan yakalanmamışsa...

Kayra yaklaşık yirmi dakika yürüdükten sonra merkeze vardı. Etraf az da olsa kalabalıktı. Bu iyiydi onun için. Baş-

nı önüne eğip ellerini cebine geçirdi. Birkaç dakika sonra bir bankanın önünde durup içeri girdi.

Sıra numarası alıp beklemeye başladı. Sıra numarası yanınca doğruca gişeye yöneldi.

“Buyurun, size nasıl yardımcı olabilirim?” dedi genç bir görevli.

“Hesabımda ne kadar para var? Öğrenebilir miyim?”

“Tabii ki. Adınızı ve soyadınızı alabilir miyim?”

Gerekli bütün bilgileri söyledikten sonra hesabında 65 bin 160 lirası olduğunu öğrendi. Artık burada duramazdı ve gitmek için de paraya ihtiyacı vardı.

“Bütün paramı çekmek istiyorum,” dedi Kayra.

“Peki. Biraz bekleteceğim.”

Önüne konan bütün belgeleri tek tek imzaladıktan sonra bir çanta dolusu parası vardı artık.

Bir taksiyi durdurup bindi. Gideceği yeri tarif ettikten sonra, “Acaba telefonunuzu kullanabilir miyim?” dedi. “Tabii ki,” diyerek telefonunu Kayra’ya uzattı genç şoför.

Numarayı ezberinden tuşladı.

“Efendim?” diye açtı Metehan.

“Mete, benim, Kayra. Neredesin?”

Kayra’nın sesini duyup yaşadığını öğrenince neredeyse sevinçten bağırarak gibi olan Metehan, kendisini tutmuş, bağır-mamıştı.

“Boş ver beni yahu asıl sen nasılsın? Uçurumdan atladın, ah be kızım be, ah be! Aklım sende kalmıştı, çok şükür iyisin.”

“Fazla vaktim yok Mete, neredesin?”

“Dediğin gibi kuzeye gidecektim fakat yolları kapatmışlar. Ben de yolda gördüğüm, yaşlı bir amcanın barakasinda kalıyorum.”

“Çok iyi. Sana ihtiyacım var. O yaşlı adamın kazması, küreği varsa onları al ve teleferiğin oraya gel. Yarım saat içinde orada ol. Hadi şimdi kapatmam gerekiyor. Gözünü dört aç, dikkatli ol,” diyerek telefonu kapattı.

Fazla detaya giremedi Kayra çünkü taksiciyi şüphelendirmek istemiyordu.

Geldikleri yeri görünce parayı ödeyip indi araçtan. Önünde durduğu kapıyı iki üç kez tıklattı.

Kapıyı açan Naren Teyze, onu görünce, “Kayra? Ah yavrum, yoksa bir şeyini mi unuttun?” dedi.

Kayra gülümsedi, “İçeri girebilir miyim?”

“Tabii yavrum, geç...”

Kayra içeriye girip elindeki çantayı salonun ortasına bıraktı. Selvi, onun sesini duyunca odasından sevinçli bir şekilde çıkıp, “Kayra Abla!” diyerek koştu ve bacaklarına sarıldı. Bu sevgi gösterisi canını biraz yakmış olsa da aldırış etmedi kayra. O da Selvi’ye sıkı sıkı sarıldı.

“Artık tek kalmana gerek yok küçükhanım,” dedi gülümseyerek. Çantanın fermuarını açtı.

İçindeki deste deste parayı gören Naren Teyze, “Kızım... Kızım, bu kadar para da nereden çıktı?” diye şaşkınlıktan kekeledi.

“Bu para Selvi ve senin için Naren Teyze. Bu küçük prensesi tedavi ettir. İlaçlarını al. Sen de gidip üç kuruş için bütün gün çalışma artık, bu para bir süre dinlenmeni sağlar.”

Kadıncağz kafasını iki yana sallayıp, “Olmaz... Olmaz, alamam ben bu kadar parayı,” dedi.

“Teyzeciğim, ben çok zenginem. Bakma kıyafetlerime sen, önemli bir iş kadınıyım,” dedi Kayra. Kadını ikna edebilmek için tatlı bir yalan söylemişti.

Ne kadar directse de sonunda Kayra galip gelmiş, parayı alması için Naren Teyze’yi ikna etmişti. Kadın sevinçten ağlayarak Kayra’ya sarıldı. “Sen ne kadar iyi kalpli bir kızsın...”

Allah mı çıkardı seni karşımıza?” dedi.

“Sen olmasaydın belki şu an ölmüştüm Allah senden razı olsun. Neyse, dediğim gibi bu parayla küçükhanımı tedavi ettir. Bu para yeter diye düşünüyorum. Eğer yetmezse ben biraz daha göndereceğim. Tedavisi bittikten sonra da en güzel okullara gönder, bir eksiklik çekmesin,” diyerek Selvi’nin yanağını

öptü “Bana bak küçükhanım,” dedi yüzünü avuçlarının içine alarak, “İyileşip okula gideceksin. Derslerini ihmal edersen bozuşuruz. Tamam mı?”

Selvi gülümseyip başını salladı. O kadar mutlu, içi o kadar kıpır kıpırdı ki sevinçten, bir kez daha sarıldı Kayra’ya.

Ardından yine bir veda... Paranın sadece beş binini almıştı Kayra. O da şehirden çıkabilmek içindi.

Kayra tekrar yürümeye başladı, bu kez ormanın derinliklerine doğru ilerliyor, bir yandan da saatini kontrol ediyordu.

“Umarım gelmişsindir Metehan,” dedi. Ormanın içerisinde, yokuş çıkarken, hızlı hızlı nefes alıp veriyordu. Bu durum yaklaşık yirmi dakika sürdü. Sonunda tepenin oraya, aşağıya atladığı yere ulaştı. Metehan teleferiğin dibinde bekliyordu.

“Metehan!” diye seslendi Kayra.

Metehan arkasını dönüp, “Kayra? Şükürler olsun!” diyerek ona sarıldı. “Kolun nasıl oldu?”

“İyiym Mete, merak etme. Şimdi yapmamız gereken birkaç şey var. O bize saldıran köpeklerin cesetleri, acaba hâlâ orada mıdır? Yoksa polisler onları almışlar mıdır?” dedi.

“Bilmiyorum ki... Hem ne yapacağız onları?”

“Gel benimle,” diyerek köpeklerin öldüğü yöne doğru yürümeye başladı. Metehan kafasındaki kocaman soru işaretlerine rağmen yerdeki kazma küreği alıp Kayra’yı takip etti.

“Bilmem farkında mısın ama her yerde bizi arıyorlar. Ve biz onlara doğru gidiyoruz. Neden?”

“Bizi ormanda aramıyorlar, yollarda arıyorlar. Bütün giriş çıkışı tutmuşlardır. Şu an bu şehirden çıkmanın bir yolunu aradığımızı düşünüyorlar. Bunlar önemli değil de o köpekleri kendileri alıp götürmüşlerse bu hiç de iyi olmayacak.”

“Neden bu kadar önemli bu köpekler?”

“Sorgulama Mete. Sadece yürü.”

Birkaç dakika sonra varmak istedikleri yerdeydiler.

“İşte bu!” diyerek, sevindiğini gösterdi Kayra. Köpekler, öylece yatıyordu. Bedenleri çürümeye başladığı için etrafta oldukça ağır bir koku vardı. Ve bir hayli karasinek...

“Bu köpekleri gömmemiz gerekiyor Meteciğim. Ve kolum sakat olduğu için bu kutsal görev bil bakalım kime kalıyor?”

Bir koluyla burnunu kapatmaya çalışıp o çürümüş et kokusunu kendisinden uzak tutmaya çalışan Metehan, “Vallahi kusacağım şimdi!” diye serzenişte bulundu. Şaka yapmıyordu, çürümüş et kokusu yüzünden midesi bulanmıştı. “Keşke imam da çağırıyordım. Cenaze töreni filan düzenleseydik.”

“Mete, inan bana oldukça önemli bir şey yapıyoruz. Gün gelecek, anlayacaksın. Şimdi ver şunları bana, köpekleri buraya değil, az aşağıya gömeceğiz,” diyerek ve kazmayla küreği eline alıp aşağıya doğru yürümeye başladı. Sonra arkasını dönüp Metehan’a seslendi. “Köpekleri sürükleyerek buraya getir, zahmet olacak ama...”

Mete istemeye istemeye köpeklere doğru yürüdü. Kazağının yakasını burnuna geçirip elleriyle sinekleri kovmaya çalıştı. Köpekleri bacaklarından tutup Kayra’nın dediği yere doğru çekmeye başladı, koku dayanılmazdı. Bir yandan da sitem ediyor, söyleniyordu. Bütün köpekleri getirdikten sonra, “Evet, şimdi?” dedi. “Kazmamız gerekiyor. İnan yardım etmeyi çok istiyorum ama malum, sağ kolumu...”

Fakat lafını bitiremeden Metehan araya girdi. “Anladık, yardım edemiyorsun. Anladık,” dedi yine sitemli bir şekilde.

Yaklaşık yirmi dakika boyunca kazdıktan sonra, “Bu kadar derinlik yeter mi?” diye seslendi.

Kayra oturduğu ağacın dibinden kalkıp çukura baktı. “Tamam, yeter bu kadar. Ama gömdüğümüzde üzerinin dümdüz olması lazım... Mezar gibi görünmesin. Yani kimse anlamamalı köpekleri buraya gömdüğümüzü,” dedi Kayra.

Yaklaşık bir yirmi dakika da hayvanları gömüp üzerini kapatmakla ve toprağı düzlemekle geçti. Çevreden topladığı dal ve yaprak yığınına da toprağın üzerine serpti.

“Evet. Artık gidebiliriz,” dedi Kayra. “Teşekkürler Mete. Bugünü unutma. Bugünü beni kurtardığın gün olarak hatırla.

Gün gelecek ne demek istediğimi daha iyi anlayacaksın.”

Bir gazetemen polis eşliğinde ofiste oturmuş, Kayra'nın bilgisayarı-
nı inceleyen Alex kapıya doğru seslendi.

"Hey Mahone baksana!"

Birkaç saniye sonra içeri girdi Mahone, sinirliydi.

"Askerlik arkadaşını mı çağırıyorsun?"

"Bana ev ortamı lazım. Burada odaklanamıyorum..."

"Saçmalama... Kes sesini de işine bak."

"Dinle dostum, beni evime götür. Başımdaki şu asık suratlı
polis de çek. Rahat bir ortama bırak beni. Ben de şifreyi çö-
p trojeni sana vereyim."

"Seni kendi evine mi götürmemi istiyorsun?"

"Aynen onu istiyorum. Zaten ayağımda kelepçe var. Kaça-
mam. Sadece evime götür beni, dostum, hadi."

"Eğer kaçmaya çalışırsan yemin ediyorum canını yakarım
Alex..."

Alex, gülümseyip ellerini iki yana açtı. "Anlaştık patron."

"Evine götürün şunu. Kapısından asla ayrılmayın. Sokağın
girişinde ve çıkışında da ekip bulunsun," dedi Mahone.

Birkaç saat sonra evinin önündeydi Alex. Araçtan inip so-
kağı inceledi. Yıllardır yaşadığı iki katlı müstakil evine bakın-
ca anıları canlanmıştı, sol eliyle ensesini ovaladı.

Ailesi yoktu. Bir yetimhanede büyümüştü. Yetimhanede
bulduğu bir bilgisayar kitabı dikkatini çekmiş ve can sıkıntı-
sından okumaya başlamıştı. Kim bilebilirdi ki o kitaba bu ka-
dar bağlanıp kalacağını... Kitap o kadar dikkatini çekmişti ki
okuyup bitirdikten sonra devletin verdiği haftalık harçlıklarını
biriktirip abur cubur yerine yazılım kitapları almayı seçmişti.

Fakat yazılım kitapları oldukça pahalı geldiği için parası
bir yerden sonra yetmedi. Ama o kadar zekiydi ki her zaman
başka bir planı vardı.

Haftada bir kere dışarıya çıkma iznini akranları gibi park-
ta harcamak yerine, kütüphaneye gitmiş, düzinelerce yazılım

kitabı ödünç almıştı. Alex'in Kayra ile ortak özelliklerinden biri de buydu; sürekli okuyor, araştırıyordu.

On altı yaşında başladığı bu okuyup araştırma sevdasını iki yıl boyunca devam ettirmişti. Reşit olup yetimhaneden ayrıldığı vakit ise bir internet kafeye gidip öğrendiği bilgileri pratiğe dökmeye başlamıştı. Bundan sadece birkaç yıl sonra bütün dünya, mCx.0 adını duymuş, bu kişiye lanetler yağdırmıştı. Çünkü gücünü ve yeteneklerini kötüye kullanmayı seçmiş ve başarmıştı.

“Hadi, gir artık evine.”

Polisin uyarısı üzerine evine yöneldiği sırada arkasını dönüp yolun karşısındaki bir eve baktı. Küçük, tek katlı, bahçeli, oldukça şirin bir evdi. Tam bu esnada o evin penceresinde genç bir kadın belirdi. Genç kadın, sokağın karşısında dikilen ve kendisine bakmakta olan adamı görünce tüyleri diken diken oldu.

Alex, kendisine ihanet eden kadına bakıyordu...

Polis, bu uzun süren sessizlikten sıkılıp Alex'in omzuna dokundu. “Hadi artık...”

Bir anda polisin belinden silahını kaptığı gibi onu iterek sokağın karşısındaki eve doğru koşmaya başladı Alex. Öfkesinden deliye dönmüş bir şekilde kızın bulunduğu eve doğru koşuyordu. Peşindeki polislerin dur ihtarlarını dinlemeden, gözünü kan bürümüş bir halde evin kapısına ulaştı. Kapının kilidine bir el ateş ettikten sonra tekmeye açıp salona yöneldi. Mary'nin evi çok da büyük değildi. Karşısında korkudan tir tir titreyen kadına baktı. Genç kadın adamı gördüğü anda anlamıştı böyle bir şeyin olabileceğini ama kaçamamıştı. Beyaz teni korkudan sapsarı kesilmişti.

Alex, salonun kapısını kapatıp duvara dayalı duran dolabı önüne yıktı. Böylece polislerin içeriye girmesi biraz zaman alacaktı. Kadın duvara yapışmış, ne yapacağını şaşırmış öylece duruyordu.

“Yalvarırım önce dinle...”

Alex ağır adımlarla ona yaklaştı. Sinirden titreyen dudaklarının arasından birkaç kelime döküldü.

“Ben... Ben seni sevmiştim Mary. Hem de köpek gibi sevmiştim,” dedi. Sesinde şefkatten ziyade öfke vardı. Mary ağlamaya başladı.

“İçerideyken hep bu ânı düşledim. Seninle yüz yüze gelebilmeyi düşledim. Senden alacağım intikamı düşledim. İçeride bolca zamanı oluyor insanın...”

“Alex! Bir delilik yapma! Alex! Sam, çabuk Mahone’a haber ver,” dedi kapıya dayanmış olan memur.

Alex, polisleri duymazdan gelip iyice yaklaştı Mary’ye. “Benim ailem yoktu Mary. Seni bir dost, kardeş, bir anne hatıra bir baba olarak gördüm. Her şeyimi sana anlattım. Bütün hayatımı... Sana güvenmiştim, hiç kimseye güvenmediğim kadar güvenmiştim.”

Mary diz çökerek Alex’in bacaklarına sarıldı. “Yalvarırım bırak gideyim,” dedi ağlayarak. Alex oldukça kararlı görünüyordu. Kadının bukleli kumral saçlarını sertçe kavrayıp yüzüne bakmasını sağladı.

“Neden yaptın? Neden bana ihanet ettin?” diye bağırdı.

Bu sırada Mahone oldukça sinirli bir şekilde yola koyulmuştu bile. Bir oyun oynamıştı. Hükümetle anlaşmamış, sadece Kayra’yı yakalayabilmek için Alex’i kandırmıştı. Üstelik hapis hanedeki müdürü de kandırmıştı sahte belgelerle. Eğer bu durum anlaşılırsa başı oldukça büyük belaya girecekti. Sahte belge düzenleyerek azılı bir suçlunun serbest kalmasını sağlamaktan daha kötüsü, o suçlunun başka bir suç işlemesiydi.

“Başkasını seviyordum. Senden kurtulmanın tek yolunun polise haber vermek olduğunu düşündüm,” dedi Mary.

Beyninden vurulmuşa döndü Alex. Bir cümle, bu kadar hasar verebilir miydi? İstemsizce elleri gevşedi, donmuş gözlerle yerdeki halıya odaklandı, Mary’yi bıraktı.

Bu durum, genç kadını da şaşırtmıştı.

Afallayan Alex, “Para için değil miydi? Ben para için yaptın diye düşünmüştüm bunca yıl...” dedi tekrar Mary’ye ba-

karak. “O kadar duygusuz, onursuz biri değildim ben. Gitmek istediğini, başkasını sevdiğini söyleseydin gitmene sana engel olmazdım. İhanet etmene gerek yoktu.”

Mary yerden kalkıp, “Ne olur bırak gideyim,” dedi kapıya yönelerek fakat Alex onu kolundan sertçe yakalayıp geriye doğru çekince kadın sırtüstü sertçe düştü yere.

“Buradan canlı bir şekilde çıkmayacaksın!” diye bağırdı Alex.

Bu esnada Mahone’un sesi duyuldu kapı ardından.

“Alex! Sakın bir delilik yapma Alex!”

Üç polis aynı anda kapıyı omuzluyordu. Arkasındaki dolap, daha fazla dayanamayıp sürüklendi. Polisler açılan küçük bölümden içeriye girdiler.

Alex, Mary’yi yerden kaldırıp göğsüne siper etti ve sıkıca tuttuğu genç kadının başına silahını dayadı.

“İndir silahını!” dedi Mahone belindeki silahı çıkarıp Alex’e doğrultarak.

Alex sakın bir ses tonuyla, “Sana bir sır vereyim mi Mahone?” dedi. “Ben, bana yapılan ihanetleri unutamıyorum. Çok kötü bir huy fakat öyle... Ama her kötülüğün ardından gelen bir güzellik var. Bu kötülüğün ardından gelen güzellik ise intikam...”

Son cümlesiyle Alex’in bir delilik yapacağını anlayan Mahone, “Sakın yapma Alex! Yemin ediyorum vururum seni!” dedi.

Bu tehdidi duymazlıktan gelen Alex, “Ayrıca Mahone, sakın bana ihanet etme, yoksa sonun...” dedi ses tonunu yükselterek ve tetiği çekti.

Küçük salonda yankılanan silah sesi kulakları tırmaladı. Mary’nin parçalanan kafasından fışkıran kan Alex’in yüzüne sıçradı. Ve Alex oldukça soğukkanlı bir şekilde cümlesini tamamladı: “Böyle olur.”

Mahone sinirden ve şaşkınlıktan dilini ısırды. Sanki o kurşun kızcağızın kafasına değil de kendi kafasına saplanmış gibi afallamıştı. “Ne yaptın aptal herif!” diye bağırdı. Tetiğe do-

kundu fakat sıkacak gücü kendisinde bulamadı. Eğer Alex'i vurursa bunca oyun, bunca sahte belge boşa gidecekti.

Alex elindeki silahı yere atıp koluyla yüzündeki kanı temizledi. Mahone'a doğru yürüyüp kulağına yaklaştı. Oldukça kararlı, soğuk bir sesle, "Sakin bana ihanet etme Mahone..." dedi. "Sakin..."

Fakat Mahone ona çoktan ihanet etmişti bile.

Alex kapıdan çıkıp evine doğru gitti.

Mahone yanındaki polislere döndü. "Temizleyin şunu. Ayrıca bunu kimseye söylemiyorsunuz. Kendi aramızda kalacak. Eğer olur da birisinden duyarsam bunu, yemin ediyorum sonu kötü olur. Anladınız mı?" Sonra tekrar yerde kanlar içerisinde yatan cesede bakıp dişlerini sıkarak, "Kahretsın!" diye bağırdı.

Dünyanın diğer ucunda bunlar yaşanırken Kayra'yla Metehan, her geçen gün daralan çemberden çıkmanın bir yolunu aramakla meşgullerdi. Interpol, bütün deliklere tek tek bakıyor, bütün yolları Türk polisiyle beraber tutuyor, giriş çıkışlara yüksek hassasiyet gösteriyorlardı. Bütün arabalar tek tek aranıyor, Kayra'nın ve Metehan'ın fotoğrafını göstererek, "Bu kişileri gördünüz mü?" sorusu soruluyordu.

Artık Metehan da arananlar listesindeydi. Kayra'yla birlikte sürekli yürüyor, kalacak güvenli bir yer arıyorlardı. Fakat yürümek için yolları değil, dağları kullanıyorlardı. Kimi zaman yumuşak toprak zeminde kayıp düşüyorlar, kimi zaman ise sarp kayalıklara denk geliyorlardı. Kuzeye doğru gidiyorlardı.

Kayra biraz soluklanmak için durup etrafına baktı.

"Ne oldu? Neden durdun?"

"Metehan, senden bir şey isteyeceğim fakat yapmak zorunda değilsin."

"Neler oluyor Kayra? Sen böyle üstü kapalı konuşmazdın." "Telefonunu çıkar ve 155'i ara."

Metehan şaşkın bir şekilde, "Ne diyeceğim polislere?" dedi.

"Kayra'nın yerini buldum. Kuzeye doğru gidiyor, destek ekibi gönderin diyeceksin."

"Sebep?"

"Mete, lütfen sadece dediklerimi yap. Var bir bildiğim."

Metehan fazla üstelemeden Kayra'nın dediğini yaptı. Cebinden çıkardığı telefonun tuşlarına basıp telefonu kulağına götürdü. Birkaç saniye sonra, "Alo, 155 polis imdat," diye bir ses duyuldu telefondan.

Metehan, Kayra'nın gözlerine bakarak konuşmaya başladı.

"Ben MİT personeli Metehan Yılmaz. Kayra Şafak adlı korsanın izini buldum. Çağlayan deresinin kuzeyine doğru gidiyor. Ekipleri oraya yönlendirin," dedi.

Birkaç soru sorulduktan sonra son olarak, "Peki efendim, hemen ekiplere haber veriyorum," dedi memur ve telefonu kapattı.

Metehan telefonu cebine koyduktan sonra, "Neden böyle bir şey yaptın?" diye sordu.

"Gün gelecek anlayacaksın. Şimdi yapman gereken son bir şey kaldı. Dediğim gibi bunu yapmak zorunda değilsin."

Daha da meraklanan Metehan, "Dinliyorum?" dedi.

"Interpol'e gidip teslim olman gerekiyor."

"Ne? Ne yapayım ne yapayım?"

"Kulağa garip geldiğinin farkındayım ama inan, bunu yaparsan bana çok büyük bir iyilik yapmış olacaksın."

Metehan bir şey diyecek gibi oldu fakat yaşadığı şoku üzerinden atamamış olacak ki ses etmedi.

"Dediğim gibi, bunu yapmak zorunda değilsin. Ama önemli olmasa böyle bir şey istemezdim senden..."

"Bak, kafanda neler dönüyor bilmiyorum. Önce köpekleri gömmemi istedin, şimdi de gidip teslim olmamı... Neden?" diye hafifçe bağırdı Metehan.

“Lütfen soru sorma. Bunu izah edemem. Ama inan, bana oldukça büyük bir iyilik yapmış olacaksın. Hem seni çok uzun süre tutacaklarını zannetmiyorum.”

Metehan birkaç saniye sessiz kalıp Kayra’ya baktı. “Uzun süre tutamazlar, MİT personeliyim zaten. Ama tehlikeli bir şey yapmamı istiyorsun.”

“Neyse. Haklısın. Unut gitsin,” diyerek yürümeye başladı Kayra.

“Tamam,” dedi Metehan, arkasından bakarken. “Tamam, Teslim olacağım.”

Metehan, anayola indiğinde yol boyunca birkaç dakika yürüdü. Bir yandan da Kayra’nın böyle bir şeyi neden istediğini anlamaya çalışıyordu. Yolun sonunda denetim yapan Interpol ve Türk polislerini fark etti. Kararlı adımlarla yürümeye devam etti. Birkaç dakika sonra görevli Interpol polisi Metehan’ı fark etti. Elindeki fotoğrafa baktıktan sonra silahını ona doğru doğrulttu ve “Bu o! Yakalayın!” diye bağırdı.

Üzerine doğru koşan adamları görünce Metehan heyecanlandı fakat yine de sakin kalabilmeyi başardı.

Birkaç saniye sonra, yere yatırılmış elleri arkadan kelepçelenmişti. Soğuk zemin üzerinde yüzüstü yatarken, mırıldanıyordu. “Ah bir anlasam bunları neden yaptığını, ah bir anlasam!”

Aklındaki deli düşünceleri hayata geçirmeye başlamıştı Kayra. Bir nevi hayatının üzerine kumar oynuyordu. Bu kumarın sonunda ya kazanacak ya da batacaktı. Biraz soluklanmak için bir ağacın gövdesine yaslandı. Ardından o çok sevdiği hırkasını çıkarıp ağacın dibine bıraktı. Bu da planın bir parçasıydı. Hırkasını polisler bulsun diye bırakmıştı.

Metehan, Kayra'nın yerini ihbar ettiği için polisler muhtemelen birazdan buraya, bu hırkaya ulaşmış olacaktı. Beyaz tişört ve kot pantolonundan başka hiçbir şeyi yoktu. Hırkasını bıraktıktan sonra hiç vakit kaybetmeden ters yöne doğru gitmeye başladı.

“Bilgisayara ihtiyacım var. Hem de hemen!” diye söylendi.

Yaklaşık yarım saat yürüdükten sonra merkeze gelebilmişti. Dükkânların önünden geçiyor, bilgisayar dükkânı arıyordu. Kendisine bir laptop alacaktı. Çok geçmeden istediği ürünleri satan bir ikinci el bilgisayarçı dükkânını fark edip oraya yöneldi. Kapıyı yavaşça itip içeri girdi.

Dükkân küçük, tavanı da basıktı. Kileri andıran yapısıyla önemsiz eşyaları istiflemek için yapılmış bir yere benziyordu. Genç bir adam, Kayra'yı fark edince oturduğu taburesinden kalkıp, “Hoş geldiniz. Nasıl yardımcı olabilirim?” diye sordu.

Kayra etrafını incelemeye devam ederek, “İkinci el bir laptop arıyordum,” dedi.

“Tabii. Ne kadar bütçeniz var?”

“Çok pahalı bir şey olmasın. Günlük işlerimi görsün, bana yeter,” dedi Kayra.

Genç adam, hemen sol tarafındaki masanın üzerinde duran laptopu göstererek, “Bunu iki gün önce getirdiler. Daha yeni inceledim, tertemiz. Hiçbir sıkıntısı yok. 6 GB ram ve 1.8 HZ işlemcisi var, biliyorum çok fazla değil ama gündelik işlemler için oldukça yeterli. Fiyatı bin üç yüz lira,” dedi.

Kayra biraz düşünür gibi oldu. Polislere kaptırdığı DDR4 tipli 16 GB ram, 4.2 HZ'lik yeni nesil işlemci, 2060 Tİ ekran kartı, çift turbo fan ile tam anlamıyla mühendislik harikası olan laptopunu düşündü.

“Peki. Bunu alayım o zaman,” dedi. Zaman kaybetmek istemiyordu.

Birkaç dakika sonra elinde laptopla çıktı. Dükkânın hemen karşısındaki iki katlı, eski bir binaydı olan otele yöneldi. Kısa bir süre kalacağı odaya çıktı. Laptopunu eski sehpanın üzerine koyup kendisini yatağa bıraktı. Boş gözlerle beyaz, ru-

tubetli tavanı izledi. Düşündü... Bütün yaptıklarını düşündü.

Bu sırada uzun zamandır olmayan bir şey oldu; aklındaki tilkiler tekrar ortaya çıktılar. Genellikle çok düşündüğü zaman, stresli olduğunda kendisiyle konuşurdu, bir nevi terapiydi bu onun için. Kendisiyle konuşarak yalnızlığından kurtuluyordu. Bu konuşma, sesli bir konuşmadan farklıydı. Zihninin derinliklerinde gerçekleşen bir konuşmaydı. Kayra gözlerini yumdu.

“Bakın bakalım burada kim varmış?” dedi aklının derinliklerindeki tilki. “Ben söyleyeyim, her şeyi mahveden bir Kayra var.”

“Her şeyi mahveden mi?”

“E öyle olmadı mı? Her şeyi mahvetmek konusunda oldukça başarılısın. Şimdi de Metehan’ı tutuklattın. Bravo!”

“Hiçbir şey bilmiyorsun.”

“Aptal olma! Her şeyi biliyorum. Neden yaptığını gayet iyi biliyorum ama bu yaptığın tam anlamıyla delilik. Azrail’le Rus ruleti oynuyorsun. Sadece kendini değil, sana güvenen insanları da yakacaksın ki Metehan bunun en güzel örneği.”

“Onun teslim olması gerekiyordu. Bu da planın bir parçası. Madem her şeyi biliyorsun, bunu da bilmelisin.”

“Biliyorum zaten,” dedi tilki. “Fakat demek istediğim, tehlikeli şeyler yapıyorsun. Ama bir yandan da seni takdir ediyorum. Bu yaptığın cesaret ister.”

“Hâlâ eksik bir şeyler var tilki. Yapbozu tamamlamam gerek fakat sürekli bir yerde hata yapıyorum. Doğru parçaları bir türlü bulamıyorum. Bana yardım et.”

“Sana yardım edemem ama hiç düşündün mü?”

“Neyi?” diye cevapladı Kayra.

“Bu zamana kadar hep iyi olmaya çalıştın. Ne oldu? Eline ne geçti? Belki de yanlış yapıyorsun. Belki de yeteneklerini farklı şeyler için kullanmalısın. Bir etrafına bak Kayra. Eski, yıkık dökük bir bina, çarşılarının temiz olup olmadığı bile anlaşılamayan bir yatak ve rutubetli, boğucu bir oda! Senin gibi biri böyle bir yerde mi kalmalı? Zekânı kullan, zengin ol.

Sendeki zekâ başkasında olsa şu an Maldivler’de, lüks yanında yatıyor olurdu.”

“Ne yapmamı istiyorsun?”

“Değişme vaktinin geldiğini söylüyorum.”

“Hâlâ anlamıyorum,” diye üsteledi Kayra.

“Aptal kız! Umarım yapbozun parçalarını bulursun,” diye-
rek gözden kayboldu tilki.

Kayra istemsizce gözlerini açtı.

Bu defa sesli düşünerek, “Değişim. Değişmek. Eksik parça. Yapboz,” dedi.

Laptopunu kucağına alıp açma tuşuna bastı. Bilgisayar biraz yavaş olduğu için bir dakikaya yakın bir süre beklemek zorunda kaldı. Sonra kod sayfasını açıp trojeninin şifresinin kırılıp kırılmadığını kontrol etti. Kırılmamıştı...

Kod sayfasını açıp birkaç saniye düşündü. Tam bu esnada bir mesaj kutucuğu belirdi ekranın sol altında. Jimmy’yle mesajlaştığı global adresten geliyordu mesaj. Bu nedenle açmak için pek tereddüt etmedi.

“Hey, naber dostum? :)” diye İngilizce bir mesajdı bu.

“Dur tahmin edeyim, benim peşime takılmış bir başka CIA çalışanısın. Bildim mi?” yazdı Kayra.

“Hayır, bilemedin ama bilmene yardımcı olayım. Ben, mCx.0... Bu isim sana bir yerlerden tanıdık geliyor mu?”

Kayra düşünür gibi oldu. Sonra bu sessiz düşüncelerini mesaj olarak karşı tarafa gönderdi.

“Saçmalık... O kişi yıllar önce tutuklandı. Hadi diyelim hapishaneden çıktı, ne diye peşime düşsün?”

“Belki de özgürlüğümün üzerine bir anlaşma yapmışımdır. Her neyse, kim olduğumun bir önemi yok, trojeninin yazılım şifrelerini çözmek üzereyim.”

“Ee? Bunu ne diye bana rapor ediyorsun? Ah, anladım. Bu kadar aptal olmasaydın zaten yakalanmazdın, değil mi? :)))”

Bu son mesaj Alex’i kızdırmıştı. Fakat yine de sakın kalarak cevap verdi. “İhanet, yaptırımı en büyük eylemdir. Önce ihanet ettiğin kişi bedel öder, sonra sen. Her neyse, konumuza

donelim. Şu an Trabzon diye tuhaf isimli olan bir şehirdesin. Fakat yerini tam olarak tespit edemiyorum, bunun için trojeninin beynine girip IP adresine ulaşmalıyım. Özgürlüğüm için bunu yapacağım. Emin ol çok az kaldı. Çözeceğim o şifreyi.”

Kayra cevap yazmadan sekmeyi kapattı. Böylelikle sohbet son bulmuş oldu. Fakat aklına bir şey takılmıştı.

“Gerçekten serbest mi bıraktılar bunu? İhanet dedi, intikam dedi. Hmm, mCx.0, senin serbest bırakılmayacak kadar tehlikeli biri olduğunu biliyorum,” diye söylenerek haber sitelerinde gezinmeye başladı.

Yeni-eski bütün haberleri tek tek inceliyordu fakat hiçbir yerde mCx.0 ile ilgili bir şey yoktu. Kayra, bu durumdan şüphelenmiş, bir bityeniği olduğunu hissetmişti. Bu konuyu araştıracaktı fakat öncesinde bir şeyler yemesi gerekiyordu. Karnı doyumadan önce uygulamaya sokması gereken önemli bir şey vardı. Laptopunu kucağına aldı.

İKİ SAAT SONRA

Kayra laptopunu bir kenara bırakıp duvara montelenmiş eski televizyonu açtı. Televizyon birkaç dakika bekledikten sonra açıldı. Görüntüsü oldukça renksiz, tatsızdı. Haber kanalında genç bir sunucu konuşuyordu:

“Efendim, yeni bir gelişmeyle tekrar karşınızdayız. Maalesef kötü bir haberle yayınımızı açmak durumunda kaldık. Akşam saatlerine doğru İçişleri Bakanı’nın yaptığı açıklama doğrultusunda, Türkiye’nin bütün devlet sitelerinin hacklendiğini öğrenmiş bulunuyoruz. Maalesef sadece bu değil; devletin sır gibi sakladığı bütün konuşmalar, metinler de bütün dünyaya sızdırıldı. Ayrıca devletin bankası olan Karan Bankası’nın hesapları da hacklenerek 100.000.000 Türk lirasının da çalındığı bildirildi. Asıl üzücü olan ise, bu saldırıların, devlete olan yakınlığıyla tanınan, kendisini milliyetçi olarak gösteren OBT adlı bilgisayar korsanı tarafından gerçekleştirilmiş olması... OBT, bir açıklama yaparak saldırıları kendisinin gerçekleştirdiğini kabul etti.”

Soluk ekrana soluk bir yüzle bakıyordu Kayra. Kendi kendine mırıldandı. “Bunları yapmak zorundaydım. Üzgünüm. Çok üzgünüm... Deddiğini yaptım tilki. Benden beklenmedik bir şey yaptım. Belki de hayatımdaki en büyük hatayı yaptım. Ama bilemeyiz, o büyük gün gelmeden bilemeyiz.”

Bir kâbusa uyanmıştı Türkiye halkı. Bütün televizyon kanalları son dakika gelişmesi olarak vermişti Kayra'nın yaptığı saldırıları. Gazetelerin ilk sayfaları da farklı değildi. Türkiye'nin Rusya'yla yaptığı anlaşmaların yanı sıra, satranç tahtasına dönen Suriye bölgesindeki bütün hamleleri, gizli konuşmaları da gün yüzüne çıkarmıştı Kayra. Türkiye, Suriye topraklarında bir koridor oluşturup daha önceden temizlediği bölgeleri birleştirecek yol projesiyle, bölgeye huzuru getirmeyi planlıyordu. Güvenli bölge oluşturarak, ülkelerini terk etmek zorunda kalan insanlar için yaşanılabilir bir alan oluşturmak istiyordu. Astana'da Rusya'yla beraber alınan bir karardı bu. Rusya da bir an önce savaşın bitmesini istiyor, bu nedenle Türkiye'nin bu planına sıcak bakıyordu. Fakat bu projeyi hayata geçirebilmenin en önemli unsuru, gizli bir şekilde yapılmasıydı.

BİKAÇ GÜN SONRA

Sürekli Rusya'yla Türkiye'yi yakından izleyen Amerika, bu iki ülkenin neler planladığını öğrenmeye çalışıyordu. Amerika, Suriye'deki savaşın son bulmasını istemiyordu. Hatta daha da şiddetlenmesini, savaşın yaktığı ateşin diğer ülkelere de sıçramasını istiyordu. Böylelikle muhaliflere silah, bomba, mermi, kısacası silaha dair ne varsa satıp para kazanabilecekti. Amerika'nın tek derdi buydu. Para.

Türkiye'nin yaptığı planları Kayra'nın da yardımıyla öğrenen Amerika, kendisine sunulan bu fırsatı değerlendirerek oluşturulacak tampon bölgeye askeri üs açacaklarını bütün dünyaya duyurdular. “Savaşın son bulması için merkeze daha

vakın olmamız gerektiği fikrinde mutabık kalınarak, Fırat Nehri'nin kuzeyine askeri üs kurulmasına karar verilmiştir," diye saçma sapan bir gerekçe gösterdiler. Bu askeri üs fikri, Türkiye'yle Rusya'nın planlarını rafa kaldırmıştı.

Kayra, televizyonda Amerika'nın askeri üs açma haberlerini görünce yüzünde küçük bir gülümseme belirdi.

"İşte bu kadar... Açın bakalım üssü," diye gülümseyerek söylenmeye devam etti.

Kurduğu planın çarkları dönüyor, makine gibi çalışıyordu. Fakat bir makinenin her zaman durma ihtimali vardı. Amerika'nın askeri üs açması, Kayra'ya ne gibi bir fayda sağlayacaktı, canından çok sevdiği ülkesinde vatan haini olarak anılmak, ne işine yarayacaktı? Tüm bu soruların cevabını bir tek kendisi biliyordu.

Kayra televizyonu kapatıp kendisini sokağa attı. PTT'ye gidecekti. Eşofmanıyla beli arasına sıkıştırdığı düzinelerce zarfı kendisine postalayacaktı. Bu da planının bir parçasıydı.

Hava kararmak üzereydi. Dar sokaklardan yürüyüp merkeze vardı. Şehrin merkezinde küçük bir kalabalık toplanmış, OBT'nin bir an önce yakalanmasını talep ediyorlardı. Çirkin kelimeler sarf ediyorlar ve Kayra'nın bizzat işittiğini bilmiyorlardı. Elleri cebinde, insanların arkasında, öylece dikiliyor, kalabalığı seyrediyordu.

Kalabalığın hemen arkasında büyükçe bir duvar vardı. Duvarın üzerinde mahallenin gençleri tarafından yapılmış kocaman bir grafiti çalışması, kırmızı harflerle yazılmış gösterişli bir "OBT" yazısı vardı. Kızgın kalabalık, boya ve fırçalarla yazının üzerini karalamaya başladı.

Ülkenin geneli böyleydi. Sabah saatlerinde önemli noktalarda gösteriler düzenleniyor, sonra kalabalık olaysız bir şekilde dağılıyordu. Kayra kalabalığı bir süre izledikten sonra tekrar yürümeye başladı. Bu durum her ne kadar canını yaksa da "Büyük Gün" diye nitelendirdiği an için bunlar gerekliydi. Az ötedeki yemyeşil ağaçlarla süslenmiş parkı fark etti. Parka doğru yöneldi ve boş bir bank aradı gözleri. Oturup biraz so-

luklanmak istiyordu. Küçük bir erkek çocuğunun tek başına, üzgün bir vaziyette oturduğunu fark etti. Çocuk, on bir-on iki yaşlarındaydı. Yanına yanaşıp, "Oturabilir miyim?" diye nazikçe sordu.

Çocuk kapkara gözlerini Kayra'ya çevirdi. Hiçbir şey demeden kenara kaydı. Bu, oturabilirsin, demekti bir bakıma. Kayra da öyle yaptı. Oturdu. Elleri halen cebindeydi.

"Biliyor musun, benim hiç arkadaşım yok. Yeni taşındım bu şehre," dedi Kayra. "Sanırım, senin de yok," diye ekledi.

Çocuk konuşmamakta ısrarlıydı. Cevap vermedi. Fakat Kayra bu sessiz çocuğu konuşturmakta kararlıydı. "OBT diye bir şey duydun mu? Şu kalabalık," dedi kaşlarıyla yirmi-otuz metre ötedeki kalabalığı işaret ederek. "Pek sevmiyorlar galiba OB'T'yi."

Çocuk sonunda sessizliğini bozdu. Çatlamış dudaklarının arasından birkaç kelime döküldü. "Evet. Sevmiyorlar."

"Peki sen?"

"Bilmem. Sanırım sevmiyorum,"

"Neden?"

"İşte," diyerek geçiştirdi çocuk. Sürekli önüne bakıyor, bir saniyeliğine bile olsa Kayra'ya bakmadan konuşuyordu.

"Peki neden üzgünsün? Hava kararmak üzere. Ve sen burada tek başına oturuyorsun. Bence artık evine gitmelisin. Annen merak etmiştir."

"Edemez. Şu an arkamızdaki binada yatıyor," dedi çocuk.

Kayra arkasına dönüp büyük binaya baktı. Binanın girişince "kocaman kırmızı harflerle, "ACİL" yazıyordu. Ne diyeceğini bilmedi Kayra, sadece üzüldü.

Çocukla bir süre daha sohbet etti. Annesinin bir trafik kazası geçirdiğini öğrendi. Fakat durumu iyiye gidiyormuş. Birkaç güne taburcu olacaktı. Bu durum, biraz olsun su serpti içine.

Çocuğun yanından ayrılıp postanenin kapısının önüne geldi. Akşam olduğu için postane kapalıydı. Kayra da bunu istiyordu zaten. Fakat asıl önemli olan, içeriye nasıl girecekti.

Kapıyı zorlayarak girmeye çalışırsa alarm devreye girecekti. Bu nedenle başka bir giriş yolu bulması gerekiyordu. Binanın etrafını dolaştı ve arkasındaki havalandırma borusunu fark etti. Ama havalandırma borusu çıkılamayacak kadar yüksekte duruyordu. İçeriye girmek, yani alarmları çalıştırmadan girmek pek mümkün görünmüyordu. Hemen başka bir plan yaptı.

ERTESİ GÜN

Saat sabahın on biriydi. Postanede sekiz on kişi vardı. Kayra, içeri girip gişe işlemleri için bir numara aldı. Etrafını inceledi. İçeride bir güvenlik memuru, gişede de tek görevli vardı.

Bekleme sandalyelerinin en arka kısmına geçip oturdu. Bilerek buraya, su sebilinin yanına oturmuştu. Etrafını inceledikten sonra dikkatlice cebinden bir kolonya şişesi çıkardı. Güvenlik görevlisinin telefonla meşgul olması, işini iyice kolaylaştırdı. Kalabalığa fark ettirmeden elindeki kolonya şişesinin kapağını açıp su sebilinin takılı olduğu prize döktü. Ardından oturduğu koltuğa da bolca kolonya döktü. Tüm bunları dikkat çekmeden, oldukça sakin bir edayla yapmıştı. Biraz daha etrafı kolaçan ettikten sonra cebinden küçük bir çakmak çıkarıp çakmağı yaktı. Bu işlem sırasında biraz ses çıkacağı için öksürerek çakmak taşının sesini bloke etmiş oldu. Etrafını tekrar inceledi. Hiç kimse Kayra'nın yaptıklarını fark edememişti. Kameraların dışında... Planın bir parçası da buydu zaten. Kamera görüntülerini silmek... Kayra elindeki çakmağı yere serpiştirdiği kolonyanın üzerine getirdi ve prizin kenarından küçük çaplı bir alev yükseldi. Ateş, kolonyanın içindeki alkolle karşılaştıkça daha da büyüdü. Su sebilinin prizi alev alev yanıyordu.

Kayra, "Yangın var!" diye bağırdı. Sandalyesine döktüğü kolonya da alevlendi. Birkaç adım kenara kaçıp bağırmaya devam etti.

Prizdeki alevler, bütün elektrik hatlarını tetikledi. Alevler büyüdü. Güvenlik görevlisi yangın söndürme tüpüne ulaş-

maya çalışırken hafif bir duman kapladı bekleme salonunun içerisini. Dumanlar yangın alarmını çalıştırdığı için içeride oldukça yüksek sesli bir alarm çalıyordu. Kalabalık, alelacele dışarıya çıkmaya başladı. Fakat Kayra dışarı çıkmak yerine ofise yöneldi. Tam ofisin kapısını açacakken kapı açıldı ve ofiste çalışan görevli dışarı çıktı. Anlamsız gözlerle Kayra'ya baktı.

“Herkes dışarı çıksın! Yangın var!” dedi Kayra.

Genç adam da yangını söndürebilmek için güvenlik görevlisinin yanına koştu. Kayra birkaç saniye bekledikten sonra içeriye daldı. Hızlıca küçük, karmakarışık odayı taradı. Neredeyse her yer zarflarla doluydu. Anlaşılan görevli arkadaş biraz dağınık çalışmayı seviyordu. Kayra zarf yığınlarının arasından geçerek masaya yanaştı. Masanın üzerindeki zarfları bir kenara itip büyük, siyah defterin kapağını açtı. Cebinden çıkardığı küçük kâğıda baktı. Kâğıtta tarihler yazılıydı.

19 Kasım 2017. Kayra'nın İsrail'in paralarını çaldığı tarihi bu. Kayra kendisine bu tarihten iki gün önce bir zarf gönderildiğini kanıtlamak istiyordu. Planın en can alıcı noktası buydu.

Defterde 17 Kasım'ı aramaya başladı. Sayfaları hızlı hızlı açarak söylendi. “Hadi, hadi!”

Sonunda ilgili sayfayı buldu. Kutucukların içini doldurmaya başladı.

ALICI KİŞİNİN ADI/SOYADI: Kayra Şafak

ALICININ ADRESİ: Kızılırmak Sokak No: 10 D: 5

İstanbul/Beyoğlu

GÖNDEREN KİŞİNİN ADI/SOYADI: Belirtilmemiş

GÖNDEREN KİŞİNİN ADRESİ: Belirtilmemiş

POSTANIN KAYIT EDİLDİĞİ TARİH: 17.11.2017 KAYIT EDİLDİĞİ SAAT: 14:34

KAYIT EDEN KİŞİNİN İMZASI:

Önceki kayıtlarda bulunan imza oldukça kolaydı. Rahatlıkla taklit edilebilirdi. Zaten görevli, sürekli küçük bir karamayı kendisine imza olarak seçmişti. Bunu taklit etmesi, görevliye hiçbir zarar getirmeyecekti.

18 Aralık 2017. Bu tarihte Amerikan bankalarına büyük bir saldırı gerçekleştirmişti.

Defterin yapraklarını hızlı hızlı çevirip saldırıları gerçekleştirdiği tarihleri buldu ve aynı işlemleri o sayfalarda da yaptı. İşini bitirdikten sonra hızlıca kapıyı açıp dışarı çıktı. Son olarak kamera kayıtlarının olduğu odaya gidip görüntülerin kaydedildiği dosyaları sildi. Gittikçe artan bir duman vardı içeride ve bu yoğun, zararlı duman ciğerlerine doluyor, öksürmesine sebep oluyordu ama önemli değildi, artık dışarı çıkabilirdi. Planın bu aşamasını tamamlamıştı.

Metehan hâlâ gözaltında tutuluyor, düzenli bir şekilde sorguya çekiliyordu. Kayra'nın kendisine tembihlediği şeyleri söyleyip duruyordu. Interpol, Kayra'ya henüz ulaşamamıştı fakat o da bu durumu pek de önemsemiyor gibiydi. Kaldığı pansiyonda bir haftayı doldurmuştu. Anlaşılan o ki biraz daha kalacaktı bu boğucu, yıkık dökük harabede.

Odanın içerisinde dönüp duruyor, planının geri kalan aşamalarını gözden geçiriyordu. Volta atmaya bırakıp bilgisayarının başına oturdu. Ülkelerin bilgilerini kaydettiği klasörden Rusya'nın banka hesap IP'lerinin bulunduğu dokümanları açtı. Ardından C" ekranını açıp trojenini aktif hale getirerek kodlar yazmaya başladı.

Şimdiye kadar yapmış olduğu saldırıların aksine bir hayli karmaşık bir kod yazmıştı. Oldukça büyük bir eylem hedefliyordu. Fakat fazlaca kod yazmasının nedeni bu değildi. Asıl nedeni, saldırıyı şimdi gerçekleştirmeyecek olmasıydı. Yazdığı bu kodları trojeninin hafızasına kaydetti. Trojen, Kayra'nın yazdığı tarih ve saatte, tasarladığı yolu izleyerek saldırıya geçecekti. Onu dâhi yapan kısım da tam olarak buydu: Bir yapay sanal solucana ne zaman, nereye, nasıl bir saldırı gerçekleştireceğini anlatabilmek... Neredeyse bir sanal solucana beyin entegre edebilmek.

Sıradaki çalışmasına geçip trojenine başka bir gün için yeni bir saldırı eylemi daha kodladı. Eğer bu saldırılar başarılı bir şekilde gerçekleşmezse Kayra'nın şu ana kadar yaptığı bütün planlar boşa gidecekti. Saldırının bütün planını trojenine yazdığı kodlar ile anlattıktan sonra, yorgun bir ses tonuyla mırıldandı.

“Sonunda bitti. Umarım beni yüzüstü bırakmazsın... Umarım,” diyerek bilgisayarının başından kalktı. Ellerini birbirine kenetleyip kemiklerini esnetti, yorulmuştu. Sonra bir şey hatırlamış olacak ki, hayıflandı.

“Of! Daha o vardı, değil mi?” diye söylenerek tekrar bilgisayarın karşısına oturdu. Fakat aynı anda tahta kapısı hafifçe tıklandı.

Kayra eski püskü, sanki duvara zorla tutunuyormuş hissi veren kapiya baktı. Kapının ardındaki ses, “Evladım, benim. Kusura bakma, oda servisimiz yok ama elimden geldiğince bir şeyler hazırladım. Açsındır diye düşündüm,” dedi.

Kapı ile duvar arasındaki çatlaklardan içeriye süzülen adamın sesi, dostane geliyordu.

Kayra oturduğu yerden kalkıp kapıyı araladı. Elinde bir tabakla kapının önünde dikilen yaşlı adama ve tabaktaki sandviçe baktı.

“Teşekkür ederim ama ben dışarıdan yemek söylemiştim,” diyerek adamın elindeki sandviçi almayı reddetti.

Adam, “Yaa, öyle mi? Güzel, güzel. Odanızdan memnun musunuz? Bir şikâyetiniz var mı?” diye sordu.

“Yok, tekrar her şey için teşekkürler,” dedi. Kapıyı kapatmak üzereyken yaşlı adam, eliyle kapıyı tuttu.

“He, kızcağızım. Burası pek tekin bir muhit değil. Bu nedenle bu pansiyona çok da doğru düzgün insan gelmiyor, kapını kilitlemeyi unutma olur mu?” diyerek Kayra'yı uyardı.

Yaşlı adam haklıydı. Müşterilerin çoğu bir barda tanıştığı, ismini bile bilmediği kızlarla eğlenmek için gelen pespaye heriflerdi. Jimmy, bizzat bu tanıma uyan adamlarla tanışmış, cezasını da vermişti. Burada. Bu otelde. Ölmeden sadece birkaç gün önce...

“Tamam, kilitlerim,” diyerek kapıyı kapattı Kayra. Adamın nasihatini dinleyip kapının sürgüsünü çekti. Sanki bu sürgü, dışarıdaki kötü niyetli adamı durdurabilecekmiş gibi!

Tekrar bilgisayarının karşısına oturdu, kodları incelerken sesli bir şekilde düşündü.

“29 Temmuz’da bir saldırı, 2 Ağustos ve 12 Ağustos... Tamamdır...”

BİKAÇ GÜN SONRA

Alex ve Mahone hummalı çalışmalarına devam ediyor, trojenin bir açığını arıyorlardı.

“Çözemedin mi hâlâ?”

Alex gözlerini ekrandan ayırmadan kod yazmaya devam ederek cevap verdi. “Madem o kadar kolaydı, sen yapsaydın. Dur tahmin edeyim, yapamadığın için beni dışarı çıkardın.”

Mahone hafif kızgın hafif pişman bir ses tonuyla, “Evet, öyle bir hata yaptım. Oldukça büyük bir hata!” dedi.

Alex kod yazmayı bırakıp soğuk gözlerle Mahone’a baktı.

“Ölüsünü ne yaptınız?” diye sordu.

“Gömdük, ne yapacağız...”

“İyi.”

“Evi doğrudan gören bir marketin güvenlik kamerası vardı. O kayıtları da sildirdim ama biri biraz kurcalasa o silinen görüntülere ulaşabilir. Güvenlik kamerasının yazılımına bir EDRX ekle.”

EDRX, silinen kayıtları tamamen silen bir uygulamaydı. Tamamen silemese bile görüntülere ulaşmak için yazılıma girildiği anda uyarı veren bir küçük aplike yazılımdı.

“Gerek yok. Onunla kim uğraşacak. Zaten işimiz başımızdan aşkın,” dedi Alex.

Mahone bu umursamaz sözler karşısında sinirlendi. “Senin saçmalıkların yüzünden yakalanacak değilim! Dediğimi yap, ekle şu lanet şeyi sisteme!” diye bağırdı.

Alex sakın kalmayı seçti. Bütün sinirini Mary için harcamıştı çünkü. “Tamam, eklerim,” dedi ama bu sadece baştan

savmak için söylenmiş bir sözdü.

Mahone gevşeyen kravatını sıkıp kapıya yöneldi. “Sana bir gün mühlet veriyorum. Bir gün sonra o trojenin bütün bilgileri, şifresi elimde olmazsa geldiğin yere geri dönersin,” diyerek kapıyı açıp dışarı çıktı.

Alex gülümsedi. Gülümsemesi daha da büyüyüp kahkahaya dönüştü. “Buldum ki zaten. Sadece biraz daha zamana ihtiyacım var.” Dünya saat sistemini kontrol edip Türkiye’yle olan saat farkına baktı. “İyi, henüz 22.47. Uyumuyordur,” diyerek güvenli platforma geçip Kayra’ya mesaj attı.

“Hey! OBT. Yine ben, mCx.0”

Uyumuyordu Kayra. Yatağında uzanmış, sipariş ettiği pizzasından küçük ısırlıklar alıyordu. Bu esnada bilgisayarından bir bildirim sesi geldi. Pizza dilimini kutusuna bırakıp yatağında doğruldu. Bilgisayarını kucağına alıp Alex’in gönderdiği mesajı okudu ve cevapladı.

“Ben de diyorum bu çocuk niye hiç mesaj atmıyor, benden sıkıldığını düşünmeye başlamıştım...”

“Yok canım, ne sıkılması. İnsan çıkış kapısından sıkılır mı? Sen benim, çıkış kapımsın. Unuttun mu yoksa?”

“Tabii, trojenin yapısını çözebilir, beni Mahone’a teslim edebilirsen.”

“Aynen. Belki de çözmüşümdür. Ha?”

“Tabii, eminim çözmüşsündür.”

“Çok güveniyorsun kendine ama unutma, senin çok sevdiğin bir söz vardı: Hiçbir sistem güvenli değildir. Değil mi? Kesinlikle çok doğru bir söz...”

“Aslında sistemler güvenli, sadece insanlar sürekli bir şeyleri unutuyor ya da kendilerine çok güvendikleri için bazı programları yazılımlarına eklemeyi ihmal edebiliyorlar. Mese-la, EDRX”

Alex bir anda soğuk suya düşmüş gibi irkildi. Yüzündeki alaycı gülümseme yok oldu. “Anlamadım. Bir şey mi ima ediyorsun?”

“İma etmem gereken bir şey mi vardı yoksa?”

“Saçmalamaya başladın. Fazla uzatmayacağım. Sadece yarını bekle OBT. Yarını.”

“Sabırsızlıkla bekliyor olacağım,” yazdıktan sonra mesajı gönderdi ve sekmeyi kapattı. “Görelim bakalım, yarın neler olacak,” diyerek pizzasının başına döndü.

Kayra şu son birkaç günde Alex hakkında bir çok bilgiye ulaşmış, Mahone ile ne işler karıştırdığını tek tek öğrenmişti. İlk önce Alex’in serbest kalıp kalmadığını araştırmıştı. Devletin belgelerinde böyle bir durumdan bahsedilmiyordu. Hiçbir haberde de geçmiyordu. Önce operasyonun gizli yürütüldüğünü düşündü. Fakat öylece serbest bırakılmayacağını biliyordu. CIA’in ve FBI’in ev hapsi için kullanmış olduğu elektronik kelepçeleri araştırdı. Bu, bir günden fazlasına mal olmuştu fakat sonunda Alex’in bileğindeki kelepçenin seri numarasına ulaşabilmişti. O cihazın sinyallerinin düştüğü ekranın bilgilerine ulaştı ve cihazın hareketliliğini inceledi. Olağanüstü bir hareketlilik fark edip şüphelendi. Mahallenin ismini Google Earth’te aratıp yakından inceledi ve mahallenin hemen hemen her köşesini gören süper marketin kamerasını fark etti. Yaklaşık yarım günün sonunday- sa o güvenlik kamerasının kayıtlarına ulaştı. Silinmiş kayıtlara! Alex’in üşenip EDRX ile temizlemediği kayıtlara. İzlediği görüntülerde her şey apaçık gözüküyordu.

Alex’in elinde silahla tek katlı eve doğru koşması, polislerin de peşinden gitmesi, Mahone’un gelmesi ve telaşla eve doğru koşması... Gecenin bir vakti, büyük bir poşetle taşınan halı. Besbelli ki bir cinayet işlenmiş ve örtbas edilmişti. Kayra o evde kimin yaşadığını da araştırdı ve Mary’ye, ölen kadının kimliğine oradan da mahkeme kayıtlarına ve ihbarcının adına ulaşmayı başarmıştı. Bütün bunlar yeterdi Kayra için. Evet, Alex’in de dediği gibi şimdi sadece yarını bekleme zamanı gelmişti.

Saat gecenin üçü olmasına rağmen Kayra uyumuyordu. Daha doğrusu, uyuyamıyordu. Aklındaki düşünceler bir elma kurdu

gibi beynini kemiriyor, rahatsızlık veriyordu. Üzerindeki, gül desenli eski battaniyeyi bir kenara atıp yatağında doğruldu. Ahşap komodinin üzerinde duran küçük lambayı yaktı. Yine aynı masanın üzerinde duran küçük defteri ve kalemi eline alıp aklını kemiren düşünceleri kâğıda dökmeye başladı.

“Bugün, 26 Temmuz. Planın gerçekleşeceği tarih 29 Temmuz. Tam üç gün! Ne bir eksik, ne bir fazla... Tam, üç gün,” diye yazdı kâğıda. Sonra sinirlenip yazdığı cümlelerin üzerini karaladı. Defalarca. Kâğıt daha fazla dayanamayıp yırtılana kadar karaladı, ardından elinin tersiyle masanın üzerindeki her şeyi yere savurdu. Kırılan lamba odanın tekrar karanlığa gömülmesine neden oldu. Bu durumu umursamayan Kayra ayağa kalkıp, “Son üç gün. Peki, ya yanıyorsam? Ya bir yerlerde yanlış yapıyorsam? Ya kendi felaketimi planlıyorsam?” diye sesli bir şekilde düşündü. “Bunu o gün gelmeden öğrene-meyeceğim galiba.”

Birkaç saniye sonra bir ses yayıldı odanın içerisine.

TIK TIK TIK!

Gecenin bir vakti kapının çalınması Kayra’yı tedirgin etmişti. Pürdikkat kapının ardından gelecek bir sese odaklanmıştı ki o ses de geldi.

“Her şey yolunda mı? İyi misiniz?”

Sesin sahibi, hemen yan odada kalan genç adamdı. Kayra, masanın üzerindikileri bir hışımla yere fırlattığı için çıkan sesler, yan komşuyu tedirgin etmiş olmalıydı.

Kapıyı açmadan cevap verdi. “Evet. Her şey yolunda... Sanırım rahatsız ettim, kusura bakmayın. Bir daha olmaz.”

“Sorun değil, ben sadece her şey yolunda mı diye kontrol etmek istedim, iyi geceler.”

“İyi geceler,” dedikten sonra sessizce mırıldandı Kayra.

“Sadece üç gün!”

KRALI YENMEK İSTİYORSAN KRAL GİBİ DÜŞÜNMELİSİN

Sabah olmuş, güneş doğmuştu. Kayra neredeyse bütün geceyi uyanık olarak geçirdiği için saat on bire gelmesine rağmen uyumaya devam ediyordu. Ta ki, çalışma masasının üzerinde açık olan bilgisayarından bildirim sesi gelene kadar... Küçük bir sesteki fakat Kayra'nın uyanmasına yetmişti. Yastığının altına sokmuş olduğu kafasını kaldırıp kızarmış gözlerle bilgisayarına baktı. Ardından söylene söylene yatağında doğrulup bilgisayarının başına geçti.

Alex'ten bir mesaj gelmişti.

"Sana söylediğim gün geldi. Heyecanlı mısın?"

Uykulu gözlerle ekrana bakan Kayra bir mesaj yazmaya başladı. "Uykum var. Uyumak istiyorum. Beni gereksiz şeylerle uğraştırma."

"Gideceğin yerde uyumak için bolca zamanın olacak, inan bana. Bizzat oradan geliyorum," diyerek Kayra'nın yakalanıp hapse gireceğini ima etti Alex.

"Sana bir şey söyleyeyim mi mCx.0, bu durum hoşuna git-sin ya da gitmesin ama gerçek şu ki ben hapse filan girmeyeceğim. Fakat sen geldiğin deliğe geri döneceksin. İstesen de istemesen de böyle olacak."

"Buralarda bir söz vardır, bilmem bilir misin: Bir Amerikalıyı sadece başka bir Amerikalı yenebilir."

“ :)))))) Son zamanlarda duyduğum en komik söz.”

“Beni yenemezsin OBT. Bunu en fazla birkaç saat sonra öğrenmiş olacaksın.”

“Peki, ben de sana bir söz söyleyeyim; Kralı yenmek istiyorsan kral gibi düşünmelisin. Benden daha mı zekisiniz?”

“Kendine bu kadar güvenmen sonunu getirecek OBT.”
“İnsan ne kadar başarılıysa kendisine o kadar güvenirmiş.

Yani kısaca, başarıyla özgüven doğru orantılıdır.”

Bütün bu mesajlaşmalar sırasında Mahone, Alex’in yanında duruyor, bütün mesajları okuyordu. “Bu kız cidden kendisine çok güveniyor. E, ne yaptın? Bulabildin mi bir açığını?” dedi.

“Buldum, IP’sine ulaşmam sadece birkaç dakikamı alacaktır. Şu an farkında değil ama yakayı ele verdi,” dedi pişkin pişkin sırtarak Alex.

“Dediğim gibi, o kıızı yakalattığın an serbest kalacaksın. Bu kadar basit.”

Alex sırtmaya devam ederek Mahone’a baktı. “Desene artık serbestim.”

Mahone heyecanlanarak ayağa kalkıp ekrana baktı. Alex kod yazmaya devam ederken, “İyi izle şimdi,” dedi ve tekrar mesaj sekmesine döndü.

“Bak şimdi ne yapacağımızı sana söyleyeyim OBT,” diye bir mesaj gönderdi. “Ben şimdi senin bilgisayarına bir link atacağım ve sen o linke tıklayacaksın.”

Bu tamamen bir tuzaktı ki Kayra bu tuzığa düşecek kadar çaylak değildi. O göndereceği linkte bir sürü casus yazılım olacaktı.

“Oldu, istersen direkt bütün bilgileri sana ben söyleyeyim?” diye alay etti Kayra.

Alex bir yandan da hızlı bir şekilde kod yazmaya devam ediyordu. Mahone, “Salak olma! O mesaja tıklayacağını mı zannediyorsun?” dedi.

Alex gözlerini ekrandan almadan cevap verdi. “Tıklayacak. Göreceksin. Türkiye’deki ekibi ara, hazır olsunlar. Birazdan OBT’nin konumunu vereceğim.”

Mahone, Alex'in dediği gibi Türkiye'deki ekibi arayıp hazır olmalarını söyledi.

Birkaç dakika sonra bir mesaj geldi Kayra'nın bilgisayarına. Alex'in dediği gibi bir bağlantı linkiydi bu mesaj.

"Sen sanırım ciddi bu linke tıklayacağımı zannettin. Yazık..." diye bir mesaj gönderdi Kayra.

"Bu işi kolay ya da zor yoldan da yapabiliriz. Ya o linke sen tıklarsın..." diye bitirilmemiş bir mesaj gönderdi Alex.

"Ya da?"

Kayra, son mesajı yazdıktan sonra Alex'in ne yapacağını beklemeye koyuldu.

"Ya da ben yaparım," diyerek yarım kalmış cümlesini tamamladı.

Kayra tekrar mesaj yazmak için klavyesine yeltenmişti ki fare imleci, kendiliğinden hareket etmeye başladı. Bilgisayarı uzaktan kontrol ediliyordu.

"Hım!" diye sesli bir şekilde söylendi Kayra. Alex, kontrol ettiği fare imlecini linkin üzerine götürüp tıkladı ve link açıldı. Bir anda bir sürü casus yazılım Kayra'nın bilgisayarına sızma-ya başladı.

Ekranda bir alarm yazısı belirdi.

"CASUS YAZILIMLAR ALGILANDI!"

"GÜVENLİK DUVARI ÇÖKTÜ!"

Art arda bildirimler geliyordu fakat artık yapılacak hiçbir şey yoktu. IP adresinden Kayra'nın konumuna ulaştı Alex. Ekipler birkaç dakika sonra otelin önünde olacaktı. Bir mesaj daha düştü ekrana.

"Sana söylemiştim Kayra Şafak! Bir Amerikalıyı sadece başka bir Amerikalı yenebilir. Kralın tahttan inme vakti!"

Kayra hiçbir şey yapmadan öylece ekrana bakıyordu. Birkaç saniye sonra siren sesleri yankılandı caddede. Sakince ayağa kalkıp ağır adımlarla cama yöneldi. Perdeyi aralayıp dışarıya, siren seslerinin geldiği yöne baktı. Caddenin başında beş tane büyük siyah araba görüldü. Birkaç saniye sonra otelin önünde durmalarını seyretti. Araçtan inen düzinelerce silahlı

adamı, binaya girişlerini büyük bir sükûnetle izliyordu. Kaçmak için hiçbir teşebbüste bulunmamış, bilgisayarının uzaktan kontrol edilmesine de çok şaşırmamıştı. Sakin ve kendinden emin bir şekilde sessizce söylenmeye başladı.

“Kralı yenmeniz, kralı öldürdüğünüz anlamına gelmiyor. İşte planın son parçasını da hayata geçirmiş oldum. Hiçbir şey bitmiyor, asıl her şey ...” derken kapı büyük bir gürültüyle kırıldı. Kayra camdan bakmaya devam ediyordu. İçeriye giren düzinelerce adam, umurunda değildi. Cümlesini tamamladı. “Şimdi başlıyor...”

“Kıpırdama!”

Kayra’yı omzundan tuttukları gibi yere yatırıp ellerini arkadan kelepçelediler.

Ağzından tek kelime dahi çıkmayan Kayra Merdivenlerden hızlı bir şekilde indirilip dışarıda bekleyen siyah renkli polis araçlarının birine bindirildi. Etraftaki insanlar meraklı gözlerle olup bitenleri izliyordu. Mahone, ekibin liderini arayarak Kayra’nın yakalandığını öğrenince sevincinden Alex’e sarıldı.

“Evet, şimdi doğruca bir bara gidip içeceğim. Ne de olsa artık özgürüm,” diyerek sırtıttı Alex.

Mahone ise gülümsemedi. “Şey, Kenny, bakar mısınız?” diye kapının önünde bekleyen polisler seslendi. Kapıyı açıp içeri giren Kenny ve Max, ne yapmaları gerektiğini bildikleri için doğruca Alex’in yanına gelip ellerini kelepçelemeye çalıştılar.

“Hey! Ne oluyor? Seninle bir anlaşma yaptık! Ben sana OBT’yi verdim! Serbest kalacaktım!” diye bağırdı Alex.

Mahone çenesini kaşıyarak cevap verdi. “Planda aksaklıklar oldu, üzgünüm. O belgeler sahteydi.”

Sinirden kıpkırmızı kesilen Alex dışarıya doğru sürüklenirken, “Seni geberteceğim aşağılık adam duydun mu beni!

Bunu sana ödeteceğim!” diye avazı çıktığı kadar bağırdı. Tekrar ihanete uğramış olmanın verdiği öfke bütün vücuduna bir hastalık gibi yayılıyor, diline yansiyordu. Yaşadığı hayal kırıklığı çok fazlaydı.

Bu tehditleri ve küfürleri göz ardı eden Mahone gülümsedi. Kayra'yı yakalattığı için alacağı terfi ve madalyaları düşünüyordu.

Dünya tam anlamıyla çalkalanıyor, haber ajanslarında olağanüstü bir çalışma temposu cereyan ediyordu. Bu seferki haber neredeyse bütün dünyayı ilgilendiriyordu. Bütün ülkelerin korkulu rüyası OBT yakalanmıştı. Bu denli yetenekli bir korsanın yakalanması cidden oldukça rahatlatıcı, sevindirici bir gelişmeydi.

“Değerli seyirciler, yayınımızı çok önemli bir son dakika gelişmesi ile kesmek durumundayız. Kendisine takma ad olarak OBT adını veren bilgisayar korsanı yakalandı. Evet, yanlış duymadınız: Birçok illegal saldırılara imza atmış korsan, Interpol ve CIA'in iş birliği ile yakalandı.”

Yakalandığı duyulduktan sonra dünya piyasaları dalgalanmış bu da bir Hacker'ın başarabileceği şeyler hususunda yeni bir boyut kazandırmıştı.

Gazetelerin manşetlerini de Kayra'nın yakalanması ile ilgili haberler süslüyordu. En çarpıcı, hedef gösterici başlığı atan ise dünyaca ünlü *New York Times* gazetesi olmuştu: “Barbar Türk Yakalandı!”

İyi de Kayra'nın yaptığı eylemlerin neresi barbarlıktı? Savunmasız insanları mı kılıçtan geçirmişti ya da bir canlının kalbini mi sökmüştü? Hayır. Sadece ülkesini hedef alan ülkelere/gruplara saldırı gerçekleştirmişti. Üstelik sadece kendi dinini değil, dalga konusu edilen her dini korumaya çalışıyordu. Geçenlerde Yahudilere yakınlığıyla bilinen bir derginin sayısında Hristiyanlık dini ile apaçık dalga geçilmiş, aşağılanmıştı. Bu olay birçok tepki toplamış, derginin sayısı toplatılmış, hatta derginin yazarı gözaltına alınmıştı. Fakat bunlar yeterli değildi... Kayra, iki gün boyunca detaylı araştırma yaptıktan sonra istediği verilere ulaşmış, derginin internet sitesini çökertmişti.

Çökerttiği siteyi altı saat boyunca erişime kapalı tutmuştu. Siteye girmek isteyeninin gördüğü tek şey siyah arka plana beyaz, kalın harflerle yazılmış şu yazıydı:

“Her zaman en az katlanabildiğim şey, kutsallığın karikatürleştirilmesi ve saygıya, ahlaki değerlere tecavüz olmuştur.”

Bu yazının altında ise gösterişli, göz alan bir yazı stiliyle, “Ordinary But Turkish!” yazılmıştı. Kayra’nın, yani OBT’nin Müslüman ve Türk olduğunu bilmeyen yoktu. Ve Hristiyanları aşağılamaya çalışan bu dergiye yaptığı saldırı birçok kesim tarafından hoş görülmüş, içten içte OBT’ye hayranlık duyulmasına vesile olmuştu.

Ve şimdi de bütün dünyanın tanıdığı gazete, fütursuzca davranarak böyle saçma bir başlık kullanmıştı. Bu gazetenin bu manşeti atmasının tek amacı vardı, o da bütün dünyaya Türkleri düşman olarak empoze etmektir... Başarılı da olmuştu.

Kayra istemedi de olsa Türk ve Müslüman düşmanlığı başlatmıştı, neredeyse bütün dünyada. Fakat bu düşmanlık besleyen azınlıklar gösteri düzenleyerek kendi ülkelerini OBT’ye hedef göstermek istemedikleri için şimdiye kadar hep sessiz kalmışlardı. Artık ele geçirildiğine göre susmaları için hiçbir neden yoktu. Dünyanın çeşitli yerlerinde, önemli merkezlerde toplanan göstericiler ellerinde Türkleri hedef alan çirkin, aşağılayıcı sözlerin yazılı olduğu pankartlarla gösteriler düzenlemeye başladılar. Maalesef sadece bununla da kalmadılar. Başta Hollanda olmak üzere birçok ülkede camilere saldırılar düzenlendi, birçok Müslüman yaralandı.

Dünyada bunlar yaşanırken Kayra özel bir uçakla Fransa’ya götürüldü. Interpol’ün merkezi, Lyon’daydı. Amerika tarafından yakalanmamış olması, sevindirici bir gelişmeydi. Çünkü ABD’nin bazı eyaletlerinde idam cezası halen devam etmekteydi. Kayra CIA için çalışan Mahone’un kirli oyunu ile yakalanmış olsa da Birleşmiş Milletler tarafından görevlendirildiği için Interpol, Kayra’nın sorgusunu bizzat yürütecekti.

Kayra, duvarı yeni boyanmış, basık tavanlı bir sorgu odasında ifadesinin alınmasını bekliyordu. Bu küçük odanın içerisinde sadece üç sandalye ve dikdörtgen biçiminde bir masa vardı. Birkaç saniye sonra içeriye iki genç memur girdi. İkisi de erkekti ve koyu siyah takım elbise giiyorlardı. Hiçbir şey söylemeden Kayra'nın tam karşısındaki sandalyelere oturdular. Yuvarlak suratlı, hafif tombul olan rahatız edici sessizliği bozarak konuştu.

“Kayra Şafak. Ben müfettiş Haras ve bu arkadaşım da müfettiş Johan. İfadeni almak için Birleşmiş Milletler tarafından yetkilendirildik.”

“Neden?”

“Yapmış olduğun saldırılar, neredeyse bütün dünyayı ilgilendiriyor. Yani kısacası birçok ülke senden şikâyetçi durumda olduğu için Birleşmiş Milletler yetkilendirildi. Mahkemen de İsveç'te yapılacak.”

“Neden İsveç?”

“Öyle karar verildi.”

“Ne zaman yargıç karşısına çıkacağım?”

“Bir hafta sonra...”

Sürekli tombul olan müfettiş konuşuyor, diğeri sessiz kalmayı tercih ediyordu.

“Bakın, işlemiş olduğunuz suçlar ortada. Bize yardımcı olursanız biz de elimizden geldiğince size yardımcı oluruz. Neden bu saldırıları gerçekleştirdiniz?”

“Bakın Müfettiş Bey, sizi anlıyorum fakat size yardımcı olamam. Polis arkadaşlara da söylediğim gibi, sadece mahkemede konuşurum. Size söyleyeceğim bir şey maalesef yok. En kısa zamanda tarafsız bir mahkemede yargılanmak istiyorum.”

“Muhtemelen ağırlaştırılmış müebbet hapis cezasına çarptırılacaksın. Dedğim gibi bize yardımcı olduğun takdir-

de cezayı en hafife indirebilmek için mahkemeye bir rapor sunacağız.”

“Ne istiyorsunuz, ne yardımı?”

“Kimin için çalıştığını öğrenmek istiyoruz. Bu saldırıları yapmanızı sizden Türk hükümeti mi istedi?”

“Hayır. Türk hükümetiyle bir alakam yok. Size bundan başka hiçbir şey söylemeyeceğim.”

Müfettişler hemen hemen aynı anda ayağa kalktılar.

“Pekâlâ, dediğiniz gibi olsun,” diyerek dışarı çıktılar. Birkaç saniye sonra ise bir polis memuru Kayra’nın koluna girdi ve İsveç’e götürülene kadar bekletileceği nezarethaneye kadar kendisine eşlik etti.

Her geçen dakika Kayra’yı biraz daha o büyük güne yaklaştırıyordu. Yaptığı planın işleyip işlemediğini öğreneceği o günün ardından bütün ömrünü bir hücrede geçirme ihtimali de vardı.

Mahkeme gününe kadar tutulacağı nezarethanede yalnızdı. Yanına şu anlık hiçbir mahkûm bırakmıyorlardı. Oldukça az aydınlanan hücresinin içerisinde dolanıp duruyor, sürekli düşünüyordu. Nöbetçinin sabah getirdiği yemek tepsisi öylece yerde duruyordu. Hiçbir yemeği yemiyor, açlıktan ölmek için sadece getirilen ekmekten birkaç lokma alıyor, su içiyordu.

Parmaklıkların önünde genç bir kadın görünce volta atmayı bıraktı. Genç kadın, hemen hemen Kayra’yla aynı yaştaydı. Avukattı. Tıpkı makyajı gibi giyinişi de sadeydi. Kısa kahverengi saçlarıyla pekiştirilmiş sert bir mizacı vardı.

“Avukat?” dedi Kayra.

“Evet. Avukat Sarah Gwoal. Birkaç gün sonra mahkemede seni savunacak kişiyim. Fakat öncelikle bana her şeyi anlatman gerekiyor; yalansız bir şekilde.”

“Ben her zaman doğruyu söylerim Sarah, yalan söylerken bile...”

Avukat gülümsedi. "Scarface. Benim de en sevdiğim filmidir."
"Benim değil. Sadece bu sözü seviyorum."

Avukat biraz daha ciddileşerek, "Ömrünün geri kalan günlerini bunun gibi bir dört duvar arasında geçirmemen için bana yardımcı olmalısın ki ben de sana yardım edebileyim," dedi.

Kayra ileriye doğru bir adım atarak suratını demir parmaklıklara dayadı.

"Şimdi beni iyi dinle avukat. Bütün bu olayları ben yapmadım, beni buna zorladılar. Sadece bunu bilmen yeterli!"

"Seni bütün bunları yapmaya kim zorladı?"

"Mektuplarda yazıyor. Ayrıca elimde birkaç kamera görüntüsü de var. Onları incelemen gerekiyor."

Avukat meraklı bir şekilde, "Peki, bu dediğin belgeler nerede?" diye sordu.

"Türkiye'de. Türkiye'ye gidip bu belgeleri alman gerekiyor. Benim için bunu yapabilir misin? O belgeleri mahkemeye getirebilir misin?"

"Tamam tamam," dedi kadın eliyle alnını ovuşturarak. Kafası karışmıştı. "Şimdi sen, seni bu işe zorladıklarını ve elinde bunu kanıtlayacak delillerin olduğunu mu söylüyorsun?" dedi.

"Evet. O belgeler de Türkiye'de... Sakladım."

"İyi de bu belgeleri neden sakladın? Direkt polise verseydin, madem böyle bir şey var ne diye sakladın?"

"Olmaz. Beni buna zorlayan kişilerin haberi olurdu. O yüzden saklamak zorunda kaldım. Gerçi sana da güvenebileceğimi pek sanmıyorum ama yapabileceğim başka bir şey yok sanırım..."

"Bana güvenebilirsin Kayra. Endişen olmasın. Belgeler tam olarak nerede?"

Kayra gerekli adresi avukata söyledi. Kadın, tedirgin olsa da Türkiye'ye gidip belgeleri getirmeyi kabul etti.

BİR SAAT SONRA

Saatler tam 12:30'u gösterdiği vakit Çelyabinsk şehrinde büyük bir patlama meydana geldi. Rusya'nın en büyük elektrik

santralindeki bu patlama birçok insanın elektriksiz kalmasına neden olduğu gibi paniğe de yol açmıştı. Neyse ki öğlen paydosuna denk gelmiş, kimsenin burnu bile kanamamıştı.

Rus yetkililer; "Patlama, elektrik panellerinin kontrolünü sağlayan sistemimizin hackerlar tarafından çökertilmesi ve bütün şebekenin tek bir hatta yönlendirilmesi sonucu meydana gelmiştir. Uzmanlarımız olay hakkında çalışmalarını yürütüyorlar," diyerek bu saldırının arkasında hackerların olduğunu bütün dünyaya duyurdular.

Bütün dünya, yine Rusya'ya odaklanmıştı.

Yetkililerin birkaç saat sonra gelen ikinci açıklaması ise şu şekildeydi: "Elektrik santrallerimize yapılan saldırının Amerika tarafından gerçekleştirildiğini tespit ettik. Amerika, bu saldırıyla ne denli büyük bir düşman olduğunu bütün dünyaya göstermiş bulundu. Saldırı bizzat bir CIA çalışanı, Alex Mahone adında bir bilişim uzmanı tarafından yapılmıştır. Bu konuyu en kısa zamanda elimizdeki kanıtlarla birlikte insan hakları mahkemesine taşıyacağız. Fakat emin olabilirsiniz ki bu tarz saldırılar devam ettiği takdirde meseleyi hâkimlerle değil, askerlerle çözeceğiz."

Rusya'yı ve onların açıklamaları ile de dünyayı ayağa kaldıran bu saldırının arkasında Mahone değil, Kayra vardı.

Yakalanmadan önce trojeninin ne zaman nereye saldırması gerektiğini planlamıştı. Ancak her şeyin tam istediği gibi gerçekleşip gerçekleşmeyeceği konusunda oldukça tedirgindi. Çünkü planını tamamlayan yapbozun en önemli parçası bu saldırıydı. Bundan sadece birkaç gün sonra yine Rusya'ya bir saldırı olacaktı. Rusya'nın siber güvenlik ağını çökertecek olan trojen, bütün stratejik bilgileri Amerika'ya aktaracaktı.

Yakalanması da planının hamlelerinden biriydi. Trojenin güvenlik ağını bilerek zayıflatmış, ancak kontrolü her zaman kendisinde olacak şekilde ayarlamıştı. Bu saldırı ve avukatın getireceği deliller, mahkemede elini güçlendirecekti yine de serbest bırakılması için yeterli değildi.

Nihayet yargıcın karşısına çıkarılacağı gün gelip çattı. Bu kez İsveç'te ama yine dört duvar arasında dönüp duruyor, yapacağı savunmayı, bilhassa da avukatın getireceği delillerin işe yarayıp yaramayacağını düşünüyordu. Zaten avukatın belgeleri getirip getirmeyeceği de belli değildi. Bu sorularla geceyi bitirmiş, hiç uyumadan sabaha ulaşmıştı. Volta atmaktan ve uykusuzluktan yorgun düşerek duvarın dibine sinip yere oturdu. Uyumamakta kararlıydı.

“İyi olacak. her şey iyi olacak. Olmalı. Olacak,” diye hemen hemen aynı sözcükleri defalarca tekrarlardı. Çok gergindi. Stresliydi. Bu durumu fırsat bilen tilki, bir anda ortaya çıktı.

“Çok gerginsin. Bence biraz sakinleş. Ah, kafanın içini bir de benim gözlerimden görmen lazım. Karman çorman,” dedi bütün samimiyetsizliğiyle tilki.

Kayra gözlerini yumdu.

“Bugün yargıcın karşısına çıkacağım. Haberin var mı?”

“Hım, yargıç demek... Çok havalı değil mi? Yargıç. Bu kelimenin kökenini, nereden geldiğini biliyorsun değil mi? Yargılamaktan geliyor.”

“Bu bilgi çok işime yarayacak. Çok sağ ol.”

“Yani demek istiyorum ki sen bu yola ilk çıktığında, hatta neydi ilk eylemin, hah, hatırladım... İşte daha onu yaptığında günün birinde yargılanacağını bilmiyor muydun? Tabii ki biliyordun. Hatta sırf bunu öngördüğün için büyük planın ilk adımını daha o zaman devreye sokmamış mıydın?”

“Neymiş planın ilk adımı?”

“İsmi OBİT yapmak. Evet. Tilkiyim ama aptal değilim, büyük planın ilk adımı buydu. Hatırlıyorum.”

“Evet tilki. Haklısın. Planın ilk adımı buydu. Ve o büyük planın işe yarayıp yaramayacağını öğreneceğimiz güne geldik,” dedi Kayra. Gözleri halen kapalıydı ama artık stresten, gerilimden eser yoktu. Sanki bütün negatif yüklü elektriklerini

toprağa boşaltmış bir trafo gibiydi. Nötr bir trafo... Ayrıca tilki haklıydı. OBT sıradan bir isim değildi, özenle seçilmişti.

Mahkemede bütün soru işaretleri dağılacaktı.

“Ayyy... Dört gözle bekliyorum yargıçla karşılaşmanı. Birlirsin Kayra, yaptığın işleri takdir etmişimdir. Yetenekli birisin. Fakat... Üzüleceğim.” Tilkinin son söyledikleri Kayra’nın istemsizce kaşlarını kaldırıp indirmesine neden oldu ve zihninin derinliklerinde sordu:

“Ne için üzüleceksin tilki?”

“Hım, bilemiyorum. Yolun sonu karanlık sanki... Bunu en az benim kadar sen de biliyorsun.”

“Bilmiyorum tilki! Ne diyorsun? Yoksa... Yoksa bana güvenmiyor musun? Göreceksin aptal tilki, herkesi yeneceğim, serbest kalacağım. Kendimi aklayacağım. Seni de yeneceğim.”

“Hi hi hi!” diye tiz bir kahkaha attı tilki. “Çoktan yenildin, görmüyor musun? Aç gözlerini ahmak! Aç da bak etrafına, neredesin. Sana ne söylediysem doğru çıktı. Değil mi? Şimdi de kulaklarını dört aç ve dinle, Kayra’nın hikâyesi nasıl bitecek, anlatayım sana: Aklanmak için elinden geleni yapacak, kendini oldukça güzel savunacaksın. Fakat olmayacak. Tekrar dört duvar arasına döneceksin, müebbet hapis cezası almış bir şekilde. Yediremeyeceksin bu yenilgiyi, bir hafta geçtikten sonra çarşafı demir parmaklıklara asacaksın kendini. Hatta seni ölüme götürecek şeyi de söyleyeyim, yalan makinesi...” Kayra sinirlendi ve bağırdı.

“Defol git aptal tilki! Yenilmeyeceğim! Hem yenilsem bile intihar edecek kadar aciz bir insan mıyım ben!”

Az önceki rahatlama yok olmuş yerini bir sinir harbi almıştı. “Yenilmeyeceğim!” diye tekrar bağırdı. Kayra’nın bağırlarını duyan görevli memur onu kolağan etti.

“Ne bağıırıyorsun? Otur oturduğun yerde!”

Kayra terlemiş alnını elinin tersiyle silip ayağa kalktı ve aynı öfkeli sesle sordu. “Nerede şu avukat! Gelmedi mi hâlâ?”

Kayra'nın içi ve aklı kadar dışarısı da karışıktı. Müslümanlara, Türklere olan öfke dinmiyor, şiddetin boyutu her geçen gün biraz daha artıyordu.

Almanya'da bir Türk gencin işlettiği döner dükkânı taşlanmış, camları tuzla buz edilmişti. Türk genci, Alman polisleri tarafından son anda linç edilmekten kurtarılmış, geriye sadece uzun emekler vererek açtığı dükkânın harabeye dönmesini seyrederken döktüğü gözyaşları kalmıştı.

Okullarında dışlanan Türk öğrenciler, Müslüman çocuklar, Hollanda'da kundaklanan camiler, Fransa'da sırf Türk olduğu için işten çıkarılanlar, sadece işitilen haberlerdi.

Türkiye'de de OBT karşıtları Taksim Meydanı'nda gösteriler düzenliyor, yaşanan olaylardan OBT'yi sorumlu tutuyorlardı.

Sayıları az da olsa Kayra'yı savunanlar vardı hâlâ. Onu destekliyor, eylemlerine inanıyorlardı. İki farklı görüşteki eylemciler zaman zaman karşı karşıya geliyor, aralarında küçük bir arbede çıkıyor, TOMA'ları görünce de kargaşaya son veriyorlardı.

Öte yandan dünyanın iki süper gücü Rusya ve ABD, sürekli birbirleri aleyhinde beyanatlar veriyor, en küçük kıvılcımda savaş çılgınlıkları atıyorlardı. Oysa OBT'ye karşı birleşmiş, neredeyse dost olmuş, onu öldürmek için beraber çalışmışlardı.

Metehan, iki ay gözaltında kaldıktan sonra delil yetersizliğinden serbest bırakılmıştı. İki gün önce hapishaneden çıkmış, MIT'te bağlı olduğu amirine, "Çok yıprandım, biraz kafam dinlemek istiyorum," diyerek izin almıştı. Kayra'nın kendisi için sakladığı parayı alıp aynı gün İsveç'e uçtu.

Kayra bir polisin yardımıyla kurşungeçirmez çelik yelek giydikten sonra ellerinin önden kelepçelenmesini izledi.

Önemli ve halkın öfkesini kazanmış suçluların mahkemeye veya cezaevine bu şekilde götürülmesi rutin bir prosedürdü. Kayra araca bindirildi ve mahkemeye doğru yola çıktı. Heyecanlıydı. İçinde küçük bir endişe vardı. Derin bir nefes alıp gözlerini yumdu.

“Her şey istediğim gibi olacak. Olmalı. İyi olacak,” diye yine sessizce söylendi. On dakika sonra araç durdu. Önce Kayra’nın yanında oturan memur aceleci bir tavırla araçtan indi ve onun kapısını açıp aşağıya inmesini işaret etti.

Koluna giren polis memuru eşliğinde mahkeme salonuna doğru giderken ani bir fren sesi duyuldu az ötede, hemen ardından da aceleci bir silah sesi... Havayı yarararak ilerleyen mermi doğruca Kayra’nın yelegeine saplandı. Kurşunlardan biri tam göğsünün ortasına, diğeriye sol kaburgasının altına isabet etmişti. Her ne kadar üzerindeki çelik yelek mermileri durdurmayı başarmış olsa bile oluşan basınç Kayra’nın nefesiz kalmasında neden oldu. Gözleri karardığı için yere düşer gibi olsa da kolundan tutan polis memuru buna izin vererek onu güvenli bir bölgeye çekti ve vücudunu ona siper etti. Her şey o kadar hızlı ilerliyordu ki, bütün bu olanlar bile bir insanın başını döndürmeye yeterdi. Polis memurları ânında karşılık vermiş olsa da bu pek bir işe yaramamıştı. Siyah araçtan sadece iki el ateş edip hemen olay yerinden uzaklaşmışlardı saldırganlar. Aslında sadece saldırgan demek daha doğrudu. Çünkü tetiği çeken bir kişiydi... Metehan!

Ve böylece planın son ama en tehlikeli kısmı da gerçekleştirildi.

Durum biraz ciddi gibi görünüyordu, kurşun Kayra’nın kaburgasını zedelemiş, ödem oluşturmuştu. Saniyede dört yüz metre ilerleyebilen merminin çelik yelege rağmen kaburgasını zedelemesi gayet doğal bir neticeydi. Doğal olmayan ise Kayra’nın bu riski göze alıp Metehan’dan böyle bir şey istemiş olmasıydı. En ufak bir el kayması durumunda mermi çelik yelek yerine kafasına isabet edebileceği gibi, yoldan geçen masum insanlara da denk gelebilirdi. Bütün bu ihtimaller Kayra’nın

da aklından geçmişti fakat planı gereği bunu yapmak, Metehan'dan kendisine ateş etmesini istemek zorundaydı.

İki polis memuru eşliğinde mahkeme salonunun bodrum katında bulunan, zemini parlak fayanslarla döşenmiş revire götürüldü. Duyduğu acı yüzünden iki büklüm olan, kıvranan Kayra bir yandan da Metehan'ı düşünüyordu. Yakalanırsa hem planı boşa çıkmış olacak hem de Metehan'ın başı yanacaktı. Bu ıstıraplı düşünceleri bir kenara bırakıp bileklerindeki kelepçelerin açılmasını acı bir ifadeyle seyretti. Ardından da sedyeye sırtüstü uzandı. Elini usulca sol kaburgasının altına götürdü. Bu sırada içeriye genç bir kadın doktor girdi. Doğruca sedyede uzanan Kayra'nın yanına geçip, "İngilizce konuşabiliyor musun?" diye sordu. Kayra evet dercesine kafasını salladı.

"Pekâlâ. O halde bana nerende ağrı hissettiğini gösterebilir misin?" diye sordu genç doktor. Kayra, eliyle tuttuğu bölgeyi gösterdi. Bunun üzerine doktor, çelik yelege çıkartabilmek için Kayra'dan biraz doğrulmasını istedi. Mermilerin yelege delip geçmediğine emin olduktan sonra yelege dikkatli bir şekilde çıkarıp bir kenara bıraktı. Kayra'dan üzerindeki siyah kazağı sıyırmasını isterken bir yandan da hemen sedyenin başında bekleyen polis memurlarından dışarı çıkmalarını rica etti. Fakat iki iriyarı polis memuru, bu kararı tasdik etmemiş olacaklar ki hiç hareket etmeden sedyenin başında dikilmeye devam ettiler. Bunun üzerine genç doktor, kor ateşin sıcaklığını hissettiren bal rengi gözlerini onlara çevirdi.

"Kaçabileceği tek yer sizin bekleyeceğiniz kapı. Şimdi, beni hastamla yalnız bırakın. Hemen," diye otoriter bir ses tonuyla isteğini yineledi.

Bir eliyle belindeki kalın kemeri, diğer eliyle de Amerikan yapımı otomatik silahının dipçliğini tutan polis memuru, "Zanlı, Interpol tarafından aranan birisi. Kaçacağından değil, size zarar verebileceğinden endişeleniyoruz," dedi.

Polis memurunun bu tutarsız cevabı Kayra'nın küçük de olsa sesli gülmesine neden oldu. Uzun, kıvrık kirpiklerinin

arasında parıldayan keskin bakışlarını memura yöneltip tok bir sesle, "Neyim ben, terörist mi?" diye söylendi.

"Bir şey olursa seslenirim, lütfen çıkar mısınız?" diye isteğini daha kararlı bir ses tonuyla yineleyen doktor, bu defa başarılı olmuş, iki adamı da dışarı çıkarmıştı.

Doktor, odada Kayra'yla yalnız kalınca daha rahat davranmış, Kayra'nın üzerindeki kazağı sıyrmasına yardım etmişti. Oldukça beyaz ten rengi doktorun dikkatini çekmişti.

"Kan değerlerine baktırdın mı? Vücudun çok beyaz, kan değerlerin çok düşük olabilir."

Kayra cevap vermek yerine iyice sedyeye yaslanıp gözlerini yumdu. Doktor elini usulca Kayra'nın gösterdiği yere götürüp hafifçe baskı uyguladı. Baskının şiddeti biraz artınca Kayra dayanamayıp acıyla inledi. Bunun üzerine doktor baskı yapmayı bırakıp yanında getirdiği ilacı eline aldı.

"Göğüs kafesindeki bir kemiğin zedelenmiş. Fakat kırılmamış. Röntgen çekmeye gerek yok. Şimdilik bir merhem sürelim, acıların birkaç gün sonra geçmezse yine bir doktora gözükersün," diyerek işaret ve orta parmağına sıktığı pembemsi merhemi kemiğin üzerine sürdü. Merhemi sürdükten sonra, "Kazağını indirebilirsin," dedi elini cebinden çıkardığı bir bezle silerek.

Bu esnada cübbesini savura savura içeriye giren Kayra'nın avukatı Sarah Gwoal, oldukça endişeli görünüyordu. Stresten irileşmiş siyah gözleri güzelliğine güzellik katmasına karşın yüz hatlarını geriyordu.

"O, avukat hanım. Bütün eğlenceyi kaçırdınız," diye şakayla karışık bir serzenişte bulunan Kayra, belli etmese de avukatını gördüğüne sevinmişti.

"Tanrım! Çok büyük bir tehlike atlattın, neyse ki iyisin. Kim yapmış olabilir ki böyle bir şeyi?"

"Bir hayranım sanırım. Her neyse, dediğim yere gidebildin mi, belgeleri buldun mu?"

Sarah elindeki siyah çantayı göstererek, "Evet buldum ve inceledim. Bunlar işimize yarayabilir," dedi.

Yarayabilir mi? Ben bütün planımı onlar üzerine yaptım, diye düşündü Kayra.

Avukat, "İstersen bu saldırıyı kullanıp mahkemenin ertelenmesini isteyebiliriz. Bu en doğal hakkın," dedi.

"Hayır," dedi Kayra kesin, kararlı bir şekilde. "Ertelenmesin."

Yaklaşık yarım saat sonra Kayra'nın elleri tekrar kelepçelendi ve tam teçhizatlı beş polis memuru eşliğinde mahkeme salonuna doğru hareket edildi. Sağ ve sol koluna giren iki polis memurunun yanı sıra önde bir, arkada ise iki polis memuru vardı. En arkadan da Sarah Gwoal gelmekteydi. Her adımda mahkeme salonuna biraz daha yaklaşan Kayra'nın yüreği küçük bir endişeyle sızladı. Sakin kalmaya çalışıyor, ara ara derin nefes alıp veriyordu. Her ne kadar sarsılmaz bir iradeye sahip olsa da ister istemez yüreğini istilacı düşman gibi ele geçiren endişeyi göz ardı edemiyor, telaşlanıyordu.

Ağır adımlarla yürümeye devam ederken bir yandan da boyuna uzun, enine dar, zemini ve duvarların bir bölümü Afyon grisi olarak da bilinen mermerlerle döşenmiş, gösterişli ve büyük sütunları olan koridorda kendisine bakmakta olan meraklı insanlarla göz göze geliyordu.

Omzunun üzerinden arkasına bakıp avukatına seslendi.

"Bana saldıran kişi yakalanmış mı? Haberin var mı?"

"Kaçmayı başarmış. Ama merak etme, kısa zamanda yakalanacaktır."

Bunun üzerine Kayra tekrar düşüncelere daldı. İyi, en azından yakalanmamış, diye geçirdi içinden.

Birkaç dakika sonra geniş, kahverengi bir kapının önünde durdular. En az iki insan büyüklüğündeki kapıyı açan polis memuru, içeriye girmesini işaret etti. Büyük salona doğru bir adım atan Kayra, yargıcın oturacağı gösterişli kürsüyü, hemen altında bulunan zabıt memurunun daktilosunu ve dev pen-

cerelerden içeri süzülen gün ışığını inceledi. Sol tarafında bir uğultu duyunca o yöne doğru baktı. Açık bir yargılama gerçekleşecekti ve izleyicilere ayrılan bölüm tamamen dolmuştu.

Sol kolunda bir el hissedince yürümesi gerektiğini anladı ve kendisi için ayrılmış bölüme, tam yargıcın karşısına koyulmuş sandalyeye doğru yürümeye başladı. Salonu dolduran seyirciler çıt çıkarmadan, Kayra'yı inceliyorlardı.

Kendisi için ayrılan bölüme geçip yerine otururken Sarah da hemen onun sağ çaprazındaki yerine oturdu. Bu esnada mahkeme salonunun kapısı tekrar açıldı ve içeriye tıpkı Sarah'nın giydiği cübbeden giyen uzun boylu, soğuk bakışlı esmer bir adam girdi ve salonun diğer tarafındaki yerine oturdu. Siyah kravatını düzeltirken Kayra'ya soğuk, anlamsız bir bakış atmadan da edemedi.

Duruşmanın başlamasına az bir zaman kalmış, görevli kişiler yerlerini almaya başlamıştı. Yüzü çilli, orta yaşlı, hafif kilolu sarışın kadın kürsünün hemen altında yer alan küçük dikdörtgen masasına, daktilonun karşısına oturdu. Tam karşısında olan Kayra'ya baktıktan sonra yüzüne düşen kısa saçlarını geriye yatırdı. Zabıt kâtibi ile aynı anda salona giren, avukatlarından daha koyu renkli cübbeler giyen iki savcı da kürsüye, yerlerine çıkıp oturdular ve kendi aralarında sessizce konuşmaya başladılar. Herkes yavaş yavaş yerini alıyordu fakat yargıç ortalıkta yoktu. Derken kapı tekrar açıldı ve herkes ayağa kalktı. Ellili yaşlarda hafif kilolu olmasına rağmen dinç duran, yuvarlak suratlı, gözleri gibi koyu siyah saçlı, ki stresten bu koyu siyah saçların bir kısmı beyazlamıştı, bir adam kürsünün basamaklarını tırmanmaya başladı. Giydiği cübbe, savcılarının giydiği cübbeye yakın bir tarzda, kırmızı kenarları altın işlemeli dik yakalıydı. Ağır ağır hareket ederek yerine oturdu. Bunun üzerine salondakiler de yerlerine oturdu. İnce, uzun burnundaki beyaz tel çerçeveli gözlüğü düzelterip konuşmaya başladı.

"Sayın Savcı Bellick ve Sayın Savcı Savior," diyerek biri sağında biri solunda oturan savcılara bakıp selam verdikten

sonra tekrar önüne döndü. “Kâtip Meleny.” Genç kâtip ismini işitince oturuşunu biraz daha dikleştirdi. “Sayın Avukatlar ve siz sayın Kayra Şafak... Hazırsanız mahkemeyi açıyorum,” dedi. Kimseden ses çıkmayınca tekrar gür sesiyle konuşmaya devam etti.

“Öncelikle bugünkü talihsiz saldırıyı yaşadığınız için üzgün olduğumu ve mahkemeyi ertelemeye hak sahibi olduğunuzu, duruşma başladığı andan itibaren bu hakkınızdan mahrum kalacağınızı belirterek size soruyorum; duruşmayı başka bir tarihe erteleme hakkınızı kullanmak istiyor musunuz?” Ses tonu yıllarla harmanlanmış tecrübenin izleriyle doluydu.

Kayra, oturduğu yerden mağrur bir ses tonuyla cevap verdi. “Hayır Sayın Yargıç. Durumum iyi, duruşmayı ertelemek istemiyorum.”

“Lütfen bir daha size söz hakkı verildiğinde ayağa kalkarak konuşmanızı gerçekleştiriniz. Bu konuda bir daha uyarılmayacaksınız,” dedi yargıç. Hiçbir şey demeden öylece oturmaya devam eden Kayra, kimseye fark ettirmeden bacağını cimcikledi. Saygısızlık yapmak için değil, oldukça gergin olduğu için ayağa kalkmayı unutmuştu.

Yargıç, önündeki büyük, siyah ciltli defteri açıp sessizce okumaya, incelemeye başladı. Ardından tekrar Kayra'ya baktı. “Sayın Kayra Şafak. OBT takma adı ile aşağıda sayılı eylemleri gerçekleştirdiğiniz iddiasıyla yargılanıyorsunuz,” diyerek Kayra'nın şimdiye kadar yaptığı saldırıların listesini okudu ve ekledi, “Kendinizi nasıl savunacaksınız?”

Kayra ağır ağır ayağa kalktı. “Sayın yargıç, sayılan suçları reddediyorum,” dedi kendinden emin bir şekilde.

Bunun üzerine salonda küçük bir uğultu yayıldı. Yargıç susmaları için elindeki tokmakla masaya vurduktan sonra Kayra konuşmasına devam etti.

“Bütün bunlar daha önceden planlanmış, beni de maşa olarak kullanmış dış güçlerin yaptığı saldırılardır.”

Bu, merak uyandıran bir savunmaydı. Yargıç, “Kimmiş o dış güç, sizi maşa olarak kullanan kişi veya kişiler?” diye sordu.

“Sayın yargıç, beni bu işe zorlayan ABD hükümetinin ta kendisi, hatta Alex Mahone adındaki CIA ajanıdır. Size delil olarak vermiş olduğumuz zarflarda bütün konuşmalar bulunuyor. Beni bir maşa olarak kullanmışlar, ardından beni ortadan kaldırmak için iki kez silahlı saldırıda bulunmuşlardır. İlkinde sağ karın boşluğumdan vurularak, hastanede tedavi görmek zorunda kalmıştım. Ve işte bugün bildiğiniz üzere yine beni öldürmeye çalıştılar neyse ki başaramadılar. Ayrıca sayın yargıç; ben bu denli yetenekli bir hacker olsam ismimi neden Ordinary But Turkish koyarak bütün dünyanın ülkeme düşman olmasını sağlayayım? Bugün Türklere ve Müslümanlara yapılan saldırılar gün gibi ortadadır. Kimliğimi gizlemem, uyruğumu saklamayacak kadar aptallık yapmış olmam mümkün mü? Bu bir rastlantı mı yoksa bizzat Amerika’nın Müslümanlar üzerindeki baskıyı arttırması için bir planı mıdır?” Biraz soluklandıktan sonra konuşmasına devam etti. “Bir bilgisayar korsanının ilk ve olmazsa olmaz kuralı gizlilik.”

“Peki, Amerika seni neden maşa olarak kullansın?”

“Türkiye’nin en iyi üniversitesinden, çok yüksek bir puanla, yüksek onur öğrencisi olarak mezun oldum. Bir bilgisayar korsanı veya daha temiz bir ifadeyle çok iyi bir yazılımcı olmak için hayli yeterli bir derece elde ettim. Ayrıca annem babam hayatta değiller. Herhangi bir akrabam, yakın arkadaşım da yok. Kimsesizim. Yani başıma bir şey gelse peşime düşecek, hesap soracak kimsem yok. Amerika da bu yüzden beni seçti.”

“Amerika neden böyle bir şey yapsın? Zaten saldırıların çoğu Amerika’yı hedef alıyor,” dedi yargıç.

“Sayın yargıç, saldırıların çoğu göstermelikti. Amerika’ya düzenlenen eylemler, yakalandığım vakit gerçekleri gizlemek içindi. Herkes sizin düşündüğünüz gibi düşünecekti. Benimle işlerini bitirdiklerinde ortadan kaldırmaya çalıştılar. Ayrıca bu işe zorla sokulduğumu, kabul etmezsem öleceğimi de elinizdeki mektupları incelediğiniz vakit görmüş olacaksınız.”

“Neden mektuplarla haberleşiyorsunuz ve bu mektuplar kim tarafından gönderiliyordu?”

“Bu mektupları bana gönderenin kim olduğunu hiçbir zaman bilmedim. Benimle telefon ve dijital ortam aracılığıyla konuşmuyorlardı. Sadece evime bu mektupları gönderiyorlardı. Bunları polise götürmeyi, tehdit edildiğimi söylemeyi düşündüm fakat bana kimse inanmazdı. Sonuçta bu mektupları kendime yine kendim gönderebilirdim. Gönderici adı ve adresi yazmıyor çünkü. Dediğim gibi Sayın Yargıç, bu işe ölüm tehditleriyle girmek zorunda kaldım. Sizden ricam duruşmaya Alex Mahone adındaki CIA çalışanını da dâhil etmenizdir.”

Kayra, mahkeme heyetini ikna etmeyi başarmış, Mahone'un tanık olarak mahkemeye katılmasına karar verilmiş, duruşma iki hafta sonraya ertelenmişti. Kendisine gelen resmî belgeyi açıp okuyan Mahone, şaşırmış ve sinirlenmiş, “Ne tanıklığı ya? Kızın işlediği suçlar gün gibi ortada zaten!” diye söylenmişti.

Günler geçiyor, Kayra küçücük hücresinde volta atıp duruyordu. İlk duruşmanın istediği gibi geçmiş olmasına sevinmişti fakat Mahone'un söyleyecekleri çok önemliydi. Artık iki taraf da kartlarını açık oynayacak, en iyi olan kazanacaktı. Kazananı özgürlük, kaybedeni ise muhtemelen müebbet hapis cezası bekliyordu.

Öte yandan Türklere karşı olan şiddetin boyutu bir üst seviyeye ulaşmıştı. Avrupa ülkelerinin birçoğu Türkiye'ye yaptırım uygulama kararı almıştı. Gümrük vergilerini altı katına çıkararak ülke ekonomisine büyük bir darbe vurmuşlardı. Öte yandan Avrupa ülkelerinde yaşayan Müslümanlara karşı şiddet de bir an olsun azalmıyor, camilere zarar veriliyordu.

Bütün bunlar, Kayra'nın beynini kemiren en büyük düşüncelerdi. Eğer başarılı olamazsa hem kendisi hapse girecek hem de bütün dünyada yıllarca sürecektir Türk/Müslüman düşmanlığı başlatmış olacaktı. Tek başına bir hücrede tutulmaya devam ediyordu. Hücresi; karanlık, tavanı rutubetten çürümüş,

tuvaletinden gelen pis kokunun bir an olsun azalmadığı on metre karelik bir yerdi. Dönüp duruyor, gelecek olan duruşmayı düşünüyordu.

Metehan, plana uygun olarak Kayra'ya saldırmak kiraladığı aracın esas plakalarını tekrar takıp geri götürmek için hazırlanıyordu fakat arka cama saplanmış iki kurşun dikkatini çekti. Aracı bu şekilde teslim edemezdi. Götürmezse de şüphe çekeceğini biliyordu. Silahını çıkarıp hiç düşünmeden arka cama geçirdi. Cam paramparça olup döküldü.

“İyi ki arka cama isabet etmiş mermi. Kaportaya isabet etseydi yanmıştık,” diye sesli bir şekilde düşünerek sürücü koltuğuna oturdu ve tamirciye gitmek için yola koyuldu. Yeni bir arka cam taktırıp aracı kiraladığı şirkete teslim etti. Daha fazla bu şehirde durmanın tehlikeli olacağını bildiği için taksiye binip havaalanına gitti. Türkiye'ye giden ilk uçağa bilet aldıktan iki saat sonra uçuyordu. Cam kenarındaki koltuğunda bulutlara bakarken, “Umarım aklındakileri gerçekleştirebilirsin Kayra. Umarım,” diyerek arkasına yaslandı.

Aynı dakikalarda dünyanın en büyük haber sitelerinden biri olan Global Press, Twitter'dan bir haber paylaştı. Birkaç dakika içinde hemen hemen bütün haber ajansları güvenilir kaynak olarak gördükleri GP'nin mesajını haber kanallarına taşıyarak bütün dünyaya duyurdular. Bu haber, Türk haber-ciler tarafından ilgi görmüş olacak ki son dakika gelişmesi olarak haber kanallarına taşındı. Genç, yüz hatları gergin bir kadın muhabir, haberi sunmaya başladı:

“Değerli izleyicilerimiz, önemli bir gelişmeyle tekrar karşınızdayız. Dünyaca ünlü Global Press, Twitter üzerinden oldukça çarpıcı bir bilgi paylaştı. CIA'in, üst düzey Rus komutanların haberleşmek için kullandığı internet ağını çökerttiğini ve Rusya'nın gizli yürüttüğü askeri planlamaları deşifre ettiğini duyurdu. Bahsi geçen internet ağının hacklenmesine Rusya'nın ne tepki vereceği merak konusuyken iki ülkenin yine siber saldırı sonucu karşı karşıya gelmesi ve Rusya'nın ABD'yi bir daha bu tarz saldırı olması durumunda sert cevap

vermekle uyarmış olması, akıllara askeri müdahale ihtimallerini getirdi.”

Haber duyulur duyulmaz, CIA bir mesaj yayınladı:

“Rusya’nın askeri konuşma ağının çökertilmesi hususunda en küçük bir girişimde bulunmadığımız gibi, CIA gibi köklü bir yapının bu denli alçak saldırılara tarihi boyunca hiç girişmediği ve girişmeyeceği açıktır. Bahsi geçen saldırı bir illegal grup tarafından gerçekleştirilmiş ve işlenen bu suç CIA’in üzerine yıkılmak istenmiştir. Eylemin Amerika ve Rusya’yı karşı karşıya getirmeyi amaçladığı düşünülmektedir.”

CIA’in ardından ise Rusya Dışişleri Bakanı’nın mesajı düştü ajanslara.

“Öğlen saatlerinde üst düzey askerlerin haberleşmek için kullandığı gizli, korunaklı internet ağının çökertildiğini ve bu saldırı sonucu askeri planların deşifre olduğunu değerli kamuoyuna duyurmak istiyoruz. Siber alanda uzmanlaşmış çalışanlarımızın izini sürdüğü saldırının, bir hafta önce Çelyabinsk Elektrik Santrallerine düzenlenen eylemle aynı biçim ve kaynaktan olduğu tespit edilmiştir. Dolayısıyla her iki saldırının faili de Amerika’dır. Her ne kadar alttan almak istesek de ülkemize yapılan bu saldırılara daha fazla kayıtsız kalamayacağımızı belirtmek istiyoruz. Bir süreliğine ülkemizde bulunan Amerikan elçiliğinin kapatılmasına ve çalışanların sorguya alınmasına karar verilmiştir.”

Rusya, bu şekilde Amerika’ya resmen meydan okumuş oluyordu. Dünya resmen çalkalanıyordu. CIA, Kayra’yı yakalamadan birkaç gün önce trojeninin ele geçirildiğini duyurmuştu. Şimdi aynı trojen, Rusya’ya saldırılar gerçekleştiriyor, doğal olarak da Rusya bu durumdan Amerika’yı suçluyordu.

Sonuçta Rusya, OBT’nin ne kadar güçlü bir yazılımı olduğunu biliyordu ve şimdi bu güç en büyük düşmanlarının elindeydi.

Aslında CIA, trojenin kontrolünü hiçbir zaman ele geçirememişti. Kayra’nın büyük planının küçük bir parçası da buydu. Elektrik santraline, Rusya’nın askeri haberleşme ka-

nalına yapılan saldırının kodlarını Kayra yazmış, yazdığı kodları kendi geliştirdiği yazılıma aktarmıştı. Yazılımına eklediği tarih ve saat doğrultusunda trojen harekete geçmiş ve planını gerçekleştirmişti.

Bütün bu olanlardan bir gün sonra Kayra, tekrar mahkeme salonuna, yargıç karşısına götürölmek için bir zırhlı araca bindirildi. Üzerinde yine çelik yelek vardı. Ayrıca zırhlı araca refakat eden araç sayısı üçten, beşe çıkarılmıştı. Mahkeme salonunun girişı de polislerle donatılmış, salonun önündeki cadde trafiğe kapatılmıştı. Tam anlamıyla kuş uçurtulmuyordu salonun önünde. Birkaç dakika sonra zırhlı konvoy büyük beyaz sütunları olan gösterişli mahkeme salonunun önünde durdu ve Kayra'yı aşağıya indirdiler. Hızlı adımlarla giriş kapısına uzanan beyaz mermer merdivenlerden çıkarılıp salonun içersine sokuldu. Mahkûmların bekletildiğı boş salona getirtilip sandalyeye oturtuldu. Bütün bunlar yaşanırken kimsenin ağzını bıçak açmıyordu.

Kayra oturduğu yerden boş fakat oldukça büyük salonu inceledi. Sol tarafındaki demir parmaklıklı camlara baktı. Nereden baksan bir aydır silinmemişlerdir, diye düşündü. Birkaç dakika sonra Avukat Sarah, kapıdan içeri girip Kayra'nın karşısına oturdu. Saçlarını sıkı bir şekilde topuz yapmıştı, yüzündeysede sade bir makyaj vardı. Sakin bir ses tonu ile, "Senin saldırılarda kullandığın trojen, dün Rusya'nın askeri iletişim için kullandığı bir internet ağını çökertti," dedi.

Sadece, "İyi," demekle yetindi Kayra.

Bu cevap karşısında şaşırın avukat, "Sen iyi misin? Ne dediğimi duymadın galiba. Dün yapılan saldırılar tamamen senin anlattıkların ile uyuyor. Bunu lehimize kullanabiliriz," dedi.

Bu esnada kapı açıldı ve içeri iriyarı, izbandut gibi iki polis memuru girdi. Kayra'nın kolundan tutup, "Duruşma salonu hazır. Gitmemiz gerek," dedi polislerden biri.

Avukat Sarah ayağa kalkıp, "Neler oluyor! Duruşma öncesi müvekkilimle konuşmak istiyorum!" diye polislere engel

olmak istedi fakat Kayra, "Gerek yok. Bana oldukça güzel bir haber verdin zaten. Gidelim," dedi.

Avukatın şaşkın bakışları arasında kapıdan dışarı çıkarıldı Kayra. İlkinden farklı bir salonda olacaktı bu duruşma. Zemin parlak mermerle döşenmiş, duvarlarında ünlü filozof portrelerinin asılı olduğu geniş koridorlardan geçerek yürümeye başladılar. Koridorda başka bir davayı bekleyen avukatların meraklı bakışları arasında yürümeye devam ettiler. Sonunda büyük kapılı salona girdiler. Tıpkı geçen seferki gibi yine halka açık yapılacaktı duruşma.

Kayra meraklı seyircilerin oturduğu bölüme baktı. En ön sıradaki orta yaşlı çiftin kısık gözlerle kendisine baktığını fark edince göz göze geldiler. Gözlerini kaçırان taraf yaşlı çift oldu. Yanlarında oturan küçük, al yanaklı bir kız çocuğuyla göz göze geldi bu sefer. En fazla sekiz-dokuz yaşlarındaydı. Kucağında tuttuğu küçücük bal renkli ayısına sımsıkı sarılmış, yüzünde gülümsemeyle Kayra'yı izliyordu. Çocuğun gülümsemesine karşılık verdi ve bir de göz kırptı sanık sandalyesine otururken. Küçük çocuk, bundan hoşlanmış olacak ki gülümsemesi iyiden iyiye büyüdü ve o inci gibi küçücük dişleri göründü. Ardından o da göz kırpmaya çalıştı fakat beceremediği için iki gözünü hızlıca kapayıp açmış oldu.

Küçük kızın tatlılığına bakarken arka tarafta, ayakta bekleyen gazetecileri fark etti Kayra. Kameralara, ses kayıt cihazlarına izin verilmediği için yalnızca not defteri ve kalem taşıyorlardı. Kafasını çevirip önüne döndüğü sırada salonun kapısı açıldı ve içeriye uzun boylu, geniş omuzlu fakat sıska, yüz hatları belirgin, kuzgun siyahı düz saçları giydiği takım elbisesiyle uyumlu bir adam girdi. O siyah gözlerini Kayra'nın gözlerinden bir an olsun ayırmadan yürümeye başladı. Kayra'nın tam karşısına geçip, "Kaderde seninle yüz yüze gelebilmek de varmış," dedi aşağılayıcı bir gülümsemeyle.

Rahatını hiç bozmadan küçük bir gülümsemeyle cevap verdi Kayra, "Sayın Mahone. Emin olun sizinle yüz yüze görüşmeyi ben de çok bekledim. Nasip bugüneymiş."

Mahone cevap veremeden salondaki herkes ayağa kalktı. Yargıç, bu defa savcılarla birlikte girmişti salona. Kayra da ayağa kalktı ve Mahone yerine geçmeden önce son bir defa birbirlerine baktılar. Aslanla sırtlanın, kediyle köpeğin, Hitler'le Stalin'in bakışmalarından farksızdı bu ikilinin bakışması. Adeta, birazdan kopacak olan fırtınanın habercisiydi...

Tedirgin ve meraklı suratların hınca hınç doldurduğu mahkeme salonundaki gergin bekleyiş yargıcın içeri girmesiyle son bulmuştu. Herkes mahkeme heyetinin yerine geçip oturmasını bekliyordu. Mahone yıllardır kendisi için çalışan avukatı Max'in yanına geçti. Aslında avukata gerek duymuyordu fakat ne olur ne olmaz diye yanında gelmesini istemişti.

Yargıç yerine geçtikten sonra herkes oturdu. Mahone'la Kayra bir kez daha göz göze geldiler. Gözlerini kaçırان, lakayt bir gülümsemeyle önüne dönen Mahone olmuştu.

"Evet," diyerek söze başladı yargıç. "Görülen davanın ikinci duruşmasını hiç vakit kaybetmeden başlatmak istiyorum."

Kayra kendinden emin bir şekilde oturuyordu. İlk duruşmadaki gibi gergin ve telaşlı değil, aksine sakindi. Ellerini birbirine kenetlemiş bir şekilde sakince gözlerini yargıca dikmiş, bekliyordu.

"Kayra Şafak," diyerek sözüne devam etti yargıç. "Davanın ilk duruşmasında, beni bu işe zorla soktular, demiştiniz. Ve sizi bu işe zorlayan kişinin CIA için önemli bir isim olan Alex Mahone olduğunu söylemişsiniz." Mahone sesli bir kahkaha attı. Hemen hemen bütün gözler ona döndü, Kayra dışında... O, tebessüm ederek yargıca bakmaya devam etti.

Yargıç bu kahkahadan rahatsız olmuş olacak ki, "Bir sorun mu var Sayın Mahone?" dedi.

Alex, kollarını birbirine dolamış bir şekilde arkasına yaslanarak cevap verdi. Duruşmanın başından beri böyle oturuyordu. "Bütün bunlar saçmalık, ne... "

Lafını bitirmesine izin vermedi yargıç. "Öncelikle sayın Mahone, size söz hakkı verilmişse ayağa kalkıp öyle konuş-

malısınız,” dedi oldukça keskin bir şekilde. Mahone’un yüzündeki gülümseme hızla sönmüş, bütün seyircilerin önünde kendisini küçük düşmüş hissetmişti. Gözlerini yargıçtan bir an olsun ayırmadan ayağa kalktı, birkaç saniye bekleyip etrafına baktıktan sonra pahalı kadife ceketini düzelterek, “Bütün bunlar saçmalık,” dedi. “Neye dayanarak bunları söylüyor-muş peki, elinde bir kanıtı filan var mıymış? Ayrıca ben neden böyle bir şey yapayım? Sayın yargıç, besbelli ki bu OBT midir Kayra mıdır her ne haltsa, zaman kazanmak için türlü türlü saçmalıklar uyduruyor.”

Kayra elini kaldırıp yargıçtan söz istedi. Yargıç başıyla onaylayarak izin verince ayağa kalkıp, “Sayın yargıç, ilk duruşmada da dediğim gibi bütün bu eylemleri gerçekleştirebilmek için Amerika hükümeti beni bir kukla gibi kullanmıştır. Ben emirleri kimden aldığımı hiçbir zaman görmedim fakat bana emir veren kişinin Mahone olduğunu zor da olsa öğrendim,” dedi.

“Saçmalık!” diye bağırdı Mahone.

Yargıç elindeki tokmakla kürsüye üç kez vurduktan sonra, “Lütfen yerinize oturunuz! Bir daha duruşmayı izinsiz bölerseniz sizi dışarıya atmak zorunda kalacağım. Sayın Şafak, devam ediniz,” dedi.

“Ben bir hackerım. İnkâr etmiyorum. Hatta saldırıda kullanılan çok amaçlı komplike yazılımı, yani trojeni de ben yazdım. Bunu da inkâr etmiyorum. Fakat asla ama asla o saldırıları ben gerçekleştirmedim. Ben o yazılımı siber saldırılara karşı, ülkenin banka hesapları gibi önemli gizli bilgilerini koruyabilmek için, kendi ülkem için yazmıştım. Fakat her nasıl olduysa bunu fark eden Amerika hükümeti kendi çıkarları için beni yanlarına çektiler. Kabul etmedim ama bu sefer de ölümle tehdit edildim.”

Mahone bir kez daha izinsiz bir şekilde ayağa kalkıp, “Bu kız ne saçmalıyor!” diye bağırdı. Yargıç, Mahone’un izinsiz ayağa kalkıp söz hakkı almasına ses çıkarmadı. “Bunlar tamamen saçmalık! Amerika neden böyle bir şey yapsın?!”

Kayra hemen cevap verdi. "Cevabı basit. Yazılımı kendiniz kullanmak ve bütün dünyada Türklere ve Müslümanlara karşı bir öfke başlatmak için." Mahone, tam söze gireceği sırada Kayra devam etti. "Amerika neden böyle bir şey yapsın sorusuna gelince... Söyleyeyim, Müslümanların dünyada söz sahibi olmasından korktuğunuz için. Bütün dünyaya Müslümanları kötü göstererek itibar zedelemek için, Müslümanlığın yayılmasını engellemek için yaptınız. Tekbirlerle Allah'ın adını zikrederek kafa kesen sözde İslamcı terör örgütlerini oluşturduğunuz gibi, şimdi de beni kullanarak böyle bir oyun planladınız. Başarılı da oldunuz. Şu an dünyanın dört bir yanında camiler kundaklanıyor, Türklerin dükkânlarına saldırılıyor, sakal bırakan insanlara bile farklı bakılıyor. Avukatım duruşmaya gelirken söyledi; Hollanda'da cami avlusunda namaz kılan insanlara sopalarla, taşlarla saldırılmış. Sırf bunlar yaşansın diye ismimi Ordinary But Turkish koymadınız mı?"

Mahone, "Sa... Saçmalık," diye kekeledi. "Bütün bunlar saçmalık, sayın yargıç. Dediğim gibi sadece kafa karıştırarak zaman kazanmaya çalışıyor. Bahsi geçen siber saldırılardan en çok canı yanan ülke Amerika'dır. Madem bütün bunları Amerika yapıyor, ne diye kendi ülkesine saldırdı. Bu korsan, Amerika'nın bankalarından milyar dolarlar çalmadı mı?" dedi.

Kayra zaten ayakta olduğu için söz hakkı almadan konuşmasına alaycı bir tonda devam etti. "Milyar dolarlar mı çalmışım? Bahsettiğiniz paralar merkez bankanızdan hiçbir zaman çıkmadı ki. Tek yaptığınız, paralarınızı çalınmış gibi göstermekti. Duvarları dökülen, bakımsız bir otelde yakalanmadım mı? Milyar dolarları çalmış olsam öyle bir yerde mi kalıyor olurum? Ayrıca sayın yargıç, Amerikan hükümeti mi yoksa CIA'in çalışanları mı bu işi üzerime yıkmak istiyor bilmiyorum ama tek bildiğim, söz konusu milyar dolarlar hâlâ Amerikan Merkez Bankası'nın hazinesinde duruyor. Özel bir yazılımla paralar merkez bankasının akışından çıkarılmış olarak gösterildi sadece. Lütfen sözlerime itimat edin ve Sayın Yargıç. Araştırdığınız vakit gerçeği göreceksiniz."

Salonda yine bir uğultu oluştu. Kayra'nın söyledikleri tam anlamıyla bir infial yaratmıştı.

"Bu ne saçmalıyor sayın yargıç!" diye karşılık veren Mahonne, üslubunu sertleştirerek konuşmasına devam etti. "Hem CIA hem de FBI, kapsamlı araştırmalar yapmasına rağmen paralara ulaşamadı. O paralar merkez bankasında olsaydı şimdiye kadar bulunmaz mıydı? Tamamen saçmalık."

Kayra, "Araştırdığınız vakit haklı olduğumu göreceksiniz," demekle yetindi.

Yargıç, her ikisinin de konuşmalarını büyük bir sabırla dinledikten sonra Kayra'nın avukatı olan Sarah'ın vermiş olduğu belgeleri ve mektupları inceledi. Salonda en ufak çıt çıkmıyor, herkes pürdikkat yargıcı seyrediyordu. Bu esnada Kayra izin alma gereği duymadan konuşmaya başladı.

"Hadi her şeyi geçtim; Rusya'nın Çelyabinsk şehrinde bulunan elektrik santrallerine ve yine Rusya'nın askeri iletişim kanallarına yapılan saldırılarda benim tasarladığım yazılımla saldırılar düzenlenmiş. Hücrede bilgisayar kullanamayacağıma göre bu saldırıları kim gerçekleştiriyor? Ayrıca Türkiye'ye de saldırılar yapıldı. Türkiye'nin gizli belgeleri, Suriye'deki askeri planları deşifre edildi. Bankalarından paraları çalındı. Ben, neden böyle bir şey yapayım ki? Bu yapılan saldırılar kime fayda sağlıyor, tabii ki Amerika'ya. Bana sadece bunun cevabını verin, ben neden böyle bir şey yapayım?" dedikten sonra alçak sesle ilave etti. "Ben, Amerika'nın ne hedeflediğini anladığım vakit mektuplarda da gördüğünüz üzere artık devam etmeyeceğimi söyledim. Yine mektuplarda gördüğünüz gibi tehdit edildim. Fakat artık canıma tak ettiği için tehditleri göz ardı edip bu işten tamamen çıktığımı belirttim. Bu işten çekildiğimi söyledikten sadece üç saat sonra evime iki adam geldi. Beni öldürmek için tutulmuş iki adam... Katillerin elinden kurtulup sokağa çıkmayı başardım. Şans eseri sokakta devriye gezen sivil polisler sayesinde katillerden kurtuldum. Bu esnada da karın boşluğumdan vuruldum. Vurulduğumu ve ameliyata alındığımı hastane kayıtlarıyla kanıtlayabildiğim

gibi Türk polislerinden aldığım belgelerle de iki kiralık katilin öldürülmüş olduğunu kanıtlayıp belgeleri avukatım aracılığıyla huzurunuzda sunmuş bulunmaktayım, Sayın Yargıç.”

Kayra susunca duruşma salonunda yine sessizlik hâkim oldu. Yargıç bir yandan önündeki belgeleri incelemeye devam ediyordu. Kayra’nın bahsettiği iki adamın ellerindeki silahlarla ölü olarak ele geçirildiğine dair belgelerin yanı sıra ölen iki adamın kiralık katil olduğunu ispatlayacak sicil raporları da mevcuttu.

Yargıç belgeleri inceledikten sonra, “Madem vazgeçmiştin, ameliyattan çıktıktan sonra sorgunu almaya gelen polislerle niye her şeyi anlatmadın? Hastanede anlatmadın madem taburcu olduktan sonra niye eylemlerine devam ettin?” diye sordu.

“Ben bu kadar ileriye gidebileceklerini hiç tahmin edemedim Sayın Yargıç. Yani evet, beni hep tehdit ediyorlardı fakat blöf yaptıklarını düşünüyordum. Ölümün eşiğinden dönünce ciddi olduklarını fark ettim.”

Mahone yine söz verilmeden lafa girdi, üstelik ayağa da kalkmamıştı. “Bu kız resmen yalan makinesi, tam bir yalan makinesi,” dedi ve birden ayağa kalkıp bir mucit gibi haykırdı. “Tamamdır! Buldum işte! Madem sana bütün bu emirleri benim verdiğimi söylüyorsun, o halde benden önceki CIA çalışanı Jimmy Denever’ı nasıl açıklayacaksın? Yoksa o da mı seninle anlaşma yapmıştı?” dedi sırtarak. Yargıç, sorunun cevabını merak ederek Kayra’ya baktı.

“Jimmy bütün bu olanlardan habersizdi. Hatta beni yakalamak için ekibiyle Türkiye’ye kadar gelmişti. Fakat her ne olursa Amerika hükümeti vazgeçmiş olacak ki kendi ülkesinin çalışanını gözünü kırpmadan öldürmeyi seçti. Sayın Yargıç, Jimmy Denever’ın neden öldürüldüğünü ben de bilmiyorum fakat onun Amerikan hükümetiyle iş birliği yapan Rus tetikçi tarafından öldürüldüğünü biliyorum. Sizin de bildiğiniz gibi sırf bu olay duyulduğu için Amerikan hükümeti düşmüş, yeni bir başkan gelmişti, ” dedi.

Mahone, Kayra'nın yalanını yakaladığını düşünmüştü fakat Kayra her şeyi düşünmüş, ne söyleyeceğini önceden ezberlemiş gibiydi. Daha fazla dayanamayan Mahone sinirden deliye dönmüş bir şekilde yerinden fırlayıp, "Seni geberteceğim! Yalancı sürtük, seni geberteceğim!" diye bağırarak Kayra'nın üzerine yürüdü.

Kayra'nın bir metre arkasında bekleyen görevli polis memurları ânında müdahale ederek Mahone'u durdurdular. Yargıç elindeki tokmakla art arda masaya vurdu ve "Sayın Mahone! Bu size son uyarım olacaktır! Lütfen kendinize gelin!" diye bağırdı.

Öfkeden suratı kırmızıya dönen Mahone yakasını gevşeterek yerine oturdu. Gözleri yuvalarından fırlayacak gibiydi. Kayra ise oldukça sakin bir şekilde beklemeye devam ediyordu. Her şeyi kaçırmadan not eden gazeteciler birazdan şoke olacakları şeyler duyacaklarından habersizlerdi.

Kayra'nın avukatı Gwoal, "Sayın Yargıç, izninizle birkaç kelime de ben etmek isterim, gerçi müvekkilim kendisini oldukça iyi savundu ancak şunu ilave etmek gerekir ki az önce müvekkilimi gebertmekle tehdit eden Alex Mahone öldürmeyi gayet iyi biliyor," dedi.

Salondakiler büyük bir şaşkınlıkla birbirlerine baktılar.

Yargıç kaşlarını çatarak, "Ne demek istiyorsunuz, biraz daha açar mısınız?" diye meraklı bir şekilde sordu.

"Şöyle Sayın Yargıç; müvekkilimin artık güvenilir bir liman olmadığına kanaat getirilmiş olacak ki onun yerine başka bir yazılım uzmanı getirmek istediler. Kayra'nın yerine gelecek kişiye hapisanede olan Alex Rojovya isimli, mCx.0 kullanıcı adlı hackerdi. Mahone, sahte belgeler kullanarak Alex'i hapisaneden çıkarmış, sahte belge düzenlediği yetmezmiş gibi bir de işlenen bir cinayeti örtbas etmiştir. Bu cinayeti de bizzat sahte belgelerle hapisaneden çıkardığı mahkûm Alex Rojovya işlemiştir." Avukat, küçük bir zarfı Yargıca teslim ederek geri çekildiğinde salonda yine bir uğultu duyuldu. Herkes yanındakini dürtüyor, neler olup bittiğini sorguluyordu. "Size vermiş olduğum CD'de bulunan kamera kaydını incelemenizi

ve bu kanıtlara dayanarak Alex Mahone'un sahte belge düzenlemek ve cinayeti örtbas etmek suçlarından tutuklu yargılanmasını talep ediyorum."

Mahone art arda yaşadığı şoklar yüzünden neredeyse düşüp bayılacaktı. Genç ve sağlıklı olmasına rağmen kalp krizi geçirmek üzere olduğunu hissetti.

Kayra suçsuz bir insanı asla hedef göstermezdi. Sırf genç bir kızın öldürülmesine göz yumduğu ve görevini kötüye kullandığı için bütün suçu Mahone'un üzerine yıkarak kurtulmayı seçmişti.

Avukat'ın iddiaları mahkeme salonundaki uğultunun daha da artmasına neden olmuştu. En arkada, manşetlere ve patronlarına önemli bir şeyler sunabilmek için duruşmayı açgözlü akbabalardan farksız bir şekilde izleyen haberciler de üzerlerindeki şaşkınlıktan kurtulur kurtulmaz bu çarpıcı gelişmeyi not etmişlerdi.

Yargıç elindeki CD'yi özenle bir kenara bıraktıktan sonra, şaşkınlıktan ve çaresizlikten yüzü neredeyse yeşile dönmüş bir şekilde kendisine bakmakta olan Mahone'a döndü.

"Evet, sayın Mahone, anlatmak istediğiniz herhangi bir husus var mıdır acaba?" dedi ellerini masanın üzerinde kenetleyip ciddi bir tavırla bakarak.

Mahone zar zor yutkunarak ayağa kalktı. Ne diyeceğini, kendisini nasıl savunacağını bilmiyordu. Kayra arkasına yaslanmış, kollarını birbirine dolamış, bütün salonun yapmakta olduğu şeyi yapıyor, adamın konuşmasını bekliyordu.

"O CD'nin içinde ne var bilmiyorum ama ben kimseyi öldürmedim. Bunlar tamamen yalandan ibarettir. Ben mesleğimi ve ülke..."

Lafını bitirmesine izin vermeden, Avukat Sarah bilge bir ses tonuyla araya girdi. "Zaten siz öldürmediniz. Kimse siz öldürdünüz demiyor. Hapishanede cezasını çeken azılı bir suçluyu sahte belgelerle dışarı çıkarmak ve dışarı çıkardığınız bu suçlunun işlediği cinayeti altınızda görevli iki memuru kullanarak örtbas etmekle suçlanıyorsunuz."

Ringde son saniyelerini geçiren, nakavt olmamak için çabalayan bir boksörü andırıyordu Mahone, Tamamen köşeye sıkışmıştı. Duruşma boyunca ilk defa terlemiş, gerilmişti. Artık OBT umurunda değildi, tek derdi kendini aklayabilmekti. "Ben öyle bir şey yapmadım. Dediğim gibi bunlar tamamen yalandan ibaret..."

Max imdada yetişmek için ayağa kalkıp, "Müvekkilimi ne ile suçladığınızın farkında mısınız?" dedi Sarah'ya bakarak. Sonra da yargıca dönüp, "Sayın Yargıç, bu tarz iftiralar müvekkilimin şu anda bulunmuş olduğu mevkiine zarar vermektedir. Meselenin çarptırıldığını, duruşma konusunun OBT adlı Kayra Şafak'ın yargılanması olduğunu hatırlatmak isterim," dedi.

Yargıç bu savunma karşısında biraz sinirlenmiş olacak ki sesini yükseltti. "Pek anlayamadınız galiba, müvekkiliniz sahte belge düzenlemek ve bir cinayeti örtbas etmekle suçlanıyor. Dahası bu suçları kanıtlayacak bir belgenin olduğu da söyleniyor. Evet, davanın açılma nedeni OBT adlı korsanın işlemiş olduğu suçlar, doğru, fakat diğer tarafta da müvekkilinizin karışmış olduğu suçların yanında, davalı şahsı tehdit ile azmettirmesi söz konusu."

Avukat, Mahone'u savunacak gibi oldu fakat diyecek bir şey bulamayınca, "Dediğimiz gibi, bu suçlamalar alçakça iftiradan başka bir şey değildir," demekle yetindi.

Mahone öylece oturuyor, boş gözlerle Kayra'ya bakıyordu. Nasıl olur da o görüntülere ulaşabilir, diye geçiriyordu içinden.

Bu esnada Kayra, ağır ağır kafasını çevirip sol çaprazına, kendisine bakmakta olan Mahone'a baktı. İkisi de gözlerini kaçırmadan öylece birbirlerine bakıyorlardı. Bu bakışma devam ederken Mahone, Kayra'nın salaş gök mavisi tişörtünden hafifçe görünen yara izlerini fark etti. Neredeyse geçmek üzere olan ancak dikkatlice bakıldığında fark edilen izler kafasında bir ışık yaktı ve bağırarak ayağa fırladı. "Koluna bakın! Koluna bakın!" Kendisini kurtaracak şeyi bulmuş gibi delicesine bir

sevinç ve heyecanla bağıırıyordu. "Interpol ile CIA'in ortaklaşa yürüttüğü bir operasyon vardı. Karadeniz bölgesinde bir evde sıkıştırmışlardı bunu, hatta bunları. Yanında başkası da varmış. Bu ikisi kaçmaya başladıklarında polisler köpekleri serbest bırakmak zorunda kalmışlar ve işte! Köpekler kolunu ısırması! Bana da böyle bir rapor verilmişti, telefon kayıtlarını incelerseniz bana rapor veren polisin dediklerini bulabilirsiniz."

Kayra, "Ha ha ha! Yok artık ya!" diye güldü. "Sayın yargıç, evet bu kolumdaki izler köpek ısırığı, fakat bana Interpol'ün köpekleri saldırmadı, sokak köpeği saldırdı."

"Yalan söylüyor! Alçak! Doğruları söyle, polisin konuşma kayıtları var! Doğruları söyle, o izler Interpol'ün köpeklerine ait!" Kendisini kontrol edemeyecek kadar sinirlenen Mahone'u yanındaki avukatı sakinleştirmeye çalıştı.

Yargıç yine önündeki masaya tokmakla vurmak zorunda kaldı. "Sayın Mahone, lütfen sakin olun ve yerinize oturun."

"Yalan söylüyor Sayın Yargıç... Yemin ederim... Konuşma kayıtları var. Interpol'e kayıtlı eğitimli köpekler saldırdı, yemin ederim!" dedi.

"Sayın yargıç, madem bana Interpol'e ait köpekler saldırdı, getirsinler köpekleri, köpeklerin dişleriyle kolumdaki diş izlerini karşılaştıralım."

Şayet böyle bir karşılaştırma yapılabilseydi Mahone haklı çıkacaktı fakat o köpekleri hiçbir zaman bulamayacakları için bunu kanıtlayamayacaklardı. Kayra, bunu düşünerek gömdürtmüştü köpekleri Metehan'a.

"Pekâlâ," dedi Yargıç, hemen ardından, "Karar!" diye hafifçe bağırarak herkesin ayağa kalkmasına neden oldu.

"Kamuoyu ve basına açık olarak gerçekleştirilen, OBT adlı bilgisayar korsanına ilişkin davada sanık olarak yargılanan Kayra Şafak'ın avukatı Sarah Gwoal'in, tanık olarak duruşmaya katılan Alex Mahone'u sahte belge düzenlemek ve cinayeti örtbas etmek suçlarından yargılanması için mahkemenin huzuruna sunmuş olduğu belgelerin incelenmesi ayrıca sanık Kayra Şafak'ın kolundaki yara izlerinin Interpol'ün köpeklerle-

rine ait olup olmadığının araştırılması için ek zamana gerek duyulmuş, bu nedenle duruşmanın üç hafta sonraya ertelenmesine, ayrıca bu süre zarfında Alex Mahone'un gözaltına alınmasına karar verilmiştir... Ek olarak Alex Mahone'un gözaltına alınması hakkında Amerikan Büyükelçiliği'ne duruşma sonrası haber verileceğine dair bir not düşülmüştür. Bu süre zarfında sanık Kayra Şafak'ın tutukluluk halinin devamına karar verilmiş, duruşma yukarıda da belirtildiği gibi üç hafta sonrasına ertelenmiştir."

Yargıç sözlerini bitirirken bir polis memuru Mahone'un yanına geçti ve yargıcın önündeki defteri kapatmasını bekledi.

Max, "Hata yapıyorsunuz sayın yargıç. Müvekkilim bir iftiraya kurban gidiyor. Elinizdeki delilleri incelediğiniz vakit bunu göreceksiniz," diyerek itiraz etse de Yargıç önündeki büyük siyah kapaklı defteri kapattı.

"Bunu zaman gösterecek."

Görevli memur Kayra'nın ellerini kelepçeleyip yürümesini işaret ettiğinde o Mahone'a bakıyordu. Yüzündeki mutsuzluğu fark edince gülümsedi ve polis nezaretinde salondan çıkarılışını izledi.

Kayra karanlık hücrede yine tek başına oturuyor, bir an önce güneşin doğmasını bekliyor gibiydi. Bu soğuk, eski, rutubetten duvarları çürümüş mezbelelikte geceleri uyumak yerine düşünmeyi tercih ediyor, uyuma işini ise genellikle gündüzleri yapıyordu. Hücrenin küçük, demir parmaklıkları paslanmış penceresinden içeri gökyüzündeki ayın ışığı düşüyor, Kayra'nın gözleri istemsizce parıldayan ışığa takılıyordu. Duvara sabitlenmiş iki eski suntanın üzerinde kollarını birbirine dolaşıp arkasına yaslanmış olan Kayra, aklından geçen cümleleri sesli bir şekilde tekrarladı.

"Belki de yanlış yapıyorum... Evet, kesinlikle yanlış yapıyorum... OBT benim! Mahone değil! Bütün bunları bana

Mahone yaptırmadı, ben kendim istediğim için yaptım! OBT benim... Suçu başka insanların üzerine yıkmamam gerekliydi, belki de her şeyi itiraf etmeliyim! Hayır! Mahone suçsuz değil. Göz göre göre bir kızın ölümüne karıştı, cinayeti örtbas etti! Evet, suçsuz değil!" diye söylenmeye, bir nevi kendisi ile kavga etmeye başladı. Tam da bu sırada, "Hi hi hi!" diye kendince kahkaha atan tilki çıkageldi.

"Artık benimle de değil, kendinle kavga ediyorsun, alınıyorum ama. Hi hi hi!"

"Yarın yine duruşmam var. Sanırım sona yaklaşıyoruz."

"Her son aslında bir başlangıçtır. İyi veya kötü günlerin bir başlangıcı."

"Benim sonum peki... İyi günlerin mi yoksa kötü günlerin mi habercisi?"

"Hım, sanırım buna cevap vermek cidden güç. Sana bir soru soracağım? Şu ana kadar sana ne dediysem çıktı, hep doğru bildim öyle değil mi?"

"Yani, sanırım evet," dedi zihninin derinliklerinde Kayra.

Tilkinin bildiği her şeyi Kayra da biliyordu. Fakat bu düşünceleri belki de zihninde tekrar etmek, Kayra'nın adımlarını sağlamlaştırıyor, düşünce yapısını geliştiriyordu. Belki de onu bu denli zeki yapan, yaptığı her şeyi defalarca gözden geçirip durmasıydı. "Mahone'u köşeye sıkıştırdın. Cinayet ve sahte belge hazırlama suçlarını kanıtladın sayılır, fakat yetmez. Kurulmak istiyorsan mCx.0'ı da yanına çekmelisin," dedi tilki.

"Anlamadım."

"Düşünsene, ihanete uğrayan bir taraf var. Sen OBT'yi yakala, ben de seni serbest bırakayım diye bir anlaşma yapıyorsun ve OBT'yi yakalıyorsun ama serbest kalmıyor, tekrar geldiğin yere, hapse dönüyorsun. Sana ihanet edenin cezasını kesmez misin? Evet, bütün suçlamalar doğru. OBT'yi zorla kendi yanına çeken kişi Mahone'un ta kendisidir demez misin?"

Bu düşünce Kayra'ya oldukça mantıklı geldi. Alex'i de yanına çekebilirse yargıcın aklındaki bütün soru işaretleri dağılacaktı.

"Kabul etmez. Evet, mahkemeye gelip ifade verecektir fakat onunla mahkeme öncesi konuşmama asla izin vermezler."

"Benden bu kadar... Gerisi sende," diyerek gözden kayboldu tilki.

Kayra gözlerini ağır ağır açıp sesli bir şekilde düşündü. "Çok mantıklı. Alex'i de yanıma çekebilirim bu iş çabucak biter, ben de aklanırım."

Gün doğar doğmaz Kayra avukatıyla görüşmek istediğini gardiyanlara iletmiş, birkaç saat sonra ise isteği yerine getirilmiş, avukatıyla on dakikalık bir görüşme ayarlanmıştı. Kayra duruşmanın ilerleyişi hakkında birkaç bilgi aldıktan sonra Alex Rojovya'nın da duruşmaya dahil olacağını, ifadesinin alınacağını öğrendi. Avukatından onunla bir görüşme ayarlamasını istedi fakat bu görüşmenin imkânsız olduğunu öğrendi. Ancak Kayra'nın ısrarından sonra avukat bir görüşme ayarlamak için izin isteyeceğini söyledi.

Saatler ikiyi gösterdiği vakit duruşma salonunun kapıları açıldı ve içeri elleri önden kelepçeli Kayra girdi. Her zaman ki gibi duruşma salonu yine doluydu. Bazı suratları anımsar gibi olduğu anda, Muhtemelen diğer duruşmayı da izlemeye gelmişlerdi, diye geçirdi içinden. Haklıydı. İzleyicilerin bir kısmı duruşmayı başından sonuna kadar takip eden kişilerden oluşuyordu. Kayra, arka taraflarda kendisine hayranlıkla bakmakta olan bir çift gözü fark etti. Kesinlikle bu çocuğu daha önce görmüştüm, diye geçirdi içinden. Göz göze geldiği çocuk Bereon Thomson idi. On sekiz yaşlarında cılız bir delikanlıydı. Çok zayıf olduğu için yüzündeki elmacıkkemikleri belirgindi. Tıpkı Kayra gibi yetenekli bir yazılım uzmanı olmak istiyordu. Kayra'nın kendisine baktığını fark edince istemsizce gülümsedi ve sessizce mırıldandı. "OBT... OBT bana baktı!"

Kayra ağır adımlarla yerine geçip oturdu ve kelepçeleri çözüldü. Birkaç dakika sonra salonun büyük, geniş kapısı yine

açıldı ve Mahone içeri girdi. Kayra'ya hiçbir şey demeden önünden geçip yerine oturdu fakat çatık kaşları ve gergin suratı küfürler yağıdırıyor gibiydi.

Avukat Sarah Gwoal, elinde orta büyüklükte siyah bir çantayla içeri girdi. Sade bir makyaj, oldukça resmi bir kıyafete rağmen şık bir görünümü vardı. Her şey olağan ilerliyordu. Sadece salonda fazladan bir avukat müvekkil masası daha vardı.

Salonun kapısı tekrar açıldığında iki genç adam girdi içeri. Biri siyah takım elbiseliydi ve tıpkı Gwoal'in taşıdığı çantaya benzer bir çanta taşıyordu. Bu sivilceli, sivri suratlı adam muhtemelen avukattı. Onun yanında etrafı soğuk gözlerle inceleyen, Mahone'u fark edince soğuk gözlerinden alev çıkacakmış gibi hiddetlenen kişi ise Alex Rojovya, namı diğer mCx.0 idi. O kadar sinirlenmişti ki öfkesinden nerede olduğunu unutup, küfürler savurarak Mahone'un üzerine yürümüş avukatı sayesinde zor zapt edilmişti.

Mahone mümkün olduğunca Alex'in olduğu tarafa bakmamaya çalışıyor, göz teması kurmuyordu. Alex, içinden küfürler savurmaya devam ediyor, bazen sessizce mırıldanıyordu. Bu esnada Kayra'yı fark etti. Hiçbir şey demeden öylece birbirlerine baktılar. Bir zamanlar tıpkı Kayra gibi kırmızı bültenin en tepesinde olan, bütün dünyaya, özellikle İspanya'ya yaka silktirmiş mCx.0, diğer tarafta ise adını tarihe yazdıran OBT, hiçbir şey demeden öylece birbirlerine bakıyorlardı.

Bereon Thomson, bu ikiliye hayranlıkla bakarken kendi kendine mırıldanıyordu. "Tanrım, şu ikisi ekip olsaydı ne olurdu? Düşüncesi bile muhteşem! Kimse karşılarında duramazdı... Ben de sizin gibi olacağım, göreceksiniz." Hayranlıkla sırttan genç adam bu iki dâhiye imreniyor, haklarında yazılmış ne bulursa tekrar tekrar okuyordu.

Birkaç dakika sonra yargıç da içeri girip yerini aldı. Her zamanki konuşmayı yaptıktan sonra duruşmayı başlattı. Herkese söz hakkı verip sorular sordu. Avukat Sarah'nın verdiği delillerin incelendiğini, delillerin gerçek olduğunu, montaj ol-

madığını anlattı. Bunu, elindeki belgeleri göstererek söyledi. Söz hakkı verdiği Mahone ise apaçık delillere rağmen her şeyi yalanladı. Ardından yargıç, Alex Rojovya'ya döndü.

"Alex Rojovya, lütfen ayağa kalkınız. Mary Merendy adlı kişiyi tanıyor musunuz?"

"Evet, tanıyorum."

"Peki, adı geçen kişiyi siz mi öldürdünüz?"

Birkaç saniye sessizlik oldu. Herkes Alex'in ağzından çıkacak kelimeleri bekliyordu.

"Evet. Ben öldürdüm," dedi Alex büyük bir soğukkanlılıkla.

"Peki, Mahone da bu cinayete ortak mı? Kendisi, cinayetle bir ilgisinin olmadığını savunuyor."

Alex, Mahone'a baktıktan sonra sırtıp, "Yalan söylemekte Mahone'dan daha iyisini bulamazsınız, sayın yargıç. Evet, cinayeti bilerek örtbas etti. İşlenen cinayette en az benim kadar suçludur," dedi. Kayra'nın dâhiyane planı bir makine gibi işliyordu.

Salonda küçük bir uğultu yayıldı. Yargıç, çatık kaşlarla Mahone'a baktıktan sonra tekrar Alex'e döndü. "Peki, Kayra Şafak, yani OBT hakkında ne biliyorsun?"

"Benim kadar olmasa da iyi bir hacker," dedi Alex pişkin pişkin sırtarak. Bu cevabından sonra Kayra da gülümsedi. Sadece Kayra değil, salonun en arkalarındaki Bereon da gülümseyip, "Kesinlikle senden daha iyi, tamam sen de iyisin ama OBT senden daha iyi," diye söylendi.

"Daha önce hiç karşılaşmış mıydınız?" diye sordu yargıç.

"Hayır."

Yargıç tam söze gireceği sırada Mahone sessizliğini bozup bir anda ayağa fırladı. "Yalan makinesi!" diye haykırdı. "Yalan makinesine bağlayın bu ikisini, bakalım o zaman ne yapacaklar! Yalan makinesi getirtmenizi talep ediyorum, sayın yargıç!"

Avukat Sarah ayağa kalkıp, "Bu oldukça komik bir öneri, Sayın Yargıç. Sanırım sayın Mahone, yalan makinelerinin dü-

şük de olsa yanlış karar verme olasılığından dolayı mahkemelerde kullanılamayacağını bilmiyor,” dedi.

Yargıç konuyla ilgili kararını açıklamadan duruşma iki ay sonrasına ertelendi.

Kayra ilk kez gerilmişti. Çünkü tilki, “Senin sonunu yalan makinesi getirecek,” demişti ve şu zamana kadar asla yanılmamıştı.

Kayra hücresinde dönüp duruyordu.

Hayatı boyunca hiç bu kadar tedirgin olmadığını düşündü. Buraya kadar gelip de yalan makinesine takılmak bir hayli can sıkıcı olurdu onun için. Durdu, derin bir nefes aldı ve düşündü.

Her şeye baktığı gibi bakmaya çalıştı buna da; sistemini çözmek açığını bulmasına yardımcı olabilirdi. Hafızasını zorlayarak daha önce okuduklarını ve izlediklerini hatırlamaya çalıştı. Yalan makinesinin çalışma prensibi aslında oldukça basitti; İnsan, yalan söylediği vakit istemsiz olarak nefes alış hızı, kan basıncı ve nabız ritminde bazı değişiklikler oluyordu. Bu verileri ölçen alet, anormal bir artış saptadığı vakit uyarı veriyor, o anlarda kişinin yalan söylediği varsayılıyordu. Fakat yalan makineleri bazen yanıltıcı olabildikleri için delil olarak kullanılamıyordu. Oklahoma’da bir polis, işledikleri suçları örtbas etmek isteyen FBI ajanlarına yalan makinesine bağlıken yalan söyleme konusunda eğitim verdiği için iki yıl hapis cezası almış, bu olaydan sonra yalan makinesi efsanesi tarihe karışmıştı.

Kayra gerginliğini biraz olsun üzerinden atıp gülümsedi. Evet her sistemin olduğu gibi onun da bir açığı vardı.

Mahone’un tutuklandığı haberi Amerikan basınına bomba gibi düşmüştü. Amerikalı yetkililer, İsveçli yetkilileri arayarak

bilgi almış, "CIA çalışanını ne hakla tutuklarsınız!" diyerek sert bir dille uyarmışlardı. Hal böyle olunca İsveçli yetkililer ellerindeki delillerin kopyasını Amerikalı yetkililere göndermişlerdi. FBI, delilleri detaylı bir şekilde inceledikten sonra Mahone'un sahte belge düzenleyerek bir mahkûmu dışarı çıkardığını ve o mahkûmun işlediği bir cinayeti örtbas ettiğini öğrenmişlerdi.

Dört polis aracının eşlik ettiği zırhlı araç duruşmanın yapılacağı gösterişli, büyük binanın önünde durdu. Kayra elleri önden kelepçeli bir halde araçtan indirildi. Hemen etrafına polisler tarafından âdeta etten duvar örüldü. Metehan'ın gerçekleştirdiği silahlı saldırı sonrası güvenlik hep en üst seviyede tutuluyordu duruşma salonunun önünde. Kayra, duruşmanın yapılacağı salona doğru götürülürken sağ tarafında, yaklaşık on beş metre ötede, kapüşonlu birini gördü. Bu kişiyi daha önce gördüğünü anımsadı. "İşin gücün yok mu be çocuk," diye söylendi sessizce.

Bereon Thomson elinde taşa benzer bir şeyi tutarak kendisine doğru koşmaya başladığında bunu sadece Kayra değil, polisler de fark etmişti.

Bereon, elindeki boğum boğum metali ileri doğru fırlattığı vakit Kayra, elindekinin taş değil de bomba olduğunu fark edip dehşete kapıldı. Bomba yerde iki kere sektikten sonra Kayra'nın beş-altı metre ötesinde durdu. Polislerle Kayra daha kaçmaya fırsat bulamadan bomba büyük bir gürültüyle patladı. Tam anlamıyla bir kaos ortamı yaşanıyordu mahkemenin geniş bahçesinde.

Kayra yerden ağır adımlarla ayağa kalkıp etrafına baktı. Kulaklarında müthiş bir çınlama vardı. Sanki her şey ağırlaşmış, zaman yavaşlamıştı. Başının döndüğünü hissetti. İnsanları görebiliyordu fakat çınlama sesinden başka hiçbir şey duyamıyordu. Bereon'un attığı bomba, ses bombasıydı. Bu,

Kayra'nın kulaklarındaki çınlamayı ve hâlâ yaşıyor olmasını açıklıyordu. Etraftaki insanlar koşuşturuyor, biri Kayra'yı kolundan tutmuş salona sokmaya çalışıyordu. Bereon'un göğsünden vurulmuş halde yerde yattığını gördü merdivenleri tırmanırken.

Fakat çelik yelek giydiği için ölmemişti Bereon. Polisler onun ellerini kelepçeledikten sonra tedavi edilmesi için revire götürdüler. Mermiler çelik yeleği delememişti fakat muhtemelen korkudan baygınlık geçirmişti.

Bereon, Alman bir anne ve Fransız bir babadan dünyaya gelmiş, psikolojik sorunları olan bir çocuktur. Babası alkolikti. Annesi de bu sebeple her şeyi, oğlunu bile, bırakıp gitmişti. Babası gecenin bir yarısı yürümekte güçlük çekecek kadar sarhoş bir halde eve gelip, ortada hiçbir neden yokken kendisini öldüresiye dövdüğünde sadece sekiz yaşındaydı. Belki de babasını beklemek yerine uyusaydı o dayacağı hiçbir zaman yemeyecekti. Babasını kaybettiğinde on beş yaşındaydı ve zerre üzülmemişti. Tam da o günlerde, bir haber sayfasında tanışmıştı OBT ile. Binlerce hayranı, hatta kendi adına açılmış düzinelerce fan sayfası vardı OBT'nin. Bir o kadar da düşmanı...

Ancak Bereon Thomson şüphesiz Kayra'nın en büyük hayranlarından biriydi.

Kayra revirde bir sedyenin üzerinde uzanırken bir yandan da sol kulağını tutuyordu. Kulağındaki çınlamanın şiddeti biraz azalmış fakat tamamen geçmemişti. Bu sırada kapıdan içeriye elleri kelepçeli, yanındaki polisin yardımıyla zar zor yürüyen, yarı baygın Bereon girdi. Kayra'nın üç dört metre ötesindeki sedyeye yatırıldı.

Kayra başını kaldırıp ona bakarken, "Allah'ın manyağı!" diye sesli bir şekilde söylendi.

Hemşire, Bereon'un üzerindeki çelik yeleği çıkarıp göğsünü kontrol etti. Sadece kurşunun isabet ettiği yerler kızarmıştı.

Çocuk o kadar zayıftı ki kaburgaları rahatlıkla sayılıyordu. Ama mavi gözleri, kıvrımlı kaşları ve sarı, hacimli saçlarıyla gerçekten yakışıklı sayılabilirdi.

Bereon'u sedyeye kelepçeleven polisler dışarı çıktıktan birkaç dakika sonra hemşire de dışarı çıktı. Bereon dakikalar sonra kendine gelip doğruldu. Etrafını ve kelepçeli elini inceledikten sonra mayışmış bir ses tonuyla, "Neredeyim ben?" diye söylendi.

Kayra, "Cehennemin dibinde! Geri zekâlı, ne diye bomba atıyorsun bana? Kafayı mı yedin oğlum sen?" diye hafifçe sitem etti.

Bereon, Kayra'nın olduğu yöne dönünce bir anda gözleri açıldı. "Aaa, OBT! İnanmıyorum! Aynı odadayız, bak oradasın, ben burada!" diye kocaman gülümsedi.

Böyle bir tepki beklemediği için şaşırان Kayra, birkaç saniye sessiz kalıp onu inceledi.

"Ben... Ya ben senin en büyük hayranınım."

"Oğlum, manyak mısın sen, ne hayranı? Bomba attın bana bomba!"

"Olsun, ben senin en büyük hayranınım," diye tekrarladı Bereon. Gözlerindeki ışık bir an olsun kaybolmuyordu.

"Bombayı neden attım biliyor musun?" diye sordu.

Kayra, "Neden?" dedi, cidden sorunun cevabını merak ediyordu.

"Mahkemede, yargıca bomba atmamı Mahone istedi, diyeceğim. Ben Mahone için çalışıyorum, onun adamıyım. OBT denen kişi bu kız değil, bütün her şeyin sorumlusu bu adamdır diyeceğim."

Şaşkınlığını gizleyemeyen Kayra birkaç saniye durduktan sonra, "Oğlum sen kafayı mı yedin? Manyak mısın? Neden böyle bir şey yapıyorsun, git evinde güzel güzel otur, oyununu oyna..." dedi.

"Seni kurtarabilmek için yaptım."

"Beni kurtarabilmek için mi?"

"Evet. Seni ortadan kaldırmak isteyen kişinin Mahone olduğunu söyleyeceğim."

Kayra biraz sinirlenir gibi olup, "O planı ben çoktan yaptım, geç kaldın," diye sessiz bir şekilde söylendi. "Beni ortadan kaldırmak için ses bombası attın yani öyle mi? Ses bombasıyla?"

Bu esnada içeriye Kayra'nın avukatı Sarah Gwoal girdi. Telaşlıydı. "Kayra, iyi misin?" diye sordu.

"İyiym iyi."

"Duruşma ertelendi. Ayrıca başka bir mahkeme salonuna taşınacak. Daha güvenli bir yere sevk edilecek. Hem bunu söylemek için hem de nasıl olduğuna bakmak için geldim."

Kayra, Bereon'a dönüp sinirle konuştu. "Senin yüzünden yine o hücreye döneceğim. Ne güzel bu son duruşma olacak, her şey bitecekti. "

Bereon'un attığı ses bombası fazlasıyla yankı uyandırmış, güvenlik açığı nedeniyle mahkeme iki ay sonrasına ertelenmişti. Duruşmalar artık şehrin kuzeyinde yer alan daha güvenli bir salonda gerçekleştirilecekti.

Neredeyse bir haftadan fazla süren kulak ağrısından kurtulan Kayra, sürekli yalan makinesini atlatmanın bir yolunu düşünüyordu. Aslında düşünmüyordu çünkü nasıl atlatacağını kısmen de olsa biliyordu lakin bildiği şeyi nasıl uygulayacağını bilmiyordu.

Yalan makinesini atlatmanın en bilinen yönetimi sakın kalabilmek, heyecan yapmamaktı. Makine verilen cevapların doğru olup olmadığını anlayamaz fakat nabızdaki anormal yükselişi rahatlıkla anlayabilirdi.

"Yalan makinesini kandırabilmek için yıllarca eğitim gören kişiler bile bazen tökezleyip yakalanırken ben kesin yakalanırm," diye kendi kendine hayıflandı Kayra.

Soğuk, karanlık hücresinde dönüp dururken burnunun içinde sanki kızgın ateşe değmiş gibi bir yanma hissetti. Ardından gözleri karardı, başı döndü. Geçmeyen, fakat oldukça uzun za-

mandır Kayra'yı ziyaret etmeyen tümörün sancısı bir kez daha çıkagelmişti. Yorgun bir sesle, "Gardiyan!" diye bağırdı.

Burnundan oldukça fazla kan geliyordu. Ayakta duracak gücü kendisinde bulamayıp olduğu yerde diz çökerek tekrar bağırdı fakat sesi bir öncekine göre daha az çıkmıştı. Sesini duyurabilmek için tekrar bağırmaya yeltendi ama tek bir kelime dahi edemedi yüzüstü yere yığıldı. Ancak yardım çağrısını görevli memur duymuştu. Hücrenin ışığını yaktıktan sonra kapıyı açıp içeri girdi. Kayra baygın bir şekilde yerde yatıyordu. Memur, telsizi eline alıp yardım istedi.

Kayra gözlerini ağır ağır açtığı anda ilk gördüğü, yeni boyanmış bir tavandı. Bir ses işitir gibi oldu.

"İyi misin?"

Fakat Kayra tavanı incelemeye, gözlerini yavaşça açıp kapatmaya devam ediyordu. Soruyu soran, avukatıydı. Kayra geç de olsa onu fark etti.

"Neredeyim ben?" dedi.

"Rahatsızlanmışsın, şehir merkezindeki hastanededin," dedi Sarah.

Kayra biraz daha kendisini toplamış bir şekilde, "Lanet tümör, bırakmadı yakamı," diye söylendi.

"Üzücü," diye bir ses ilişti Kayra'nın kulaklarına fakat ses avukatına ait değildi. Kayra yine de bu sesi daha önce duyduğunu anımsadı. Sesin geldiği yöne doğru bakıp Bereon'u görünce kaşlarını çatı.

"Bu manyak hâlâ tutuklanmadı mı?" diye bir soru yöneltti.

"Tutuklandım fakat bir-iki ay sonra yine dışarıdayım, ha ha ha!" diye bir kahkaha attı Bereon nispet yapar gibi.

Avukat, Bereon'u doğruladı. "Evet. Akli dengem yerinde değil diye bir savunma yapmış ve yaşı da tam on sekiz olmamış. Bu nedenle bir-iki ay içinde serbest kalacak. Kurşun kaburgasını çatlattığı için tedavi görüyormuş, o yüzden burada."

Kayra, "Bu çocuğun manyak olduğunu zaten ilk gördüğüm vakit anlamıştım," dedi.

"Bazen cidden kırıcı oluyorsun OBT," dedi Bereon fakat bunu ciddi bir tavırla değil, alaycı bir şekilde söylemişti. "Her neyse," diyerek ciddileşti. "Bence ev hapsine çıkarılmak için bir dilekçe ver. Rutubetli ortam tümörün için pek iyi değil."

"Oldu, onlar da kabul edecek ya!"

Avukat Gwoal, "Çocuk haklı, buradan ayrıldıktan sonra ilk işim ev hapsi için bir dilekçe ayarlamak olacak," dedi.

"Yahu sen de uyma şu deliye. Ev hapsi vermezler, başka bir cezaevine sevk ederler," dedi Kayra.

Bereon, "Ha ha ha! Seviyorum bu kızı ya, deli diyor! Ha ha ha!" dedi.

Kayra ile Sarah, Bereon'a baktıktan sonra hiçbir şey demeden konuşmalarına devam ettiler.

Sarah, "Hayır, sağlık durumun ev hapsi için yeterli. Vermek zorundalar. Başka şansları yok," dedi.

Her nedense bu fikre pek sıcak bakmıyordu Kayra. "Gerek yok. Bir-iki ay sonra son duruşmama çıkacağım zaten," dedi.

Bereon oldukça ciddi bir tavırla, "Ev hapsi senin kurtuluşun için tek çıkış noktası. Yalan makinesini atlatamazsın Kayra Şafak. Dediğimi dinle, ev hapsi iste," dedi.

Kayra daha cevap veremedi Bereon'u götürmek için görevli polisler geldi içeriye. Çocuk kapıya doğru götürülürken Kayra'ya bakıp, "İsmail, Metehan ve Jimmy. Bunu düşün," dedi. Ardından, "Ev güvenilirliktir," diye de ekledi.

Kayra anlamayarak onun ardından baktı. Ne demek istiyor bu, nereden biliyor onları? diye düşündü.

"Deli işte. Ne dediği belli değil. Ama bir konuda haklı, ev hapsi daha sağlıklıdır. Bir düşün bence," dedi Sarah.

İsmail, Metehan ve Jimmy... Ne anlatmak istedi bu çocuk? diye düşünmeye devam ediyordu Kayra.

"Tamam, ev hapsi için dilekçe ver. Kabul ederlerse geçeriz o zaman," dedi.

BİRKAÇ HAFTA SONRA

Sarah Gwoal dediğini yapmış, hastaneden ayrılır ayrılmaz ev hapsi için mahkemeye bir dilekçe vermişti. Mahkemeyse, konuyu görüşmek için doktor raporu istemişti. Fakat doktorlar, mahkemeye, hapishane şartlarının tümörü etkilemediğine dair bir belge göndermişlerdi. Bu belge incelendikten sonra ev hapsi isteği reddedilecekti. Ancak mahkeme, raporu inceledikten sonra Kayra'nın ev hapsine çıkarılmasına izin verdi çünkü belge biri veya birileri tarafından değiştirilmiş, "Hapishane şartları sanığın hayatını tehdit eden tümörü tetiklediği için ev hapsine çıkarılması gereklidir," diye yazılmış, hatta olumsuz karar veren doktorlara imzalatılmıştı.

Birileri Kayra'nın ev hapsine çıkarılmasını istiyordu.

Kayra dört polis aracı eşliğinde mahkeme tarafından belirlenmiş bir eve götürülüyordu. Ev, şehrin tam göbeğinde, polis karakolunun sadece yirmi metre arkasındaydı. Zırhlı araç durduğunda polisler Kayra'yı araçtan indirdi. Sokağın giriş ve çıkışları kapatılmıştı. Kayra, iki katlı, küçük bahçeli, camları demir parmaklıklı eve baktı. Demir parmaklıkların sonradan eklendiği anlaşıyordu. Bahçenin kapısını açan polis, ona yürümesini işaret etti. Alt katta polisler üst katta ise Kayra kalacaktı. Ayrıca sokağın giriş ve çıkışında sürekli polisler nöbet tutacak, sivil polislerse sokakta devriye gezecekti. Bütün bunların dışında bir elektronik kelepçe takılmıştı ayak bileğine.

Etrafına baka baka salona girdi Kayra. Küçük salonun parke zeminine yeni bir halı serilmişti. Halının üzerinde küçük bir sandalye ve bir de tek kişilik koltuk bulunuyordu. Küçük pencereyi örten bir perdesi vardı. Bunların dışında hiçbir şey yoktu. Hiçbir şey... Sandalye, koltuk ve perde...

HABERSİZ RANDEVU

Kayra bir aydan fazla bir süre geçirdi bu sıkıcı fakat hücreden oldukça iyi ve aydınlık olan salonda. On gün sonra mahkemeye çıkarılacaktı. Perdenin ardından dışarıyı seyreliyordu. Bu esnada uzaklardan gelen bir gürültü işitildi. Yaklaşık yirmi metre ötedeki polis karakolunun girişinde bir kaza meydana gelmişti. Aşırı hızlı giden bir kamyon, kapının duvarına çarparak durmuş, üstelik karakolun tek çıkışı olan yolu kapatmıştı. Sürücüsü hayattaydı.

Kayra kaza sesini duymuştu fakat olay yerini göremiyordu. Camı açıp pervaza dayandı. Sadece birkaç dakika sonra sokağın üst tarafında bir başka kaza daha meydana geldi. Ticari bir taksi kontrolden çıkıp sokağın çıkışında nöbet tutan polis aracına çarpmış, içindeki polisleri yaralamıştı. Kayra, bu kazanın da sesini duymuş fakat yine görememişti. Sivil polisler, kazanın olduğu yere doğru koşmaya başladılar. Kayra, tüm bu olanları bir rastlantı olarak düşünecekti ki duyduğu iki el silah sesinden sonra fikri değişti. Silah sesleri susmuyordu.

Camdan uzaklaşıp duvarın bir köşesine sindi. Olup bitenlere bir anlam vermeye çalışıyordu. Çok geçmeden sokağın beyaz dumanlar içerisinde kaldığını fark etti. Silah sesleri kesildi.

Dikkat kesilip bir ses işitmeye odaklanmışken bir grubun bahçenin kapısından içeriye girdiğini fark etti. Baştan aşağıya

siyaha bürünmüş kişilerin yüzlerinde gaz maskeleri vardı. Altı kişiydiler.

Birinci kattaki polislerle yaşanan küçük bir çatışma sonrası sesler kesildi. Birkaç dakika sonra ise odanın kapısı kırıldı ve siyah kıyafetli insanlar içeriye girdiler. Kayra şaşkınlıkla ve biraz da korkuyla içeriye doluşan maskeli adamlara bakıyordu. Doğru saymıştı. Altı kişiydiler. Korktuğunu belli etmeyerek, dik duruşunu bozmadan, “Kimsiniz!” diye bir soru yöneltti fakat cevap alamadı.

Maskelilerden biri bir küçük bir mendil çıkarıp Kayra’ya doğru yaklaştı. Kayra, kendisini korumaya çalışmışsa da mendile dökülmüş ilacı solumaktan kaçamamış, bayılmıştı.

Dünyanın gündemi hiç olmadığı kadar yoğundu. İnternette, sosyal medyada binlerce haber paylaşıyor, her kafadan farklı bir ses çıkıyordu. Yakalandığı vakit dünyanın yarısından fazlasının delice sevinmesine neden olan kişi, OBT, kaçırılmıştı.

Kaçıran kişilerin kimlikleri belli değildi fakat tecrübeli bir ekipten oluştukları biliniyordu. Öncelikle sahte belgeler hazırlayarak Kayra’nın ev hapsine çıkarılmasını ayarlamışlar, ardından profesyonel planlarını yirmi kişilik bir ekiple başarılı bir şekilde gerçekleştirmişlerdi. Kayra’yı almaya giden altı kişi, ekibin omurgasını oluşturuyordu.

Tüm dünya Kayra’nın kaçırılmasını bir tehlike olarak görüyor, onun tekrar illegal işlere geri döneceğini düşünüyordu. Ancak Kayra’yı kaçırın kişilerin kim olduğu da, ondan ne istedikleri de belli değildi.

“Dikkat edin, fazla sarsmayın,” diye arkadaşlarına seslendi Alisa.

“Daha nasıl dikkat edelim!” diye sert bir çıkışta bulundu Baggie.

“Ben bilmem, kıza bir şey olursa patrona siz hesap verirsiniz.”

“Alisa haklı, patron bu kıza çok önem veriyor,” dedi Bereon Thomson..

Baggie koltukaltından, Cedric ise bacaklarından tutarak taşıyorlardı Kayra’yı ve bu taşıma olayından iyice sıkılmışa benziyorlardı.

Baggie hafif kilolu, sevecen tipli bir adamdı. Turuncu saçlı, yuvarlak suratlıydı. Mark ise koyu siyah uzun saçlarını arkaya doğru tarayan esmer, yakışıklı bir gençti. Gruba en son dâhil olan fakat patronun oldukça sevdiği bir kişiydi. Alisa ise güzel olduğu kadar asabi ve sinirli bir kadındı. Patrondan sonra onun sözü geçiyordu ve patronuna âşık olmasına rağmen bunu hiçbir zaman belli etmemişti. Cedric, oldukça zeki bir yazılımcı ve Bereon’la beraber ekibin en genç üyesiydi.

Karanlık, dar bir merdivenden dikkatlice ve sırayla iniyorlardı. Basamakları sessizce indikten sonra paslı demir kapının önünde durdular. Kapıyı iki kez tıklatan Alisa açılmasını beklerken, kapının yanında duran ses cihazından cızırtılı bir ses duyuldu. “Parola?”

“*Game over!*” diye karşılık verdi Alisa. Birkaç saniye sonra otomatik kapı açma aparatının tiz sesi duyuldu ve kapı açıldı.

Kapının eşiğinden teker teker girip büyük bir salona geçtiler. Salon oldukça zarif sade eşyalarla donatılmıştı. Deri kanepenin üzerine usulca bıraktıkları Kayra kendisine gelmeye başlayıp yorgun bir sesle, “Neredeyim ben, kimsiniz siz?” diye söylendi. İlaç yüzünden başında inanılmaz bir ağrı vardı.

Kimse cevap vermedi. Bu sırada salonun az ötesinde kösele ayakkabıların çıkardığı takırtılar duyulunca Alisa, “Patron geliyor,” diye arkadaşlarını uyardı.

Salonun eşiğinden içeri giren siyah takım elbiseli adam elindeki poşeti Alisa’ya uzatıp, “İlaçlarınızı verin. Kendisine gelince de odama getirin,” dedi.

Alisa, “Peki patron,” diyerek siyah poşeti aldı.

“Herkes iyi mi? Bir sorun olmadı değil mi?”

“Olmadı patron. Temiz iş çıkardık, dediğin gibi gerçek mermi kullanmadık,” dedi Baggie.

“İyi,” diye cevap verdi Patron. Gözlerini bir an olsun Kayra’dan ayırmıyordu. “Umarım beni yüzüstü bırakmazsın Kayra,” dedi arkasını dönüp salondan çıkarken.

Patron salondan ayrıldıktan sonra Alisa, “Kızı hapisten kurtardık, tabii ki yüzüstü bırakmayacak,” dedi.

Üzerindeki deri ceketini çıkarıp sandalyenin üzerine gelişigüzel fırlatan Mark, “Uyansın, yardım edecek mi etmeyecek mi anlarız? Acaba bizi görünce nasıl bir tepki verecek?” dedi.

Bu sırada Kayra gözlerini açtı. Birkaç saniye boyunca boş gözlerle tavana baktı. İlacın etkisinden başı dönüyordu fakat çok sürmedi. Yattığı koltukta doğrulup alnını ovaladı. Kendisine bakan altı çift gözü fark etti.

“Siz kimsiniz? Neredeyim ben?” diye çıkıştı.

Alisa, “Sakin ol. Her şeyi zamanı gelince öğreneceksin,” diyerek Kayra’nın yanına yürüyüp kolundan tuttu. “Hadi, Patron seni bekliyor. Sanırım bütün cevapları ondan alacaksın.”

“Patron da kim?” dedi Kayra ayağa kalkarak.

Alisa, “Birazdan öğreneceksin,” dedi ve dar koridordan yürüyerek geniş bir avluya geçtiler. Geniş, gösterişli bir kapının önüne geldiklerinde durdular. Patron, bu kapının ardında bekliyordu fakat Kayra rahatsız olmuş bir şekilde, “Ayağım acıyor!” diye homurdandı.

Kayra’nın bu sözleri Alisa’yı, kafasına bir kurşun yemiş gibi sarstı. Bir anda yaptıkları büyük hatanın farkına vardı.

“Lanet olsun! Pantolonunu yukarı çek!” diye sertçe söyleyerek Kayra’nın ayağına doğru eğildi. Ayak bileğindeki elektronik kelepçe çıkarılmamıştı. Bu, oldukça vahim bir hataydı.

Alisa kapıyı sertçe yumruklayıp avazı çıktığı kadar bağırdı.

“Patron! Bir sorunumuz var! Buradan hemen ayrılmamız gerek! Lanet olsun!”

Patron ve diğerleri Alisa’nın sesini duymuşlardı. Alisa, Kayra’nın kolundan tuttuğu gibi hızlıca salona yöneldiğinde sesine koşan arkadaşlarıyla dar koridorda çarpıştılar.

“Lanet olsun Baggie! Vericiyi çıkarmak senin işindi! Aptal herif! Aptal herif!”

Patron dışarı çıkmak yerine olayları kamera görüntülerinden izliyordu. Ekibin omurgası olarak seçtiği kişilerin bu denli büyük bir hata yapmaları onu oldukça hayal kırıklığına uğratmış, sinirlendirmişti. Sinyali takip eden polisler çoktan yola çıkmışlardı muhtemelen. Alisa’nın dediği gibi bir an önce bulundukları yeri terk etmeleri gerekiyordu. Biraz geç de olsa kelepçeden kurtuldular. Silahlarını aldıktan sonra hiç zaman kaybetmeden merdivenlerden yukarıya doğru koşmaya başladılar. Bütün bu olanlara anlam veremeyen Kayra, istemsizce bu hengamenin arasında sürükleniyordu. Kimse tek kelime dahi etmiyordu. Dışarıya çıkan kapıyı açtıklarında büyük bir şok yaşadılar. Polisler, sokağın aşağısından büyük bir hızla kendilerine doğru gelmekteydi.

Hiç zaman kaybetmeden araçlara binip hızlıca yola koyuldular. Mark’ın kullandığı aracın hemen yan koltuğunda Alisa, arkada ise Baggie ve Kayra oturuyordu. Cedric ve Bereon ise başka bir araca binmişlerdi.

Kovalamaca yarım saattir devam ediyordu, polisleri atlatmanın bir yolunu bulamamıştı Mark. Sürekli önündeki araçları solluyor, bir çıkış yolu arıyordu. En sonunda, “Ben arkamdaki polisleri atlattığım vakit hızlı bir şekilde araçtan inip saklanacaksınız. Çok hızlı olmalısınız,” dedi.

“Peki ya sen?” diye sordu Alisa.

“Beni boş verin. Ben başımın çaresine bakarım.”

“Herkes hazır mı?” diye soran Mark, kimseden cevap almayınca bu sessizliği olumlu cevap olarak algılayıp el frenini aniden çekerek arabanın arkasının kaymasına neden oldu. Ardından yine el frenini hızlıca kaldırıp tekrar gaza yüklendi, tekerlekler asfaltta dumanlar çıkararak tekrar dönmeye başladığı sırada Mark aracı bir ara sokağa sokmayı başarmıştı.

Biraz ilerledikten sonra frene basıp, “İnin! Çabuk!” diye bağırdı. Alisa ve Baggie hızlı bir şekilde araçtan indi, Kayra ise hâlâ söylenmeye devam ediyordu. Alisa kapıyı açıp Kayra’yı

abucak araçtan indirdi. Bir binanın girişinde saklandılar. Mark çoktan yola koyulmuştu. Kayra ve diğerkleri birkaç saniye sonra nlerinden geçen, sirenleriyle dar sokağı ayağı kaldiran, oldukça hızlı giden dört polis aracını seyrettiler. Daha araçtan ineli kısa bir süre olmasına rağmen sokağın sonunda büyük bir gürültü duydular. Bu gürültü Kayra'nın istemsizce gerilmesine neden olmuştu çünkü merdivenlerden düşüp komaya girdiğinde gördüğü rüyayı anımsamıştı.

Mark önüne çıkan polis aracına çarpmamak için direksiyonu sağı kırmış, takla atmıştı. Kayra ve yanındakiler kaza sesini duymalarına rağmen saklandıkları yerden çıkmaya cesaret edemiyorlardı. Bu esnada saklandıkları apartmanın önünde bir siyah araç durdu. Aracın kapısı açıldı ve yüzünün sol tarafı hafif sıyrıklarla bezeli, takım elbiseli biri indi. Kayra, gördüğü bu surat karşısında dondu kaldı. Araçtan inen kişi, Jimmy Denever'ın ta kendisiydi. Namı diğerk Patron!

-devam edecek-

**“Sonuçta hepimiz
aynıyız.”**

MURAT EKŞİ

1996 yılında İstanbul'da doğdu.
Gazi Üniversitesi'nde Otomotiv
Mühendisliği okuyor.
Gelecekte filmlerini çekmek
istediği senaryolar için hikâyeler
biriktiriyor.

murateksii

HACKER

Türkiye'nin en yetenekli bilgisayar programcılarında biri olan Kayra Şafak, ailesinin intikamını almak için geri dönüşü olmayan bir yola girer ve kısa sürede bütün dünya tarafından tanınan tehlikeli bir bilgisayar korsanına dönüşür.

"Sıradan Fakat Türk"
"Ordinary But Turkish"
"O.B.T."

Peşine kiralık katiller takılmış, INTERPOL tarafından Kırmızı Bülten ile aranan bir suçludur artık.

Bir bilgisayar dâhisinin; zekice kurguladığı, şaşırtıcı adımlarla ilerleyen macerasını okuyacaksınız...
Sonra bir soru kalacak aklınızda: Suç nedir?

www.epsilonyayinevi.com

online alışveriş: kitap365.com

KDV'den
muafır.